

Có Gan Em Đừng Chạy

Contents

Có Gan Em Đừng Chạy	2
1. Chương 1: Cậu Có Dũng Khí Thì Li Hôn!	2
2. Chương 2: Cưới Vợ? Cưới Chỉ Huy?	7
3. Chương 3: Xuất Giá? Xuất Thụ? (lấy Chồng? Bị Bán?)	10
4. Chương 4: Một Đêm Mười Ba Lần	14
5. Chương 5: Công Ty Là Một Nơi Nguy Hiểm	17
6. Chương 6: Tiểu Phân Đội Chiến Trường Nam Đường	21
7. Chương 7: Em Là Gió, Anh Là Cát	25
8. Chương 8: Công Tử Tiêu, Anh Nghịch Cái Gì?	29
9. Chương 9: Nam Đường Vs Cẩm Vệ Quân	33
10. Chương 10: Có Một Nỗi Đau Mang Tên Tiểu Viễn	37
11. Chương 11: Tiểu Viễn	41
12. Chương 12: Đêm Trước Nâng Cáp	45
13. Chương 13: Xung Đột	49
14. Chương 14: Nắm Gạo Nếp	53
15. Chương 15: Cẩu Huyết* Mới Là Đạo Lý Vững Vàng	57
16. Chương 16: Tiền Phu? Gian Phu! (chồng Trước? Gian Phu!)	61
17. Chương 17: Phiên Bản Mới	65
18. Chương 18: Người Quen Cũ	69
19. Chương 19: Trung Thu	73
20. Chương 20: Hằng! Ngày	77
21. Chương 21: Tôi Đã Cho Rằng Chúng Ta Là Bạn	82
22. Chương 22: Chúng Ta Ly Hôn	86
23. Chương 23: Núi Lang Nha Tui Giả Chết	90
24. Chương 24: Bốn Người Nhất Định Có Gian Tình	94
25. Chương 25: Xóa Tài Khoản	98
26. Chương 26: Hoạt Động Offline Toàn Server (một)	102
27. Chương 27: Hoạt Động Offline Toàn Server (hai)	106
28. Chương 28: Hoạt Động Offline Toàn Server (3)	110
29. Chương 29: Công Tử Tiêu	114
30. Chương 30: Em Nhỏ	118
31. Chương 31: Trước Khai Hoang	122
32. Chương 32: Khai Hoang (một)	127
33. Chương 33: Khai Hoang (hai)	131
34. Chương 34: Khai Hoang (ba)	135
35. Chương 35: Khai Hoang (bốn)	140
36. Chương 36: Khai Hoang (năm)	144
37. Chương 37: Nam Đường Bị Hủy	148
38. Chương 38: Đón Anh Về Nhà	152
39. Chương 39: Đánh Boss Xong Lại Bị Reset	156
40. Chương 40: Trường Trung Học Trục Thuộc Nam Đường	160
41. Chương 41: Gặp Phụ Huỳnh (1)	164

42. Chương 42: Gặp Phụ huynh (2)	168
43. Chương 43: Luôn Có Những Người Ra Đi	171
44. Chương 44: First Blood Trong Sự Nghiệp	175
45. Chương 45: Giải Đấu Xếp Bảng	178
46. Chương 46: Giải Đấu Chiến Thần	183
47. Chương 47: Chạy Tội (?)	186
48. Chương 48: Kết Thúc	190
49. Chương 49: Phiên Ngoại 1	195

Có Gan Em Đừng Chạy

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, nhất thụ nhất công, võng du, âm soa dương thác, đô thị tình duyên, thiên tác chi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gan-em-dung-chay>

1. Chương 1: Cậu Có Dũng Khí Thì Li Hôn!

Sáng sớm, đúng sáu giờ Tiểu Khắc mở mắt, đơ ra vài giây sau đó trở mình tiếp tục mộng đẹp còn dang dở. Cứ như vậy lặp đi lặp lại trong tình trạng nửa ngủ nửa tỉnh, mãi cho đến chín giờ sáng. Cậu vẫn có chút không thích ứng được với cuộc sống như thế này, quá mức nhàn hạ quá mức tự do. Buổi sáng không bị kêu rời giường, cũng không phải vác vài kg trang bị chạy hơn mười km, đương nhiên cũng không còn những huấn luyện đến mệt muốn chết, không còn phải xếp chẵn thành bốn góc vuông vắn. Đột nhiên, tất cả đều trở thành quá khứ. Theo thời gian trôi đi những gì trong quá khứ cố ý hoặc vô tình sẽ bị bỏ quên ở một góc nào đó trong kí ức.

Mặc dù cha Tiểu Khắc không ngờ thằng con không như nguyện vọng của mình, bị đá ra khỏi quân đội, nhưng dù sao đây cũng là con mình, cũng không để thằng con lớn đứng ở nhà ăn bám cha mẹ. Cau mày suy nghĩ nhiều ngày, cuối cùng vẫn là tìm cách đưa Tiểu Khắc đến làm việc ở công ty bạn bè.

Công ty thông báo cho Tiểu Khắc tháng sau bắt đầu đi làm, Tiểu Khắc liền thuê một nhà trọ ở gần công ty để ở. Thứ nhất là vì đi làm thuận tiện, thứ hai....

Tiểu Khắc ngậm một lát bánh mì ngồi trước máy tính, mở ra “Nhà Mạo Hiểm OL”, thành thực nhập vào một chuỗi kí tự, đăng nhập vào trò chơi. Một nữ đạo tặc mặc áo da bó sát người — Toái Tâm đăng nhập.

công hội Trà Chanh: Chị dâu đã đăng nhập rồi (/)/

công hội Xuân Tâm Nhộn Nhạo: Cuối cùng cũng có thể bắt đầu rồi, chúng em chờ chị lâu quá.

công hội Toái Tâm: Cậu đang oán giận tôi đăng nhập chậm?

công hội Xuân Tâm Nhộn Nhạo: Lão đại cứu mạng, chị dâu tức giận /(o)/

công hội Hạo Kiếp: Toái Tâm vào đội, tôi với Viên Đạn đã ở cửa rồi, chuẩn bị kéo người.

Nhà Mạo Hiểm OL ở cửa mỗi phó bản đều thiết lập điểm tập hợp. Bởi vì bản đồ rất lớn nên chỉ cần một người tới cửa phó bản là có thể trực tiếp kéo toàn bộ mọi người đến cửa phó bản. Toái Tâm vừa mới vào đội đã nhìn thấy nhân vật của Hạo Kiếp và Viên Đạn Thật biến thành màu xám, xem ra là bị giết.

công hội Hạo Kiếp: Phắc, lại là người của Nam Đường.

Toái Tâm vừa nhìn tình huống này liền biết, ở cửa phó bản kéo người là không thể hi vọng được nữa rồi, dù sao bị mấy người diên Nam Đường kia nhìn trúng, không giết đến khi bạn phải trở về thành hoặc đăng xuất tuyệt đối sẽ không dừng lại.

đội ngũ Toái Tâm: Hạo Kiếp, Viên Đạn, bên kia có mấy người Nam Đường?

đội ngũ Viên Đạn Thật: Năm

đội ngũ Toái Tâm: Hai người vào phó bản trước đã, những người khác đều bay đến phụ cận phó bản tập hợp, sau đó cùng nhau đánh.

Đầu tiên Toái Tâm bay đến cửa phó bản, cười rồing xoay một vòng trên mặt đất, xác định số người cùng bố trí của Nam Đường. Sau đó bay đến ngoài phạm vi tấn công ở trên đỉnh núi chỉ huy đội ngũ.

đội ngũ Toái Tâm: Chờ một lát rồi mới bắt đầu, mọi người ưu tiên giết vú em tên Gió Thổi Đùng Quần Lạnh cho tôi. Sau đó là cung gió[1] tên Hạt Dưa kia, sau hai người đó, những người còn lại tùy ý giết, vú em nhớ chú ý bảo toàn sinh mệnh.

Tiểu Khắc sau khi bố trí tốt, xuống tọa kỵ, ẩn thân một cái, chậm rãi tới gần mấy người Nam Đường, đội ngũ nhỏ năm người Nam Đường có một thợ săn, có thể nhìn được người ẩn thân trên bản đồ nhỏ, cho nên Tiểu Khắc đánh giá một chút khoảng cách, liền đứng ở nơi đó. Đội ngũ nhỏ năm người Nam Đường lại vừa giết một kiếm khách ở điểm tập hợp kéo người.

Những người khác trong đội cũng tới rồi, sau đó tập trung ở phụ cận, Hạo Kiếp cùng Viên Đạn Thật cũng lên lút chạy tới theo trong phó bản. Dưới sự chỉ huy của Tiểu Khắc, tất cả vọt lên như ong vỡ tổ, vú em Nam Đường ngã xuống dưới đao kiếm, sau đó là Hạt Dưa. Thành viên Nam Đường chủ yếu lấy PVP[2] làm chính, cho nên mỗi người đều là cao thủ PK. Nhưng có câu là: Võ công cao tới đâu cũng sợ dao phay. Cho dù địa vị cao cỡ nào, kỹ thuật trâu bò cỡ nào, cũng không chịu được nhiều người như vậy cùng xông vào đánh, huống chi trong tình huống vừa bắt đầu như em đã chết thảm.

Đội ngũ của Tiểu Khắc rốt cuộc lấy 10 đánh 5 tuyệt đối có ưu thế hơn về số người, đem đội ngũ nhỏ năm người Nam Đường chém cho hôn đất hết. Nhưng bọn họ bên này cũng đã chết ba, vú em còn sót lại ít máu kéo ba người trên mặt đất lên. Những người khác cũng không còn nơi nào lành lặn. Trên cơ bản, hiện tại nếu đánh cá nhân, chỉ cần một kỹ năng AOE[3] (đàn pháp), bọn họ sẽ phải nằm đất. Chỉ có một mình Toái Tâm là vẫn đầy máu.

Tiểu Khắc cũng nghĩ rằng kỹ thuật của mình đã giỏi đến mức này. Năm người Nam Đường cũng không có giải thoát linh hồn mà nằm bất động tại chỗ, trên đầu hiện lên những chữ màu trắng.

phụ cận Gió Thổi Đùng Quần Lạnh: Không hổ là người con gái lão đại nhìn trúng, quả là có thực lực.

phụ cận Dữ Thú Đồng Hành: Kỹ thuật cùng hiểu biết tuyệt đối là hạng nhất, vừa nãy chị ấy chắc chắn ẩn thân ở phụ cận, thế mà tôi không phát hiện, xấu hổ xấu hổ quá.

phụ cận Hạt Dưa: Chờ sau này chị ấy kết hôn với lão đại, chúng ta cuối cùng cũng có thể đánh phó bản rồi.

Tất cả những người đang ở đây đều bị đoạn đối thoại đó làm cho mơ hồ, một cái loa đã giải thích tất cả câu hỏi.

loa Công Tử Tiêu: Hội trưởng Hội Liên Hiệp Phụ Nữ Ngoài Hành Tinh, nghe đây, tôi vừa mất vợ cậu rồi, hạn cho cậu li hôn với em ấy trong ngày hôm nay, nếu không Nam Đường bọn tôi nhất định sẽ giết đến khi công hội của cậu giải tán mới thôi.

công hội Pudding Xoài:!!!!

công hội Trà Chanh: (_) Chị dâu, chị thông đồng với gian phu khi nào vậy?

công hội Không Chết Không Ngừng: Ố ố ố, tình huống gì đây?

Trong khoảnh khắc đó, Tiểu Khắc cảm thấy đại não mình không đủ dùng, Hội Liên Hiệp Phụ Nữ Ngoài Hành Tinh quả thật là công hội của bọn họ, hội trưởng bọn họ là Hạo Kiếp, phía dưới tên Hạo Kiếp viết . Công Tử Tiêu là hội trưởng Nam Đường. Tuy rằng luôn nổi tiếng trong server với những danh hiệu bất bình thường, nhưng loa này thực sự là một lần nữa chứng minh con đường bất thường của anh ta.

thế giới Dê Em Một Vạn Năm: Ngang nhiên cướp vợ, có trò hay để xem rồi.

thế giới Cagalli 3000: Công Tử Tiêu V5

thế giới Yêu Nhất Loli: Hội trưởng phu nhân của Ngoài Hành Tinh là ai, cầu giải đáp.

thế giới ENTER: Là đạo tặc tên Toái Tâm kia kìa, nghe nói tình cảm với hội trưởng rất tốt.

thế giới Song Hỉ: Hội trưởng Ngoài Hành Tinh, nhanh nói gì đó đi, không phải là bị Công Tử Tiêu hù dọa, muốn đi li hôn với vợ chứ?

Tiểu Khắc cùng Hạo Kiếp thật ra vốn cùng lớn lên trong một khu, Hạo Kiếp học tập xuất sắc, thi đỗ Đại học Y ở thủ đô, còn cậu, bởi vì một vài nguyên nhân khác mà tham gia quân ngũ. Hai người kết hôn trong trò chơi cũng chỉ do mấy ngày hôm trước đi làm nhiệm vụ đêm Thất Tịch, hơn nữa vợ chồng sẽ có một buff Tâm Đầu Ý Hợp để tăng phòng ngự. Mọi người trong công hội hay nói đùa gọi cậu là chị dâu, nhưng hôm nay rốt cuộc là vừa xảy ra chuyện gì.

mật Toái Tâm: Chuyện gì đây?

mật Hạo Kiếp: Làm sao tớ biết, quả thật chẳng hiểu gì cả.

loa Hạo Kiếp: Công Tử Tiêu, tôi nhớ rõ hai công hội chúng ta trước không oán nay không thù, anh làm như vậy là có ý gì?

loa Công Tử Tiêu: Chúng ta không oán không thù, nhưng tôi muốn kết hôn với Toái Tâm, cậu phải li hôn với em ấy, tôi nói trước cho cậu một tiếng, thuận tiện mời cậu tham gia hôn lễ của chúng tôi vào thứ Tư.

mật Hạo Kiếp: Cậu đã biết chưa?

mật Toái Tâm: Tớ biết cái gì.

Tiểu Khắc suy nghĩ nửa ngày quyết định tự mình mật Công Tử Tiêu. Tuy rằng cậu vẫn không hiểu vì sao bản thân lại bị cuốn vào trong chuyện này mà không biết gì cả, nhưng cậu vẫn biết rằng nhân vật mấu chốt lần này chính là mình.

mật Toái Tâm: Rốt cuộc là anh định làm gì!

mật Công Tử Tiêu: Vợ, em muốn đám cưới thứ Tư này làm theo kiểu Trung Quốc hay là kiểu Châu Âu, em cảm thấy hoa hồng thế nào, thật ra anh thấy hoa hồng có chút tầm thường, hay là mình dùng hoa tú cầu, thế nào?

Chuyện này còn chưa rõ ra sao mà Công Tử Tiêu đã bắt đầu gọi vợ, Tiểu Khắc nhìn đồng hồ hoa hồng Công Tử Tiêu post trên màn hình, cảm thấy trên đầu đều là hắc tuyến.

mật Toái Tâm: Tôi nói muốn kết hôn với anh khi nào?

mật Công Tử Tiêu: Em không phải là không vui vì anh định tổ chức hôn lễ vào thứ Tư chứ, thật ra anh cũng rối rắm lắm, anh vốn muốn lập tức kết hôn cùng em, nhưng anh không muốn em chịu tủ thân cho nên quyết định ngày vào thứ Tư, mấy ngày này bên bọn anh chuẩn bị tốt một chút.

Tiểu Khắc buông tha cho ý định nói chuyện tiếp với người này, hoàn toàn bất đồng suy nghĩ.

đội ngũ Toái Tâm: Đừng xem náo nhiệt nữa, chúng ta vào phó bản thôi, nếu không hôm nay sẽ đánh không xong.

đội ngũ Giang Khương Cường: Chị dâu, em thấy chị vẫn là ngoan ngoãn gả đi thôi, như vậy chúng em còn có thể coi là nhà mẹ đẻ của chị, may ra về sau ra đường nhìn thấy người Nam Đường cũng không phải đi đường vòng nữa.

đội ngũ Trà Chanh: Đừng mơ, chúng ta đều là thủ hạ của chồng cũ chị dâu, sau khi chị dâu kết hôn với anh ta, khẳng định chúng ta sẽ chết rất nhíp nhàng.

đội trưởng đội ngũ Hạo Kiếp: Ngày này, bọn tôi còn chưa có li hôn đâu....

đội ngũ Toái Tâm: Ai còn riu riu rít rít trong đội, tôi sẽ trừ hết DKP[4] của người đó!

Trong nháy mắt mười người trong đội cuối cùng cũng im lặng, ngoại trừ thỉnh thoảng Tiểu Khắc phát động tấn công boss, bọn họ lần đầu tiên đánh xong cả phó bản trong trạng thái im lặng như vậy. Phó bản kết thúc, Toái Tâm không nói một tiếng quay đã rời khỏi vị trí quay về chủ thành.

Sau khi trở về chủ thành, chuyện đầu tiên Tiểu Khắc làm là vọt vào bán đấu giá, nhìn giáp da mình muốn không còn nữa. Hàng bán đấu giá thông báo có người đã mua mất trang bị kia, tiền Tiểu Khắc bán đấu giá đã gửi lại vào hộp thư. Sau đó phát hiện đá mình treo trong hàng bán đấu giá lần đầu tiên bán hết sạch.

Nhìn nhìn sổ tiền của mình, phát hiện tọa kỵ bay mình rất muốn kia chỉ còn thiếu một vạn vàng nữa. Lúc này người bán đấu giá cũng không nhiều, bên cạnh chỉ có một tế ti.

phụ cận Bò Nhỏ Leo Cây: Chào chị dâu

Chuột của Tiểu Khắc lướt một cái, phát hiện dưới tên người kia viết

phụ cận Toái Tâm: Cô nói chuyện với tôi?

phụ cận Bò Nhỏ Leo Cây: Vâng

phụ cận Toái Tâm: Mẹ nó, ai là chị dâu của cô.

Tiểu Khắc không còn tâm tình bán đấu giá nữa rồi, cười lên tọa kỵ bay ra ngoài đi đến điểm thăng cấp, mang acc nhỏ trong công hội đi thăng cấp. Mấy người Nam Đường vừa lúc tiến đến giết acc nhỏ, nhìn thấy Toái Tâm mang theo hai acc nhỏ đang làm nhiệm vụ ở đó, đột nhiên cùng nhau phát ra một loạt chào chị dâu, sau đó liền rời đi.

tiểu đội Một Phần Ba Bốn Năm: Rất phong cách.

tiểu đội Lên Núi Đánh Hồ: Tôi muốn chụp lại hình ảnh vừa rồi.

Tiểu Khắc chỉ có thể tiếp tục vui đùa giết quái. Cậu tuyệt đối không muốn để ý đến việc này, nhưng cuối cùng vẫn không chịu nổi bị đủ loại người xung quanh vây xem. Các loại acc lớn nhỏ ở phụ cận đều lộ đầu ra nhìn làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến hiệu suất giết quái và tâm tình của cậu.

Cuối cùng quyết đoán đăng xuất.

Lúc Tiểu Khắc đăng xuất là đúng 5 giờ chiều. Tiểu Khắc không ăn cơm trưa, hiện tại đã đói đến mức ngực sắp dính vào lưng. Cậu cầm theo ví tiền xuống lầu mua đồ. Tiểu Khắc bối rối ngồi trước tủ lạnh trong cửa hàng tiện lợi không biết mua gì, bị người bên cạnh va phải, trọng tâm không vững suýt nữa thì ngã vào trong tủ lạnh. Người nọ lịch sự nói một tiếng: “Xin lỗi.”

Tiểu Khắc vừa ngẩng đầu, sưng sốt một chút, lại nói cậu dù sao cũng là xuất thân từ quân ngũ, đàn ông đẹp trai cao lớn không hiềm thấy, nhưng so với người trước mặt, sai, bọn họ căn bản không có tư cách so với người trước mặt này. Người đàn ông mặc quần tây, phía trên là áo sơ-mi trắng, áo khoác tây trang vắt hờ trên tay. Tiểu Khắc nhìn vào áo sơ-mi bên ngoài của anh ta như thấy được cơ thể đầy đặn cùng đường cong mê người của anh.

Người đàn ông cảm giác được ánh mắt của Tiểu Khắc, khuôn mặt tuần tú, góc cạnh rõ ràng đột nhiên cúi xuống, hỏi: “Cậu có chuyện gì sao?”

Tiếng nói của người đàn ông không lớn, nhưng lại mạnh mẽ.

2. Chương 2: Cưới Vợ? Cưới Chỉ Huy?

Tiểu Khắc vừa xem giới thiệu công ty tương lai của mình, vừa lừa cơm vào miệng. Công ty này là một công ty lớn, tiếc là chẳng có liên quan gì với mình. Tương lai cậu chỉ là một thành viên danh dự phòng Hậu cần của công ty, chủ yếu chịu trách nhiệm chuyển đồ, cùng với đổi bình nước uống ở các phòng khác. Cậu đặt đĩa xuống bàn, rồi tiện tay vẽ một vòng tròn to dùng vào vị trí ngày 20 tháng 8 trên tờ lịch.

Tắt website của công ty đi, Tiểu Khắc lướt một vòng các web game, sau khi nhìn một vài bức hình buồn cười, cuối cùng chán quá, cậu lại vào game. Lúc này đang là lúc sôi nổi nhất trong game, đồng tin mua bán cùng kêu gọi tổ đội đánh phó bản vùn vụt hiện trên kênh thể giới, cậu chọn lấy một đội đánh phó bản Hoài Cự.

Phó bản Hoài Cự là một phó bản dành cho tổ đội version cũ của Người Mạo Hiểm OL, nhưng vì level với trang bị đều được nâng cấp, nên những đội ngũ đi đánh phó bản này ngày trước dễ hơn, hơn nữa, phó bản này có rơi tọa kỵ, nên thường xuyên có người đi đánh. Tiểu Khắc rất thích tiên hạc ở núi Côn Sơn, nên tuần nào cũng đánh.

đội trưởng đội ngũ ENTER: Nói trước, sau khi ra tọa kỵ thì mọi người roll[1], muốn mua cũng được, nhưng giá phải được tất cả mọi người đồng ý mới được.

Vì là phó bản cũ, nên phó bản vốn cần mười người thì giờ chỉ cần năm người đã xuất phát, ENTER kéo cả đội vào phó bản, cả đường đánh vô cùng trôi chảy. Bởi vì tấn công của mấy Boss đầu không mạnh, trên cơ bản chẳng làm mất giọt máu nào đã qua rồi. Còn về phần trang bị rơi xuống từ lúc đầu đến nay đều tặng cho T (Tank, đi đầu chống Boss) trong đội, để cậu ta về sửa lại trang bị.

Boss Vân Hạc Tiên Nhân cuối cùng là một mỹ nữ, ngay cả các loại kỹ năng cũng lóe sáng nhiều màu. Vì Boss này chủ yếu dùng kỹ năng quần công, nên vô cùng thử thách vú em, tuy được trang bị cùng level áp chế rồi, tất cả mọi người không cần chạy trốn, nhưng vẫn không thể chịu được hết kỹ năng của Boss. Tiểu Khắc đánh một hồi mới cảm thấy không ổn, máu của mình đang giảm dần, mà căn bản không có người thêm máu cho cậu, trong khi lượng máu của những người khác vẫn còn nguyên.

Cậu tưởng mình đã vượt ra khỏi phạm vi trị liệu của vú em, hồi lại thanh máu đã biến thành màu đỏ của mình, đến gần phía vú em, kết quả là vú em vẫn không thêm máu cho cậu. Nhớ lại mới phát hiện, cả phó bản, được sư này cũng chưa từng thêm máu cho cậu, Boss lúc trước vì trang bị đẳng cấp của cậu lại thêm đối kháng tốt nên không thắng nổi, còn con Boss cuối cùng này, dù có đối kháng tốt hơn nữa thì cũng vẫn gặp khó khăn.

Tiểu Khắc cũng không chẳng phải thánh mẫu, cho nên tự ném cho mình một cái hồi máu, mở tất cả kỹ năng, vọt đến bên cạnh Boss. Sau mười giây phát ra sức mạnh, Toái Tâm liền cướp cừu hận từ T, gán cho được sư, rồi tự mình biến mất, trong nháy mắt, Boss như bà vợ cả gặp được cô nhân tình, xông tới chỗ được sư, chỉ hai cái đã xóa mất nửa thanh máu của cô ta.

May mắn là ENTER đúng lúc kéo lại cừu hận của Boss, đợi Boss ngừng tấn công được sư thì được sư xém ngắt rồi.

Cuối cùng một giây khi Boss ngã xuống kia, đám người trong đội đều thở phào nhẹ nhõm.

ENTER xung phong tiến lên sờ thi thể Boss, tiếc là không ra cái gì, Toái Tâm ngồi xuống ăn được, đợi sau khi máu đầy rồi, rời đội, dùng bữa truyền tống quay về chủ thành.

thế giới Chim Sa Cá Lặn: Toái Tâm, lúc ở trong phó bản, cậu gán cừu hận cho vú em, thiếu chút nữa diệt cả đội, không phải cậu nên giải thích với chúng tôi một chút sao.

thế giới Chim Sa Cá Lặn: Toái Tâm, lúc ở trong phó bản, cậu gán cừu hận cho vú em, thiếu chút nữa diệt cả đội, không phải cậu nên giải thích với chúng tôi một chút sao.

Tiểu Khắc lười lên giải thích, nhưng cũng không có nghĩa là cậu cảm thấy mình có gì sai. Chỉ là có một vài người vừa thấy con gái là chân mềm nhũn, Chim Sa Cá Lặn trên kênh thể giới để lộ ra mình là một em gái, nhất thời trên kênh thể giới, một đồng lên tiếng chửi Toái Tâm.

Tiểu Khắc cảm thấy kênh thể giới không ngừng chuyển động sắp làm nổ đầu cậu rồi, quyết định tắt kênh thể giới, ngồi xõm ở một ngõ trong chủ thành luyện nấu ăn. Chẳng biết từ khi nào Hạo Kiếp đã tìm thấy cậu rồi đứng cạnh.

mật Hạo Kiếp: Tâm trạng không tốt à?

mật Toái Tâm: Không có, a, sao cậu tìm được tớ?

mật Hạo Kiếp: Thêm bạn tốt rồi thì sẽ có nhắc nhở.

Tuy Hạo Kiếp nói vậy, nhưng nhắc nhở bạn tốt cũng chỉ đưa ra bản đồ nơi nhân vật đang đứng, cũng không cho vị trí cụ thể. Thực ra từ khi còn nhỏ, cho dù Tiểu Khắc có trốn thế nào, Hạo Kiếp vẫn có thể tìm được cậu.

mật Toái Tâm: Tìm tớ làm gì, không phải là muốn li hôn thật chứ?

mật Hạo Kiếp: Sao tớ dám, hôm nay tớ túm được một cái chổi ma pháp ở hàng đấu giá, vội tới chỗ cậu ngay.

mật Toái Tâm: Tớ không cần, cái thứ kia đắt lắm, quá lãng phí.

mật Hạo Kiếp: Hôm nay sinh nhật cậu, tớ tặng cậu.

mật Toái Tâm:!!!!!! Sinh nhật tớ, WTF! Sao cậu không nói sớm, hôm nay sinh nhật tớ, thế mà tớ chỉ ăn có một hộp cơm hộp, lại còn không phải vị tớ thích.

mật Hạo Kiếp: Nên tớ tặng cậu một cái chổi ma pháp để đền bù này.

phụ cận Công Tử Tiêu: Hai người dám hẹn hò sau lưng tôi! Vì sao hai người còn chưa li hôn?

phụ cận Toái Tâm: ...

phụ cận Hạo Kiếp: ...

phụ cận Công Tử Tiêu: Lập tức đi li hôn cho tôi, nếu không bắt đầu từ bây giờ tôi sẽ giết người công hội hai người.

phụ cận Toái Tâm: Anh ồn ào đủ chưa?

phụ cận Công Tử Tiêu: Chưa đủ, chưa đủ, em còn chưa li hôn với cậu ta, anh còn chưa ồn ào đủ.

Tiểu Khắc muốn điều chỉnh lại màn hình một chút thì phát hiện ra bên cạnh có rất nhiều người đang tụ tập xem náo nhiệt, thực ra cậu không biết trên kênh thể giới hiện giờ còn có người tường thuật trực tiếp. Hiện tại quan hệ tình yêu tam giác của họ đã thành trọng điểm chú ý trong toàn bộ câu chuyện phiếm mỗi khi rảnh rỗi của mọi người. Mấy người vừa chửi Toái Tâm cũng bất thành linh biến mất hết.

phụ cận Toái Tâm: Anh đang đùa hay thật lòng muốn cưới tôi?

phụ cận Công Tử Tiêu: Thật lòng, thật tâm, tim của anh còn thật (zhēn) hơn cả trân châu (zhēnzhū)!!!!

phụ cận Toái Tâm: Tôi là con trai.

phụ cận Công Tử Tiêu: (o) Em là con trai? Không ai nói cho anh biết cả, không ai nói cho anh biết em là con trai cả.

phụ cận Toái Tâm: Thì bây giờ tôi nói cho anh biết.

Sau đó chỉ thấy Công Tử Tiêu khóc ròng chạy đi, để lại Toái Tâm với Hạo Kiếp đứng đần ở đó, Tiểu Khắc bỗng có ý xấu. Cậu lập tức gõ vào kênh phụ cận.

phụ cận Toái Tâm: >_< chồng="” à," anh="” không="” phải="” vì="” em="” là="” con="” trai="” mà="” không="” cần="” em="” nữa="” chứ="”> **phụ cận** Hạo Kiếp: ... Ngoan, đừng có nghịch ngợm. Tiểu Khắc cho rằng cuối cùng mình cũng giải quyết được cái vấn đề quần thân này, kết quả, tối hôm sau vừa online, đã nhận được tin mật của Công Tử Tiêu. **mật** Công Tử Tiêu: Em yêu, em có thể đến chỗ cổng chủ thành không? Tiểu Khắc một chút cũng không nghĩ rằng Công Tử Tiêu này lại muốn làm cái gì đó kì quái, nên đáp ứng anh ta. Cổng chủ thành lúc nào cũng là nơi đủ loại người khoe trang bị cùng

[illegible]

Lạnh: Lão đại, anh không muốn đánh phỏ bản sao? **công hội** Công Tử Tiêu: Muốn. **công hội** Dữ Thú Đồng Hành: Cưới cậu ấy về, chúng ta có chỉ huy mới, có chỉ huy là chúng ta có thể tiến đánh phỏ bản. **công hội** Hạt Dưa: Cho nên mới nói, anh không phải đang chiến đấu một mình. **công hội** Xác Không Mang Quần: Lão đại, bọn em luôn ở bên anh, tối mai cậu ấy vừa online, anh phải gọi cậu ấy đến chủ thành để cầu hôn. **công hội** Công Tử Tiêu: T^T [1] Roll: Tung xúc xắc, ai cao điểm nhất thì người đó được.

3. Chương 3: Xuất Giá? Xuất Thụ? (lấy Chồng? Bị Bán?)

loa Công Tử Tiêu: Hoan nghênh 9h tối này đến miếu Nguyệt Lão tham dự hôn lễ của tôi cùng Toái Tâm. thế giới Song Hi: Mẹ nó, hôn lễ của hai thằng con trai mà còn đánh trống khua chiêng rầm rộ như vậy, có thấy buồn nôn không?

thế giới Gió Thổi Đũng Quần Lạnh: Bọn tôi tự nguyện.

thế giới Dữ Thú Đồng Hành: Hoan nghênh mọi người tối nay đến, lão đại đã mua phong bao đỏ để tung tối nay rồi.

thế giới Cagalli 3000: Tôi nhất định sẽ tới coi.

thế giới Cung Thú Lương Tương Nghi: Hai người các người ai công ai thụ, cầu chân tướng.

thế giới Hạt Dưa: Hủ nữ tự trọng.

thế giới Cung Thú Lương Tương Nghi: Tự trọng em gái cậu, Hạt Dưa, âm thô của cậu chưa giao mà dám chạy lên game! Cũng chỉ có mình cậu như thế!

thế giới Hạt Dưa: T^T Các vị bảo trọng, tôi đi lánh nạn trước đây, chúng ta cùng quên chuyện giang hồ nào.

Tiểu Khắc vừa online đã thấy một đồng thứ trong hòm thư, kết quả bưu kiện thứ nhất hóa ra là của Công Tử Tiêu. Trong hòm thư là một bộ lễ phục màu đỏ, cùng một ngọc bội thêm lực công kích, Tiểu Khắc không khách khí nhận luôn, sau đó nhận đổi trang phục. Tiểu Khắc lúc nào cũng quen mặc một thân áo da rất khó quen với loại trang phục cổ trang tay áo dài rộng này, đã thế kết hợp với kiểu tóc cụt lùn trên đầu, quả thật là có chút quỷ dị không nói thành lời.

Cuối cùng, Tiểu Khắc vẫn quyết định dùng bù hời thành để quay về chủ thành, ở tiệm tóc chủ thành đổi một kiểu tóc búi cổ điển, rồi còn mua thêm một cái trâm long phượng không có thuộc tính gì ở hàng đấu giá, cả người bỗng toát ra khí chất của một cô dâu cổ trang. Mặc dù cậu cũng không để ý nhiều đến hôn lễ này, nhưng cũng không muốn nó linh tinh, chẳng ra gì cả.

Công Tử Tiêu biến thành một con rồng màu vàng kim uốn lượn trước cửa hàng đấu giá đợi cậu, bình thường cũng đã thu hút đủ mọi ánh mắt, giờ cô dâu một thân mặc quần áo tân nương cổ trang đỏ rực, xoay người một cái cười lên, lại càng thêm ồn ào.

công hội Pudding Xoài: Ấy ấy ấy, lão đại, anh thua rồi, hai người họ ở bên nhau thật sự rất là tình tế.

công hội Viên Đan Thật: Chị dâu kết hôn, chúng ta có nên tặng lễ không, nói thế nào thì cũng là người nhà mẹ đẻ.

công hội Giang Khương Cường: Hôm nay dù tôi có phải đẩy lùi ngàn người cũng nhất định phải tham dự hôn lễ này.

công hội Pudding Chanh: Chúng ta có nên đưa lễ vật cho Công Tử Tiêu không?

công hội Pudding Xoài: Anh thấy không cần, chúng ta đưa cho chị dâu là được rồi, dù sao chị dâu cũng là người của Công Tử Tiêu rồi.

Tuy nói Công Tử Tiêu trên loa nói là đúng 9h, nhưng chưa đến 9h trước cửa miếu Nguyệt Lão đã là một biển người, không chỉ là người Nam Đường cùng Ngoài Hành Tinh đến xem náo nhiệt, mà đã nói rằng họ gần đây trên kênh thể giới lăn qua lăn lại nhiều như vậy, người đến xem náo nhiệt chắc chắn không thể thiếu, huống chi cô dâu đã công khai thừa nhận mình là con trai, thế mà chú rể vẫn tuyên bố mình không quan tâm chuyện đó.

Thợ săn Dữ Thú Đồng Hành cũng mặc một chiếc áo choàng đen, đứng bên cạnh Nguyệt Lão, đảm nhiệm vai người làm chứng. Người Nam Đường hôm nay tương đối an phận, nghe nói toàn bộ hơn trăm người trong công hội đều dừng tất cả các hoạt động của bản thân để đến tham dự hôn lễ hôm nay. Người Ngoài Hành Tinh cũng tới rất đầy đủ, ngoài những người thường xuyên không lộ diện thì hầu hết những ai có quan hệ tốt với Toái Tâm đều đến. Người Nam Đường đứng bên phải, người Ngoài Hành Tinh đứng bên trái, những người đến xem náo nhiệt khác đều đứng sau họ, không ít người cười tọa kỵ bay xem trên không trung, nhưng ai cũng giữ một khoảng cách nhất định với miếu Nguyệt Lão, không làm cản trở tầm mắt của cô dâu chú rể.

Khi rống vàng của Công Tử Tiêu chở Toái Tâm đến, tất cả người Nam Đường đều dùng đạo cụ bắt đầu tung cánh hoa hồng, cả màn hình tràn ngập cánh hoa màu đỏ bay bay.

Công Tử Tiêu cùng Toái Tâm dừng trước miếu Nguyệt Lão, chờ đúng 9h.

phụ cận Dữ Thú Đồng Hành: Tôi đại diện cho các thành viên Nam Đường, xin chân thành cảm ơn tất cả mọi người đã tham dự hôn lễ hôm nay.

phụ cận Dữ Thú Đồng Hành: Bây giờ hôn lễ xin phép được bắt đầu.

phụ cận Dữ Thú Đồng Hành: Công Tử Tiêu, anh có đồng ý hôm nay kết làm vợ chồng với Toái Tâm, dù là server được bảo vệ hay phải nâng cấp, dù là phó bản hay chiến trường, cũng sẽ đi theo cậu ấy, bảo vệ cậu ấy, vĩnh viễn không chia lìa, cùng nhau xây dựng một công hội tốt đẹp?

hét lên Công Tử Tiêu: Tôi đồng ý.

phụ cận Dữ Thú Đồng Hành: Toái Tâm, cậu có đồng ý hôm nay kết làm vợ chồng với Công Tử Tiêu, dẫu theo anh ấy đi đánh phó bản, cùng anh ấy đánh chiến trường, bất luận lúc nào cũng vĩnh viễn không rời xa anh ấy, cũng nhau xây dựng một công hội tốt đẹp?

phụ cận Toái Tâm:

phụ cận Công Tử Tiêu: Em yêu, hãy hét lên “Em đồng ý” nào

phụ cận Toái Tâm: Tôi... đồng... ý

phụ cận Dữ Thú Đồng Hành: Hai người có thể trao đổi ngọc bội thành thân.

Một lúc lâu sau.

phụ cận Công Tử Tiêu: Em yêu, vì sao Nguyệt Lão nói chúng mình còn chưa đủ điều kiện?

phụ cận Toái Tâm: Làm sao tôi biết được.

phụ cận Dữ Thú Đồng Hành: Chị dâu, có phải chị chưa thêm lão đại làm bạn tốt không?

Tiểu Khắc mặt đầy hắc tuyến thêm Công Tử Tiêu làm bạn tốt, bởi vì cảm giác tồn tại của anh ta thật sự là quá mạnh, nên Tiểu Khắc bất cứ khi nào muốn tìm anh ta đều có thể tìm được ngay, căn bản là không cần phải tra qua danh sách bạn tốt. Tiểu Khắc thêm Công Tử Tiêu xong, hai người mới chính thức kết làm vợ chồng trong game.

Người Ngoài Hành Tinh cùng Nam Đường phóng một đồng pháo hoa đủ màu, cũng không thiếu người đem pháo hoa ngày hội quý giá ra phóng. Trong một lúc Tiểu Khắc cảm thấy màn hình của mình lag như màn hình chiếu bóng, không còn cách nào khác đành phải đem chỉnh chất lượng hình ảnh xuống mức thấp nhất.

Công Tử Tiêu còn mua phong bao đỏ từ Thương Thành đem ra tung ở khu vực gần miếu Nguyệt Lão, mấy thứ bánh kẹo cưới này có xác suất mở ra trang bị cùng trang phục thời trang, nên được hoan nghênh cực kì. Trong nhất thời, kênh phụ cận chuyển động như điên mấy dòng “Tân hôn vui vẻ”.

mặt Công Tử Tiêu: Em yêu, mau rời công hội, rồi vào công hội bọn anh.

mặt Toái Tâm: ... Ế, chờ chút.

Tin tức hệ thống: Công Tử Tiêu mời bạn gia nhập công hội Nam Đường.

Tiểu Khắc nhấn đồng ý, cậu nhìn cảm thấy vô cùng mất tự nhiên, nhấn mở options nhân vật, cái tên ở đầu đổi thành tên công hội, Tiểu Khắc yên lặng chờ thăm Công Tử Tiêu, chẳng lẽ mình còn có thể chạy mất hay sao.

công hội Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Hoan nghênh chị dâu gia nhập công hội 046

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Tân hôn vui vẻ.

công hội Hạt Dưa: Chị dâu, chị dâu, bọn em gửi lễ vật tân hôn vào hòm thư của chị rồi.

công hội Bò Nhỏ Leo Cây: Em chờ ngày này không biết đã bao lâu.

công hội Em Mới Mười Lăm: T^T Thời đại phó bản của chúng ta cuối cùng cũng tới rồi, chúng ta rốt cuộc không còn là đám người bị phó bản vứt bỏ nữa rồi.

công hội Xác Không Mang Quần: Chị dâu, sau này, bọn em nhất định sẽ đợi hiệu lệnh của chị, tuyệt đối theo bước chân chị, trở thành những người ủng hộ trung thành nhất của chị.

công hội Toái Tâm: Mọi người quá khách khí rồi

công hội Công Tử Tiêu: ... Mấy đứa xem anh đã chết rồi sao.

công hội Bò Nhỏ Leo Cây: Hình như có cái gì đó kì quái trà trộn vào đây.

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Thế à? Sao tôi không thấy.

công hội Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Hình như không có gì, mọi người có thể tiếp tục.

công hội Công Tử Tiêu:

Theo điều tra của Tiểu Khắc, đám người Nam Đường có một biệt hiệu vô cùng vang dội — Người bị phó bản vứt bỏ. Đám người họ ở phương diện PVP thì rất lợi hại, nhưng cứ vào phó bản liền biến thành đội ngũ sát thủ, nếu như một đội ngũ có một đội ngũ sát thủ bỏ chạy coi như diệt luôn vận mệnh của đội ngũ, như vậy Nam Đường chính là một công hội mang cái danh trên mạng là đội ngũ sát thủ. Cho nên ở server tất cả đều có một loại ăn ý, tất cả mọi người khi thêm người sẽ chú ý xem đây có phải người Nam Đường không.

Tiểu Khắc đem acc đứng trước cửa miếu Nguyệt Lão, còn mình đi tìm một lon bia lạnh ngồi uống trước máy tính, nhìn đám người kia lên cơn điên trước cửa miếu. Cậu đứng sau hòm thư ở miếu Nguyệt Lão nhận mấy thứ đồ linh tinh.

Hòm thư đã đầy, Toái Tâm vừa lấy một thứ ra là một thứ khác lại nhảy vào, lễ vật chỉ là mấy thứ sủng vật nho nhỏ, mấy món đồ thủ công nho nhỏ, để tặng làm lễ vật cũng tương đối, thế nhưng Gió Thổi Đứng Quần lại tặng cậu một cái tọa kỵ, tiếp đó là Hạt Dưa, tặng cậu bộ áo da dạo trước cậu muốn ở hàng đấu giá. Người Hội Liên Hiệp Phụ Nữ Ngoài Hành Tinh cũng không chịu thua kém ai tặng cậu đủ loại đồ.

Thực ra hệ thống kết hôn của Người Mạo Hiểm rất đơn giản, ở phương diện này, tổ thiết kế quả thực là đơn giản đến phát điên, chỉ cần hai người đến trước mặt NPC nhấn chọn, là có thể kết hôn, li hôn lại càng đơn giản, chỉ cần hai người đều ở miếu Nguyệt Lão, một bên đồng ý là có thể li hôn.

Hôn lễ từ khi bắt đầu đến lúc kết thúc giảng co gần hai tiếng đồng hồ, lúc Tiểu Khắc log out đã là 11h.

Sau đó cậu trần trọc trên giường nửa ngày đột nhiên bật dậy khỏi giường, cầm lịch nhìn dấu tròn trên lịch, thiếu chút nữa thì cậu quên mất ngày mai phải đi báo danh ở công ty.

Sáng sớm hôm sau, đúng 6h Tiểu Khắc rời giường, rửa mặt, sau đó nấu mì ăn vẫn tương đối sớm, vốn muốn thêm một quả trứng chần nước sôi, kết quả bị vỡ, thành một bát canh trứng...

Tiểu Khắc dọn dẹp lại phòng sạch sẽ, chuẩn bị xong xuôi, định xuất phát thì phát hiện mới 7h, công ty yêu cầu 8h tới, từ nhà cậu đến công ty, cho dù bò, cũng chỉ mất 20 phút. Nói không lo lắng là gạt người, dù sao đây cũng là công việc đầu tiên của Tiểu Khắc, cho dù thế nào cũng là bước đầu tiên vào xã hội của cậu.

Cuối cùng Tiểu Khắc vẫn đến công ty lúc 7h40. Phòng Hậu cần ở tầng mười ba, trong thang máy cậu vẫn không ngừng xoa xoa tay, muốn giảm bớt áp lực tâm lý. Quản lý phòng Hậu cần khoảng hơn bốn mươi tuổi, cái bụng bía như khiến cho cái áo sơ mi trắng của ông rách ra, đầu đã có chút hói, dù trong phòng mát mẻ như thế này mà vẫn đầy mồ hôi. Quản lý thấy Tiểu Khắc tới sớm như vậy, xê dịch cái bụng lớn của ông đứng lên, tán dương vô vô vai Tiểu Khắc.

“Không hổ là trai nhà lính, vừa thấy đã có tinh thần.”

Phòng Hậu cần chia làm ba mảng, một mảng là vệ sinh công ty, một mảng là nhà ăn, còn một mảng khác là bố trí những vật tư cơ bản trong công ty, Tiểu Khắc làm việc bên mảng này. Quản lý giới thiệu phúc lợi công ty một cách đơn giản cho Tiểu Khắc, việc cơ bản nhất mỗi sáng chính là đổ bình nước ở mỗi phòng, cùng phát thư và bưu kiện, phụ trách những đồ dùng công cũng những thứ bị hỏng, công việc tiếp theo chính là bảo vệ và sửa chữa những đồ công đó.

Khi hai người đến trước cửa thang máy, cửa thang máy mở ra, một người thanh niên mặc áo trắng ngẩn tay vọt ra, ra khỏi hai cánh cửa bóng loáng, ầm “Đình” một cái.

“Phan Triệu Dương!” Quản lý kêu lên.

“Có!”

“Cậu lại muộn.”

Chàng trai nhích người, vô tội nhìn quản lý: “Chú xem, tuyệt đối là đúng giờ.”

Đại khái là có nhân viên mới ở đây nên quản lý vung tay coi như tha cho y, sau khi nhìn Phan Triệu Dương đi vào văn phòng, quản lý vẫn không nhịn được oán giận với Tiểu Khắc hai câu: “Cả ngày, cả ngày chỉ chơi game, đi làm thì sát giờ mới tới, giới trẻ bây giờ...”

Tiểu Khắc cười xòa, quyết định, nói gì thì nói cũng không thể để cho ông biết mình cũng chơi game cả ngày.

Quản lý mang theo Tiểu Khắc vào văn phòng, tất cả nhân viên phòng Hậu cần cũng đã đến đông đủ.

“Tiểu Khắc, sau này sẽ là đồng sự của chúng ta.”

Tiểu Khắc xấu hổ cười cười: “Chào mọi người.”

Những người khác chỉ vỗ tay coi như tượng trưng, thế nhưng Phan Triệu Dương lại có vẻ cực kì nhiệt tình, ôm cổ Tiểu Khắc nói: “Anh bạn, tớ rất cuộc cũng chờ được cậu tới rồi, cậu có biết tớ đã bị đám con gái kia tra tấn thành cái dạng gì không?”

Tiểu Khắc cảm thấy mình thực sự khó nói ra ba chữ “Không biết nữa” với cặp mắt đang đầy chờ mong kia, vì vậy cậu quyết định giữ im lặng. Quản lý để lại một câu cuối cùng: “Mấy người nhanh chóng lên, sắp trưa rồi.” rồi ôm cái bụng lớn trốn về văn phòng quản lý của ông.

Để lại mọi người giới thiệu đơn giản cùng Tiểu Khắc rồi nhanh chóng đi làm việc, chỉ có đồng sự nhiệt tình hơn nhiều Phan Triệu Dương đưa thẻ làm việc cùng thẻ công cho Tiểu Khắc. Nói là thẻ công, còn không bằng nói là thẻ cơm còn chính xác hơn, mỗi tháng công ty sẽ gửi vào đó một phần trợ cấp, sử dụng thẻ này ở nhà ăn của công ty, nhưng dù là tiền trợ cấp cũng không thể rút ra được, cho nên trên cơ bản mọi người trong công ty đều ăn cơm ở nhà ăn.

“Anh bạn, tớ thấy cậu đó, sao lại ít nói vậy chứ?” Phan Triệu Dương dính lấy cậu giới thiệu nửa ngày, chỉ đổi lấy một tiếng “Ừ” không mặn không nhạt của Tiểu Khắc.

Tiểu Khắc nghe xong câu hỏi của Phan Triệu Dương, còn đang suy nghĩ xem nên trả lời như thế nào, Phan Triệu Dương đã bắt đầu tự hỏi tự trả lời: “Nhưng mà á, có thể tính cách của cậu là như vậy, có một số người không thích nói chuyện đâu, giống như một đồng sự tốt nhất của tớ, thằng nhóc kia cả ngày có khi không nói một câu nào...”

[illegible]

công hội Trà Chanh: Lão đại, chị dâu đi rồi.

công hội Viên Đan Thất: Lão đại, bọn em cũng biết, anh làm như vậy đều là vì công hội, thứ tình cảm nồng nhiệt bỏ nhỏ để bảo vệ lớn của anh thật đáng để bọn em học tập.

công hội Pudding Xoài: Kết quả là, lần xuất giá này của chị dâu có ý nghĩa tương đương với chiêu quân nơi biên cương xa xôi?

công hôì Giang Khương Cường: Sao em lại cảm thấy là chị dâu bị anh bán -_-!

Dưới sự dẫn dắt của Phan Triệu Dương, Tiểu Khắc bắt đầu đổi nước ở các phòng. Là một công ty quan hệ xã hội, công ty này có tỉ lệ nam nữ mất cân đối nghiêm trọng. Dọc đường đi, Tiểu Khắc hầu như không nhìn thấy ai giới tính nam, điều này khiến cho đồng sinh vật có thể lực duy nhất đều tập trung ở phòng Hậu cần. Phan Triệu Dương ngoại hình tốt, tính tình lại sáng sủa, gần như là trên đường đi, đủ loại người đẹp chào hỏi ý, nếu không thì cũng ủa đến trêu ý.

Tiểu Khắc mở máy photo, cho thêm giấy trắng vào. Để thư cùng bưu kiện cần giao vào thùng đồ.

“Đừng coi thường bất cứ ai ở phòng này, một người phòng này tùy tiện mặc quần lót bên ngoài là cũng đủ cứu vớt thế giới rồi.” (Siêu nhân á)

Phòng thứ ba là phòng Tài vụ, người của phòng Tài vụ này nhìn rõ ràng là nhàn nhã hơn hai phòng trước nhiều. Chẳng lẽ bởi vì tài vụ công ty gặp vấn đề?

...

“Quy định của công ty chính là muốn ưu tiên nơi có cống hiến lớn nhất đối với công ty, cho nên cuối cùng mới là nơi của Tổng giám đốc. Tập trung ở đây toàn bộ đều là những người rảnh rang nhất công ty. Nhưng

cũng là những người không thể trêu vào nhất, bọn họ có thể đá cậu ra khỏi công ty bất kì lúc nào, cho dù họ có đá quản lí một phòng ra khỏi công ty cũng chẳng cần lí do gì.”

Sau một ngày làm việc, Tiểu Khắc rốt cuộc cũng hiểu được, công việc của phòng Hậu cần cũng chẳng yêu cầu kỹ thuật, chỉ là những thứ vật vãnh, trên có thể sửa bóng đèn, dưới có thể sửa ống thoát nước. Trên tầng gọi điện một cái, họ sẽ phải mang theo dụng cụ xuất phát, cho dù phòng Sáng tạo ở ngay sát phòng photo, chỉ photo một văn bản cũng phải gọi họ lên. Suy cho cùng bạn cũng không cho là đám phụ nữ đi giày cao gót hơn mười phân này có siêu năng lực gì đó chứ, Tiểu Khắc cảm thấy dù mình không mặc quần lót cũng có thể cứu vớt thế giới...

Tối đến về nhà, luộc một túi sủi cảo đông lạnh ăn liền, vừa ăn vừa vào game.

Tin tức công hội: Toái Tâm online.

công hội Công Tử Tiêu: Em yêu, bọn anh chuẩn bị tốt rồi, chúng ta lập tức xuất phát nhé!

công hội Toái Tâm: Cái gì cơ?

công hội Gió Thổi Đùng Quần Lạnh: Đánh phó bản Nghe thấy bọn họ nói thế, Toái Tâm cuối cùng cũng thở ra.

công hội Toái Tâm: Mọi người định đánh phó bản nào, thành viên bố trí ra sao?

Công Tử Tiêu mời bạn gia nhập đội ngũ.

Tiểu Khắc vừa vào đội đã bị một đồng người làm chần động, tình huống gì đây, một đội bốn mươi người đã tổ đầy, hơn nữa tất cả đều đang online.

đội ngũ Toái Tâm: Các tình yêu, Người Mạo Hiểm version này đã không còn phó bản tổ đội bốn mươi người nữa rồi.

đội trưởng đội ngũ Công Tử Tiêu: Bọn anh chỉ có 25 người đánh thôi, những người khác là nhóm Bàn Quang. (: Bàn quang, túi nước tiểu)

đội ngũ Toái Tâm: ...

đội ngũ Dữ Thú Đồng Hành: Nhóm ở một bên ngắm cảnh, gọi tắt là nhóm Bàn Quang. (: Tại nhất bàn quan quang, “ở một bên ngắm cảnh”)

đội ngũ Toái Tâm: Tôi kiểm tra chức nghiệp một chút.

Tiểu Khắc nhấn kiểm tra chức nghiệp, phát hiện ra trong 40 người thì 39 người chọn DPS[1], không có T, chỉ có một vú em, cho dù là phó bản kiểu cũ cũng không đánh được.

đội ngũ Toái Tâm: Phó bản này không đánh được đâu, không có T, không có vú em.

đội ngũ Công Tử Tiêu: Anh có thể đi tẩy thiên phú thành T, bọn anh có Đùng Quần, nó là thần y.

đội ngũ Toái Tâm: Cậu ta là thần y, không phải thần tiên, sao có thể cứu được 25 người. Đưa đội trưởng cho tôi, tôi điều chỉnh bố trí đội ngũ một chút.

Tiểu Khắc đỡ trán. Ông trời ơi, ông đang đùa con đúng không? Mang theo một đám người như vậy, nếu có thể đem cái đội 25 người này đánh qua phó bản, cậu chính là thần tiên rồi. Tiểu Khắc nhìn kỹ cách bố trí đội ngũ trước mặt, đưa những người có chức nghiệp có thể phối hợp được thành tổ đội năm người một, sau đó lại hỏi tình trạng trang bị.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Công Tử Tiêu đi tẩy thiên phú trọng kiếm khách, Em Mới Mười Lăm đi tẩy thiên phú lá chắn võ sĩ, Bò Nhỏ Leo Cây với Xác Không Mang Quần thì đi tẩy thiên phú chúc phúc.

Cái đội ngũ chết tiệt này vẫn cần MT, 2T cùng ba vú em, còn lại hai vú em, Tiểu Khắc nâng cằm nghĩ nghĩ, mở bạn tốt, mặt Hạo Kiếp.

mặt Toái Tâm: Tổ đến lấy của hồi môn, cho tổ mượn Chanh với Xoài để đánh phó bản.

mật Hạo Kiếp: Thật đúng là con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi, vừa mới ra ngoài ngày thứ hai đã về cướp đồ nhà mẹ đẻ.

mật Toái Tâm: Nếu không thì cậu trả lại Công Tử Tiêu mười vạn mà anh ta đưa cậu đi.

mật Hạo Kiếp: Đưa hai cô nàng đó đi, không cần đưa về đâu.

mật Toái Tâm: Tổ chỉ mượn thôi, có bắt hai đứa nó rời công hội đâu, mấy ngày tổ mượn nhớ vẫn phải thêm DKP cho hai đứa nó đấy.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Tôi mượn được hai vú em đến rồi, nếu như vậy, công hội ta có người không thể tham gia.

đội ngũ Dữ Thú Đồng Hành: Chị dâu, tự chị xử lí đi, đá ai cũng được.

Tiểu Khắc nhét Trà Chanh và Pudding Xoài vào đội bốn và đội năm, sau đó trang bị một lượt trang bị phó bản PVE[2] cho những người tham gia đánh phó bản. Trang bị chiến trường PVP tuy đối kháng tốt, nhưng vẫn không đủ, thời gian đánh dài, lam của vú em sẽ không đủ dùng. Kết quả không như Tiểu Khắc mong muốn, trang bị PVE của đám người kia đều là trang bị cho phó bản nhỏ, căn bản không có trang bị phó bản. Tiểu Khắc rối rắm nửa ngày, lại để họ đổi về trang bị chiến trường PVP, dù sao thì đồng trang bị này còn có thể giữ mệnh bọn họ lâu hơn một lát.

Nhưng đáng mừng nhất là không biết Công Tử Tiêu lôi ra từ nơi nào một bộ trang bị phó bản cho MT, nếu không có trang bị này, thật sự không còn cách nào đánh phó bản nữa.

đội ngũ Công Tử Tiêu: Em yêu, bộ y phục này anh vẫn luôn giấu kỹ, anh lúc nào cũng mang trái tim của một MT đó.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Phó bản này, Boss đầu không khó, giai đoạn một cần xuất ra toàn lực DPS. Boss giai đoạn hai sẽ phân thân. Đến lúc đó, Công Tử Tiêu phải kháng Boss, Mười Lăm kháng phân thân. Sau đó Boss sẽ đổi vị trí với phân thân, Công Tử Tiêu với Mười Lăm cũng đổi lại, những DPS khác không cần quan tâm đến phân thân, chỉ cần toàn lực đánh Boss.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Mọi người còn ai có câu hỏi gì không?

đội ngũ Công Tử Tiêu: Anh có!

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Nói.

đội ngũ Công Tử Tiêu: Vì sao em không gọi anh là anh yêu ()

Tin tức đội ngũ: Công Tử Tiêu bị đội trưởng đội ngũ cấm nói.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Mọi người còn ai có câu hỏi gì không?

đội ngũ Em Mới Mười Lăm: ...

đội ngũ Dữ Thú Đồng Hành: ...

đội ngũ Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Thêm máu thì phân phối như thế nào?

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Đứng Quần ở đội một tập trung vào máu của MT, chỉ cần cậu không chết, anh ta không chết, tôi sẽ tính là cậu đã hoàn thành nhiệm vụ. Còn lại bốn vú em, Chanh, em coi tình trạng máu của cả đội, chú ý lượng máu của 2T, còn những vú em khác phụ trách đội lớn. Đánh xa, DPS đứng gần vú em, đánh gần thì đứng gần tôi. Chúng ta thử mở buff một lần xem.

Lần đầu tiên thử không cần lo lắng gì cũng đã thất bại, còn chưa đánh tới giai đoạn hai, cả đội đã bị diệt, nguyên nhân là MT ngã.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: MT, khi nào Đứng Quần không thêm máu cho anh được, thì phải mở kỹ năng.

công hội Công Tử Tiêu: Nếu em không gọi anh là anh yêu, anh sẽ không mở kỹ năng.

Lúc này Công Tử Tiêu dùng kênh công hội, Tiểu Khắc không thể cấm nói, cuối cùng dùng sức gõ chữ.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Anh. Yêu. À. Tôi xin anh mở kỹ năng vào thời điểm thích hợp.

công hội Công Tử Tiêu: (3) Được thôi.

Lần thứ hai, lần này cuối cùng cũng thuận lợi qua được giai đoạn một. Giai đoạn hai Boss phân thân, Em Mới Mười Lăm kéo một, Công Tử Tiêu kéo một. Đánh được 75%, Boss đổi vị trí, Công Tử Tiêu tung một cái kỹ năng trào phúng, cừ hận của Boss cùng phân thân đều chạy đến anh, sau một lúc, MT ngã, cả đội bị diệt.

đội ngũ Em Mới Mười Lăm: Hix, là sai lầm của em, em kích động quá, quên không đổi.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Không sao, mọi người mới đánh, lần sau chú ý.

Lần thứ ba, Gió Thổi Đứng Quần Lạnh hết sạch lam, làm T ngã, cả đội bị diệt.

Lần thứ tư, Hạt Dưa cuối cùng đánh ra cảm giác, vì thương tổn quá lớn, OT[3], Boss giết hai vú em, cả đội bị diệt.

Lần thứ năm, lần này đánh được đến 90%, năm vú em đều không còn lam, cả đội bị diệt.

...

Lần thứ mười ba, lần này, dưới tình huống cả đội còn lại một nửa, cuối cùng Boss cũng down.

đội ngũ Trà Chanh: Vì sao, em có một loại xúc động muốn khóc, Boss thật sự đã chết rồi ư, không phải là anh đang nói giỡn chứ?

đội ngũ Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Có ai có thể kéo tôi khỏi mặt đất không?

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Cứu người trước đã, rồi sờ trang bị.

Tiểu Khắc nhẹ nhàng thở ra, dựa lưng vào ghế, thời điểm Boss ngã xuống, cảm giác còn kích động hơn cả thời điểm khai hoang năm đó. Thực ra Boss này chỉ là Boss làm nóng người trong phó bản này, khó khăn chân chính phải là Boss ở phía sau.

Vì là cận chiến, sau khi ngồi xuống hồi phục xong, Toái Tâm trực tiếp sờ Boss, tổng cộng ra bốn kiện trang bị, một cái vòng cổ cho vú em, một bao cổ tay bằng da, một bộ giáp ngực, cùng một đôi giày hệ pháp thuật. Trang bị của Chanh cùng Xoài đều tốt hơn nhiều so với cái phó bản này, thế nên vòng cổ, qua một vòng nhường đi nhường lại, tặng cho Gió Thổi Đứng Quần Lạnh, giáp ngực thì một người tên Bé Cưng Em Lên Trước roll được, bao cổ tay da phân cho một đạo tặc trong đội, còn giày hệ pháp thuật cho cung lửa[4] Tri Trư Hiệp.

đội ngũ Tri Trư Hiệp: Đây là ngày vui nhất từ khi tôi trúng tuyển đại học trong mơ của tôi.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Hôm nay đến đây thôi.

công hội Công Tử Tiêu: Em yêu, bây giờ mới 11h.

công hội Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: A a a a, mới thế đã xong rồi ư? Em còn chưa thỏa mãn mà!

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Nếu không đánh phó bản nữa, Đứng Quần theo anh đi đánh đấu trường đi, anh còn thiếu một ngàn điểm nữa là đổi được hổ rồi.

công hội Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: o(> __

5. Chương 5: Công Ty Là Một Nơi Nguy Hiểm

Ngày hôm sau, Tiểu Khắc và Phan Triệu Dương tách ra làm việc. Phan Triệu Dương đi phòng Tiêu Thụ, Tiểu Khắc đẩy xe đi tới phòng Sáng Tạo. Có hai cô nàng đứng trong phòng trà nước vừa rửa cốc, vừa thảo

lượn gì đó. Tiểu Khắc đi vào, hai người lập tức ngậm miệng không nói gì nữa. Tiểu Khắc không có hứng thú với nội dung nói chuyện của hai người đó, cậu cúi đầu đối nước ở bên cạnh.

“Cậu là người mới tới phòng Hậu Cần đúng không, tên là gì vậy?” Một người trong đó đột nhiên đi tới, tựa vào bàn cười hỏi, ánh mắt còn không ngừng đảo qua đảo lại trên người Tiểu Khắc. Dáng người Tiểu Khắc cũng không phải thuộc loại tam giác mê người, thoạt nhìn qua còn cảm thấy cậu chưa phát dục đầy đủ. Nhưng Tiểu Khắc có một đôi chân dài hết sức hoàn mỹ, chiếc quần bò ống thẳng trên người cậu càng làm tôn lên đôi chân gần như đạt đến trình độ hoàn mỹ.

“Tiểu Khắc.” Tiểu Khắc đổi xong bình nước lập tức đẩy xe rời đi lại bị cô nàng chặn ngang lại giữ chặt.

Cô nàng mặc rất đẹp, mỗi một cm trên người cô đều thể hiện ra cô cực kì chú trọng từng chi tiết. Cho dù là giày cao gót da dê hay là móng tay vẽ hoa mai bóng trau chuốt, đều cho thấy cô tuyệt đối là người phụ nữ thành đạt. Tay cô nàng nhẹ nhàng xoa hông Tiểu Khắc, trong mùi hương thanh thanh của nước trà. Giọng cô nàng khoái trá kèm theo chút kiêu chể: “Dáng người cậu thật đẹp, lúc trước làm việc gì vậy?”

Tiểu Khắc né khỏi bàn tay người phụ nữ, nói: “Tôi thích đàn ông.”

Người phụ nữ cười nói: “Nói đùa không tởm, tôi thích.”

“Thật sự.” Mặt Tiểu Khắc cực kì nghiêm túc, một chút cũng không nhìn ra là cậu đang nói đùa. Sau đó cậu bỏ lại cô nàng đã hóa đá cùng một cô nàng khác đang cười như điên trong phòng trà nước, tiêu sái rời đi. Bắt đầu từ lúc này, Tiểu Khắc vì một trận này đã thành nổi tiếng công ty, điều này tạm thời chưa nói tới.

Nơi dừng chân cuối cùng của Tiểu Khắc là phòng quản lí trên tầng cao nhất. Tiểu Khắc nhớ lại một câu của Phan Triệu Dương sáng nay: “Ném phòng Sáng Tạo cho cậu là tớ đã đủ không biết xấu hổ lắm rồi, nếu ném luôn cả văn phòng quản lý cho cậu, tớ không phải là người, nhưng hôm nay tớ thật sự không chịu được nữa.”

Thật ra Tiểu Khắc cảm thấy cũng không sao cả. Khi cậu tới cũng đã có người chờ ở gian trà nước. Vì sao lại dùng từ “chờ”, đó là do khi người nọ thấy cậu đi vào, phát ra một tiếng ồ, sau đó hỏi: “Hôm nay Phan Triệu Dương không đi làm?”

“Đến rồi.”

Người nọ chờ nửa ngày cũng không thấy cậu tiếp theo, tiếp tục hỏi: “Ở đây không phải là cậu ta phụ trách sao, vì sao lại là cậu đến?”

“Tiêu chảy.”

Người nọ đợi nửa ngày cũng vẫn không thấy cậu tiếp theo, chỉ có thể lại hỏi: “Vì sao cậu ta lại tiêu chảy?”

Câu hỏi này thực sự là khó Tiểu Khắc, cậu vừa đứng vừa nghĩ, vẻ mặt nghiêm túc đáp trả: “Miệt mài quá độ.”

Buổi tối, Tiểu Khắc mua chân gà và cà ri ở cửa, rồi tự làm cho mình một nồi cà ri hầm để ăn, mãi đến khi no sắp nôn ra mới buông bát đũa. Tiểu Khắc dọn dẹp phòng bếp không còn một hạt bụi, quét tước phòng một chút mới bắt đầu vào game.

Tin tức công hội: Toái Tâm đăng nhập.

công hội Xác Không Mang Quân: Chị dâu đăng nhập ()/ chúng tiểu nhân mau quỳ xuống nghênh đón.

công hội Bò Nhỏ Leo Cây: m(__ __)m Hội trưởng phu nhân vạn thọ vô cương.

công hội Em Mới Mười Lăm: Tiểu nhân tiếp giá chậm trễ, xin chuộc lỗi với chị dâu.

công hội Toái Tâm: Bình thân đi.

Tiểu Khắc mở kênh bang hội lên, quả nhiên Công Tử Tiêu không online. Ngay cả gió Thổi Đùng Quân Lạnh và Dữ Thú Đồng Hành bình thường giờ này đều ngậm mình ở trên mạng cũng không online. Công Tử Tiêu không online thì không có cách nào đánh phó bản, vì thế cho những người khác đi đánh phó bản nhỏ kiếm trang bị, dù sao thì boss sau cũng không dễ đánh như boss trước.

mật Hạo Kiếp: Nghe nói công hội bọn cậu đánh được boss thứ nhất rồi?

mật Toái Tâm: Đừng có chế giễu tớ.

mật Hạo Kiếp: Chắc chắn, mười ba lần. Cậu thật là dũng mãnh. Cái mỹ danh một đêm mười ba lần của cậu đã truyền khắp nam bắc server, người người đều tặng biệt hiệu Chàng Mười Ba Lần Một Đêm. Ha ha ha ha ha

mật Toái Tâm:

thế giới Toái Tâm: Hạo Kiếp, cậu mẹ nó đến sân PK cho ông đây, ông đây nhất định sẽ cho cậu biết vì sao hoa cúc lại có màu hồng!

thế giới Song Hỷ: Chàng Mười Ba Lần Một Đêm, chắc chắn, cầu chụp ảnh chung.

thế giới Cagalli 3000: Mười ba lần ư, Hạo Kiếp huynh, anh không thể chịu được đâu thế giới Cung Thú Lương Tương Nghi: Đừng nói lung tung, CP của Toái Tâm rõ ràng là Công Tử Tiêu, anh ấy bây giờ còn chưa đăng nhập, khẳng định là tối qua quá mệt, Toái Tâm huynh V5.

thế giới Mai Danh: Nghịch CP của tôi, hu hu hu.

Khi Toái Tâm tới sân PK, Hạo Kiếp đã chờ được một lúc. Hạo Kiếp là võ sĩ lá chắn, Toái Tâm là kẻ trộm đột kích. Hai người, một bên là máu dày tấn công thấp, một bên là máu mỏng tấn công cao, thao tác của hai người lại cùng sắc bén đến hàng cao thủ. Tới tới lui lui gần 20 phút vẫn chưa ai giết chết được ai, thì đấu bình thường như thế này sẽ quyết định bằng lượng máu của hai người, ai có nhiều hơn thì sẽ có ưu thế áp đảo.

Cuối cùng Hạo Kiếp cũng không thể vượt qua Toái Tâm, ngã xuống khi lượng máu của Toái Tâm vẫn còn lại 20%. Sau đó Toái Tâm nhấp chuột vào NPC để rời khỏi đấu trường bởi vì cậu đã nhìn thấy tin từ hệ thống.

Tin tức công hội: Công Tử Tiêu đăng nhập.

công hội Công Tử Tiêu: Em yêu, hôm nay anh bị bắt đi xem mắt nên về trễ, nhưng em yên tâm, anh tuyệt đối chung thủy với em, chắc chắn không phản bội em (v).

công hội Toái Tâm: Anh tốt nhất là phản bội tôi nhanh lên, tôi đã không chờ nổi nữa rồi.

công hội Công Tử Tiêu: Em yêu, em đêm qua thật sự rất dũng mãnh

công hội Em Mới Mười Lăm: Lão đại, những lời này của anh có ý gì khác sao?

công hội Hạt Dưa: Em Mới Mười Lăm, tôi cảm thấy đề tài những lời này, cậu không nên tham gia thảo luận.

công hội Em Mới Mười Lăm:

công hội Công Tử Tiêu: Em yêu, chỉ là đây là lần đầu tiên công hội bọn anh có thể đánh boss phó bản nên bọn anh đều rất vui sướng. Anh biết em muốn Tiên Hạc, chúng ta đi kiếm đi ()/

công hội Toái Tâm: Cũng được, nếu ra thì roll.

công hội Công Tử Tiêu: Tổ đội kiếm Tiên Hạc, tham gia thì gõ 1.

công hội Hạt Dưa: 1

công hội Em Mới Mười Lăm: 1

công hội Bò Nhỏ Leo Cây: 1

Trong lúc Công Tử Tiêu đang gọi người, Toái Tâm đã đến cửa phó bản kéo người. Ở cửa phó bản cũng có hai người đang kéo. Toái Tâm vừa mới nhấn phím kéo người, phát hiện mình đã vào trận chiến. Hai người này thuộc Rồng Phun, tề tề phụ trách không chế, cung gió[1] phụ trách công kích, cột máu Toái Tâm nhanh chóng còn có 50%. Chúc nghiệp đạo tặc này sợ nhất là bị đối phương giành thế chủ động trước, Toái Tâm mặc áo choàng biến mất thoát khỏi trận chiến xong, lập tức nhấn tàng hình.

Hai người kia thả ra 2 kỹ năng AOE ở gần đó, may là Toái Tâm đã sớm rời chỗ đó. Sau đó Toái Tâm vọt đến sau lưng Tế Ti, hai đánh một không chột cũng què, cậu phải giành lại tấn công. Cung gió phát hiện ra Toái Tâm, lập tức công kích. Toái Tâm thấy thời gian CD[2] của áo choàng còn chưa kết thúc, bèn phóng một cái bảo vệ, công kích của cung gió tiếp tục đánh đến gần Tế Ti. Mắt thấy Toái Tâm sắp nằm đất trước Tế Ti, đột nhiên một lá chắn tự nhiên màu xanh che lên cơ thể cậu, tiếp theo là thêm hai cái trị liệu, máu Toái Tâm đầy lại. Sau đó năm người Nam Đường lấy ưu thế tuyệt đối xử lý đội ngũ hai người Rồng Phun.

đội trưởng đội ngũ Công Tử Tiêu: Em yêu, có phải bọn anh đến thật đúng lúc không? (v)

loa Em Mới Mười Lăm: Dám động đến bang chủ phu nhân của Nam Đường chúng tôi, ai cũng giết!

loa Công Tử Tiêu: Động đến vợ tôi, một người bọn này cũng sẽ không tha!

loa Hạt Dưa: Động đến bang chủ phu nhân của chúng tôi, trước mắt đưa chuột sau bạo hoa cúc đội ngũ Toái Tâm: Mấy người đừng có dọa người, mau rút về đánh phó bản cho tôi.

đội trưởng đội ngũ Công Tử Tiêu: Không thích.

Bởi vì đây là phó bản cũ cho nên dù là nhóm người Nam Đường cũng có thể dễ dàng vượt qua. Do phó bản này không cần di chuyển nhiều, và chỉ có hai vị trí, T mà kéo tốt, những người khác có thể đánh toàn lực. Đương nhiên Tiên Hạc không phải anh muốn thì anh lấy. Sau khi Boss ngã, Toái Tâm tiến đến sờ thi thể.

đội ngũ Toái Tâm: [Tiên Hạc Bảo Bảo] Ai muốn?

đội trưởng đội ngũ Công Tử Tiêu: Cho trẻ con đi, dù sao nó mới có mười lăm.

đội ngũ Bò Nhỏ Leo Cây: Đồng ý

đội ngũ Hạt Dưa: Đồng ý +1

đội ngũ Em Mới Mười Lăm:

Tin tức đội ngũ: Em Mới Mười Lăm nhận được [Tiên Hạc Bảo Bảo]

Năm người vừa ra khỏi cửa phó bản, Tiểu Khắc đã không nhận được chữ thành tiếng. Rồng Phun dám tổ đội mười mấy người chờ bọn họ ra khỏi cửa. Từ phía xa nhìn lại thấy đủ loại chúc nghiệp. Năm người Nam Đường cũng không quay đầu trốn vào trong phó bản. Năm người sống vai đứng ở cửa, rất có không khí của một cuộc đại chiến.

công hội Hạt Dưa: Tiên Hạc phó bản, nhanh đến trợ giúp.

phụ cận Công Tử Tiêu: Em yêu, em mau vào phó bản đi, có chồng em ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho em chết.

Tiểu Khắc suy nghĩ một chút, yên lặng nhấn kỹ năng ẩn thân. Sau đó, vừa đem những người vừa gõ 1 trong kênh công hội gia nhập vào đội ngũ, vừa kéo người đến gần. Người được thêm vào đội ngũ đã gần đủ mười người, người ở phía bên kia sắp bắt đầu. Trang bị người Nam Đường vẫn còn tương đối tốt, bốn người thể mà cũng chống chọi được 30 giây. Đủ thời gian cho Tiểu Khắc chuẩn bị, sau khi làm xong cậu lập tức choàng áo biến mất.

Sau khi đợi người Nam Đường đến đủ liền tới phiên Nam Đường phản công. Người Nam Đường sống lại thêm buff, mười người dễ dàng đánh ngã mười lăm người đối phương rồi giết chết. Người Rồng Phun sống lại, sau đó đều trốn vào phó bản bắt đầu chinh đồn.

đội ngũ Toái Tâm: Phân hai người bảo vệ điểm kéo người, giữ lấy điểm kéo người, đừng để bọn họ kéo người qua.

đội trưởng đội ngũ Công Tử Tiêu: Em yêu, mình kẻ vai chiến đấu, thật sự là một đôi uyên ương số khổ (@^_^@) Nếu hai người chúng ta đều bị chết, liệu có thể biến thành con bướm không bay bay không nhỉ
đội ngũ Toái Tâm: Đưa đội trưởng cho tôi.

Tin tức đội ngũ: Bạn đã được đưa lên làm đội trưởng.

Tin tức đội ngũ: Công Tử Tiêu bị cấm nói.

Người của Ròng Phun đang trong phó bản sau khi chuẩn bị tốt liền vọt ra. Người Nam Đường giống như một đám lưu manh bị cấm dục đã lâu ào ào xông lên, giữ nhóm vú em của Ròng Phun lại chém một loạt. Những người khác của Ròng Phun bỏ qua Công Tử Tiêu da dày thịt béo, ngược lại đi công kích mấy người công cao máu ít. Mấy tên đáng khinh khác ở phía sau ném độc, cả đám lại không bắt được anh, tức đến mức giậm chân.

đội ngũ Hạt Dưa: Lag quá.

Tình thế đến mức này, chính là anh hùng không hỏi nơi xuất thân, thì hỏi tốc độ mạng của anh hùng. Trên cơ bản cho dù là thao tác hay di chuyển gì cũng đều là mây bay rồi, người có thể sống bây giờ phải là người có cấu hình máy tính cao và tốc độ mạng nhanh. Cuối cùng, người Nam Đường rốt cuộc giết chết toàn bộ người Rồng Phun, trong đội ngũ bùng nổ một trận hoan hô.

[illegible]

Đỗ Tranh ôm lấy Phan Triệu Dương, hôn lên trán cậu, an ủi: “Không sao đâu, chị dâu sẽ hiểu thôi, dù sao nhu cầu của anh là không thể chờ đợi được. CD[2] của anh đã xong rồi, chúng ta làm tiếp lần nữa đi.”

[1] Cung gió: Windrunner – một hero cũng là tên 1 skill trong Dota, gọi theo tên trong Dota

[3]GM: game master

Tiểu Khắc nhìn đồng hồ, thấy đã sắp 10h, người trong đội ngũ cũng lần lượt tản ra, chỉ để lại hai người Tiểu Khắc với Công Tử Tiêu. Công Tử Tiêu biến thành rỗng, Toái Tâm cười lên. Công Tử Tiêu mang Toái Tâm bay lên đỉnh một ngọn núi, rồi thả Toái Tâm xuống. Hai người cứ như vậy đứng bên cạnh nhau không nói lời nào.

Không bao lâu sau, trời thật sự mưa.

Hiệu ứng 3D của Người Mạo Hiểm OL vô cùng tốt. Lúc trời mưa xuống, Tiểu Khắc còn có thể nhìn thấy quần áo cùng tóc của Công Tử Tiêu bị nước mưa xối vào dính chặt lên người, quần áo của Toái Tâm tuy

không có gì thay đổi, nhưng tóc cũng bị ướt. Công Tử Tiêu không nói gì nửa ngày, đột nhiên offline. Tiểu Khắc đợi ở đó hồi lâu vẫn không thấy anh đăng nhập lại, tuy chưa đến 11h, nhưng cũng không còn hứng thú tiếp tục chơi game nữa.

công hội Toái Tâm: Tôi out đây, mọi người ngủ ngon nhé.

công hội Xác Không Mang Quân: Ngủ ngon

~ công hội Bò Nhỏ Leo Cây: Ngủ ngon.

Tin tức công hội: Toái Tâm đăng xuất.

.

Tiểu Khắc vươn tay ấn tầng mười chín.

Người trong thang máy rất nhiều, nếu Tiểu Khắc không đủ cao, cậu rất khó đưa tay ấn nút thang máy ở bên kia. Một anh bạn mập mạp ở bên cạnh vừa thở phì phò, muốn chen qua để ấn, nhưng ngoài cố gắng di chuyển đồng mỡ của mình vài cái, còn lại chẳng chuyện gì xảy ra.

“Tầng mấy?”

Anh bạn mập kia ngăn người nửa ngày mới ý thức được là Tiểu Khắc đang hỏi gã, bèn nói: “23, cảm ơn.”

Tiểu Khắc ấn nút tầng 23. Thang máy tầng nào cũng dừng lại, có người ra, cũng có người vào. Thỉnh thoảng thang máy còn phát ra vài tiếng cảnh báo chói tai. Mùi nước hoa của phụ nữ, mùi kem cạo râu của đàn ông, những hương vị mùa hè pha vào nhau tràn ngập không gian nhỏ trong thang máy.

Thang máy cuối cùng cũng dừng ở tầng mười chín, Tiểu Khắc nghiêng người theo khe hở, chen ra ngoài. Trên cánh cửa phòng cuối cùng của hành lang tầng mười chín viết: EP Cố vấn tâm lý.

Y tá đứng ở cửa tiếp khách nhìn thấy Tiểu Khắc, cười, rồi dùng giọng nói lịch sự nhất: “Đã lâu không thấy cậu tới, không phải là cậu tham gia quân ngũ sao? Bây giờ giải ngũ rồi, hay là được nghỉ?”

Tiểu Khắc lắc lắc đầu, không trả lời.

Y tá cũng làm ở đây lâu rồi, dù không theo tâm lý học chuyên nghiệp, cũng nhanh chóng biết mình đã hỏi sai rồi, liền mở sổ ghi chép nói với Tiểu Khắc: “Hiện tại bác sĩ Kỷ vừa lúc không có bệnh nhân nào, cậu vào trước đi.”

Sau khi Tiểu Khắc gõ cửa thì nghe thấy người bên trong nói: “Mời vào”.

Phòng làm việc của bác sĩ Kỷ rất đơn giản, Tiểu Khắc theo thói quen ngồi vào ghế đối diện bác sĩ Kỷ, người họ Kỷ kia đẩy gọng kính hỏi cậu: “Đã lâu không gặp, gần đây cảm thấy thế nào?”

“Không tốt.”

Bác sĩ Kỷ nghe thấy câu trả lời ngắn gọn của cậu cười: “Tôi nghe câu trả lời của cậu cũng hiểu được rồi, xem ra gần đây cậu gặp phải chuyện gì rồi, muốn chia sẻ với tôi không? Đương nhiên, dựa vào tốc độ nói chuyện cũng như suy nghĩ của cậu, chi phí chẩn bệnh của tôi có thể chiết khấu cho cậu 75%.”

“...”

Bác sĩ Kỷ đã làm trong giới này được mấy năm. Từ một trợ lý nhỏ bé vừa mới ra trường không ai biết đến, giờ đã là một bác sĩ tâm lý có chút danh tiếng ở thành phố H. Bản thân Tiểu Khắc cũng không phải rất muốn đến gặp bác sĩ tâm lý, dù sao mỗi lần đối mặt với họ, Tiểu Khắc đều cảm thấy mình như đang trần trụi, ngồi đối diện với bác sĩ. Tất nhiên trần trụi gì đó cũng chỉ là trên tâm lý, Kỷ Phần không như vậy, cho tới giờ hắn luôn dùng một loại ngữ khí như bạn bè bình thường, khiến cho Tiểu Khắc cảm thấy mình chỉ đang đi tìm một người bạn, dưới ánh mặt trời ấm áp, nói hết tâm sự của mình với hắn, cũng không phải lo lắng bí mật của mình sẽ bị tiết lộ ra ngoài.

Giữa trưa về đến nhà, Tiểu Khắc hâm lại cà ri còn thừa từ tối qua, tưới lên bát cơm nóng hổi, bưng bát cơm, mở game. Vì đang là cuối tuần, dù là giữa trưa, vẫn vô cùng náo nhiệt.

Tin tức công hội: Toái Tâm online.

Toái Tâm vẫn đứng trên đỉnh núi, hiện tại trời không còn mưa nữa, Tiểu Khắc mở túi, tìm bùa hồi thành, một lát sau cậu đã đứng trên đường ở chủ thành.

công hội Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Chị dâu à, hôm qua không phải là mọi người bỏ rơi em đi đánh phó bản chứ

o(>_<)

công hội Hạt Dưa: Thằng nhóc này đánh chết cũng không chịu nói đêm qua làm gì, thật sự là rất khả nghi, chị dâu, tiểu nhân thỉnh cầu nghiêm khắc tra hỏi nó hơn.

công hội Gió Thổi Đứng Quần: Mi tránh ra!

Tin tức công hội: Công Tử Tiêu online.

công hội Công Tử Tiêu: Em yêu ~ Hôm qua nhà anh bị cúp điện, đã để em phải ở nơi đó một mình, anh mang roi đến nhận tội đây, xin em cứ mặc sức ôm anh, yêu anh chết đi ~ Ừm ~ A

~ công hội Hạt Dưa: Lão đại, anh thật sự là quá buông thả rồi...

Tin tức công hội: Hạt Dưa bị cấm nói.

công hội Gió Thổi Đứng Quần: Làm một cái hạt dưa, phẩm đức đầu tiên mi phải có chính là — không mở miệng ()

công hội Kim Tiên Sinh: Ổ ồ ồ, trong đội phó bản đấu kĩ năng của bọn tôi có một em gái!

công hội Kéo Tiên Sinh: Thật hay giả vậy, hỏi em ấy xem có phải người thành phố H không, nếu là thế, tôi phải đi kết bạn với em ấy.

công hội Xác Không Mang Quần: Thành phố H? Bà ngoại tớ cũng ở đó.

công hội Kéo Tiên Sinh: Quần Nhỏ, xin lỗi, tớ cũng có nguyên tắc đó, qua năm mươi tuổi là sẽ không chạm vào (^)

công hội Xác Không Mang Quần: Phắc phắc (#)

công hội Công Tử Tiêu: Em yêu ~ Dù sao cũng không đủ người để đánh phó bản, mình đi đánh chiến trường đi.

công hội Toái Tâm: Anh lập đội đi.

Ở Nam Đường muốn tổ thành một đội chiến trường tương đối dễ dàng, dù sao trong toàn bộ các công hội của Người Mạo Hiểm OL có rất ít công hội yêu PK nồng nhiệt như Nam Đường. Một tiểu đội mười lăm người ngay lập tức thành hình, Công Tử Tiêu lựa chọn một chiến trường nhỏ cho mười lăm người, đội vào.

Sau một phút đi bán mấy thứ ở hàng đấu giá, Toái Tâm liền nhận được tin tức tiến vào chiến trường, vừa nhấn xác nhận đã được truyền tống tới chiến trường. Chiến trường này chia làm hai phe, người phe nào cướp được ba cờ từ căn cứ của đối phương trước thì thắng, nếu trong thời gian quy định không thắng được, thì đếm số người của hai bên.

Trong lúc hai bên chờ chiến trường mở ra, Công Tử Tiêu bắt đầu bố trí chiến thuật.

đội trưởng đội ngũ Công Tử Tiêu: Anh đi trộm cờ, Đứng Quần với Toái Tâm yểm trợ cho anh, hai đứa có công kích cao thì giữ nhà, còn lại toàn bộ những đứa da dày thì ở giữa ngăn chặn đám người đối phương. Ưu tiên giết vú em đối phương với đứa cướp cờ.

Thời gian chuẩn bị thi đấu chỉ còn lại mười giây. Mọi người đều đứng vững ở cửa, chuẩn bị chạy ra ngoài. Trong nháy mắt khi cửa mở ra, Em Mới Mười Lăm hét lên một cái, ngoài Hạt Dưa với Ôm Em Một Cái ở lại giữ nhà, tất cả mọi người đều tăng tốc 40% chạy ra khỏi căn cứ.

Công Tử Tiêu ngồi trên tọa kỵ, mang theo Toái Tâm cùng Đứng Quần đi vòng theo một con đường nhỏ, tiếp cận căn cứ đối phương.

Đối phương xem ra là một dã đoàn, căn cứ không có ai canh giữ. Công Tử Tiêu cầm cờ bắt đầu chạy về, bởi vì sau khi cầm cờ không thể ngồi tọa kỵ nữa, nên Toái Tâm ẩn thân đi cạnh Công Tử Tiêu. Ở cửa nhà đối phương đúng lúc gặp phải đồ đảng tể ti vừa mới sống lại của đối phương. Tể ti kia bỏ hai tia sét về phía Công Tử Tiêu, máu Công Tử Tiêu chỉ ít đi 10%, thì Toái Tâm tập kích ngay phía sau tể ti, liên tiếp tung kỹ năng khiến tể ti không kịp trở tay, hơn nữa còn có Công Tử Tiêu cùng Đũng Quân ở bên giúp đỡ, tể ti nhanh chóng được đưa về nhà.

Người bên đối phương thấy cờ bị cướp, lập tức di chuyển về phía bọn họ. Người Nam Đường tất nhiên cũng không thể để chúng được như nguyện vọng, theo sang đây tiếp tục gây rối. Toái Tâm phát hiện đối phương thế mà vẫn còn một vú em đầy máu ở phía sau.

Vú em kia, nói như thế nào nhỉ, hình mẫu nhân vật trong Người Mạo Hiểm OL có thể tự mình điều chỉnh. Phạm vi điều chỉnh của nhân vật nữ lại càng kinh người, nếu như bạn thích điều chỉnh cẩn thận, hình mẫu gì cũng có thể. Sexy girl, true lady, lolita ôm bạn thỏa thích... nhưng bác gái được sư trước mặt đây, cơ ngực mở rộng, cơ bụng tám múi rắn chắc, cơ nhị đầu uy mãnh tạo thành đường cong, phối hợp với cái váy xẻ ngực màu lục, Tiểu Khắc đột nhiên nghĩ tới một câu có thể miêu tả cô ta, ai xem ai mang thai a...

đội ngũ Toái Tâm: Hai người đến đánh vú em kia!

đội ngũ Bầy O Đêm: Đánh xa đi, vú em kia, em thật sự không muốn đánh gần cô ta, em sợ nồn.

đội ngũ Tri Trư Hiệp: Hình mẫu này thực sự là rất mạnh mẽ, vú em nơi chiến trường, xong luôn.

Tuy đối phương có một vú em siêu cấp mạnh mẽ như vậy, nhưng vẫn thua. Nguyên nhân là sau đó, đội đánh xa của Nam Đường phát hiện ra cô ta sống lại, cho dù đánh đến gần hết máu, cũng nhất định ưu tiên giết chết cô ta.

Chiến trường lần hai là chiến trường mở cờ đoạt tài nguyên, chính là cả phó bản có năm loại tài nguyên, đội ngũ hai bên đều phải đến cướp tài nguyên, mỗi tài nguyên cướp được sẽ thêm điểm cho đội ngũ, khi nào điểm của một đội đạt tới 30000, thì đối phương sẽ giành được thắng lợi.

đội trưởng đội ngũ Công Tử Tiêu: Đối phương cũng là đội ngũ của một công hội, tên là Cẩm Vệ Quân gì đó? Server chúng ta có một công hội như vậy từ bao giờ thế?

đội ngũ Hạt Dưa: Không phải server chúng ta mà, em nhớ rõ Cẩm Vệ Quân là bên server phụ cận.

đội ngũ Tri Trư Hiệp: Quan tâm bọn kia là ai, chúng ta chú ý đánh là được rồi.

Chiến trường này không cần giữ nhà, vừa mở cửa một cái tất cả đều ủa ra ngoài. Em Mới Mười Lăm thuộc tộc chân dài, đi trước cướp được nông trường, cùng lúc đó, tin tức chiến trường cho biết đối phương đoạt được bãi cỏ. Tri Trư Hiệp ở lại bảo vệ cờ, những người khác chia làm hai, một tổ trực tiếp xông vào bãi đồn củi bên cạnh, một tổ xông tới tiệm rèn. Bãi đồn củi bên kia không có ai, dễ dàng mở cờ, tiệm rèn bên này lại không như vậy, người hai bên đánh nhau loạn xạ, các loại kỹ năng hoa lệ bay đầy trời.

đội ngũ Bầy O Đêm: Cái đám gọi là Cẩm Vệ Quân này coi như có chút tài năng.

đội trưởng đội ngũ Công Tử Tiêu: Tổ ở bãi đồn củi phân vài người đến cướp bãi cỏ đi.

Tin tức chiến trường: Toái Tâm tập kích bãi cỏ.

đội trưởng đội ngũ Công Tử Tiêu: Em yêu, hai ta thật sự là có thần giao cách cảm nha (3)

đội ngũ Em Mới Mười Lăm: Lão đại, đối phương đến cướp nông trường.

đội ngũ Toái Tâm: Tôi thấy anh với chỉ huy đối phương mới là tâm đầu ý hợp đó.

đội trưởng đội ngũ Công Tử Tiêu: Em yêu, em nhất định phải tin tưởng sự trong sạch của anh T^T

Người hai bên trong bãi chiến trường ở điểm luân chuyển tăng lên, ai cũng không muốn ở phía sau. Đến cuối cùng không tiếc dùng tài nguyên đổi tài nguyên, chỉ thấy đầy tin tức chiến trường là tin tức tài nguyên bị tập kích. Cuối cùng Nam Đường dùng ưu thế mỏng manh thắng được. Kết thúc trên bảng xếp hạng chiến trường, mấy người đều là người Nam Đường hết. Người Nam Đường ở chiến trường dũng mãnh, khác hoàn

mình bồi dưỡng vài vú em trong nhà là thích hợp hơn, sau này dù là đánh phỏ bản hay chiến trường đều có thể dùng, quan trọng hơn là có thể dùng bất kì lúc nào mà không đau lòng.

Nửa giờ sau.

Tin tức công hội: Thật Sự gia nhập công hội.

Tiểu Khắc mở công hội ra nhìn người mới gia nhập công hội này. Được sự, cấp 12... Một được sự cấp 12 giữa một công hội tất cả đều mãi cấp nhìn đặc biệt chói mắt.

công hội Toái Tâm: Ai tìm ra người này?

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Em tìm đó. Trên kênh thế giới vừa thấy công hội chúng ta tìm vú em, tất cả vú em kỹ thuật đều rủ nhau off hết. Có thể tìm được người này là cũng khó rồi. Em ngồi cầm cọc ở tận thủ thôn nửa tiếng đồng hồ, mới tóm được đó.

công hội Gió Thổi Đũng Quần Lạnh: Thú Thú, anh là một tên bội bạc. Năm đó đưa tôi đi ngắm sao ngắm trăng, còn gọi người ta là Đũng Đũng bé bỏng, thế mà giờ đây có mới nới cũ, còn đón cậu ta về nhà
~~o(>_<>

~~ công hội Toái Tâm: ...

công hội Thật Sự: Anh đừng tức giận, em với anh ấy không có quan hệ gì đâu.

công hội Gió Thổi Đũng Quần Lạnh: Đáng yêu như thế này nhất định là một bé trai.

công hội Thật Sự: ...

công hội Thật Sự: Em được anh Dữ Thú Đồng Hành thêm vào, đúng rồi, anh đồng hành với loại thú gì vậy? (Dữ: cùng với)

công hội Em Mới Mười Lăm: Phụt ~ Dữ Thú Đồng Hành

công hội Gió Thổi Đũng Quần Lạnh: Cầm thú! Anh ta đồng hành với cầm thú, em trai, em nhất định phải cách xa anh ta một chút.

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Anh cũng thấy như thế, hơn nữa, anh thấy anh nên để em hiểu sâu về anh hơn một chút

Tin tức công hội: Dữ Thú Đồng Hành đăng xuất.

Tin tức công hội: Gió Thổi Đũng Quần Lạnh đăng xuất.

công hội Hạt Dưa: A, ôi, vì sao tôi lại cảm thấy giữa bọn họ có vấn đề?

công hội Bầy Ở Đêm: Cậu với đám hủ nữ ở chung lâu quá rồi, mau quay về với cuộc sống bình thường đi.

công hội Thật Sự: Em không nhỏ, em mười lăm rồi.

công hội Em Mới Mười Lăm: ... Tôi trúng đạn rồi.

mật Công Tử Tiêu: Em yêu, anh đưa em đến một nơi nhé.

mật Toái Tâm: Không phải anh thật sự coi tôi là con gái chứ? Tôi không có hứng thú với mấy việc ngắm cảnh này nọ.

mật Công Tử Tiêu: T^T Em yêu, anh là người vô vị như vậy sao?

mật Toái Tâm: Không phải.

mật Công Tử Tiêu: Em yêu, anh biết là em hiểu anh nhất mà.

mật Toái Tâm: Anh là người còn vô vị hơn thế.

mật Công Tử Tiêu: ...

Dù nói vậy, nhưng Toái Tâm vẫn leo lên con rồng do Công Tử Tiêu biến thành. Tiểu Khắc đột nhiên phát hiện ra rất lâu rồi cậu không dùng tọa kỵ của mình. Công Tử Tiêu thực sự thực hiện lời hứa khi đó của

anh — để cậu cười. Công Tử Tiêu thực ra là một hội trưởng không tồi, tìm khắp server cũng chưa chắc đã tìm được một hội trưởng có trách nhiệm, tận tụy như anh. Nhưng là khi ở chiến trường lại không được uy nghiêm như bình thường.

phụ cận Công Tử Tiêu: Đi theo anh.

Lúc này xung quanh hai người là một mảnh hỗn độn màu vàng, Tiểu Khắc không phân biệt được phương hướng nữa. Công Tử Tiêu biến về hình người, bắt đầu mang theo Toái Tâm chạy, còn không chịu dừng lại điều chỉnh góc độ, cứ chạy một mạch một lúc lâu mới dừng lại. Công Tử Tiêu bỗng giao dịch cho Toái Tâm, trong khung giao dịch là một lọ Phục Sinh. (sống lại tại chỗ, thêm 10% máu)

Sau đó lại mang theo Toái Tâm chạy thêm một lúc nữa, bất thành lĩnh như một bước lên trời, Công Tử Tiêu cùng Toái Tâm bắt đầu rơi xuống. Một mảnh hỗn độn màu vàng ban đầu trở thành vàng nhạt, rồi thành xanh đậm, xanh nhạt, trắng, tiếp đó là một mảnh màu xám, vì ngã chết rồi...

Sau khi Toái Tâm dùng Phục Sinh xong, nơi đó hóa ra là đại lục mới.

phụ cận Công Tử Tiêu: Nơi này là đại lục mới sắp mở thêm trong game.

phụ cận Toái Tâm: Sao anh tìm được nơi này?

phụ cận Công Tử Tiêu: Lần trước anh đi dạo, đi rồi đi thế là ngã xuống đây. Lần trước không mang theo Phục Sinh, cũng không có cách nào sống lại, anh đành ẩn bug hồi thành. Lần này anh chỉ hai vạn vàng mua Phục Sinh.

Hai vạn vàng... Toái Tâm thầm mắng tên tiêu tiền như rác này. Đó chính là một số tiền lớn. Con rồng mà cậu để ý cũng chỉ là ba vạn năm nghìn vàng, thế mà thoáng một cái đã làm mất hai vạn vàng.

phụ cận Công Tử Tiêu: Kinh tế học đã dạy rồi, chi tiêu quyết định thu nhập, cho nên anh chi ra càng nhiều tiền, thì có thể thu lại càng nhiều tiền.

phụ cận Công Tử Tiêu: Chúng mình tùy tiện đi dạo một chút chứ?

Bản đồ mới này dùng thảo nguyên làm hình mẫu cơ bản. Trên mặt đất không có quái, chỉ có một vài hình mẫu trâu, ngựa, dê... Toái Tâm vì muốn phù hợp với khung cảnh, nên cũng kiếm ngựa trong đồng tọa kỵ ra. Công Tử Tiêu cũng ngồi trên lưng ngựa. Hai người một trước một sau chạy trên thảo nguyên cả buổi, đại khái là dạo hết bản đồ mới một lần.

phụ cận Công Tử Tiêu: Sau này mình có cơ hội lại đến thảo nguyên nữa nhé.

phụ cận Toái Tâm: Ừ, sao anh đột nhiên lại muốn đến thảo nguyên thế?

phụ cận Công Tử Tiêu: Em không cảm thấy cảm giác vừa nãy của hai ta rất giống, em là gió, anh là cát sao

~~ phụ cận Toái Tâm: Tôi chỉ biết có một vài câu hỏi tôi không nên hỏi.

Sau đó Công Tử Tiêu mang theo Toái Tâm đi dạo lung tung dọc bản đồ mới. Tuy nói là lung tung, nhưng Tiểu Khắc vẫn cảm thấy hành vi suốt dọc đường đi của Công Tử Tiêu giống đang điều tra hơn, như thể mỗi một phiên đất trong bản đồ mới đều được anh ghi nhớ kĩ càng.

phụ cận Toái Tâm: Anh không phải chỉ muốn đến đây để ngắm cảnh, đúng không?

phụ cận Công Tử Tiêu: Chết, bị em phát hiện rồi, thực ra anh tới điều tra đó. Bây giờ thăm dò địa hình nơi này tốt một chút, đợi đến khi nâng cấp phiên bản thì chúng ta có thể chiếm được cơ hội tốt hơn.

phụ cận Toái Tâm: Bao giờ nâng cấp còn chưa biết, anh điều tra bây giờ có phải là quá sớm không.

phụ cận Công Tử Tiêu: Bao giờ phó bản này mở, nơi này còn có quái nữa.

phụ cận Toái Tâm: Đợi bao giờ phó bản mới mở, tôi đến cho. Tôi là đạo tặc, hẳn là có thể. Hơn nữa, tôi là dân chuyên nghiệp.

phụ cận Công Tử Tiêu: Òa, em yêu là cảnh sát sao? (o)

phụ cận Toái Tâm: Tôi là nhân viên thôi...

phụ cận Công Tử Tiêu: Anh biết là em yêu sẽ giúp anh mà, anh cứ mang em theo, đi điều tra địa hình cơ bản trước đã, đến lúc đó, em sẽ đỡ bận hơn rất nhiều.

phụ cận Toái Tâm: Không được đâu. Hôm nay muộn rồi, tôi phải out.

phụ cận Công Tử Tiêu: Vậy à, thật tiếc quá đi. Khó khăn lắm mới có thể giới hai người với honey. Nhưng mà thôi, sức khỏe của honey vẫn quan trọng hơn. (3) Hôn chúc ngủ ngon nào

~ phụ cận Toái Tâm: Anh mới mười lăm sao?

phụ cận Công Tử Tiêu: ? Hả?

phụ cận Toái Tâm: Nếu anh không phải mới mười lăm, thì đừng có giả đáng yêu. Ngủ ngon.

Tin tức công hội: Toái tâm đăng xuất.

Sau khi rửa mặt đơn giản, Tiểu Khắc liền đi ngủ ngay. Có thể là gần đây chơi game quá nhiều, nên hiện tại, vừa nhắm mắt lại đã thấy cảnh tượng trong game hiện ra. Kỹ năng của đạo tặc tựa như đèn chiếu bóng chớp qua chớp lại trong đầu. Ngay cả khi nằm mơ cũng là mơ đến cảnh đánh Boss, thế nên hôm sau khi Tiểu Khắc thức dậy, đầu đau đến muốn nứt ra, não nhức như sắp nổ.

Hôm nay Phan Triệu Dương hiếm thấy, đến rất sớm. Quầng thâm đen dưới mắt hoàn toàn phơi bày ra vẻ mệt mỏi của y. Y vừa ngồi lên ghế trong văn phòng một cái là cảm giác buồn ngủ sẽ ập đến. Thấy Tiểu Khắc đến mới khẽ giọng chào một cái.

Tiểu Khắc yên lặng bắt đầu đặt đồ lên xe đẩy, rồi pha một ly cà phê cho Phan Triệu Dương. Sau khi uống xong cà phê, Phan Triệu Dương coi như là có thêm chút tinh thần, hai người làm xong những việc như hàng ngày rồi mới đọc bản ghi chép. Phòng Tiêu Thụ có một cái bàn cần sửa. WC tầng mười lăm ống nước bị rò, cần mời thợ điện nước tới sửa một chút. Đèn trần trong phòng Tổng Giám đốc hỏng, cần một người tới sửa.

Nhìn bộ dáng như sắp quy tiên của Phan Triệu Dương, Tiểu Khắc tự thu dọn một vài thứ đi sửa chữa. Tổng Giám đốc, một trong những người rời rã nhất công ty trong truyền thuyết, người còn lại là Phó Tổng Giám đốc... Tiểu Khắc đi thang máy lên tầng cao nhất, thì thấy nàng trợ lý mặc váy xanh nước biển đang ngồi trên ghế sửa móng tay.

“Sửa đèn.” Tiểu Khắc nói.

Thư kí giật mình, chớp chớp mắt nhìn Tiểu Khắc nửa ngày, sau đó mới ồ lên: “Anh là người phòng Hậu Cần đúng không?”

Tiểu Khắc gật đầu. Thư kí đưa một ngón tay về phía ống đựng bút, ấn nút gọi điện: “Tổng Giám đốc, người của phòng Hậu Cần đến sửa đèn.”

“Cho cậu ta vào đi.”

Thư kí chỉ chỉ cánh cửa phía sau, bảo Tiểu Khắc đi vào. Tiểu Khắc ôm theo hòm đồ nghề, gõ cửa, thấy bên trong nói “Vào đi” mới đẩy cửa bước vào. Văn phòng Tổng Giám đốc rất lớn, nhưng lại không nhìn ra có bao nhiêu xa hoa, những đồ nội thất theo trường phái giản lược đặt trong một căn phòng làm việc to như thế này, có chút cảm giác lẻ loi trơ trọi.

“Gỡ hết mấy cái đèn chiếu sáng đi cho tôi, rọi vào làm tôi choáng hết cả đầu.”

Tiểu Khắc nhìn thấy người đàn ông đang nói thì sửng sốt một chút. Tuy rằng trong lòng cậu như có một đàn ngựa đang lao qua, nhưng trên mặt vẫn không có thay đổi gì. Người đàn ông này chính là người đàn ông lần trước cậu gặp trong cửa hàng tiện lợi. Tiểu Khắc cảm thấy không biết đã bao lâu rồi, mình mới lần đầu tiên có cảm giác rung động trong tim mãnh liệt như lúc này.

Tiểu Khắc bắt đầu gỡ đèn xuống, vừa gỡ vừa tự hỏi, vừa chuẩn bị những lời mình muốn nói. Gỡ một loạt đèn, chân chân chừ chừ gỡ mất một tiếng đồng hồ, mỗi khi Tiểu Khắc nhìn màn hình máy tính của người đàn ông, người đàn ông lại thu nhỏ cửa sổ vốn rực rỡ sắc màu lại, về mặt nghiêm túc nhìn mặt bàn trống

công hội Thật Sự: Vâng.

Tiểu Khắc nhìn xuống khung công hội, thấy ba tên Xác Không Mang Quần, Em Mới Mười Lăm cùng Hạt Dưa đang cùng hai acc nhỏ được sự cấp ba mươi đang ở phó bản Bích Vân Thiên. Phó bản này là một phó bản cấp bốn mươi, thích hợp nhất cho mấy tên ngốc ngốc đánh phó bản mà kéo theo acc nhỏ. Xem ra bọn họ thực sự định chơi hệ đường thành, tự mình huấn luyện hai vú em.

công hội Toái Tâm: Đừng mang acc nhỏ vội. Hôm nay nhất định phải đánh qua Lão Tam, mười hai giờ tối nay đánh phó bản mới.

công hội Yêu Phi: Mọi người cứ đi đánh phó bản đi. Dù sao tôi cũng không có việc gì để làm, để tôi kéo acc nhỏ cũng được.

Thực ra trong Người Mạo Hiểm có rất nhiều công hội hằng ngày đi đánh phó bản phải đúng giờ, nếu không đi được còn phải gọi điện xin phép, đến muộn còn bị trừ DKP, thật sự là còn mệt hơn cả đi làm. Điểm tốt nhất của Nam Đường chính là mọi người không quan tâm đến tiến độ đánh phó bản, chỉ cần bạn bè được tụ tập một chỗ, cho dù là chạy thi thể cũng được coi là một việc vui vẻ.

đội ngũ Toái Tâm: Boss này như thế này, Boss giai đoạn một sẽ phun nước thành vòi, đội đánh xa nhớ tránh nước. Giai đoạn hai, Boss sẽ phóng một cột nước, cột nước này sẽ xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, mọi người phải vừa chạy quanh Boss vừa đánh. Tôi biết nói như vậy, mọi người không hiểu lắm, đội đánh xa đi gần Chanh với Xoài, đội đánh gần đi gần tôi. Đánh trước một lần thử xem thế nào.

Boss vừa ra, T ngã, cả đội bị diệt.

đội trưởng đội ngũ Công Tử Tiêu: Em yêu, anh nghĩ thế này, chúng mình nên mở YY để chỉ huy, như vậy phối hợp giữa tất cả sẽ đơn giản hơn một chút. (@^_^@) Thực ra là anh muốn nghe giọng của em đó.

đội ngũ Toái Tâm: Tôi không có mic.

đội trưởng đội ngũ Công Tử Tiêu: ...

đội trưởng đội ngũ Công Tử Tiêu: Em yêu, em không phải con gái chứ? Không thì sao phải thẹn thùng như thế, ôi chào, ôi chào.

đội ngũ Toái Tâm: Chúng ta thử lại lần nữa, nếu không được, thì nghĩ biện pháp.

Lần thứ hai vẫn giống như những lần trước. Sau ba bước đi an toàn, tất cả đều chết. Tiểu Khắc do dự một lúc, ấn phím O, trong khung bạn bè, chọn Hạo Kiếp.

mật Toái Tâm: Có bạn gì không, giúp tớ một chút.

mật Hạo Kiếp: Không bạn thì Công Tử Tiêu, có bạn thì tìm Hạo Kiếp. Số tớ thật khổ mật Toái Tâm: ... Thôi, tớ vẫn nên tìm người khác thôi.

mật Hạo Kiếp: Đừng dối, có chuyện gì?

mật Toái Tâm: Đánh Lão Tam, thay tớ lên YY chỉ huy một chút.

mật Hạo Kiếp: Cậu có phải câm điếc đâu, sao lại bắt tớ chỉ huy?

mật Toái Tâm: XXXXXX, phòng đội ngũ đánh phó bản, sau đó lên acc game của tớ.

đội ngũ Toái Tâm: XXXXXX, phòng đội ngũ đánh phó bản tập hợp.

đội ngũ Gió Thổi Đùng Quần Lạnh:()/ Chúng ta cuối cùng cũng có thể nghe thấy giọng của chị dâu.

đội ngũ Em Mới Mười Lăm: ^0^ Chị dâu, bọn em ở YY, chờ chị đến lâm hạnh nhé đội trưởng đội ngũ Công Tử Tiêu:→_→ Mấy đứa biến mau, đây là vợ yêu nhà anh chứ, mấy đứa không được giành sự chú ý với anh.

Tin tức đội ngũ: Toái Tâm đăng xuất.

Dù sao Tiểu Khắc cũng không có việc gì để làm, đành gom đồng quần áo bẩn tích mấy ngày nhét vào máy giặt. Tiếng máy giặt ầm ầm vang lên, Tiểu Khắc đứng bên cạnh máy giặt đột nhiên thấy có chút nhàm

chán. Từ nhỏ cậu đã có khuynh hướng tự khép mình lại, cha mẹ, bác sĩ tâm lý là toàn bộ cuộc sống của cậu, thật ra cũng có đôi khi cảm thấy có chút cô đơn.

“Reng Ge Li Ge Reng, Hey, Reng Ge Li Ge Reng.” Di động của Tiểu Khắc đột nhiên vang lên.

Người gọi tới: Lí Hạo

“Tiểu Khắc, tớ đăng xuất khỏi acc của cậu rồi, cậu có thể onl.” Lí Hạo nói.

“A?” Tiểu Khắc nhìn đồng hồ. Tuyệt đối không nhìn lầm, từ lúc cậu log out đến giờ mới được mười phút, cậu không tin cái đám kia lại có thể đánh ngã Lão Tam trong vòng mười phút đồng hồ.

“Đội ngũ giải tán, Công Tử Tiêu bỗng dưng nói không đánh nữa, giải tán đội luôn.”

“Ừm, biết rồi.”

“Xin cậu, hai đứa mình chơi với nhau từ hồi còn mặc quần thủng đít, cậu không thể nói dài hơn được à?”

“Hôm nay thật sự đã làm phiền cậu rồi.”

“Ế...” Lí Hạo nghe xong, nửa ngày không nói câu nào, cuối cùng thở dài: “Haiz, đừng có khách sáo như thế, trong công hội có người gọi tớ đi làm nhiệm vụ, tớ cúp trước nhé.”

“Ừ.”

Tuy Lí Hạo đã không onl bằng acc cậu nữa, nhưng quần áo đã bỏ vào máy giặt rồi, vậy nên Tiểu Khắc vẫn đem phơi hết đồng quần áo đã giặt sạch rồi mới vào game.

Tin tức công hội: Toái Tâm đăng nhập.

Kênh công hội im lặng, không một ai lên tiếng, việc này đối với Nam Đường mà nói là một việc vô cùng bất bình thường. Tiểu Khắc ấn phím O, thấy Công Tử Tiêu vẫn còn onl, thông báo vị trí là không rõ.

mật Toái Tâm: Sao bỗng dưng lại giải tán đội?

Một lúc lâu sau cũng không thấy Công Tử Tiêu trả lời, chẳng lẽ không ở cạnh máy tính? Toái Tâm mật anh thêm hai lần nữa, vẫn không thấy phản ứng gì. Toái Tâm triệu hoán tọa kỵ bay lên trời, bay thẳng đến nơi chỉ có một mảnh màu vàng, không chút sắc xanh, sau đó chậm rãi bay lên đỉnh, cuối cùng hạ cánh ở phía trên mảnh tro bụi màu vàng kia.

Tiếp đó, ấn phím M, mở bản đồ ra, cậu nhớ mang máng là bản đồ phía đông. Cậu nhìn bản đồ phía đông, cơ bản đoán được phương hướng của bản đồ mới. Đến nơi, cậu lại nghiên cứu bản đồ mới một chút, nhớ lại nơi hôm qua mình ngã chết, rất nhanh tìm được chỗ hổng kia. Đợi đến khi nhân vật rơi được một nửa đường, cậu mới nhớ ra, hôm nay mình không mang theo Phục Sinh.

Toái Tâm nằm trên thảo nguyên, bên cạnh là một cỗ thi thể khác. Hai người không nói câu nào, chỉ nằm đó một hồi lâu.

phụ cận Công Tử Tiêu: Em yêu, anh biết là em cũng không mang Phục Sinh mà...

phụ cận Toái Tâm: Mật anh sao anh không trả lời?

phụ cận Công Tử Tiêu: T^T Em yêu, qua đỉnh núi với nơi này, chỉ có thể dùng kênh phụ cận thôi.

phụ cận Toái Tâm: Nếu không mang Phục Sinh thì sao không quay về?

phụ cận Công Tử Tiêu: Em yêu, em đã từng nghe nói nhân vật bị lag chết chưa?

phụ cận Toái Tâm: Anh bị lag chết?

phụ cận Công Tử Tiêu: Không.

phụ cận Công Tử Tiêu: Là chúng ta...

Cuối cùng hai người phải liên hệ với GM mới quay về chủ thành được, còn bị GM cảnh cáo một phen, không được BUG vào bản đồ mới nữa, nếu không sẽ bị đóng băng tài khoản. Hai người luôn miệng hứa với GM sẽ không vào bản đồ mới nữa.

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Quan Phương Lam Thiếp, nói là sẽ mở vào lễ Trung Thu.

công hội Hạt Dưa: Sao đột nhiên lại trước thời hạn thế?

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Sao tôi biết được, cậu tôi cũng không phải người của công ty game.

loa Năm Gạo Nếp: Quấy rầy các bạn chơi, với tư cách là nhà ngoại giao của công hội Cẩm Vệ Quân, tôi đại diện cho Cẩm Vệ Quân, khiêu chiến với công hội Nam Đường, hy vọng chư vị Nam Đường chuẩn bị sẵn sàng. Chiến đấu tới cùng, đến khi công hội của các người hoặc công hội chúng tôi phải giải tán hoặc bỏ server này mới thôi.

thế giới Viên Đan Thật: Tôi cũng biết, server này cũng chẳng phải một server thái bình, nhưng gần đây muốn thái bình cũng không được nữa rồi.

thế giới Cagalli 3000: Mở sòng bạc đi, tôi cá Nam Đường thắng.

thế giới ENTER: Mua đại, mua tiểu, mỗi bộ một tay.

công hội Dữ Thú Đồng Hành: ...

công hội Hạt Dưa: ...

công hội Bầy Ở Đêm: ...

công hội Gió Thổi Đùng Quần Lạnh: Tan đi, tan đi, tất cả mọi người quay về trong bát của mình đi thôi.

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Lão đại, làm sao bây giờ?

công hội Công Tử Tiêu: Nếu mấy đứa nó đã nói như vậy, ở dã ngoại, gặp được thì giết hết đi.

mật Công Tử Tiêu: Em yêu Đã hơn 11h rồi, anh hôn chúc ngủ ngon em sớm một chút nhé (3)

mật Toái Tâm: Ngủ ngon.

mật Công Tử Tiêu: A a a, em yêu, lần đầu tiên em đáp lại anh, em bắt đầu thích anh rồi phải không?
^0^

mật Công Tử Tiêu: Em yêu, hôn lại một cái đi mờTin tức hệ thống: Bạn bị đối phương chặn.

Tiểu Khắc cười đăng xuất, rồi tắt máy tính đi. Di động có một tin nhắn chưa đọc. Trong hai giây khi mở tin nhắn ra, Tiểu Khắc đoán, là con của cậu bị PC bắt, hay là cậu vừa trúng thưởng lớn mấy chục vạn. Kết quả là tin nhắn của dì: “Cuối tuần về ăn cơm nhé.”

Tiểu Khắc soạn tin trả lời: “Vâng.”

Ngón tay dừng ở trên màn hình một lúc, rồi mới ấn gửi đi.

Hôm sau, Phan Triệu Dương như thường lệ, sát giờ mới đến, trong tay còn xách đồ ăn sáng, là đồ ở M Kí. Tổng cộng có ba phần, y ngồi trước bàn một mình ăn hết sạch ba phần đồ ăn sáng, sau đó vỗ bụng thở phào một cái. Quản lí Tạ Đình ưỡn cái bụng mang thai của ông lượn một vòng trong phòng làm việc, cuối cùng đứng trước mặt Phan Triệu Dương, phê bình y một hồi mới cảm thấy mỡ mỡ quay về. Phan Triệu Dương là chính điển hình cho câu lợn chết không sợ nước sôi, quản lí vừa đi, lại lòi một đồng khoai sây từ trong tử ra.

Quan hệ giữa Tiểu Khắc với các nhân viên khác trong phòng Hậu Cần cũng không được tốt lắm. Nguyên nhân đầu tiên là do bản thân cậu là một người trầm tĩnh, ít nói. Thứ hai là, đại bộ phận những người như Tiểu Khắc vào phòng Hậu Cần này, chỉ coi nơi đây là một cái ván cầu, không được mấy tháng sẽ rời đi. Đến khi vào được phòng khác rồi, chỉ hận không thể vạch một cái giới hạn với mấy người bên Hậu Cần này. Lâu dần, mọi người cũng không ôm hy vọng gì với những người đến phòng Hậu Cần chờ đợi được chuyển đi nữa.

Thực ra Tiểu Khắc vô cùng vừa lòng với công việc ở phòng Hậu Cần, không cần xã giao, không cần quan hệ, chỉ cần làm tốt việc mình phải làm thì không cần quan tâm cái gì khác, vậy mà lại có một tên bạn vô tâm vô phỉ, tùy tiện như Phan Triệu Dương. Cho đến bây giờ, Phan Triệu Dương cũng không có phát hiện ra cậu vốn dĩ kiêu ngạo, ít nói không phải bởi vì tính cách lãnh đạm, mà bởi vì cậu có chướng ngại ở phương diện này.

Phan Triệu Dương huyết sáo bước ra khỏi thang máy, tâm trạng thoát nhìn vô cùng tốt. Khi nhìn thấy Tiểu Khắc, đột nhiên nói: “Tổng Giám đốc bảo cậu lên đó, lắp đèn lên.”

công hôi Dữ Thú Đồng Hành: Chi dâu sắp lên YY, chúng tiểu nhân nhanh đi vây xem.

“Mở Buff, mọi người chú ý vị trí đứng. Tới thời điểm cần phóng kỹ năng, tôi sẽ nhắc nhở mọi người. Khi Boss phóng kỹ năng, tôi sẽ nhắc nhở mọi người.” Một lúc lâu sau mới có một giọng nam vang lên, ước chừng khoảng hai mươi tuổi. Trong đôi ngũ là một mảnh kích đông.

đội ngũ Pudding Xoài: Còn cần nói sao, khẳng định là lão đại Hạo Kiếp lên acc của chị dâu, thay chị ấy chỉ huy.

đội ngũ

Tin tức đội ngũ: Đội ngũ của bạn đã giải tán.

9. Chương 9: Nam Đường Vs Cẩm Vê Quân

Lần này thư kí phản ứng cực nhanh, thông báo cho Tổng Giám Đốc rồi để cậu đi vào. Tiêu Vũ Khải lần này không làm gì khác, chỉ điều chỉnh tư thế ngồi nhìn Tiểu Khắc làm việc, cũng không nói gì, cứ nhìn như vậy. Tiểu Khắc là điển hình của địch không đông ta không đông, cũng không nói lời nào mà lấp bóng đèn.

“Ngày hôm qua cậu nói với tôi như vậy là có ý với tôi đúng không?”

Tiêu Vũ Khải rõ ràng có chút kinh ngạc vì câu trả lời của Tiểu Khắc. Tuy rằng tính hướng của anh ở công ty cũng không được coi là bí mật nhưng thẳng thắn giống Tiểu Khắc như vậy lại là chuyện khác. Anh lập tức thả lỏng thân thể, chống tay ở trên mặt bàn, mười ngón đan vào nhau, cười hỏi: “Nếu tôi không thích đàn ông thì sao?”

33

Có đôi khi, căn bản là không cần ngôn ngữ. Tiểu Khắc dựa vào ánh mắt Tiêu Vũ Khải nhìn mình liền đủ để kết luận. Mà Tiêu Vũ Khải cũng biết rõ cậu cũng thế, có đôi khi, chỉ có cùng đồng loại ở chung mới có thể buông xuống những rào cản vô hình này xuống.

Tin tức công hội: Toái Tâm đăng nhập.

công hội Công Tử Tiêu: Em yêu hôm nay chúng ta không đánh phó bản, hôm nay là hoạt động giải trí của công hội.

công hội Toái Tâm: Vì sao đột nhiên lại không đánh?

công hội Công Tử Tiêu: Ngày nào cũng đánh phó bản nhàm chán lắm, hôm nay giải trí một chút, tiến hành thi câu cá, hai người một tổ, câu cá ở cảng phía Đông. Tổ nào câu được nhiều cá nhất sẽ được công hội thưởng cho một vạn vàng. (^ ^)

công hội Toái Tâm: Ồ, phân tổ như thế nào?

công hội Công Tử Tiêu: (@^_^@) Đương nhiên là anh cùng vợ yêu của anh một tổ.

công hội Toái Tâm: Vì sao tôi đột nhiên không muốn tham gia.....

công hội Công Tử Tiêu: TAT Em yêu.

Tiểu Khắc nói tới nói lui, cuối cùng vẫn ở cùng tổ với Công Tử Tiêu. Một lúc sau mọi người trong Nam Đường đều tập hợp ở cảng phía Đông, đếm ngược thời gian.

phụ cận Công Tử Tiêu: Em yêu, em vẫn chưa bỏ che chắn anh T^T.

phụ cận Toái Tâm: Quên mất.....

mật Công Tử Tiêu: Sửa hình thức PVP thành thông sát[1].

mật Toái Tâm: Vì sao?

mật Công Tử Tiêu: Nếu bọn họ đều đem thời gian để chạy thi thể thì số cá câu được sẽ ít đi ()

mật Toái Tâm:

Tuy Tiểu Khắc cảm thấy Công Tử Tiêu cực kì dè tiện nhưng vẫn yên lặng sửa hình thức công hội thành thông sát. Bởi vì, cậu đã nhìn thấy bên cạnh màn hình thông báo những người xung quanh đều sửa hình thức của mình thành thông sát...

Thời gian đếm ngược gần hết, mọi người đều ăn ý không hề ra tay, cùng nhau chạy ra khỏi cảng phía Nam, dù sao thị vệ cảng phía Nam cũng không dễ chọc. Vừa rời khỏi cảng phía Nam, Toái Tâm liền quyết định ẩn thân, mang theo Công Tử Tiêu nhảy vào đám cây gần đó. Dữ Thú Đồng Hành với Gió Thổi Đùng Quần Lạnh một đội. Hai người này vừa bắt đầu đã ra tay xử lí Bò Nhỏ Leo Cây bên cạnh. Sau đó cắt ngang Bé Cưng Em Lên Trước đang định câu cá. Tuy rằng Bé Cưng Em Lên Trước với Dữ Thú Đồng Hành đều là thợ săn nhưng có thần y bỉ ổi Gió Thổi Đùng Quần Lạnh ở bên, tất nhiên sẽ chẳng có nửa điểm thuận lợi mà đánh. Vậy nên dù đã ra sức chống cự hồi lâu, cuối cùng vẫn bị tổ hai kẻ đáng khinh kia khiến cho nằm đất mà chết.

Công Tử Tiêu mang theo Toái Tâm vào một bãi biển, trên bãi biển có hai điểm câu cá.

mật Công Tử Tiêu: Anh câu cá, em canh gác.

mật Toái Tâm: OK.

Công Tử Tiêu bắt đầu câu cá còn Toái Tâm ở bên cạnh Công Tử Tiêu canh gác trong khu vực ba mươi mét. Bởi vì nơi này là nơi có đường đến nằm cách xa phạm vi công kích nhất, nhất định trước khi đối phương phóng kỹ năng, cậu phải dùng Muộn Côn bắn ngã người kia trước (Muộn Côn là một kỹ năng có thể khiến đối phương hôn mê tám giây), nếu không sẽ cắt ngang câu cá.

mật Công Tử Tiêu: Em yêu, có Tam Tiệp Khách sắp đến gần bờ biển này rồi.

mật Toái Tâm: Yên tâm chứ có nóng, tôi làm Tri Trư Hiệp hôn mê, rồi sau đó sẽ qua giúp anh.

Hai người thao tác phối hợp cực kì đồng nhất. Toái Tâm vừa làm Tri Trư Hiệp hôn mê, Công Tử Tiêu liền kéo Tam Tiệp Khách đến phạm vi công kích của mình, mở đầu chính là hai đại kỹ năng. Toái Tâm sử dụng Âm Ảnh Bộ vọt đến bên người Ba Tiệp Khách, cùng Công Tử Tiêu xử lí hắn.

Lúc này hôn mê của Tri Trư Hiệp đã giải trừ, vừa thấy tình huống này liền tạo cho mình một cái lá chắn, thoáng cái đã chạy thoát.

phụ cận Tam Tiệp Khách: Tôi thật khờ, thật sự! Lại có thể tin tưởng Tri Trư Hiệp là phu quân đáng tin tưởng. Tôi sẽ lập tức sống lại, tôi muốn quay về giận dữ ném hộp nữ trang[2]!

phụ cận Toái Tâm:

phụ cận Công Tử Tiêu:

Sau khi điểm câu cá bên này biến mất, hai người bắt đầu đi tìm điểm câu cá mới. Lần này gặp lại hai kẻ đáng khinh Dữ Thú Đồng Hành cùng Gió Thổi Đùng Quần Lạnh. Dữ Thú Đồng Hành đánh một vòng loạn xạ, khiến Toái Tâm tách ra, sau đó đến bên cạnh Công Tử Tiêu dùng bẫy băng làm đông lạnh Công Tử Tiêu. Ngay sau đó, Toái Tâm đột nhiên phát hiện nhân vật của mình không thể điều khiển, không tự chủ đi đến vách núi đen bên cạnh, nhảy xuống không do dự.

Tin tức hệ thống: Có phóng thích linh hồn hay không?

Tiểu Khắc nhận có, sau đó gặp Công Tử Tiêu ở chỗ sứ giả địa ngục.

đội ngũ Công tử Tiêu: TAT hai người bọn họ thật sự rất đáng khinh, em yêu.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Vừa rồi tôi bị làm sao vậy?

đội ngũ Công Tử Tiêu: Không chế linh hồn, cậu ta có thể khống chế em 8 giây.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Cảm giác bị buộc phải tự sát này rất thống khổ.

Nơi hai người sống lại vừa mới xuất hiện một điểm câu cá rất tốt. Hai người thừa lúc không ai quấy rầy, tận dụng thời gian treo hai cần câu cá, sau khi điểm câu cá biến mất lập tức rời đi.

công hội Gió Thổi Đùng Quần Lạnh: Hôm nay chúng ta thắng là cái chắc rồi, mua ha ha ha.

công hội Hạt Dưa: Đừng có kiêu ngạo, còn lâu mới kết thúc trận đấu.

công hội Gió Thổi Đùng Quần Lạnh:!!!! Người của Cẩm Vệ Quân.

Lúc này Tiểu Khắc cũng đã thấy người của Cẩm Vệ Quân. Ba người đối phương còn có một người phát loa trên kênh thế giới khi đó, tên Năm Gạo Nếp. Ba người vừa tiến đến liền đánh ngay Công Tử Tiêu. Công Tử Tiêu nhanh chóng sửa lại hình thức công hội, kéo tể ti đứng xa nhất lại đây. Toái Tâm cắt ngang thêm máu của tể ti, lại bị mất đi lá chắn. Công Tử Tiêu dưới sự trợ giúp của Toái Tâm cùng xử lí tể ti, sau đó chuyển sang công kích võ sĩ bên cạnh.

Tiểu Khắc nhìn sang thấy lượng máu của Công tử Tiêu đã xuống còn 30%, đứng ở trước võ sĩ chần tằm nhìn. Cậu ném băng bó cho Công Tử Tiêu, máu của Công tử Tiêu vừa hồi được 50% thì đã bị Năm Gạo Nếp cắt ngang. Tuy lực công kích của võ sĩ thấp nhưng máu rất dày. Toái Tâm nghĩ thầm phải đến gần khống chế Năm Gạo Nếp, lại bị đánh hai cái giảm tốc độ, không thể đuổi kịp cô nàng. Cậu chỉ có thể mặc áo choàng tàng hình rời khỏi trận đấu, ẩn thân theo sau.

Chiến đấu tiếp một lúc, tuy Công Tử Tiêu và Toái Tâm đều có thể chống cự nhưng máu đã sắp hết. Hiện tại, chỉ cần có kẻ thù đến, chỉ cần một kiếm cũng có thể giết hai người họ.

công hội Công Tử Tiêu: Trận đấu tạm dừng, sửa hình thức công hội thành PVP, xử lí người Cẩm Vệ Quân trước rồi nói sau.

công hội Gió Thổi Đùng Quần Lạnh: A a a a, bọn họ rõ ràng muốn khống chế tôi nhảy xuống vực, thật đê tiện!!!

công hội Hạt Dưa: () Vẫn luôn ngu ngốc như vậy.

công hội Toái Tâm: Đáng đời.

công hội Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: TAT Vì sao chị dâu luôn dịu dàng cũng nói như vậy, tôi không muốn sống nữa.

Cảng phía Nam đã bị Cẩm Vệ Quân biến thành một mảnh chiến trường. Mọi người đều dừng trận đấu, chỉ cần nhìn thấy công hội đối phương liền vào đánh. Xét về mặt kỹ thuật, kỹ thuật PVP của Nam Đường và Cẩm Vệ Quân ngang nhau, nhưng xét về mức độ đáng khinh, Cẩm Vệ Quân thua xa người Nam Đường.

Quần áo, vũ khí, dược phẩm, toàn bộ đều mang ra dùng cho PK. Theo như lời người Nam Đường, quá trình gì gì đó không quan trọng, bọn họ chỉ để ý đến kết quả mà thôi.

phụ cận Tiểu Ngũ: Ya mê tê Tôi là đi thắng cấp ngang qua thôi Đến tận lúc Tiểu Khắc chuẩn bị đăng xuất, hai bên công hội vẫn đang đánh nhau tụi bụi.

mật Công tử Tiêu: Em yêu, còn lại cứ giao cho bọn anh Ngủ ngon Hôn nhẹ nào (3)

mật Toái Tâm: Ngủ ngon.

Tiểu Khắc làm xong mọi việc theo thường lệ, rồi lại tìm đọc bản ghi chép. Việc quan trọng cần giải quyết hôm nay chỉ có một: Văn phòng Tổng Giám đốc, tháo tất cả đèn xuống...

Lần này đi vào cửa văn phòng Tổng Giám Đốc, Tiểu Khắc còn chưa mở miệng thư ký đã làm động tác mời cậu vào. Tiểu Khắc gõ cửa một cái mang tính tượng trưng rồi đi vào trong phòng, không nói một lời bắt đầu tháo đèn. Bởi vì có hai lần kinh nghiệm trước đây, lần này chỉ mất có nửa giờ. Tiêu Vũ Khải điều chỉnh tư thế, ngồi thoải mái trên ghế không nói gì nhìn cậu nửa giờ. Ánh mắt Tiêu Vũ Khải rất kì lạ, nhìn qua có vẻ như đang quan sát cậu làm việc nhưng thật ra lại mang vài phần thưởng thức.

Tiểu Khắc tháo xong đèn, mang thùng dụng cụ trở về.

Ngày hôm sau, Tiểu Khắc không có bất ngờ nào thấy trên bản ghi chép có hạng mục cần xử lí: Văn phòng Tổng Giám đốc, lắp đèn.

Ngày thứ ba, Tiểu Khắc mang theo thùng dụng cụ lên tầng cao nhất, trước mặt Tiêu Vũ Khải, dỡ xuống toàn bộ đèn.

Ngày thứ tư, hạng mục công việc cần làm biến thành: Mười giờ trưa tới văn phòng Tổng Giám Đốc. Lắp đèn...

...

Thế là công việc cần làm của Tiểu Khắc nhiều thêm một hạng mục quái lạ. Tháo đèn cùng lắp đèn cũng không có gì xấu, cho dù không làm việc này cũng có việc khác. So với sửa bồn cầu và bàn, Tiểu Khắc càng đồng ý đến phòng Tổng Giám Đốc lắp đèn hơn.

“Cậu em Tiểu, tuy rằng cậu không nhận ra nhưng tớ vẫn muốn nói cho cậu, hành vi của Tổng Giám Đốc cực kỳ không bình thường. Nếu không phải anh ta cố ý muốn chinh cậu, thì tớ chỉ có thể nói, anh ta đang đùa giỡn cậu đó.” Phan Triệu Dương vỗ vỗ vai Tiểu Khắc, vẻ mặt đồng tình nhìn Tiểu Khắc có chút ngốc tự nhiên.

Tiểu Khắc đương nhiên biết Tiêu Vũ Khải đùa giỡn mình, nhưng bây giờ cậu rất muốn biết khi nào thì anh ta tiến hành bước tiếp theo. Nhìn bộ dáng thích thú bưng bưng của Tiêu Vũ Khải, xem ra quá trình tháo đèn còn tiếp tục dài dài. Nếu anh ta muốn chơi thì Tiểu Khắc cũng chỉ có thể tiếp tục cùng chơi.

Còn chưa tới giờ tan tầm đã nhận được tin nhắn của dì, hỏi cậu khi nào có thể về nhà.

“Bảy rưỡi.” Tiểu Khắc suy nghĩ một lúc vẫn đem thời gian đẩy lùi lại một chút, dù sao đi xe buýt trở về, nếu trên đường gặp kẹt xe hoặc gì đó, khẳng định phải tốn không ít thời gian.

Tan tầm, Tiểu Khắc đứng ở trạm xe buýt chờ xe. Bên cạnh cậu là đám mặc sơ mi trắng ở văn phòng tầng dưới, cũng mang vẻ mặt mệt mỏi giống cậu. Bọn họ chính là đám người sống mệt mỏi nhất cả thành phố. Bọn họ không có tiền, lại không được mặc cả, kết quả tăng ca mỗi ngày là toàn bộ tiền đều dùng để ngân hàng cho vay, ngay cả chính bản thân còn không nuôi nổi nữa là dưới sự bức bách của cha mẹ tìm một người cùng mình sống chung trong cuộc sống quá vất vả này.

Tiểu Khắc không nói gì, cậu nhìn tóc mái cha mình đã hoa râu, lấy tay chạm vào, nói: “Lớn tuổi rồi, nghỉ ngơi đi, có Tiểu Viễn.”

“Đúng vậy, cha đúng là đã già rồi, cũng đã gần sáu mươi. Con nếu có người thích rồi thì mang về nhà cho cha xem. Tuy rằng con sẽ không kết hôn cùng phụ nữ nhưng cũng không đến mức một mình cả đời chứ?”

Tiểu Khắc gật đầu. Nếu ở mấy năm trước, đánh chết cậu cũng không tin người cha cổ hủ của mình có thể nói ra những lời này. Mặc dù bản thân cậu thích ai không cần họ đồng ý, nhưng nếu người thân của cậu có thể đồng ý người cậu thích cũng là một chuyện rất đáng vui mừng.

Khi dì mang hoa quả đã rửa sạch đến phòng Tiểu Viễn, Tiểu Khắc còn nghe được dì đang lái nhải chuyện thằng bé chơi game gì đó. Tiểu cha tuổi cũng lớn thế mà cứ câu được câu không nói chuyện với Tiểu Khắc đến hơn nửa đêm. Đến tận gần mười một giờ, Tiểu Khắc rốt cuộc ngắt lời Tiểu cha.

Đêm đến, Tiểu Khắc nằm trong căn phòng vừa quen thuộc vừa xa lạ, mãi mà không thể ngủ, ngay cả mùi hương trên chăn cũng không thay đổi. Nửa đêm, Tiểu Khắc bò ra phòng bếp tìm nước uống, bất ngờ thấy Tiểu Viễn. Tiểu Viễn vừa mới tắm xong, áo tắm buộc lỏng lẻo ở trên lưng. Vẫn còn sự mảnh khảnh của thanh niên hai mươi tuổi, có điều loại mảnh khảnh này sau một thời gian sẽ biến thành sự cường tráng của đàn ông.

Bộ dạng Tiểu Viễn không tồi, không giống Tiểu Khắc thuộc loại ném vào đám đông liền không tìm thấy. Tiểu Khắc thậm chí còn nhớ rõ lần đầu tiên mình gặp Tiểu Viễn. Khi đó, Tiểu Viễn mặc bộ tây trang nhỏ màu trắng đứng ở cửa, mái tóc mềm mại dán lên gương mặt, hai mắt mở thật to nhìn cậu gọi anh. Trông Tiểu Viễn lúc đó giống như tiểu vương tử từ trong tạp chí bước ra vậy. Tiểu vương tử trong trí nhớ của Tiểu Khắc kia bị thời gian mang đi, cả tiếng gọi anh trai mềm mềm nhỏ nhỏ ấy cũng bị thời gian mang đi, chỉ để lại một tiếng “Tiểu Khắc” với âm cuối hơi nâng giọng lên.

“Nghe nói anh là vì dắc tội với con của bộ đội cấp cao? Không thể ngờ rằng nhìn anh bình thường một bộ dáng nhát nhát mà cũng có gan thật ha.” Tiểu Viễn cầm một lon Coca tựa vào tủ lạnh cười nói, nhưng trong giọng nói lại lộ vẻ khinh thường.

Tiểu Khắc đi vòng qua Tiểu Viễn, tự lấy một cái cốc trên giá, lấy nước uống trong bình.

“Đừng có giả cảm, tôi thấy anh nói chuyện với người khác tốt lắm mà, sao với tôi lại thành người cảm rồi?” Tiểu Viễn ở cửa phòng bếp ngăn Tiểu Khắc lại. Dưới ánh đèn mờ mờ, Tiểu Khắc không thấy rõ biểu tình của Tiểu Viễn.

Tiểu Khắc thật ra vẫn không biết mình đã làm gì chọc phải người em cùng cha khác mẹ này. Không biết bắt đầu từ lúc nào, nó luôn luôn nhắm vào cậu. Mấy năm nay, cái quan hệ tình cảm bên ngoài giữa hai người họ cũng không duy trì được nữa, loại xích mích này cha và dì cũng đã sớm nhìn ra, nhưng mà...

“Anh tình nguyện thà đến công ty người khác làm công việc hậu cần không tiền đồ cũng không muốn trở về?”

Thật ra Tiểu Viễn đúng là hiểu lầm Tiểu Khắc. Đối với Tiểu Khắc mà nói, ở nơi nào làm việc cũng không có gì khác nhau. Chẳng qua, công việc hiện nay là Tiểu cha tìm cho, tình huống này e là Tiểu cha cũng không muốn để Tiểu Khắc quay về công ty. Dù sao chính mình làm việc ở một viên chức nhàn hạ tại một công ty nhỏ so với thiếu nợ ân tình người ta tốt hơn, nhưng ông tình nguyện thiếu nợ người ta cũng không muốn cho cậu quay về làm ở công ty nhà mình. Tiểu Khắc cúi đầu cười khổ một chút. Bản thân cậu đã là một thất bại, Tiểu Viễn còn muốn dồn ép cậu khổ sở. Cho dù nhớ lại năm đó, chính cậu cũng không có làm chuyện gì không thể vãn hồi khiến cho người ta oán trách, sao cậu ta lại tuyệt tình với cậu như vậy.

Công ty của Tiểu gia là một công ty nhỏ, tất nhiên không thể nào so sánh với công ty quan hệ xã hội mà Tiểu Khắc đang làm. Nhưng dù sao cũng là công ty lâu năm, tuy không thể nói là cực giàu, cực thịnh gì, kiếm một ít tiền gì đó là hoàn toàn có thể. Tiểu Viễn vừa mới tốt nghiệp cũng về làm cho công ty trong sự chào đón của Tiểu cha, cho đến bây giờ cũng coi là làm việc không tồi.

“Quên đi, tôi thấy anh nói cũng không nên lời. Anh đó, vẫn là ít về thôi, như vậy sẽ tốt cho tất cả mọi người.”

Ngày hôm sau, Tiểu Khắc từ chối lời đề nghị ngủ ở nhà thêm mấy ngày nữa của dì, dứt khoát quay về nơi ở gần công ty của cậu. Việc đầu tiên Tiểu Khắc làm sau khi về nhà là mở cửa sổ ra cho không khí oi bức trong phòng tản đi, sau đó mở máy tính lên mạng.

Tin tức công hội: Toái Tâm đăng nhập.

công hội Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Chị dâu (^O^)/

công hội Hạt Dưa: Lão đại vừa mới logout.

công hội Toái Tâm: Ủ, tôi lên xem bán đầu giá rồi off ngay.

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Tối nay đánh phó bản sao?

công hội Toái Tâm: Nếu đủ người thì đánh. Thật ra tôi không thích hợp làm chỉ huy khi đánh cận chiến, có nhiều khoảng cách tôi đơn giản là không nhìn thấy, toàn bộ phụ thuộc vào khoảng cách di chuyển của chính mình.

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Em nhớ những người có thể chơi trò chơi trực tuyến đã trưởng thành, không cần người chăm sóc, lấy khả năng phán đoán của họ, tự mình di chuyển không thành vấn đề.

mật Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Chị dâu, nếu chị cảm thấy lời nói của chúng em là gánh nặng thì nhất định phải nói cho bọn em biết.

mật Toái Tâm: Được rồi, các cậu thật là...

mật Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: -_-!

mật Toái Tâm: Có điều, tôi cũng không để ý.

mật Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Nếu chị không muốn đánh phó bản phải cho chúng em biết, chúng ta sẽ đi làm những chuyện thú vị hơn.

mật Toái Tâm: Được rồi, tôi đồng ý hết. Bây giờ có thể cho tôi biết nguyên nhân những việc kì lạ gần đây của các cậu chưa?

mật Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Chị sẽ không vì không muốn đánh phó bản cùng chúng em mà rời khỏi Nam Đường chứ?

mật Toái Tâm: Tạm thời còn chưa nghĩ đến.

mật Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Chúng em không bắt chị chỉ huy trên YY nữa đâu, chị cũng không cần phải nhờ người khác thay chị chỉ huy TAT.

Tiểu Khắc rút cuộc hiểu được mấu chốt của câu chuyện. Thì ra hai ngày nay bọn họ đều cho rằng cậu muốn đi. Khó trách đại lão gia cùng đám người này gần đây giống như đàn chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ...

Tiểu Khắc phát trên kênh công hội một tin tức.

Tin tức công hội Hôm nay tám giờ bắt đầu hoạt động phó bản. Nếu ai không tới tôi nhất định cho rằng người đó bị xe đâm trên đường, bay xa mười thước, nửa người liệt nửa người nằm trên đường. Nhưng lúc đó nhất định vẫn phải cầm chặt lấy di động, gửi một tin nhắn cho tôi biết, tối nay không thể tới tham gia hoạt động. Số điện thoại di động của tôi là 136xxxx0364.

Cùng lúc tin tức công hội đăng lên, Toái Tâm cũng logout trốn người.

Buổi chiều khi Tiểu Khắc login, trong công hội đã nhốn nháo thành một mảng. Chỉ là buổi chiều thật sự không có ai gửi tin nhắn xin phép cậu, xem ra hoạt động của công hội tối nay có thể tiến hành đúng giờ. Xem xét một chút kho hàng của công hội, phát hiện được phẩm không còn nhiều. Bình thường người trong công hội đều tự mang được theo, nhưng Nam Đường rất hào phóng, sửa chữa cũng được phẩm đều do công hội chi, ngay cả các thứ phụ kiện trên người mỗi thành viên đội ngũ cũng đều là Công Tử Tiêu cung cấp miễn phí.

Thật ra người trong công hội mỗi ngày chỉ cần làm nhiệm vụ sẽ có thêm năm phần trăm trong ngân hàng của công hội. Nhưng những người Nam Đường này ngoài việc mỗi ngày gây chuyện thị phi, còn lại chính là

chiến trường. Ngân hàng công hội lúc nào cũng trong trạng thái thiếu hụt, làm gì còn có cái mà gửi ngân hàng. Số tiền này nửa già đều là chờ quản lí của Nam Đường, Công Tử Tiêu bỏ vào.

Tiểu Khắc nghĩ nghĩ, trực tiếp gõ Hạo Kiếp.

mật Toái Tâm: Chỗ cậu còn được phẩm không, tớ mua bằng giá thị trường.

mật Hạo Kiếp: Mấy ngày nữa nâng cấp server, giá thảo được tăng 50%, giá được phẩm lại càng leo thang.

mật Toái Tâm: Có gì xin cứ nói thẳng, cậu còn quanh co lòng vòng tớ sẽ mua trên thế giới.

mật Hạo Kiếp: Cậu cùng tớ đi hái thuốc, tớ bán cho cậu giá gốc.

mật Toái Tâm: Thành giao.

Toái Tâm và Hạo Kiếp là bạn nối khố từ nhỏ. Ở dã ngoại, tuy rằng Toái Tâm không phải người hái thuốc chuyên nghiệp nhưng so với hợp tác với người ngoài thì Toái Tâm không cướp được vẫn là tốt nhất. Vừa mới đi được một giờ hai người đã hái được mấy chục cụm thảo dược. Hai người còn thương lượng một chút sau này mỗi ngày sẽ cùng nhau phối hợp hái thuốc trong thời gian cố định. Như vậy, trước khi mở ra phiên bản mới còn có thể kiếm một chút, dùng mua trang bị khi nâng cấp.

Tin tức công hội: Công Tử Tiêu đăng nhập.

mật Công Tử Tiêu: Em yêu (3) Em đang làm gì ở dã ngoại đó?

mật Toái Tâm: Hái thuốc.

mật Công Tử Tiêu: Em yêu, em tẩy (thuộc tính) thành hái thuốc khi nào đó?

mật Toái Tâm: Hạo Kiếp hái thuốc.

mật Công Tử Tiêu: Em yêu, anh muốn tổ đội một nhóm mạnh ()/ Em mau về đi mật Toái Tâm: Chờ một chút, rồi tổ tôi nữa, tôi lấy chút được phẩm của Hạo Kiếp đã.

công hội Hạo Dưa: Lão đại, em phát hiện buổi sáng cuối tuần anh không online, là đi chơi với bạn gái hả?

công hội Công Tử Tiêu: Đừng nói linh tinh, vợ yêu của anh còn đang ở đây. Anh là đi gặp bác sĩ.

công hội Hạo Dưa: Khoa tiết niệu?

công hội Gió Thổi Đũng Quần Lạnh: Phụt, Dưa ca, anh nói chuẩn quá.

Tin tức công hội: Hạo Dưa bị đá ra khỏi công hội.

thế giới Hạo Dưa: Lão đại TAT.

Toái Tâm mua được được phẩm đều ném hết vào ngân hàng công hội sau đó thông báo cho mọi người muốn đánh phó bản thì vào ngân hàng lấy được phẩm. Nhìn hai tể ti mới vào công hội cũng đã cấp tám mươi, không phải sang Ngoài Hành Tinh mượn vú em nữa. Bởi vì đội ngũ cứ hai tuần một lần lại thay đổi, nên hoạt động phó bản của bọn họ hôm nay cũng chỉ có thể đánh Boss thứ nhất. Đơn giản vì Boss thứ nhất bọn họ từng đánh qua nên cũng không cần hướng dẫn nhiều.

Đánh Boss thứ nhất cũng coi như thuận lợi, Boss thứ hai thì có chút khó khăn, đội đoàn người đứng trước mặt Boss thứ ba thì đã là hai giờ sau khi xuất phát. Toàn bộ người trong đội đang tập hợp trước mặt Boss, sau khi sửa chữa trang bị, gặm thuốc xong, Tiểu Khắc nói qua một chút về cách đánh Boss, sau đó chuẩn bị đánh quái.

Lúc này đây không biết có phải Boss thả cho không hay là hệ thống không thể nhìn bọn họ tự ngược thêm được nữa, thế là sau ba lần, họ đã đánh Boss thứ ba thành công. Tuy hôm nay không có khả năng đánh Boss thứ tư trở lên nhưng Tiểu Khắc vẫn mang bọn họ đi thử. Boss này có sáu con nhưng trong đó chỉ có một con trong đó là có máu. Chỉ có đánh trúng con đó thì mới có thể làm nó tụt máu, đánh những con khác ngược lại sẽ thêm máu cho Boss.

Toái Tâm đang giới thiệu về Boss cho mọi người ở cửa, Công Tử Tiêu ngồi xổm ở cửa dùng Rối Gỗ Bạo Lực trên boss. Rối Gỗ Bạo Lực trong Nhà Mạo Hiểm là một món đồ chơi nhỏ, có thể công kích quái vật hoặc

chơi đùa, nhưng lượng máu lại cực kì ít. Sau khi dùng Rối Gỗ Bạo Lực đi công kích boss, Boss sẽ bị biến mất, ba mươi giây sau mới có thể ra con mới.

Đợi cho mọi người hiểu rõ cách đánh, bọn họ liền đánh boss lần đầu tiên.

đội ngũ Công Tử Tiêu: Muốn anh kéo con nào?

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Con có máu kia kìa!

đội ngũ Công Tử Tiêu: Em yêu, sáu con này đều có máu...

11. Chương 11: Tiểu Viễn

Tiểu Khắc nhấn phím tab chuyển mục tiêu, dứt khoát hạ lệnh ngừng công kích chờ đợi bị diệt. Cậu tự mình nhấn vào GM hỏi, GM nói nửa ngày cũng không cho ra nguyên nhân cụ thể. Cuối cùng, đề nghị bọn họ thử lại một lần nữa, nếu vẫn không được thì ngày mai đánh lại.

Nhìn thời gian, Tiểu Khắc cũng lười đánh lại liền giải thích với mọi người trong đội một chút rồi giải tán đội. Sau khi giải tán, Tiểu Khắc liền mở cửa hồi thành. Lúc trở lại chủ thành còn chưa đến mười một giờ, cậu đi dạo một vòng ở chỗ bán đấu giá theo thói quen, cũng không mua gì.

công hội Công Tử Tiêu: Từ giờ đến khi nâng cấp còn hai tuần nữa, tin tức từ phía nhà phát hành là muốn mở phiên bản trực tuyến mới.

công hội Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Em đã cùng Thú Thú nghiên cứu một chút về phương pháp thăng cấp phiên bản beta. Chúng ta cần làm xong nhiệm vụ hằng ngày ở các điểm đi hằng ngày trước một ngày, không cần giao nhiệm vụ. Sau khi phó bản mới ra sẽ đem nhiệm vụ giao sau. Như vậy sẽ có thể nhiều hơn những người khác 20% kinh nghiệm. Sau đó, chúng ta hoàn thành tất cả nhiệm vụ đầu tiên, rồi đi đánh phó bản kia. Như thế, mỗi một phần chúng ta sẽ nhanh hơn so với những người khác 20%, sẽ không gặp phải vấn đề cướp quái.

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Mặt khác phải cố gắng tránh PK dã ngoại. Như vậy, sẽ có nhiều thời gian hơn để thăng cấp. Phiên bản beta tăng nhanh nhất từ cấp tám mươi lên tám mươi lăm trong vòng hai mươi bảy giờ. Nói cách khác, nếu công hội chúng ta muốn tranh thủ được nhất định phải tìm thêm vài người chơi cùng acc, nếu không một mình thì không có khả năng ở trên mạng gần ba mươi giờ không ngừng.

công hội Toái Tâm: Chúng ta không nhất thiết phải thăng cấp như vậy, chúng ta không định giết người trên thế giới.

công hội Công Tử Tiêu: Tuyệt đối nhất thiết, nhìn số người công hội chúng ta gây thù mà xem, nếu không thể miễn cấp trong vài ngày đầu, đợi cho những người khác miễn cấp, công hội chúng ta muốn đi dã ngoại nửa bước cũng khó.

công hội Toái Tâm: Mấy người quyết định đi.

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Chúng ta chia đội như thế nào?

công hội Công Tử Tiêu: Aigoo aigooo, đương nhiên là anh với vợ yêu nhà anh cùng một đội.

công hội Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: ...

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Như vậy đi, mỗi đội một T, một vú em, những DPS còn lại tự do phối hợp. Lão đại, chị dâu, tôi, Đứng Quần, Hạt Dưa một đội.

công hội Em Mới Mười Lăm: Tôi cùng Bò Nhỏ Leo Cây một tổ, hiện tại cần một đánh gần và hai đánh xa.

Tuy nói là chia như thế này nhưng dù sao T và Vú em vẫn nhiều hơn so với các chức nghiệp khác nên cuối cùng vẫn có người còn lẻ lại. Có điều những người này vốn vẫn một mình, tự mình thăng cấp cũng không

có vấn đề. Tiểu Khắc di chuyển chuột muốn nói chuyện trên công hội thì cả phòng bỗng tối đen. Tiểu Khắc đứng lên sờ soạng, lấy ra một cái đèn pin trong ngăn kéo, đóng mở thử vài cái công tắc, phát hiện không có điện. Cậu kéo rèm lên thấy bên ngoài cũng là một mảnh tối đen.

Tiểu Khắc rút nguồn điện của máy tính ra, màn hình di động sáng lên, Tiểu Khắc lần theo ánh sáng màn hình đến bên giường. Di động rung một chút, có hai tin nhắn đến. Cậu lấy ra giường đắp lên bụng sau đó mới đọc tin nhắn.

Hai cái tin nhắn đều là Lý Hạo gửi đến.

“Ái phi, hiện tại một mình người ở lãnh cung có cô đơn hay không, trước tết Trung thu trăm sẽ thắng trận trở về triều.”

“Ái phi nhớ tắm rửa sạch sẽ chờ trăm lâm hạnh người đó.”

Tiểu Khắc cười nhún lại một tin: “Gần đây đọc nhiều truyện XX nhiều hả, nói tiếng người đi.”

“Ba tuần nữa tớ trở về, có rảnh ra ngồi một chút.” Lý Hạo rút cuộc khôi phục bình thường.

“Hiện tại tớ ra ở riêng rồi, hay là cậu tới nhà tớ ở hai ngày đi. Cậu ngủ trên sàn nhà.”

“...”

Màn hình di động tối dần, một lúc sau cả phòng đều tối đen. Tiểu Khắc ngáp một cái, xoay người, cảm thấy rất mệt. Cậu co hai chân lại, cảm thấy mí mắt không nâng nổi. Màn hình di động sáng lên, ở trong bóng tối cực kì chói mắt. Nó thông báo pin yếu, sau vài lần tự động tắt nguồn.

Sau khi Tiểu Khắc rời giường nhìn thấy di động tắt nguồn, nhân lúc mình rửa mặt ăn sáng mà sạc điện. Tuy chưa chắc là sẽ có người gọi điện cho cậu nhưng vẫn nên phòng bất cứ tình huống nào.

Công việc hằng ngày chính là đưa nước và tháo lắp đèn...

Cuối tuần trước vừa mới lắp đèn lên xong, vì vậy việc hôm nay phải làm chính là đem toàn bộ tháo xuống. Hiện tại về mặt lắp – tháo đèn, Tiểu Khắc đã làm rất thuần thục. Trên cơ bản giờ cậu có thể tháo xuống ba mươi hai cái đèn trong vòng mười phút. Lúc lắp đèn thì có phiền toái hơn một chút, nhưng tóm lại cũng sẽ không vượt qua mười lăm phút đồng hồ.

Tiêu Vũ Khải nghe thấy tiếng gõ cửa của Tiểu Khắc, dừng lại công việc đang làm, nói một tiếng vào đi. Người thanh niên im lặng bước vào, không nói một lời hoàn thành nhiệm vụ của mình. Thanh niên đứng ở trên bậc thứ ba của cái thang chữ Nhân (), tay giơ cao, cầm bóng đèn nhẹ nhàng tháo ra.

Dáng người cậu thanh niên cực kì mê người, nhất là lúc tháo lắp đèn, hai tay cậu đều nâng quá đầu, thân thể thẳng tắp. Chiếc quần bò ống thẳng dài rộng cũng không che được hình dạng cái mông duyên dáng. Không giống như phần lớn các thanh niên bây giờ trắng như ma cà rồng nghìn năm không thấy mặt trời, xương sườn gầy gầy bé bé, chàng thanh niên có một làn da màu mật ong và cơ bắp vừa phải, kết hợp với quần áo cẩn thận tỉ mỉ cũng không che được nét gợi cảm. Tiêu Vũ Khải hận phòng làm việc của mình không thể nhiều thêm mấy chục cái bóng đèn để cho anh có thể xem đủ một lần.

Tiêu Vũ Khải lấy điều khiển từ xa từ trong ngăn kéo ra, tăng nhiệt độ điều hòa thêm mười độ, trong phòng bắt đầu nóng lên.

Tiểu Khắc rất nhanh đã tháo toàn bộ đèn xuống, đem số bóng đèn để cẩn thận một chỗ. Hôm nay không biết vì cái gì mà nhiệt độ phòng tổng giảm dốc cao lên không ít so với mấy ngày trước. Mới tháo vài cái bóng đèn, trán cậu đã chảy không ít mồ hôi, cậu dùng mu bàn tay tương đối sạch sẽ lau đi mồ hôi trên trán.

Theo lý thuyết, nơi này đều là chính giữa điều hòa, cũng không tồn tại vấn đề điều hòa hỏng, nhưng làm một nhân viên phòng Hậu Cần cậu vẫn hỏi một câu: “Điều hòa hỏng?”

Tiêu Vũ Khải cực kì tự nhiên mở ngăn kéo bên cạnh ra, ném điều khiển điều hòa vào trong: “Không có, điều hòa dùng rất tốt.”

Tiểu Khắc nghe thấy Tiêu Vũ Khải nói như vậy, dĩ nhiên cũng sẽ không tự tìm phiền phức cho mình, xoay người mang thùng dụng cụ rời đi, ngay cả một tiếng tạm biệt cũng lười nói.

Phòng hậu cần bị mắc kẹt trên tấm bảng làm việc trong tuần này với các kế hoạch của kỳ nghỉ Lễ Trung thu sắp tới. Lễ Trung thu là thứ hai tuần tới, có nghĩa là, theo lịch thì bắt đầu nghỉ lễ từ thứ sáu này, mà tối thứ sáu phòng hậu cần lại phải tổ chức một buổi tiệc. Loại tiệc đặc biệt trong ngày lễ này từng bộ phận trong công ty đều phải có, mọi người cũng không phải là đặc biệt tích cực trong việc này nhưng không đi không được. Dù sao người không tham gia hoạt động tập thể kiểu này hoặc là tự cho mình hơn người, hoặc chính là thiếu suy nghĩ.

Phan Triệu Dương không biết lại chạy đi chỗ nào, mười phần là lại bị nhóm bà cô trên tầng gọi tới dọn dẹp đồ vật này nọ rồi.

Di động đặt ở dưới bàn đang sạc điện. Có một cuộc gọi nhỡ, là một dãy số lạ, số máy này lại gửi cho cậu một tin nhắn.

“Chị dâu, em là ‘Em Mới Mười Lăm’, tối nay phòng ngủ chúng em ra ngoài liên hoan, không phải là em đi xe gặp tai nạn...”

Tiểu Khắc nhìn tin nhắn của cậu ta mới nhớ tới thông báo lúc trước của cậu trong công hội, cười gượng hai tiếng. Cậu nhắn lại: “Biết cậu không sao tôi yên tâm rồi.”

Giữa trưa, Phan Triệu Dương mang theo đồ ăn từ nhà ăn trở về. Dù sao vào lúc này, người ăn cơm ở nhà ăn quá đông, có thể nói là rất khó kiếm chỗ ngồi. Cùng với một đám người không thoải mái ngồi lại cùng ăn ở đó chẳng bằng mang đồ ăn về. Dù sao phòng Hậu Cần cũng không quản nghiêm lắm.

Tốc độ ăn cơm của Tiểu Khắc vẫn nhanh như trước, còn Phan Triệu Dương vừa nghịch điện thoại, vừa gọt cơm vào miệng, nhiều lần suýt gạt cả cơm vào lỗ mũi.

Tối đến, công ty muốn ở sân đằng sau xây dựng một thương hiệu quần áo để chuẩn bị một chương trình ngoài trời. Ngoài người của phòng Hậu Cần, những người khác đều hận không thể trực tiếp dang cánh bay qua mười tầng xuống dưới. Phan Triệu Dương chống cằm nhìn những cô nàng đang giẫm lên đôi giày cao gót hơn mười phân bước đi như bay dưới tầng cảm thán: “Thật sự là một đám sinh vật thần kì. Mấy cô nàng này mỗi ngày không phải làm phiền cậu thì cũng là tự làm phiền mình.”

Đột nhiên di động của Tiểu Khắc vang lên, hiển thị người gọi, Tiểu Viễn.

“Tôi nói anh làm sao mà nửa ngày mới nghe điện thoại hả, anh cho là ai cũng rảnh rỗi như anh sao?” Vừa mới nghe điện thoại liền nhận một trận quở trách của Tiểu Viễn.

“Chuyện gì?”

“Mẹ tôi làm đồ ăn cho anh, nhanh xuống dưới này, xe của tôi ở trong này chỉ có thể dừng 5 phút thôi.”

Lúc lấy lại tinh thần thì Tiểu Viễn đã sớm cúp điện thoại. Tiểu Khắc cũng không dám ở trên lầu chậm trễ, vội vã đi thang máy xuống. Vừa vào thang máy, người bên trong là Tiêu Vũ Khải. Tiêu Vũ Khải mặc vest, mặt không chút thay đổi dựa vào vách thang máy, mặt hướng ra cửa thang máy. Tiểu Khắc không thể chờ thêm được nữa, liền bắt cháp đi vào, đứng vững trong thang máy.

“Cậu dường như rất ít khi nói chuyện.” Cửa thang máy vừa đóng, Tiêu Vũ Khải đột nhiên nói.

“Ừm.”

Sau lưng truyền đến tiếng cười nhẹ nhàng của Tiêu Vũ Khải, không phải cười nhạo mà giống như nghĩ đến chuyện gì đó rất vui vẻ.

Một lúc sau, thang máy đình một tiếng, cửa mở ra, Tiểu Khắc gật đầu với Tiêu Vũ Khải: “Tôi có việc, đi trước.”

Bước nhanh ra ngoài công ty, quả nhiên nhìn thấy một chiếc xe Magotan màu xám cùng người lái xe sắc mặt u ám, Tiểu Viễn. Đã thấy rồi, Tiểu Khắc cũng không sốt ruột, chậm rãi đi tới.

Tiểu Viễn lấy từ ghế phụ ra một túi đồ ném qua cửa sổ. Tiểu Khắc suýt thì không tiếp được làm rơi trên đất. Ôm đồ vào ngực, có thể dễ dàng nhận thấy trong bao là một hộp nhựa hình chữ nhật, mà đặt ở trên mặt còn lại của túi lại là hai cái áo sơ mi mới.

“Lề mà lẽ mà.”

Tiểu Viễn đóng cửa kính, lái xe rời đi. Tiểu Khắc ôm đồ, nhìn xe Tiểu Viễn hòa vào dòng xe cộ, cảm thấy cổ họng ngứa ngứa. Cậu ho nhẹ một tiếng, thanh thanh yết hầu. Thật ra cậu muốn hỏi Tiểu Viễn, là đi bảo cậu ta mang tới hay là cậu ta muốn tự mình mang tới.

Tiểu Khắc không phải thánh mẫu, nhưng cũng không rộng lượng đến mức này. Bị chính em mình hét lên hét xuống thì không nói, còn muốn làm cho cậu tận mắt chứng kiến cha phân biệt đối xử giữa hai người. Vốn cậu chuyển đi chính là định nhắm mắt làm ngơ, hiện tại ngay cả phần bình tĩnh này cũng khó có thể duy trì được nữa. Tiểu Khắc mang theo gói đồ mà cảm giác nặng như đang ôm nghìn vàng.

Không nhắc tới không có nghĩa là không đau lòng, không giải thích không có nghĩa là cậu đã sai. Nhưng mà có đôi khi muốn giải thích, giải thích xong cũng không ai để ý, dần dần cậu cũng lười thể hiện cảm xúc ra bên ngoài. Rõ ràng là không thêm để ý, rồi khi cậu come out biểu hiện kích động như vậy, cứ như cậu phản bội họ vậy.

Tiểu Khắc nhếch khóe miệng cười mỉa mai, cuối cùng cũng chẳng cười nổi.

Tiểu Khắc trở về văn phòng, Phan Triệu Dương cũng nhìn ra tâm trạng của cậu không tốt, cũng không quần lấy cậu nói chuyện như bình thường nữa. Lúc trước nghe được Tiểu Khắc nói chuyện điện thoại, tuy rằng không thể nghe rõ nội dung nhưng nghe giọng điệu đối phương xem ra là không có chuyện gì tốt.

“Tớ thấy hôm nay cũng không còn việc gì đâu, không bằng cậu về sớm đi.” Phan Triệu Dương đề nghị.

Tiểu Khắc lắc đầu, có về nhà thì cũng là chơi game, Kỷ Phàn từng đề nghị cậu phải ở một chỗ với nhiều người, tham gia nhiều hoạt động tập thể. Cho dù nói thế nào, đây cũng coi như cần thận tuân theo lời dặn của bác sĩ.

Buổi tối về đến nhà, Tiểu Khắc mở hộp cơm ra, là món bún thịt sở trường của dì. Xem ra là làm vào buổi trưa, nếu không dưới loại thời tiết này, có khi đã sớm có vị lạ.

Có thức ăn rồi Tiểu Khắc cũng lười nấu cơm. Hâm lại cơm, cậu mang thịt đặt trong nồi đun lên, bắt đầu thu dọn phòng. Trong phòng vốn cũng không có nhiều đồ, như bình thường về cơ bản chỉ là một căn phòng đơn sơ, một giường, một cái bàn. Tiểu Khắc đối với chất lượng sinh hoạt này nọ không yêu cầu cao lắm, hơn nữa tiền thuê nơi này thật sự rất rẻ. Nếu đắt hơn một chút, có khi lấy hết tiền lương của cậu cũng không đủ trả.

Không bao lâu nồi cơm điện đã tỏa ra mùi cơm mê người. Tiểu Khắc ngồi ở bàn ăn bấm bấm di động, tới lui cũng không biết chính mình rốt cuộc muốn làm gì. Tóm lại chính là cảm giác sợ hãi trong lòng khiến cậu đứng ngồi không yên.

Loại phòng ở kiểu cũ này cho dù là vào ban ngày trong phòng cũng không sáng sủa cho lắm. Đèn tiết kiệm năng lượng nhợt nhạt chiếu sáng trong phòng khách. Rõ ràng là đầu tháng chín nhưng Tiểu Khắc vẫn cảm thấy trời có chút lạnh.

Tiểu Khắc ăn xong cơm nước đơn giản rồi bắt đầu lên mạng.

Tin tức công hội: Toái Tâm đăng nhập.

công hội Toái Tâm: Hôm nay Em Mười Lăm có việc, mọi người tự do hoạt động.

công hội Gió Thổi Đũng Quần Lạnh: o(*^0^*) Tối nay ai muốn đi làm phiên đêm Cẩm Vệ Quân mau mau lại báo danh mật Toái Tâm: Hôm nay cậu có bận gì không? Đi hái thuốc đi.

mật Hạo Kiếp: Được, cậu tổ tớ.

12. Chương 12: Đêm Trước Nâng Cấp

Trong Người Mạo Hiểm, nếu như sử dụng Muộn Côn làm đối phương hôn mê, hệ thống sẽ không thông báo tên người công kích nên Toái Tâm ẩn thân theo sau lưng Hạo Kiếp, dùng Muộn Côn làm hôn mê mọi người rồi cướp tất cả thảo dược một cách đáng khinh. Sau đó, trong thời gian chờ thảo dược mọc mới, Hạo Kiếp ngồi bên cạnh tạo được phẩm cùng được hoàn.

Tin tức công hội: Công Tử Tiêu đăng nhập.

công hội Công tử Tiêu: Em yêu, em làm gì ở dã ngoại thế? (*^0^*)

công hội Toái Tâm: Hái thảo dược.

công hội Công Tử Tiêu: Với Hạo Kiếp sao?

công hội Toái Tâm: Uhm.

công hội Công Tử Tiêu: Anh cũng muốn đi.

Tin tức đội ngũ: Công Tử Tiêu gia nhập đội ngũ.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Em yêu, gần đây dã ngoại không an toàn, anh đi bảo vệ cho em tiểu đội Toái Tâm: Bọn tôi ở rừng Trần Sơn.

tiểu đội Công Tử Tiêu: ()/ Anh lập tức đến ngay.

tiểu đội Toái Tâm: Anh

Bên này Tiểu Khắc còn chưa trả lời lại Công Tử Tiêu thì phát hiện mình đã vào trận đấu, vội quay về bàn phím gõ nốt nội dung chưa hoàn chỉnh vào, bắt đầu độ sức với đối phương. Đối phương là một thợ săn của Cẩm Vệ Quân. Thợ săn là chức nghiệp khắc chế đạo tặc nhất. Thợ săn giống như một tên quuyến rũ em yêu của bạn, lúc nào cũng duy trì một khoảng cách an toàn với bạn. Nếu bạn đuổi anh ta sẽ chạy, nếu bạn chạy anh ta liền đuổi theo. Mà đạo tặc lại giống như một kẻ lưu manh đầy dối khát, cái khác không nói, có thể sờ bạn một chút là coi như xong.

Toái Tâm mở kỹ năng đuổi theo thợ săn kia một chút, ngay sau đó bị thợ săn dùng một cái bẫy làm đông cứng tại chỗ. Cậu đang muốn dùng huy chương làm tan tuyết thì phát hiện Hạo Kiếp mở kỹ năng vọt lên.

tiểu đội Toái Tâm: Hạo Kiếp, cậu đừng động đến người Cẩm Vệ Quân, trở về Ngoài Hành Tinh lại gặp phiền phức.

Hội Liên Hiệp Phụ Nữ Ngoài Hành Tinh vốn là một công hội lấy PVE làm chính. Trong công hội một phần lớn là những người chơi để thư giãn, con gái rất nhiều, hơn nữa đại bộ phận con gái ở phương diện PVP đều yếu tay, cho nên nếu có thể thì phải tận lực không gây chuyện.

tiểu đội Hạo Kiếp: Cậu mau làm tan tuyết cho tớ, tớ giết nó cho, tớ dùng vòng trang sức khóa nó lại.

Toái Tâm vừa mới làm tan tuyết, mở Âm Ảnh đi theo, phục kích thợ săn, đánh ngất hần ta, sau đó bắt đầu dùng toàn lực. Thợ săn cũng không phải ngồi không, mắt thấy hai người đánh cận chiến, thừa dịp có khoảng trống liền tạo cho mình lá chắn, nhảy xa ra sau rồi khỏi phạm vi công kích của Hạo Kiếp và Toái Tâm. Bắn một cái nhiều loạn khiến Hạo Kiếp tách ra, mồm huyết sáo gọi ra một con chó đến cắn Toái Tâm, đáp trả lại cho Toái Tâm một cái debuff giảm tốc độ.

Toái Tâm cắn răng một cái, phải dùng áo choàng ẩn thân rời khỏi trận chiến. Nhưng chức nghiệp thợ săn lại có một kỹ năng dùng để tìm đạo tặc, ném ra một tia đạn. Toái Tâm mở Âm Ảnh bước về phía sau thật xa mới tránh được.

Công Tử Tiêu giống như từ trên trời rơi xuống dùng ở phía sau thợ săn. Hai nhát chém trực tiếp, một cái đóng băng, chém cho thợ săn mất non nửa máu. Thợ săn sử dụng kỹ năng Uy Hiếp làm Công Tử Tiêu hoa mắt rồi mở tăng tốc chạy trốn. Công Tử Tiêu dĩ nhiên sẽ không để cho hần ta có cơ hội chạy thoát, dùng huy chương giải trừ hoa mắt, ném ra một cái Thiên Lý kéo tên thợ săn đã chạy xa vào ngực mình, bắt được một cái liền đánh một trận, trực tiếp đánh đến khi tên thợ săn kia quỳ xuống.

phụ cận Ngày Xuân Mở Cửa Sổ: Có gan thì đừng chạy, chờ tôi quay lại chúng ta đấu một trận.

phụ cận Công Tử Tiêu: (*^__^*) Aigooo aigoo, ngại quá, tôi cùng vợ yêu mới kết hôn, bây giờ còn chưa có con.

* Thợ săn kia dùng ‘Có gan’ tức (hữu dũng), Công Tử Tiêu đáp trả là ‘chưa có con’ (hoàn một dũng). Chữ ‘dũng’ này vừa có nghĩa là gan, dũng khí, vừa có nghĩa là gieo giống =))

phụ cận Toái Tâm: Anh cảm mến.

phụ cận Công Tử Tiêu: (3) Anh đã chuẩn bị tốt sẽ bị em cảm mến.

Thợ săn Ngày Xuân Mở Cửa Sổ mang thi thể đi giải thoát linh hồn. Công Tử Tiêu thấy tên hán tử sầm lại lập tức biến thành con rồng lượn quanh Toái Tâm.

phụ cận Công Tử Tiêu: Em yêu, chúng ta mau chạy đi. Nếu không chạy, người Cẩm Vệ Quân nhất định sẽ đến đó

tiểu đội Hạo Kiếp: Chạy như vậy có mất mặt hay không?

tiểu đội Công Tử Tiêu: Vậy cậu ở đây chờ họ là được!

Trước kia Toái Tâm đã cùng người Cẩm Vệ Quân đánh qua vài lần, cũng biết người Cẩm Vệ Quân căn bản là những kẻ nói chuyện không cần quy tắc đạo đức, cực kì dứt khoát mà nhảy lên con rồng Công Tử Tiêu. Hạo Kiếp nhìn thấy, hai đương sự cũng chạy hết rồi, hán tử còn ở chỗ này làm hão hán làm cái gì, cũng lập tức triệu hoán tọa kỵ bay theo bọn họ.

Ba chủ lực của Cẩm Vệ Quân tới chặn giết hội trưởng Nam Đường không có kết quả, dĩ nhiên là sẽ mắng chửi trên kênh thể giới. Người Nam Đường trên PK không dễ chọc, đương nhiên võ mồm cũng không kém nửa phần. Toàn bộ kênh thể giới hiện giờ đều là trận chiến chửi nhau giữa người hai phe. Bởi vì hệ thống hài hòa của Nam Đường, nên không chửi câu nào quá đáng nhưng vẫn khiến cho kênh thể giới chướng khí mù mịt, làm cho những người chơi khác có chút bất mãn. Nhưng cả hai công hội đều nổi danh là không bình thường nên sẽ không có ai ra ngăn lại.

Tiểu Khắc đối với chuyện này dĩ nhiên không có hứng thú. Cậu chạy tới chạy lui buôn đi bán lại giữa nơi bán đấu giá với hòm thư phụ kiện. Cậu cũng không hi vọng sẽ kiếm được bao nhiêu tiền qua việc buôn bán này, dù thế nào đi nữa, loại chuyện độc quyền thị trường cũng không tới lượt một tên chỉ chơi để giải trí như cậu.

Công Tử Tiêu hiếm khi lại yên lặng đi theo sau Tiểu Khắc như chú chó nhỏ từng bước từng bước không rời. Tiểu Khắc cũng không biết anh lãng phí thời gian ở nơi này rốt cuộc có ý nghĩa gì, nên cứ để yên cho anh.

mật Toái Tâm: Sao hôm nay anh lại im lặng như vậy, chẳng giống phong cách của anh chút nào.

mật Công Tử Tiêu: Hôm nay tâm trạng em không tốt, anh sẽ không quấy rầy em.

mật Toái Tâm: Anh biết tâm trạng tôi không tốt? Tâm tình tôi hôm nay cực kì tốt.

mật Công Tử Tiêu: Em nói tốt là tốt rồi.

Lúc sau Công tử Tiêu cũng không thềm nói gì nữa, chỉ lẳng lặng đi cạnh Toái Tâm. Tiểu Khắc đột nhiên cảm thấy một trận khó chịu, lẩm nhẩm hàng hóa bán đấu giá, trong đầu cái gì cũng không vào. Vì sao Công Tử Tiêu lại biết tâm trạng mình hôm nay không tốt? Rõ ràng chỉ cùng nhau chơi trò chơi trên mạng, chỉ là những người xa lạ ngay cả mặt mũi cũng chưa từng gặp qua. Còn những người sống cùng mình đã gần hai mươi năm, thậm chí có chung dòng máu lại vĩnh viễn không biết mình muốn cái gì.

mật Toái Tâm: Hôm nay tôi không thoải mái, off trước.

mật Công Tử Tiêu: (3) Ngủ ngon.

mật Công Tử Tiêu: Nếu em có chuyện gì nghĩ không thông, hay muốn nói hết ra thì cứ nói với anh đi. Rời khỏi Người Mạo Hiểm chúng ta đều không biết đối phương là ai, cho nên em không cần lo lắng. Có đôi khi một người buồn bực trong thời gian quá dài, muốn nói cũng không nói ra được nữa đâu.

mặt Công Tử Tiêu: Đúng rồi, tối mai anh không onl được, có thể tối thứ sáu mới trở về.

mặt Toái Tâm: Unm, tôi biết rồi.

Câu cảm ơn này của Tiểu Khắc là thật lòng, không phải cho có lệ, cũng không phải khách khí. Nhưng mà lòng cậu vẫn có chút chua xót, cậu giống như là một cái hồ lò đầy, những thứ ở trong đó quá nhiều, mà miệng hồ lộ lại quá nhỏ, nếu muốn cậu lập tức đổ ra cũng là việc không thể.

Tin tức công hội: Toái Tâm đăng xuất.

Tiểu Khắc logout xong đột nhiên cảm thấy mình cũng không có việc gì để làm, di chuột một vòng trên màn hình máy tính cũng không có biểu tượng nào muốn nhấp.

Thực ra đôi khi ngẫm lại thấy bản thân thật đáng thương, cha mẹ không thêm để ý, em trai khinh thường, bạn bè chẳng có mấy người. Một đồng tuổi, nhóm bạn học của mình vừa mới đi vào xã hội, tinh thần phần chần hăng hái bừng bừng muốn gây dựng sự nghiệp, còn tương lai cậu đã từng dự định cũng đã tan tành. Ở công ty làm vài việc vụn vặt, không phát triển được không nói, còn bị cấp trên đùa giỡn. Nếu mình thích phụ nữ, tương lai cũng coi như có chút hi vọng, đáng tiếc, tính hướng của mình lại khác với người thường. Phương diện cuộc sống lại không thú vị, hiện tại ngoài chơi game trên mạng, phát hiện bản thân chẳng còn hoạt động gì khác để giải trí.

Tiểu Khắc chưa từng yêu ai. Theo lời Lý Hạo mà nói, cậu như vậy thật sự là không gay chút nào, ăn mặc quá mức đơn giản, lại không biết tìm lấy đồng loại trong một vài quán bar hoặc trên mạng, trên cơ bản cậu như vậy cũng chỉ có thể sống cô độc suốt quãng đời còn lại.

Cậu ngồi trước máy tính một lúc lâu, cầm lấy di động gửi cho Kỷ Phàn một tin nhắn, nói cho anh ta biết có thể tuần này cậu sẽ đến chỗ anh ta một chuyến.

Tiểu Khắc tắt đèn nằm trên giường, trợn tròn mắt nhìn ánh sáng xuyên qua khe hở của tấm rèm hồi lâu. Cậu không dám nhắm mắt lại, nhắm mắt lại cậu nhất định sẽ nhìn thấy ánh mắt như kim châm của Tiểu Viễn, châm cả người cậu phát đau. Cậu vốn cũng không quan tâm, nhưng giờ đây cậu cảm thấy thật tủi thân.

Sáng thứ hai, Tiểu Khắc lần đầu dậy muộn, nhưng may là tốc độ của Tiểu Khắc luôn luôn nhanh. Cậu nhanh chóng thu dọn đồ đạc, chưa kịp ăn sáng đã xông đến đến công ty. Trên đường đi qua bến xe vừa vặn gặp Phan Triệu Dương cũng đang chạy nhanh.

Hai người xoát thẻ đúng lúc kịp giờ, sau đó khom lưng trước máy xoát thẻ thở dốc từng ngụm. Nâng mặt lên thấy đối phương cũng đang chật vật như mình rồi cuộc nhện không được, phá lên cười.

“Phù..ừ... Phù... Thì ra cậu cũng biết cười, tớ còn tưởng cậu là mặt than chứ, tớ vẫn không dám hỏi đấy.”

“...”

Tiểu Khắc đang muốn nói chuyện thì phát hiện tay nắm cửa văn phòng quản lý cách đó không xa khẽ nhúc nhích, vội kéo Phan Triệu Dương trốn về phòng làm việc. Quản lý nhìn quanh một vòng, nhìn thấy mọi người đều ở trong phòng làm việc rồi, vừa lòng gật gật đầu.

“Tôi muốn nói mấy chuyện này, sẽ mất hai phút của mọi người. Sắp nghỉ lễ rồi, công ty giao cho phòng Hậu Cần chúng ta phụ trách phát bánh trung thu. Chuyện này sẽ giao cho Tiểu Phan với Tiểu Tiêu nhé. Về tiêu chuẩn phát, chốc nữa vào phòng làm việc của tôi lấy. A, đúng rồi, còn có...”

Ông mập lải nhải gần nửa giờ đồng hồ mới dừng lại, sau đó nhìn đồng hồ cười ha hả hai tiếng: “Nói hơi nhiều chút, mọi người cần làm gì thì làm đi.”

Phan Triệu Dương và Tiểu Khắc đứng lúc đứng song song trước cửa thang máy, nhìn quản lý về mặt thỏa mãn kéo lưng từ trong WC đi ra, xoay người vào văn phòng. Phan Triệu Dương trẻ con làm mặt quỷ, Tiểu Khắc bĩu môi. Cái danh sách kia thật là dài, Tiểu Khắc chỉ xem thôi cũng mất ba phút đồng hồ.

Hôm nay phòng Tổng Giám Đốc không có yêu cầu đi sửa đèn. Nghe nói Tiêu Vũ Khải và Đỗ Tranh đi công tác, Tiểu Khắc liền vui vẻ thoải mái. Bánh trung thu này đều để ở trong hộp, một hộp mười hai cái, rồi đặt

Phúc lợi ngày lễ của công ty rất tốt, chỉ là so với phương thức lấy tiền mặt hoặc thẻ mua sắm gì đó, phát bánh trung thu sẽ có không khí ngày hội hơn. Tiểu Khắc nhìn những hộp bánh trung thu xếp thành núi trong phòng, khóe miệng vẫn là không tự giác run rẩy một chút.

công hội Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Chị dâu, Thú Thú nhờ em xin phép cho anh ấy, anh ấy nói sẽ trở về trước khi nâng cấp.

công hội Cha Mày: Chị chính là chị dâu mà bọn họ nói đúng không? Em là Cha Mày, AFK[1]một thời gian ngắn, quay về vì phó bản mới.

công hội Má Mày: Chì đừng để ý, Cha Mày nói chuyện vốn như vậy, chủ yếu là do tên của anh ta không tốt lắm.

công hội Toái Tâm: ...

Hạo Kiếp không onl, chắc là đang chuẩn bị cho việc trở về. Công Tử Tiêu cũng không có login, đây là chuyện đã biết từ trước. Tiểu Khắc nhàm chán thao tác Toái Tâm làm nhiệm vụ hằng ngày, làm xong hai mươi cái nhiệm vụ hằng ngày cũng chưa đến mười một giờ.

mât Em Mới Mười Lăm: Chi đâu mau tới đây, cho chi xem cái này hay cực.

đội ngũ Toái Tâm: Các câu ở đó làm gì?

đôi ngũ Gió Thổi Đũng Quần Lạnh: Đánh nhau với Cẩm Vê Quân, chúng em vẫn đang chơi vui lắm.

đôi ngũ Em Mới Mười Lăm Tuổi: Một Chín Một Ba, câu mở truyền tống, kéo chi dâu qua đi.

[illegible]

Ba Ba: Con yêu, con rơi ra khi ba ba đánh quái.

48

13. Chương 13: Xung Đột

Triệu hoán sư của Năm Gạo Nếp bị người Nam Đường vây ở giữa, vừa mở lá chắn một cái đã bị tể ti phá ngay, muốn đốt máu tự sát, Nam Đường lại đặc biệt phái vú em thêm máu cho y. Dưới tình huống như vậy, y chỉ còn một lựa chọn là cưỡng chế rút lui. Hành vi hiện tại của Nam Đường, từng một lần được bình chọn là một trong mười hành vi đáng ghê tởm nhất trong Người Mạo Hiểm. Cái này gọi là sĩ khí sát bất khả nhục (kể sĩ có thể chết, nhưng không thể chịu nhục). Bạn có thể giết đối phương ở dã ngoại, hai người đều dựa vào bản lĩnh, bạn thua, cho dù ngã xuống cũng được coi là anh hùng. Nhưng tuyệt đối không thể trêu đối phương như thế này.

Tiểu Khắc không phải nhà biện hộ, bản thân cậu cũng không thích hành vi lấy nhiều đánh ít này, nên chỉ đứng ở một bên nhìn.

Hình mẫu của Năm Gạo Nếp là một tiểu Lolita, đầu bánh bao đáng yêu, băng đô lấp lánh đáng yêu, váy ngắn ngang ngực màu vàng nhạt. Phần lớn những người bị Nam Đường trêu đều là acc nam, nay một tiểu Lolita đáng yêu bị một nhóm ông chú biến thái vây xung quanh đùa giỡn, cảm giác này, Tiểu Khắc không thể không nói, thật sự là bỉ ổi cực kì.

đội ngũ Em Mới Mười Lăm: Tôi đoán đây chắc chắn là con gái, nếu là con trai, bị trêu thế này chắc đã chửi tam tự kinh từ lâu rồi.

đội ngũ Nhận Một Đời Dị Dàng: Mở mắt ra chẳng thấy cô nàng nào, kiểu này vừa trâu bò, vừa lẳng lơ, nếu là con gái, tôi sẽ tự mọc cây hai mắt.

đội ngũ Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Chơi vui thì không phải con gái rồi, Bò Nhỏ không phải con gái.

đội ngũ Hạt Dưa: Như Bò Nhỏ cũng có thể gọi là con gái sao?

đội ngũ Tri Trư Hiệp: Nói đến Bò Nhỏ, sao hôm nay lại nóng nảy thế?

đội ngũ Nhận Một Đời Dị Dàng: Tôi đoán là gần đây cô nàng bị debuff mất máu liên tục... (Trong game, debuff chỉ trạng thái tiêu cực)

đội ngũ Em Mới Mười Lăm: Cậu lại nội hàm rồi.

đội ngũ Tam Tiệp Khách: Ôi ôi ôi, mấy cậu đang làm gì đó, thiếu chút nữa tên kia trốn mất.

Tiểu Khắc vốn đang cười cười nhìn đám người trong đội ngũ tám chuyện, đột nhiên cậu rung mình một cái, nụ cười cứng lại trên mặt. Không bao lâu, từ trong ngõ tắt tối tăm phía sau quán rượu, bốn tên đã say không biết trời trăng gì vây Tiểu Viễn vào giữa, trong đó một người lên tiếng: “Đừng để nó chạy.”

đội ngũ Toái Tâm: Để cậu ta đi đi.

đội ngũ Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Chị dâu?

đội ngũ Tri Trư Hiệp: Nếu chị dâu đã mở miệng, thôi, để cậu ta đi đi.

đội ngũ Tam Tiệp Khách: Khó lắm mới có cơ hội này đó. Lần sau muốn bắt được nó chắc còn khó hơn, không chơi cho đủ, tôi không cam lòng. Sao mấy cậu đều nghe lời Toái Tâm kia thế, cậu ta là bố cậu chắc?

đội ngũ Cha Mày: Không, cậu ấy không phải bố cậu, tôi mới là bố cậu.

đội ngũ Tri Trư Hiệp: Tiểu Tiệp, để cậu ta đi đi.

đội ngũ Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Vậy xem ý của những người khác nữa đi, xem có người muốn ở lại với cậu không. Như thế này đi, những người đi theo Tiểu Tiệp thì ở lại trong đội, những người muốn hỏi thành thì lui đội. Hạt Dưa mở cổng hỏi thành đi, tôi phải về sửa trang bị.

Nguyên bản có vấn đề với Cẩm Vệ Quân, giờ lại biến thành mâu thuẫn trong công hội, không ít người do dự một hồi, cuối cùng vẫn chọn lui đội. Tiểu Khắc cũng lui đội, Hạt Dưa mở cổng truyền tổng hội thành. Thấy mọi người lục tục rời đi, Năm Gạo Nếp cũng tìm được một chỗ trống, leo lên tọa kỵ, trốn đi.

Lúc này người của Cẩm Vệ Quân cũng tới rồi, đội ngũ Nam Đường cũng giải tán tương đối. Đội ngũ chủ lực đều đã quay về chủ thành, những người còn lại bị đội ngũ Cẩm Vệ Quân giết chết, phải quay về chỗ sứ giả câu hồn. Toái Tâm còn chưa kịp về đến chủ thành, đã bị thợ săn đối phương làm đóng băng tại chỗ. Người bên Cẩm Vệ Quân đến không ít, tính qua loa cũng phải được nửa đội tiêu chuẩn. (Một đội 40 người)

Mấy người Nam Đường còn sót lại ở dã ngoại nhanh chóng bị giết sạch. Tiểu Khắc thấy tình huống như vậy liền bỏ hai tay khỏi bàn phím, định xem mình chuẩn bị chết như thế nào, cùng lắm thì mất vài đồng sửa chữa.

Đạo tặc là một chức nghiệp máu rất ít, bị vài người bao vây, mỗi người tung một kỹ năng, là thanh máu đã gần thấy đáy. Một lá chắn tế ti, một kích lưu, máu của Toái Tâm đột nhiên tăng lên một đoạn lớn. Mí mắt phải của Tiểu Khắc khẽ nháy một chút, cậu cũng không ngạc nhiên đến mức cho rằng người đang thêm máu cho cậu là tế ti của Nam Đường.

Đám người Cẩm Vệ Quân ngừng tay.

Tiểu Khắc đỡ trán, quả nhiên vẫn có những người thích trò này, nhưng chỉ là hơi nhanh quá, cũng hơi lệch một chút.

Thực ra loại hành vi như thế này, lạc thú duy nhất là nhìn đối phương giãy giụa trốn chạy trong vô vọng. Tiểu Khắc quyết định không động đây. Toái Tâm sau khi thoát khỏi chiến đấu liền đứng yên giữa đám người Cẩm Vệ Quân, nhìn đồng tên màu đỏ chỉ chút trên màn hình, Tiểu Khắc sờ sờ cằm, treo máy, ra ngoài xem phim.

11h, Tiểu Khắc mở lại tab game, chuẩn bị out thì thấy bản thân đã đứng ở điểm chiều hồn. Tiểu Khắc điều khiển Toái Tâm, cũng lười chạy thi thể, trực tiếp sống lại ở điểm sứ giả chiều hồn. Cậu mở trang bị nhân bị thấy tất cả đều biến đỏ, độ bền trên cơ bản đều quay về 0.

Kênh công hội rất yên tĩnh, không một ai nói chuyện. Tiểu Khắc nhấn xem phần thông tin công hội. Thông báo công hội, trong vòng hai giờ đồng hồ, Nam Đường có hơn hai mươi người rời công hội, trong đó, người rời đi sớm nhất là — Tam Tiệp Khách.

Tim Tiểu Khắc đập mạnh, như vừa bước hụt một cái, từ trong khung bạn tốt tìm được Gió Thổi Đứng Quần Lạnh.

mật Toái Tâm: Sao bỗng dưng có nhiều người rời công hội thế?

mật Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: (/) / Chị dâu, chị đã trở lại.

mật Toái Tâm: Tôi vừa mới treo máy ra xem phim, công hội sao thế?

mật Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Bọn họ tự đi gây dựng sự nghiệp.

mật Toái Tâm: Vì chuyện của Năm Gạo Nếp sao?

mật Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Không phải đâu ạ. Tự mấy người đó muốn thế thôi. Công hội nào chẳng gặp phải tình trạng có thành viên không cố định. Một công hội kiên cố, thành viên như nước, dòng người có di chuyển thì công hội mới có sức sống.

mật Toái Tâm: Ừm, tôi biết rồi.

Sau khi off rồi Tiểu Khắc vẫn thấy lòng không yên. Sự kiện rời công hội tập thể lần này nhất định là có liên quan đến cậu. Công Tử Tiêu mới không ở đây có một ngày, công hội đã xảy ra chuyện như thế này. Nằm trên giường, càng nghĩ càng không ngủ được, cậu cầm lấy di động, gửi tin nhắn cho Lý Hạo nói qua về chuyện hôm nay, ở cuối còn bỏ thêm một câu “Là bên nguyên, cậu nghĩ gì về chuyện này?”

Lý Hạo rất nhanh đã trả lời tin nhắn của Tiểu Khắc: “Đại nhân, chuyện này, theo ty chức thấy, trong đó chắc chắn có gì đó kỳ lạ.”

“Bên nguyên, theo người thấy, tiếp theo, đại nhân ta nên làm cái gì?”

“Không làm gì cả.”

“Bên nguyên, người thực sự là quá thông minh. Khó trách ai có vấn đề gì cũng hỏi người. Một chút cũng đoán không ra người từng là một thằng nhóc học kém ngay từ hồi lớp một tiểu học.”

“Đại nhân, nếu người không biết nói, thì cũng không phải miễn cưỡng đâu. Bên nguyên ta đây cũng không sợ tịch mịch.”

Hôm sau khi đăng nhập, không khí trong công hội vẫn quái dị như trước. Tiểu Khắc cảm thấy mình có chút bị bọn họ cô lập. Chẳng qua nếu nói đến thứ Tiểu Khắc không sợ nhất, thì chính là cô lập. Cho tới bây giờ, cậu vẫn đều đều sống trong thế giới chỉ có một mình cậu.

Ngoài những người kiên quyết muốn xông vào cuộc sống của cậu.

mật Năm Gạo Nếp: Hey. Hôm qua là tôi không đúng, tôi không biết cô bảo bọn họ đi, cuối cùng còn khiến người Cẩm Vệ Quân bao vây cô. Nhưng tại các cô nói chuyện trong kênh đội ngũ, tôi không nhìn thấy, tôi làm sao biết là cô. Aigooo, nói chung là, xin lỗi.

mật Toái Tâm: Không sao, dù sao tôi cũng chỉ treo máy xem phim thôi.

mật Năm Gạo Nếp: ...

mật Năm Gạo Nếp: Con người tôi không thích nhất là nợ ai cái gì, cô tới chủ thành đi, tôi mua bảo bảo cho cô.

mật Toái Tâm: Tôi không thích bảo bảo.

mật Năm Gạo Nếp: Con gái không phải ai cũng thích mấy thứ chẳng có tác dụng gì đó hay sao.

mật Toái Tâm: Cả server này đều biết tôi là con trai.

mật Năm Gạo Nếp: Đám người Nam Đường vẫn gọi anh là chị dâu. Anh với Công Tử Tiêu kia thì là vợ chồng. Anh không phải gay chứ? Phắc, thật buồn nôn!

Tiểu Khắc nhìn đồng tin mật màu hồng, đột nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu, loáng một cái cậu đã kéo người tên Năm Gạo Nếp vào danh sách đen.

mật Toái Tâm: Tôi đúng thật là gay. Khiến cậu buồn nôn thật sự là xấu hổ quá.

Toái Tâm chỉ có một mình nên cũng chẳng biết làm gì, liền lên kênh thế giới tìm một tiểu đội dã chiến đi đánh phó bản nhỏ. Giữa một đội những người vừa lên cấp tám mươi, trang bị trên người đều là trang bị lam rồi lục cấp bảy mươi đến tám mươi, Toái Tâm một thân trang bị phó bản tím quả thật là thuộc cấp đại thần.

Một đội bốn người tán gẫu xôm tụ, chỉ có Tiểu Khắc không nói lời nào, tập trung giết quái.

tiểu đội Phong Lạc: Đại thần, thêm em vào công hội của anh đi. Công hội em bây giờ chẳng vui gì cả. Cả ngày chẳng có ai nói gì, suốt ngày một mình thực sự là rất buồn. Cứ như là em đang chơi offline đấy.

tiểu đội Hoan Tử: Công hội tớ cũng thế. Đại thần, hay anh thêm cả em đi.

Tiểu Khắc dừng lại động tác giết quái, một lúc sau mới trả lời họ.

tiểu đội Toái Tâm: Thế này đi, công hội hiện tại của tôi không thích hợp với các cậu. Tôi giới thiệu Hội Liên Hiệp Phụ Nữ Ngoài Hành Tinh cho các cậu. Nếu các cậu muốn gia nhập, mật một người tên Pudding Xoài, con bé sẽ cho các cậu vào.

tiểu đội Hoa Băng: Em nhỏ muốn nói một câu với đại thần: Thân tại Tào doanh, tâm tại Hán. (người ở doanh trại của Tào, nhưng lòng hướng về Hán)

tiểu đội Toái Tâm:!!!

tiểu đội Hoa Băng: Đại thần, em ủng hộ anh với Công Tử Tiêu! Hôn lễ của hai anh em cũng đi xe. Cái tên Hạo Kiếp kia vì lợi ích công hội mà bán đứng anh, không ngờ anh vẫn suy nghĩ cho anh ta nhiều như vậy. Một tiểu thụ tốt như thế này mà anh ta cũng không thèm, nhất định là một tên tra công. Bỏ anh ta, ở bên Công Tử Tiêu đi. Một thâm tình công như vậy mới là bến đậu cuối cùng cho anh, một nhân thể thụ. Hu hu hu, cảm động quá đi. Đại thần, em nhất định phải vào Nam Đường.

Đỗ Tranh ở bên cạnh vừa lật xem kế hoạch, vừa trả lời cho có lệ: “Tim bỗng nhiên đập nhanh này có hai khả năng, một là do bệnh tim, hai là bà xã ngoại tình. Tớ thấy cậu chắc là loại thứ nhất.”

“Chắc tớ là loại thứ hai. Bây giờ trong nước đang là buổi tối, nhất định là Hạo Kiếp lại đào tường nhà tớ. Rõ ràng vợ cũng là người của tớ rồi, thế mà cứ dây dưa mập mờ. Cái loại chồng trước như thế là là cái loại không phẩm chất nhất.”

Thủ đô, Trung Quốc:

Lí Hạo (/hào/) để quà cho Tiểu Khắc vào hộp da, bất ngờ hất xì hai cái.

“Ê Chuột (/hàozi/: Háo Tử), cậu bị cảm à?”

“Không, bỗng dưng muốn hất xì thôi.”

14. Chương 14: Năm Gạo Nếp

Sau khi kết thúc phó bản, Tiểu Khắc vừa truyền tống ra khỏi đó liền thấy một người vốn không nên xuất hiện đứng ở cửa phó bản. Cậu theo bản năng ấn phím Q ẩn thân.

phụ cận Năm Gạo Nếp: Toái Tâm, tôi biết anh ra ngoài rồi, tôi muốn giải thích chuyện lúc trước.

phụ cận Năm Gạo Nếp: Anh có quyền không tha thứ cho tôi, nhưng ít ra anh cũng đem tên tôi ra ngoài sổ đen đi chứ, nghe tôi giải thích một chút, tôi lúc trước đúng là đã quá kích động.

mật Toái Tâm: Cậu nói đi.

mật Năm Gạo Nếp: Thật ra tôi cũng không phải căm ghét gì gay. Tôi cực kì để ý một người, có một ngày anh ấy đột nhiên nói với tôi anh ấy là gay. Lúc ấy tôi còn nhỏ nên nghĩ, một người tốt như anh ấy sao có thể là một người đồng tính được, anh ấy rõ ràng nên tìm một người phụ nữ ngoan hiền, đối tốt với anh ấy, sinh cho anh ấy một đứa con xinh xắn đáng yêu.

mật Năm Gạo Nếp: Anh ấy lại nói vĩnh viễn cũng không thể kết hôn với một người phụ nữ, anh ấy căn bản không thích phụ nữ. Khi đó, tôi có cảm giác như bị anh ấy phản bội cho nên lời nói không tự giác liền gay gắt hơn. Đợi đến khi tôi phát hiện ra, anh ấy đã không còn tốt với tôi như trước kia nữa.

mật Năm Gạo Nếp: Lúc trước anh nói chuyện với tôi, không biết tại sao đột nhiên tôi lại nghĩ tới anh ấy nên không tự giác mà nói những lời đó, anh bỏ qua cho.

mật Toái Tâm: Cậu nói xong rồi?

mật Năm Gạo Nếp: Xong rồi.

mật Toái Tâm: Tôi tha thứ cho cậu.

mật Năm Gạo Nếp: Anh không muốn nói thêm gì nữa?

mật Toái Tâm: Không có.

Sau khi nói xong, cho dù chỉ nhìn nhân vật trong game, Tiểu Khắc vẫn cảm thấy tiểu lolita đầu bánh bao này giống một đóa cúc nhỏ lập tức héo rũ, rầu rĩ gọi tọa kỵ ra, cười lên.

Tiểu Khắc cảm thấy mình cuối cùng cũng giải quyết được một chuyện phiền phức, mở túi ra, tìm một cái bùa hồi thành, trở về thành.

mật Năm Gạo Nếp: Tôi vẫn cảm thấy là anh chưa tha thứ cho tôi, nhưng về sau tôi sẽ dùng hành động thực tế để xin anh tha thứ.

Xem xong những lời này, đột nhiên cảm thấy lại bắt đầu đau đầu, hình như lại gặp phải một người kì quái rồi.

Vì vậy, bắt đầu từ sau hôm đó server liền có thêm một tổ hợp như vậy. Hội trưởng phụ nhân của Nam Đường cùng trưởng bộ ngoại giao của Cẩm Vệ Quân, còn có một tiểu được sư toàn thân trang phục màu xanh. Vốn người Nam Đường và Cẩm Vệ Quân xung khắc nhau như nước với lửa, vậy mà trên dưới thành viên hai bên lại toàn đi cùng nhau, hơn nữa còn là Năm Gạo Nếp chạy theo Toái Tâm, thật sự trở thành kỳ cảnh (cảnh tượng lạ lùng) số một của server.

Năm Gạo Nếp này thật sự không có then với tên gọi của hắn, đuổi không đi mắng cũng không đi. Nếu Toái Tâm vào phó bản, hắn liền ở bên ngoài chờ, nếu Toái Tâm treo máy ở chủ thành, hắn cũng sẽ ở ngay bên cạnh, Toái Tâm vừa đăng nhập liền nhanh chóng mà chăm chú theo sát. Khiến cho mọi người trong Cẩm Vệ Quân bắt đầu hoài nghi có phải nhân viên ngoại giao của công hội mình muốn đào một góc tường của hội trưởng Nam Đường hay không.

công hội Mariorima: Thật đúng là phong hồi chuyển lộ (quay ngoắt 1800), chỉ chớp mắt đã lại hòa thành một khối với người Cẩm Vệ Quân rồi.

công hội Xác Không Mang Quần: Mới hai ngày tôi không lên, công hội sao lại ít đi nhiều người thế, chẳng lẽ là tôi đã xuyên qua?

công hội Mrriorima: Chuyện này thì phải hỏi Toái Tâm, bọn tôi làm sao biết.

công hội Em Mới Mười Lăm: Cậu đủ rồi đó, cả ngày nhắc đi nhắc lại chuyện này, có ý kiến gì sao?

công hội Xác Không Mang Quần: ...

công hội Toái Tâm: Bọn Tam Tiệp Khách ra ngoài lập công hội mới.

công hội Xác Không Mang Quần: Không khí này, thật căng thẳng quá đi, T^T Tôi hỏi phải vấn đề không nên hỏi rồi. Mẹ ơi con sợ lắm.

Tiểu Khắc trả lời Xác Không Mang Quần xong liền tắt kênh công hội đi, chuyên tâm bán đấu giá. Sau đó giá mấy thứ hàng đều đã giảm bớt, cậu muốn thừa dịp nâng cấp kỹ năng sinh hoạt mà cậu vẫn chưa có cơ hội luyện.

Tin tức Công hội: Gió Thổi Đùng Quần Lạnh đăng xuất.

Tin tức Công hội: Xác Không Mang Quần đăng xuất.

Tin tức Công hội: Bò Nhỏ Leo Cây đăng xuất.

...

Sau đó nhân vật kẹt lại, chính mình cũng không thể động. Đợi khi đăng nhập lại thì hiển thị trạng thái không thể kết nối với máy chủ. Tiểu Khắc vào trang web của Người Mạo Hiểm thì thấy toàn bộ bài post trên diễn đàn đều là về trạng thái không thể kết nối với máy chủ.

Chúng tôi đang muốn đánh Boss thế mà tất cả đều mất kết nối!!! Trả lại trang bị cho tôi!

Sửa chữa điều hòa không khí đại gia lại lập công!

Tôi còn có 10% là có thể miễn cấp, có dám cho tôi login để lên nốt kinh nghiệm hay không!

Em gái mày, ông đây vừa mới thổ lộ với em gái trong công hội, em ấy vừa muốn cho ông đây số QQ thì mất kết nối!

Cuối cùng câu trả lời mà bên nhà tổ chức đưa ra mãi mãi chỉ là một câu nói ôn hòa: Chúng tôi vẫn đang cố gắng giải quyết vấn đề, xin người chơi an tâm một chút, chớ có nổi nóng, chúng tôi rất nhanh sẽ đưa ra câu trả lời thuyết phục khiến mọi người vừa lòng.

Mọi người không thể vào game toàn bộ đều dồn về trên diễn đàn. Diễn đàn bình thường đã rất sôi động, hiện tại lại lag nữa bước cũng không đi được. Bài post của các công hội gọi thêm người, tiểu đội thăng cấp xin tổ, gần như vừa trôi lên liền bị đẩy xuống, những bài post rác rưởi đăng lên sẽ bị Ban quản trị xóa không thương xót.

Một bài post đăng lên với tốc độ nhanh nhất: Là một trong những người tham gia trong giai đoạn close beta, tôi vội tới nói với mọi người phương pháp thăng cấp rất nhanh.

Tiểu Khắc cũng rất ngạc nhiên liền nhấn vào xem. Chủ topic vì chứng minh rằng mình là người tham gia trong giai đoạn close beta còn đăng lên không ít ảnh. Những phương pháp này thực ra cũng khá bình thường, cậu đều đã tiếp xúc. Dù sao lúc ấy cậu cùng Công Tử Tiêu dùng kẹt bug vào bản đồ mới đã điều tra kĩ càng hết rồi. Chủ topic giới thiệu rất nhiều chuyện mà cậu và Công Tử Tiêu đã từng bàn bạc, rất nhiều vị trí NPC mới cũng không khác biệt lắm so với suy đoán của hai người.

Chỉ là cuối cùng diện tích của bản đồ mới lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cậu. Phần đầu tiên là cần tọa kỵ trên mặt đất, lúc thăng cấp lên tới cấp 82 cần chi khoảng hai nghìn vàng để học bay trong bản đồ mới. Hai nghìn vàng trong Người Mạo Hiểm cũng không phải là ít nhưng cũng không phải là không thể kiếm được. Có thể nói nhà thiết kế của Nhà Mạo Hiểm vô cùng hiểu rõ tâm lí người chơi.

Vùng đất mới tăng thêm tám loại tọa kỵ, trong đó hấp dẫn người ta nhất chính là chó kéo xe trượt tuyết hai người ở Tuyết Sơn có thể tăng tốc gấp hai lần. Tuy rằng tọa kỵ trên mặt đất trong mấy phiên bản gần đây thuộc tính bị suy yếu nhưng công lực của trang phục 13 lại bị Nhà Mạo Hiểm tăng cường. Từ voi to như ba người của phiên bản cũ đến chó kéo xe trượt tuyết của phiên bản này, không có tác dụng gì, giá cả lại luôn có thể nâng cao hơn.

Trên đầu của diễn đàn nhà phát hành là một bảng đếm ngược lớn, trên mặt viết: Cách phiên bản mới còn ba ngày.

Tiểu Khắc nghĩ đến tối mai là buổi tụ tập của phòng hậu cần, hẳn là nên nói trước cho người trong công hội nhưng lại nghĩ đến tình huống gần đây, dường như cũng không cần thiết.

Thật ra thù hận trong game cũng chỉ vì ba nguyên nhân: Một là đã từng bị giết, hai là từng hack trang bị hoặc tọa kỵ của người đó, ba là cướp vợ của người đó. Lại nói tiếp, có khi cũng không phải là thâm thù đại hận gì, không nói đến những lúc hai người còn có thể cùng nhau đi đánh phó bản, nhưng là có những người lại coi trò chơi là thật, không chỉ muốn khiến cho có mây thì không có tao, thậm chí còn có cả người đi tìm người thật PK, thật là rất vô vị.

Bạn bè trên mạng cũng thế. Tuy rằng thời đại bây giờ an toàn thông tin cá nhân dường như rất có vấn đề, nhưng dù sao cuối cùng những điều bạn không biết vẫn nhiều hơn những điều bạn biết. Ví dụ như hiện tại, nếu như ra khỏi Nhà Mạo Hiểm, bạn bè của mình trong này ngoài Lý Hạo ra cũng không thể liên lạc với ai cả.

Buổi tụ tập ngày hôm sau, Tiểu Khắc không tự giác mà ngồi cũng một chỗ với Phan Triệu Dương. Rất nhiều ngày hội truyền thống theo quy định của công ty đều có loại tụ họp này, các phòng ban khác nhau bình thường đã hay bắt hòa rồi, loại tụ họp kiểu này lại càng không thoải mái. Đứng ở góc độ Phòng Hậu cần không có gì cạnh tranh mà nói, bầu không khí của buổi tụ họp quá tốt. Sau vài chén rượu, mấy tên đàn ông Phòng Hậu cần có quan hệ tốt với bạn sẽ giới thiệu cho bạn mười tám đời tổ tông nhà hắn.

Phụ trách vệ sinh tầng mười ba và mười bốn là một ông chú, sau hai chén rượu, ôm Tiểu Khắc nói: “Cái cậu này, rất không tồi, chỉ là bình thường cứ buồn buồn rầu rầu, cũng chẳng bao giờ chịu nói gì, cậu như vậy là không thể được.”

Tiểu Khắc vâng vâng hai tiếng đáp lại, giật nhẹ lưng một chút, loại hành vi thân thiết như này khiến cậu hơi hơi cảm thấy có chút không thoải mái. Cuối cùng vẫn là không giãy ra khỏi tay ông chú đó.

Thật ra không cần phải nói Tiểu Khắc cũng biết, nhóm người đàn ông thành thật chất phác đó đã coi cậu là bạn bè.

Đợi đến khi bữa tiệc kết thúc đã là chín giờ tối. Phan Triệu Dương không biết gấp cái gì, chạy thẳng một mạch ra ngoài, quẹo vào ngõ nhỏ bên cạnh. Tiểu Khắc chậm rãi đi bộ về nhà từ nơi này về đến nhà cậu cũng không quá 4, 5 km. Lúc trước chính là vì thuận tiện về nhà nên mới chọn nơi này.

Tiểu Khắc kéo cao cổ áo lên, cảm thấy trời có chút oi bức, không bao lâu sau một vài tia chớp với tiếng sấm từ phía chân trời nổi lên. Mưa từng giọt từng giọt rơi xuống, Tiểu Khắc không giống người khác chạy khắp nơi tìm chỗ trú mưa mà lại đi trong mưa giống như đi dạo, làm cho mọi người đều liếc nhìn cậu.

Đến khi Tiểu Khắc về nhà, có thể không chút phóng đại mà nói, quần áo cậu đã có thể vắt ra nửa cân nước.

Sau khi tắm rửa giặt quần áo xong, Tiểu Khắc cũng không có vội vàng lên mạng ngay mà quần khăn bỏ lên giường. Màn hình di động sáng, là tin nhắn của Lý Hạo: “Hôm qua ta vừa lên tàu, ngày mai đến nhà người ở hai ngày, ái phi nhớ tắm rửa sạch sẽ chờ ta.”

Khóe miệng Tiểu Khắc run rẩy hai cái, nhấn lại: “Lúc đến nhớ gọi điện cho tớ.”

Ngày hôm sau không cần đi làm nhưng Tiểu Khắc vẫn rời giường từ sáng sớm, dọn dẹp phòng một chút. Lấy hiểu biết của cậu với Lý Hạo, tên nhóc này không ngủ đến giữa trưa tuyệt đối không chịu rời giường liền ngồi trước bàn mở máy tính.

Tin tức công hội: Toái Tâm đăng nhập.

mật Công Tử Tiêu: Em yêu, em cuối cùng cũng onl rồi, anh đã chờ em một đêm rồi (3)

mật Toái Tâm: Làm gì mà đợi tôi một đêm.

mật Công Tử Tiêu: Tối qua anh trở về phát hiện em không onl, anh còn tưởng rằng em yêu sẽ ở trên này đợi người ta, người ta rất thất vọng đó. Hơn nữa, hôm qua em không lên cũng không nói với người trong bang, người ta còn tưởng em yêu hôm qua sẽ onl muộn cơ.

mật Toái Tâm: Không được dùng “người ta” để đặt câu.

mật Toái Tâm: Anh đã biết bọn Tam Tiệp Khách rời bang chưa?

mật Công Tử Tiêu: Biết rồi, người trẻ tuổi tự gây dựng sự nghiệp là chuyện tốt. Chúng ta nên dốc sức ủng hộ.

mật Toái Tâm: Aizz...

mật Công Tử Tiêu: Nhìn thấy em online, anh yên tâm rồi. Anh đi ngủ đây, buổi tối sẽ lên. Hôn chúc ngủ ngon nào (3)

mật Toái Tâm: Đi đi.

Gần giữa trưa, quả nhiên nhận được điện thoại của Lý Hạo, hiện tại Lý Hạo đang ở cổng khu nhà.

Lúc Tiểu Khắc ra ngoài nhìn thấy Lý Hạo cầm theo một đồng hồ vật, túi lớn túi bé, xắn quần ngồi trên đường lát gạch hình chữ L của khu nhà. Nếu không nhìn mặt còn tưởng hẳn là dân chạy nạn ở chỗ nào tới.

“Ái phi, người cuối cùng cũng ra tiếp giá.”

Tiểu Khắc cười cười không nói chuyện, tiếp nhận vật gì đó trong tay Lý Hạo: “Cậu muốn ở nhà của tớ?”

“Những đồ này đều là mang cho cậu, tớ chỉ mang theo túi máy tính đến đây thôi, nếu không ở nhà thăng cấp suốt đêm sẽ bị mắng chết mất.” Lý Hạo quơ quơ máy tính trong tay.

“Một dây mạng.”

“Tớ có mang router.”

Tốt thôi, cái này căn bản là có chuẩn bị mà đến. Nói là muốn tới thăm cậu, thật ra chẳng qua là tìm chỗ lên mạng luyện cấp miễn phí, còn bao ăn bao ở. Tiểu Khắc nghĩ nếu Lý Hạo bắt cậu coi tiền như rác vậy thì cậu cũng chỉ có thể làm đến cùng.

Về đến nhà, Lý Hạo đầu tiên là bình luận một chút về căn nhà đơn sơ của Tiểu Khắc sau đó bắt đầu nói router. Tiểu Khắc cũng không mong đợi hẳn giúp cậu nấu cơm, hẳn không gây rối đã là giúp cậu lắm rồi.

Lý Hạo mở tài khoản khách hàng trong máy tính Tiểu Khắc lên, bản ghi chép tài khoản có ghi lại tài khoản của Tiểu Khắc. Tài khoản trò chơi của Tiểu Khắc là Lý Hạo đăng ký cho, Lý Hạo cũng không biết Tiểu Khắc đã đổi mật khẩu hay chưa liền nhập vào mật khẩu trước kia, kết quả thuận lợi vào game.

mật Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Chị dâu chị onl rồi, hôm qua lão đại chờ chị một đêm, nói là phải chờ chị login đó.

công hội Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Anh ta ở nhà chị?

công hội Toái Tâm: Ồ nhờ hai ngày.

Hoa Băng gửi lời mời tổ đội, Tiểu Khắc vào đội, không chút bất ngờ khi thấy Năm Gạo Nếp đã ở trong đội. Trên bản đồ hiển thị vị trí hiện tại của Năm Gạo Nếp là ở phụ cận Thái Hồng Thiên Cung, nơi đó có điểm làm nhiệm vụ hằng ngày, chắc đang làm hằng ngày ở đó.

tiểu đội Năm Gạo Nếp: Toái Tâm, tôi mở truyền tống kéo anh qua đây, làm hằng ngày nhé.

tiểu đội Toái Tâm: Không cần, tối tôi sẽ làm.

Khi Tiểu Khắc gõ câu này, bản thân Tiểu Khắc cũng cảm thấy bản thân mình do dự một chút. Vì sao mình lại nghĩ đến việc đợi đến tối cùng làm với Công Tử Tiêu? Nếu đã từ chối người ta rồi, cậu cũng không còn lí do để đi làm nhiệm vụ hằng ngày nữa, đành dùng bữa hồi thành quay về chủ thành. Hoa Băng đang ở cổng chủ thành PK với người khác.

Thấy Tiểu Khắc đến, cô liền không phản kháng nữa, để đối phương đánh bại mình. Sau đó, tự cho mình một cái thuật Hồi Xuân, liên tục hồi máu, hớn hờ chạy lại, mở giao dịch, đem một bộ giáp ngực bằng da màu vàng và hồng đan xen, cùng một cái quần da đặt trong khung giao dịch.

Bộ áo này vô cùng hợp cái quần Toái Tâm đang mặc, khiến cho cả người Toái Tâm bỗng tràn đầy sức sống. Trước đó, bộ dáng của Toái Tâm, lúc nào cũng là một thân quần áo tối màu, ngay cả phụ kiện trên người cũng chọn những thứ không sáng sủa nhất.

Thực ra, làm một đạo tặc, màu sắc trang bị càng không nổi bật càng tốt, nhưng Hoa Băng là một được sự, không hiểu rõ điều này, nên mới chọn một bộ giáp rực rỡ như thế. Nếu ở chiến trường, mặc một bộ thể này ra ngoài, không thể nghi ngờ chính là tự dán bốn chữ “Nhanh đến đánh tôi” to đùng lên mặt mình.

Tiểu Khắc không nỡ thấy cô bé thất vọng, vậy là lập tức thay bộ y phục cô vừa gửi cho mình.

Lý Hạo ở bên cạnh đang mang người trong công hội đi đánh phó bản một lần của phiên bản này. Những người trong đội cũng đã đánh quen rồi, căn bản không cần giải thích nhiều. Dù Boss khó thế nào cũng từng đánh qua, trang bị lại mạnh, tất cả điều khiển đều biến thành: “T kéo cho tốt, vú em thêm máu cho tốt, DPS chiến đấu toàn lực.”

tiểu đội Năm Gạo Nếp: Tôi có việc, phải out trước.

tiểu đội Hoa Băng: Ừm, bai bai.

tiểu đội Toái Tâm: Bye bye.

Tin tức tiểu đội: Năm Gạo Nếp đăng xuất.

đội trưởng tiểu đội Hoa Băng: Hừm, lạ thật nha, cậu ta rõ ràng nói với em chiều nay không off. Vì tối nay nâng cấp phiên bản online, chắc chắn có rất nhiều người, sao đột nhiên lại muốn out không biết?

tiểu đội Toái Tâm: Có gì lạ đâu, trong đời thực còn rất nhiều chuyện quan trọng hơn game.

đội trưởng tiểu đội Hoa Băng: Cũng đúng nhỉ? Nhưng mà nếu là em, trừ khi thế giới cần em đi giải cứu, còn không em tuyệt đối không vắng mặt vụ nâng cấp phiên bản trăm năm khó gặp như hôm nay. O(_)O

tiểu đội Toái Tâm: ... Em yên tâm đi, thế giới vô cùng an bình, không cần em phải đi cứu giúp.

Tin tức công hội: Công Tử Tiêu đăng nhập.

mật Công Tử Tiêu: Em yêu, em đang tổ đội với ai vậy mật Toái Tâm: Chờ một chút, tôi thêm anh vào đội.

tiểu đội Toái Tâm: Đưa đội trưởng cho anh, anh muốn thêm một người vào.

Tin tức tiểu đội: Bạn được đưa lên làm đội trưởng.

Tin tức tiểu đội: Công Tử Tiêu gia nhập tiểu đội.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Aigoo, aigoo, em yêu, em gái này là ai?

tiểu đội Hoa Băng: Xin chào hội trưởng đại nhân, em là được sư mới tới. Em với chị dâu là quan hệ bạn bè đơn thuần, tuyệt đối không có dính dáng gì với nhau. Xin hội trưởng đại nhân an tâm!

tiểu đội Công Tử Tiêu: Tsk tsk, em gái thật hiểu chuyện. Anh sẽ lập tức cho em vào đội chủ lực của công hội, cho em phụ trách sửa chữa trang bị toàn công hội.

tiểu đội Hoa Băng: Hội trưởng đại nhân V5.

Ba người cũng không có việc gì để làm, liền chọn đi đánh phỏ bản Trường Cảnh. Ở cuối Trường Cảnh, sẽ xuất hiện một cái ruộng, có cơ hội mở ra sủng vật cùng tọa kỵ, nhưng bởi vì xác suất mở được là vô cùng thấp. Mấy người không có việc gì nếu muốn kiếm mấy thứ này có thể đi đánh chiến dịch, những người đi đánh phỏ bản này, hơn nửa đều là những người đang buồn chán đến cực điểm như bọn họ.

“Cái thứ này tớ chờ cả phiên bản mà không được, thật đúng là.” Lý Hạo đột nhiên nhảy dựng lên, coca đổ hết lên cả quần áo. Cả cái áo chỉ còn lại nửa cái tay là màu trắng nguyên vẹn.

“Đừng đánh, đừng đánh, tớ sẽ tẩy sạch, giặt sạch.” Lý Hạo rút một tờ khăn giấy lau bàn qua loa, lại rút thêm một tờ nữa, ném xuống đất, chỗ coca bị đổ.

đội trưởng tiểu đội Toái Tâm: Tôi có chút việc. Hai người cứ chơi trước, một lát nữa tôi sẽ quay lại.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Em yêu, bọn anh sẽ chờ em quay lại, đi sớm về sớm. Tiểu Khắc kéo Lý Hạo, xé khăn giấy trong tay hắn, ném vào thùng rác, cau mày nói: “Đi tắm đi.”

Tất nhiên là Tiểu Khắc sẽ không tìm quần áo để mặc trong đồng đồ bản kia. Cậu lấy một cái quần bò, cùng một cái áo sơ mi mới từ trong tủ ra, đặt trên giá trong phòng tắm, rồi xách cây lau nhà với khăn ra ngoài dọn dẹp.

Coca là một thứ mà lau một hai lần rồi, đi vào vẫn có thể có cảm giác dính dính. Tiểu Khắc đi thử vào vẫn cảm thấy có chút dính chân, liền quyết định chờ một chút giặt sạch khăn lau rồi lau thêm một lần.

“Ái phi, đưa giúp ta cái khăn mặt của ta.” Giọng Lý Hạo từ phòng tắm vọng ra, vô cùng lớn. Xét với tình trạng cách âm của loại phòng ở cũ rích thế này, đảm bảo là tầng trên tầng dưới đều trực tiếp nghe thấy câu trên.

Tiểu Khắc rút một cái khăn kẻ ca-rô màu sắc kì quái từ trong hành lý của hắn ra, vắt lên tay nắm cửa phòng tắm. Đúng lúc đó có tiếng đập cửa, Tiểu Khắc ở đây hai tháng, đây là lần đầu tiên có người đến gõ cửa. Trong lúc nhất thời, Tiểu Khắc còn tưởng có người đi nhầm tầng trệt.

Khi tiếng đập cửa lần thứ hai vang lên, Tiểu Khắc mới lấy lại tinh thần, vội vàng vàng chạy ra mở cửa, hóa ra là Tiểu Viễn.

“Tôi nói này, sao anh làm gì cũng—” Tiểu Viễn cau mày, còn chưa nói xong đã thấy hai đôi giày đặt song song trước cửa nhà Tiểu Khắc, mày cau càng chặt hơn, chuyển sang hỏi: “Có khách?”

“Ừ.” Tiểu Khắc hơi nghiêng người mời cậu ta vào nhà.

Đã gần tháng mười, thời tiết đã bắt đầu chuyển lạnh. Tiểu Viễn khoác một chiếc áo vest mỏng, bên trong mặc sơ mi, cả người tỏa ra mùi hương của nước cạo râu nhàn nhạt, nhẹ nhàng mà đẹp trai. Còn Tiểu Khắc mặc một cái áo cộc tay hơi cũ, bên dưới là một cái quần đùi rộng thùng thình màu nâu, căn bản là không thể mặc ra ngoài.

“Mời ngồi.” Kéo ghế dựa ở trước bàn ăn ra, sau một lúc lâu Tiểu Khắc chỉ nói được hai chữ. Bởi vì vấn đề thiết kế của căn phòng, nên ánh sáng ở phòng khách hơi kém so với các phòng khác, thế nhưng Tiểu Khắc vẫn cảm thấy được sắc mặt của Tiểu Viễn không tốt lắm.

“Không cần, tôi không ngồi đâu, mẹ tôi bảo tôi đến đón anh về nhà ăn Trung Thu. Anh xem có đi ngay bây giờ được không? Tôi thấy nơi này của anh cũng chẳng có nơi mà con người có thể ngồi được.”

“Sửa tắm của cậu mua chỗ nào đấy, hàng giả đúng không?” Lý Hạo vừa lau tóc vừa oán giận, bỗng nhìn thấy Tiểu Viễn, hơi kinh ngạc một chút, cười cười: “Xin, xin chào.”

Trong nháy mắt khi Tiểu Viễn nhìn thấy Lý Hạo, con người bỗng đen lại, lại nhìn đến cái áo sơ mi trên người hắn, hít một hơi thật sâu để áp chế lửa giận trong lòng. Giọng cậu ta bình tĩnh hướng về Tiểu Khắc: “Tiểu Khắc, anh đừng có quá đáng quá.”

Nói xong ngênh ngang rời đi, để lại Tiểu Khắc cùng Lý Hạo bốn mắt nhìn nhau.

“Cậu có bạn trai khi nào vậy? Tớ đi giải thích giúp cậu.” Sau khi Lý Hạo phản ứng lại, lập tức muốn đi giày đuổi theo, bị Tiểu Khắc cản lại.

“Không cần, đó là Tiểu Viễn.”

Lý Hạo vừa nghe thấy tên Tiểu Viễn, động tác đi giày vẫn không ngừng lại, ngược lại bắt đầu giãy ra khỏi tay Tiểu Khắc: “Cậu buông ra, tớ đã muốn đánh thẳng nhóc kia lâu rồi. Hôm nay không ngờ lại để tớ bắt được.”

Tiểu Khắc thoát nhìn rất gầy, nhưng dù sao cũng là người từng tham gia quân đội, mạnh mẽ kéo Lý Hạo cao hơn cậu nửa cái đầu lại, nói với hắn: “Đừng xen vào.”

Lý Hạo suy cho cùng cũng là bạn bè nhiều năm của Tiểu Khắc, tuy Tiểu Khắc chưa nói gì, nhưng vẫn cảm giác được cậu tức giận. Tiểu Khắc là một người vô cùng ngang bướng, Lý Hạo biết dù mình nói gì cũng vô dụng mà thôi, liền sờ sờ mũi chạy về máy tính, vào game.

Tiểu Khắc yên lặng đóng cửa, dọn dẹp nhà tắm sạch sẽ, mở máy giặt, phân quần áo ra thành từng màu, đem quần áo màu nhạt ném vào trước. Lý Hạo hình như cũng không lên YY, chỉ nghe thấy tiếng bàn phím cùng tiếng bấm chuột lách cách vang lên, khiến cho Tiểu Khắc buồn bực.

Khi Tiểu Khắc quay lại game, Công Tử Tiêu đang PK cùng Hoa Băng. Công Tử Tiêu là một cao thủ PK, cho dù Hoa Băng là vú em, vẫn bị Công Tử Tiêu đánh cho không kịp trở tay.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Cách đánh của em không đúng, chiêu thức cũng không đúng.

tiểu đội Hoa Băng: Em tra trên mạng đó.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Mấy thứ trên mạng toàn là bọ mới chơi viết lung tung. Cao thủ là phải tự mình tìm tòi. Nếu em thực sự muốn sau này chơi kiểu vú em bạo lực, thì đi hỏi Gió Thổi Đũng Quần Lạnh.

tiểu đội Hoa Băng: Sao đại thần vẫn chưa trở lại nhỉ?

đội trưởng tiểu đội Toái Tâm: Chúng ta tiếp tục thôi.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Em yêu, tối nay nếu em ra ngoài thì đừng đăng xuất nhé, nếu không đến tối mới onl thì không được đâu.

đội trưởng tiểu đội Toái Tâm: Ừ.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Em yêu, gần đây em rất là lạnh nhạt với anh, chẳng lẽ là thất năm chi dương[1] (dương (): ngựa) ()

đội trưởng tiểu đội Toái Tâm: Tôi thấy anh là hoa cúc ngựa thì đúng hơn.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Aigoo, aigoo, em yêu muốn giúp anh hết ngựa sao?

tiểu đội Hoa Băng: Ai ôi. Nơi này còn có một bé gái đó, mấy cái chuyện thú vị nơi khuê phòng đừng có hàn huyên ở trong này chứ. PS: Đại thần, chỉ nhìn thôi thì không đoán ra anh là công.

Nếu Tiểu Khắc đã quay lại, ba người tiếp tục đánh nốt một nửa Trường Cảnh còn lại. Sau khi Công Tử Tiêu đối thoại cùng NPC xong là bắt đầu giai đoạn P3 của Trường Cảnh. Tiểu quái cứ từng đợt, từng đợt xuất hiện, Toái Tâm cũng bắt đầu đánh toàn lực. Bởi vì Công Tử Tiêu trang bị đầy đủ, Hoa Băng cho anh một cái lá chắn xong cũng tham gia đánh quái, mấy đợt tiểu quái nhanh chóng bị giết sạch.

Giai đoạn P4 là đánh Boss, ba người cũng thoải mái mà đánh qua. Ba rương quý chỉ ra toàn đồ bỏ đi, cuối cùng đều bị Hoa Băng lấy hết.

Tiểu Khắc thấy đã là bốn giờ chiều, liền gọi Lý Hạo đi mua thức ăn với mình. Lý Hạo vắn lưng, treo máy để acc của mình đứng ở trước khách điểm trong thành, theo Tiểu Khắc ra ngoài.

“Máy tính ở nhà của tôi bị hỏng.”

Lý Hạo đứng ở bên cạnh, cảm thấy không khí giữa hai người này thật quỷ dị, loại cảm giác này đến tột cùng là cái gì nhỉ? Lấy hiểu biết của hắn với Tiểu Khắc, cậu tuyệt đối sẽ không quan tâm đến mối quan hệ của người bình thường. Hôm nay lại chủ động đến gần, e là có ý với người đàn ông này.

“Anh ăn mì ăn liền sao? Đến nhà Tiểu Khắc ăn cơm cùng đi. Hôm nay Tiểu Khắc làm cơm ức gà, cho dù là có bận thế nào thì vẫn nên ăn cơm chứ.” Lý Hạo ném mì ăn liền trong tay Tiêu Vũ Khải lại giá hàng, nói với Tiêu Vũ Khải.

Tiêu Vũ Khải không có ý kiến gì, chỉ mang theo ý cười nhìn Tiểu Khắc, chờ cậu trả lời.

“Cùng đi đi.” Tiểu Khắc lắc lắc gói thịt gà to, ba người chắc là đủ.

Trong xe đồ đầy ắp này có khoảng bốn túi to. Tiểu Khắc lấy túi thực phẩm to dùng đưa cho Lý Hạo, mà Tiêu Vũ Khải cực kì ấn ý nhắc hai túi nhét đầy rau với thịt to nhất lên. Tiêu Vũ Khải muốn tới ăn chực, như vậy hẳn là cũng nên làm cu li.

Đứng ở góc độ của chủ nhà mà nhìn, không thể nghi ngờ rằng Tiêu Vũ Khải là vị khách được chào đón nhất gần đây. Bởi vì trong ba người từng đến nhà cậu, anh là người duy nhất không buông lời chê nhà cậu, hơn nữa còn giúp cậu bỏ nguyên liệu nấu ăn vừa mua vào trong cái tủ lạnh đã ọp ẹp.

Lý Hạo mang đồ ăn vặt vào phòng ngủ, ngay sau đó trong phòng ngủ truyền đến một tiếng vang thật lớn cùng tiếng đồ vật rơi xuống đất. Tiểu Khắc và Tiêu Vũ Khải chỉ hai, ba bước đã vọt đến trước cửa phòng ngủ, nhìn thấy Lý Hạo đang nằm bò trên mặt đất bằng một tư thế “tuyệt đẹp”, trên tay còn cầm một cái dây điện.

“Tiểu Khắc, tớ đã vắng dây nguồn rồi.”

Tiểu Khắc tặng cậu một cái nhìn xem thường, xoay người quay lại nấu cơm. Tiêu Vũ Khải cười khê một cái, nhìn hai máy tính trong phòng Tiểu Khắc, hỏi: “Hai người các cậu ở cùng một chỗ?”

“Ở tạm, ở tạm thôi.” Lý Hạo cảm giác nhiệt độ trong phòng chợt giảm xuống, mình cũng sắp bị cái cảm giác áp bách này đè cho không đứng dậy nổi, cười gượng hai tiếng, nhặt đồ ăn vặt rơi trên mặt đất lên.

Nhiệt độ trong phòng nháy mắt lại khôi phục nguyên dạng làm cho Lý Hạo cảm giác áp suất thấp lúc trước chỉ là ảo giác mà thôi. Tiêu Vũ Khải đã rời khỏi phòng ngủ theo Tiểu Khắc về phòng bếp. Lý Hạo giả làm Tây Tử (Tây Thi) ôm ngực ngã xuống trên ghế xoay. Vì sao một vở kịch tình yêu nhanh như vậy đã chuyển thành kịch võ hiệp rồi, khác biệt giữa Quỳnh Dao và Cổ Long chẳng lẽ chính là do trình độ sát khí của nam chính sao?

Tiêu Vũ Khải tựa ở cửa phòng bếp, nhìn Tiểu Khắc đứng ở trong phòng bếp ướp gia vị vào thịt gà, sau đó bắt đầu rửa thức ăn, làm nước sốt. Eo cậu rất nhỏ, nhất là sau khi mặc tạp dề, càng nhỏ hơn. Tiêu Vũ Khải cảm thấy mũi mình ngứa ngứa, khê lau mũi, may mà máu mũi chưa chảy ra. Trong suy nghĩ của Tiêu Vũ Khải, sự hấp dẫn lớn nhất cũng không phải là cả người trần trụi mà là cái loại nửa che nửa đây, vừa kháng cự lại vừa ngênh đón, đó mới là quyến rũ nhất. Tư thế sửa đèn của Tiểu Khắc ở phòng làm việc, cái loại đường cong của thân thể cậu, làm cho anh ngủ mơ cũng thấy hai chân thon dài và cái mông tròn của cậu.

Tiêu Vũ Khải cũng không biết anh hiện tại giống như động vật ăn thịt đang theo dõi con mồi. Chỉ cần cho anh một kẻ hở, anh có thể ăn Tiểu Khắc vào bụng, tuyệt đối không để thừa lại dù chỉ là một mẩu.

“Muốn tôi giúp không?” Tiêu Vũ Khải hiện tại cười giống như một con sói lớn đang vẫy đuôi.

Tiểu Khắc lắc lắc đầu từ chối đề nghị của Tiêu Vũ Khải, cũng không phải thật sự là cậu không cần anh giúp, chỉ là nghĩ một lúc, so với việc động não bảo anh phải làm cái gì, làm như thế nào, sau đó lại phải dọn dẹp hỗn loạn anh gây ra, chi bằng chính cậu tự phiền toái, có khi nhanh hơn không ít.

Nếu Tiểu Khắc không có ý để mình giúp đỡ, vậy thì anh cũng vui vẻ thoái mái, đứng ở cạnh cửa tiếp tục thưởng thức. Tiêu Vũ Khải thề, chỉ là đơn thuần thưởng thức mà thôi. Đương nhiên loại thưởng thức này cũng sẽ theo logic mà kéo sang những phương diện khác. Nhưng bây giờ anh còn chưa có kế hoạch muốn ăn cổ gần hang, nếu không để ông bố khó chơi biết anh không chỉ thích nam nhân mà còn ăn con của người đã

từng là bạn tốt mình vào bụng, thế giới sẽ đại loạn. Lấy tính cách của ông mà nói, nhất định sẽ vớ lấy cái súng hồng của mình năm xưa, mặc kệ nó có nguy cơ vỡ nát cũng sẽ đánh cho mình thành cái sàng mới thôi.

Tiểu Khắc lấy chai dầu rót vào trong chảo một chút, sau đó lấy ức gà đã ướp được tương đối bỏ vào trong chảo, mở máy khử mùi bên trên lên, máy này dù đã cũ nhưng dùng cũng không kém chút nào. Gà rán vàng óng ánh tản ra mùi hương mê người, hơn nữa lại kết hợp với màu sắc của các món ăn bên cạnh, đặt ở trên những hạt cơm lóng lánh, thật sự khiến người ta không thể cưỡng nổi.

Ba người ngồi ở bên cạnh bàn không lên tiếng ăn cơm, Tiểu Khắc vốn không nói nhiều, Tiêu Vũ Khải cũng không biết sao lại như vậy, lúc ăn cơm cũng không nói một lời. Còn lại Lý Hạo ngồi ở bên cạnh, thế nào cũng cảm thấy mình là một cái bóng đèn. Dù sao cũng đã làm bóng đèn, hẳn cũng không ngại điều tiết không khí một chút.

“Xin hỏi, xưng hô như thế nào vậy?” Lý Hạo đột nhiên nhớ tới, mình vẫn chưa biết tên của người đàn ông này.

“Tiêu (/xiāo/) Vũ Khải.”

“Anh cũng họ Tiêu (/xiāo/) ư, đây không phải là cùng họ với Tiểu Khắc sao, vậy hai người nếu yêu nhau chẳng phải là yêu người cùng họ sao, ha ha ha.” Lý Hạo cười hai tiếng, phát hiện hai người kia đen mặt ngồi ở đối diện, nhất thời trong lòng lệ rơi đầy mặt.

“Tiêu trong tiêu điều.” Tuy Tiểu Khắc nói những lời này không đầu không đuôi nhưng Lý Hạo nghe ra trong giọng nói của cậu đang có ý giúp mình giải vây, sau khi lên tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Trong lúc ăn cơm Tiêu Vũ Khải không ngừng xem đồng hồ, ngôn ngữ của Tiểu Khắc có hơi khó khăn một chút nhưng chỉ số thông minh cũng không phải là thấp, sau khi ăn xong liền nói với Tiêu Vũ Khải: “Có việc gấp? Đi trước đi.”

Tiêu Vũ Khải nghe xong cũng không từ chối, nói cảm ơn xong liền rời đi, vội vội vàng vàng như có chuyện gì quan trọng lắm. Lý Hạo ngồi ở chỗ kia nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng không phải chìm trong cái không khí quỷ dị lúc trước nữa rồi.

“Cậu, đi rửa bát.” Tiểu Khắc đặt đĩa lên trên bát liền vào phòng ngủ mở máy tính. Xem xét người online hôm nay, bình thường server nhỏ cần gần một giờ, chứ như server lớn như này, có khi còn lâu hơn nữa.

Quả nhiên, trên máy tính hiện lên, người đang đợi online: 3598 người. Khóe miệng Tiểu Khắc không tự giác run rẩy một chút.

Lý Hạo ở trong phòng bếp lách ca lách cách rửa bát, Tiểu Khắc nghe thấy mà kinh hồn bạt vía, chỉ sợ hẳn không cần thận làm vỡ toàn bộ số bát không được nhiều lắm của nhà mình. Cho dù nói thế nào Lý Hạo cũng là một sinh viên khoa Y, cuối cùng vẫn là hữu kinh vô hiểm (có kinh sợ nhưng không nguy hiểm) hoàn thành nhiệm vụ Tiểu Khắc giao cho.

Tiểu Khắc ném cho hắn một túi khoai tây chiên và 1000 kinh nghiệm rửa bát coi như là thưởng cho nhiệm vụ: “Cố gắng luyện cho tốt kỹ năng sinh hoạt.”

“Kỹ năng sinh hoạt của tớ là cấp cứu, mình cậu luyện nấu nướng là đủ rồi.”

Hơn 3000 người xếp hàng không thể nhanh đến lượt như vậy, Tiểu Khắc thu nhỏ tab trò chơi xuống đi dạo quanh diễn đàn, phát hiện diễn đàn hôm nay cũng cực kỳ náo nhiệt. Xuống dưới xem một vòng phát hiện tất cả đều là người xếp hàng chờ. Còn có cả người phàn nàn tốc độ đường truyền không tốt khiến chính mình càng xếp hàng càng lùi xuống phía sau. Cứ theo đà này, có khi đến ngày mai cũng chưa chắc đã tiến vào được trong server.

Trên diễn đàn tung lên rất nhiều thông tin, tung lên chức nghiệp, tung lên phiên bản, dường như không có gì bọn họ không tung lên, còn có các loại đoán trước vua ở nơi nào, đoán trước phiên bản Nhà Mạo Hiểm này nhất định lại chấp chờ. Tiểu Khắc đối với những điều đó cũng không có hứng thú, cậu càng thích xem bản ghi chép trò chơi, cái gọi là post được đánh dấu, trang bị, tọa kỵ, sủng vật, chẳng những tổ hợp do 0 và 1 tạo thành. Cái gọi là đồng chí vĩnh viễn xa, chỉ có một vĩnh viễn lưu truyền...

Bởi vì máy tính của Lý Hạo là laptop nên cho dù đá văng nguồn điện cũng không mất mạng. Lúc trước treo máy trước khách ***, nên giờ không cần xếp hàng đăng nhập, tổ chức cho người trong công hội đi làm nhiệm vụ hằng ngày lấy kinh nghiệm. Mười lăm người không giao nhiệm vụ hằng ngày bây giờ, đợi cho mười hai giờ mở phiên bản mới, mỗi nhiệm vụ sẽ cho hai vạn kinh nghiệm, lần này acc có thể nhiều hơn người khác ba mươi vạn kinh nghiệm, có thể bớt đi rất nhiều thời gian đoạt quái với người khác.

Tiểu Khắc đau khổ ngồi chờ nửa giờ cuối cũng cũng thành công vào được. Vừa đăng nhập liền nhận được mật của Công Tử Tiêu.

mật Công Tử Tiêu: Em yêu, anh biết anh em nhất định không đi làm hằng ngày, trước mười hai giờ hôm nay hai ta ai cũng không muốn!

mật Toái Tâm: Anh tới chủ thành, tôi đưa anh mấy bình dược, lúc đánh phó bản dùng.

mật Công Tử Tiêu: (*^0^*) Anh biết là em yêu đối với anh là tốt nhất, ai da ai da, vì cảm tạ em yêu, anh muốn lấy thân báo đáp, người ta đã chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi. Em yêu, đây là lần đầu tiên của anh, em nhất định phải nhẹ nhàng nhéTin tức hệ thống: Bạn đã bị đối phương chấn.

thế giới Công Tử Tiêu: Em yêu, anh sai rồi, anh sẽ đi quỳ ván giặt (‘ • •)

thế giới Bảy Bước Thành Xác: Thì ra anh vốn là một tên sợ vợ.

thế giới Công Tử Tiêu: Sao có thể nói là sợ vợ được? Tôi đây là tôn trọng bà xã ||

thế giới Bảy Bước Thành Xác: ...

Tin tức hệ thống: Toái Tâm mời bạn gia nhập tiểu đội.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Em yêu, anh về chủ thành rồi. Hai ta gặp ở lầu hai Thiên Thai.

tiểu đội Toái Tâm: Đến cửa truyền tống chỗ đó chờ đi, giao dịch xong rồi trực tiếp truyền tống đến Bắc Hải.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Được.

Sau khi Toái Tâm và Công Tử Tiêu giao dịch xong, hai người trực tiếp truyền tống đến Bắc Hải làm nhiệm vụ. Hôm nay số người ở trong chỗ làm hằng ngày lấy kinh nghiệm không ít, nhưng những người chơi thuần PVE nhìn thấy tên công hội trên đầu hai người họ cơ bản đều đi vòng quanh, tặng hai người bọn họ đủ không gian.

Phó bản này làm hằng ngày một ngày nhiều nhất chỉ có thể làm mười lăm lần, phiên bản sau tăng vọt số lượng hằng ngày nên cũng không có hạn chế số lượng. Thật ra làm hằng ngày tốn thời gian, một bản đồ to như vậy, cho bạn chạy tới chạy lui, bạn cười tọa kỵ bay một phút đồng hồ là hết. Trên thực tế, NPC của Thiên Sát chỉ cho phép bạn giết một con quái, những lúc như vậy, thậm chí bạn còn có xúc động muốn móc tìm nó ra. Còn có những loại hằng ngày đòi hỏi một vài kỹ năng sinh hoạt, cần vài trăm lần cấp cứu. Tiểu Khắc nhớ rõ lúc ấy vì luyện cấp cứu, phải chi ba nghìn vàng, xoa xoa nắn nắn thịt đến phát đau.

Công Tử Tiêu quả nhiên là một người lười luyện kỹ năng sinh hoạt. Có thể là vì PVP mà cấp cứu đã luyện đầy rồi nhưng những kỹ năng khác lại không thêm học. May mắn là Tiểu Khắc từng đánh qua nơi này, nhiệm vụ hằng ngày chỗ này yêu cầu gì, cậu đều có. Tổ đội làm nhiệm vụ lại có thể làm chung, Công Tử Tiêu mới có thể miễn miễn cưỡng cưỡng làm xong toàn bộ hằng ngày.

Mỗi ngày Tiểu Khắc đều ngủ lúc mười một giờ, nhìn đến thời gian đã cảm thấy mắt có chút khó mở ra được. Ngáp một cái, theo thói quen ngửa mặt về phía sau đi, lập tức va vào một người, khiến cậu có chút hoảng sợ. Suýt chút nữa cậu đã quên mất Lý Hạo đang ở nhà.

Lý Hạo tâm tình rất tốt cho nhân vật đứng ở trên đỉnh núi, cùng nhóm em gái trong công hội nói chuyện phiếm.

công hội Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Chị dâu, em muốn lên án lão đại, anh ấy từ chối cho bọn em vào đội!

công hội Công Tử Tiêu: Đi đi đi, còn chưa đến mười hai giờ, xem nào nhiệt cái gì gì.

thế giới Trắng Rớt Quả Kêu: Các bạn thân mến, tôi lại tới rồi đây. Giống như mọi lần, tôi sẽ ở cửa nơi bán đấu giá trong chủ thành chờ các bạn. Roll xúc xắc 50 điểm đã ngoại coi như bạn thắng, tôi cho bạn 200 vàng, dưới 50 điểm thì tôi thắng, bạn cho tôi 100 vàng. Nhanh tay tới thử vận may của bạn nào.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Tên lừa đảo này lại bắt đầu.

tiểu đội Dữ Thú Đồng Hành: Lần trước tớ bị lừa một vạn.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Nhiều thế... Tớ mới bị lừa năm nghìn.

tiểu đội Gió Thổi Đũng Quần Lạnh: Thú Thú, đây không phải là phong cách của anh mà, sao lại có thể bị lừa một vạn vàng?

tiểu đội Công Tử Tiêu: Tám phần là chat webcam thấy con gái nhà người ta xinh tươi Nhưng mà em yêu, em nhất định phải tin tưởng anh, sở dĩ lúc ấy anh bị lừa nhiều như vậy là vì anh muốn nghiên cứu thủ pháp lừa gạt của cô ta thôi.

tiểu đội Gió Thổi Đũng Quần Lạnh: Hóa ra là vậy. Hôm nay chúng ta lấy đại cục làm trọng nhưng Thú Thú à, hôm nay anh đừng có nghĩ tôi sẽ thêm cho anh một giọt máu nào!

tiểu đội Dữ Thú Đồng Hành:!!!! Không phải như vậy đâu, anh không xem webcam mà.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Đừng có giải thích nữa Những người có mùi giờ quốc tế, roll với cô nàng này, còn không phải vì chat webcam với cô nàng sao? Ngoại hình được như thế, đàn ông thôi mà, bị sắc đẹp mê hoặc cũng là bình thường.

tiểu đội Hạt Dưa: Lão đại, anh rất ác độc...

tiểu đội Công Tử Tiêu: Cảm ơn, cảm ơn khích lệ () Cảm ơn mọi người đã cho tôi loại quang vinh đặc biệt này.

tiểu đội Hạt Dưa: Đạo này ngày nào lên game lúc nào cũng có thể nhìn thấy lão đại ở trong này giả đáng yêu, em rất áp lực.

Tin tức tiểu đội: Công Tử Tiêu bị cấm nói.

đội trưởng tiểu đội Toái Tâm: Hiện tại cậu cảm thấy thế nào?

tiểu đội Hạt Dưa: Cảm giác tốt hơn nhiều.

thế giới Bảy Bước Thành Xác: 60

thế giới Cagalli 3000: 59

thế giới Viên Thịt Trân Châu: 58

Bắt đầu đếm ngược, kênh thế giới như bánh xe lăn nhanh như gió. Đến tận khi con số ở trên đỉnh giao diện game từ 23:59 biến thành 00:00, trên màn hình của tất cả những ai đang online đều nhảy ra một cái nhiệm vụ — Lệnh tập hợp ở chủ thành.

Sau khi nhận được nhiệm vụ, mọi người đều bắt đầu tập trung ở chủ thành. Chủ thành thường ngày yên tĩnh tĩnh, giờ đây người tới người lui ồn ào như cái chợ. Còn chưa bắt đầu thăng cấp mọi người cũng đã cãi nhau tui bự.

phụ cận ENTER: Nhận nhiệm vụ cũng nhường nhịn nhau một chút chứ, đừng cản đường đến chủ thành.

phụ cận Viên Thịt Trân Châu: Nhường một chút, nhường một chút, tôi không nhấn vào NPC được.

phụ cận Kéo Tiên Sinh: WTF, đừng đứng nhà vệ sinh không sót phân! Có nhận nhiệm vụ không, nhận nhiệm vụ xong xuôi thì cút!

Tiểu Khắc đứng đó điều chỉnh góc độ rất nhiều lần mới nhấn vào được NPC giao nhiệm vụ, sau đó nhận được nhiệm vụ kế tiếp. Nhiệm vụ tiếp theo là bắt mọi người thông qua cửa truyền tống tiến vào khe hở thời không, xuyên về đại lục năm mươi năm trước.

đội trưởng tiểu đội Toái Tâm: Các cậu giao nhiệm vụ hết chưa?

tiểu đội Hạt Dưa: Giao rồi, thật là quá vất vả.

tiểu đội Dữ Thú Đồng Hành: Nếu tất cả mọi người đã nhận nhiệm vụ liền lập tức đến cửa truyền tống. Đến Bắc Hải giao nhiệm vụ trước, sau đó dùng bùa hồi thành trở về rồi truyền tống vào khe hở thời không.

đội trưởng tiểu đội Toái Tâm: Tốc độ lên.

Mấy người bay đến điểm truyền tống, đến Bắc Hải giao nhiệm vụ, rồi trở lại điểm truyền tống tập hợp. Tiểu Khắc theo thói quen kiểm tra số người, phát hiện thiếu một người — Công Tử Tiêu. Tiểu Khắc mở bản đồ ra, nhìn điểm đỏ biểu thị vị trí Công Tử Tiêu còn đang ở chủ thành...

công hội Công Tử Tiêu: T[^]T Em yêu, anh còn chưa giao nhiệm vụ mà.

tiểu đội Gió Thổi Đùng Quần Lạnh: Em chỉ biết cùng lão đại thăng cấp là một sai lầm.

Tin tức tiểu đội: Công Tử Tiêu được giải trừ cấm nói.

đội trưởng tiểu đội Toái Tâm: Nếu anh không đuổi kịp bọn tôi thì nói sớm một chút chứ, chúng tôi chờ anh.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Em yêu, anh biết là em đối với anh tốt nhất.

Không bao lâu sau Công Tử Tiêu cũng đến. Hiện tại mọi người đều đã qua khe hở thời không. Một vài người vì bắt kịp tiến độ của bọn họ, một khắc cũng không chậm trễ lập tức qua khe. Sau khi xuyên qua khe đó, đi vào quả nhiên là bản đồ mới, có hơi khác so với trước kia, có lẽ là cùng hình mẫu.

Mấy người lập tức giao nhiệm vụ, làm vài nhiệm vụ giết quái đơn giản, tiếp còn một cái nhiệm vụ hộ tống đơn giản, lúc sau lại bị NPC sai khiến truyền về chủ thành, sau đó ở chỗ chủ thành nhận được nhiệm vụ mới. Hiện tại đi bản đồ mới, bấy chính là, lần này không có cửa truyền tống!

May mà vài người bọn họ vì tốc độ chạy trốn khi đi dã ngoại đều đã tìm Đại Giới Tiễn học tốc độ bay nhanh nhất. Toái Tâm tuy rằng chưa học qua, nhưng cậu có thể cười Công Tử Tiêu...

Từ bản đồ mới đến chủ thành vẫn hơi xa, dù vài người nhóm cậu dùng tốc độ bay nhanh nhất cũng bay mất khoảng bảy phút mới đến nơi. Vậy mà khi năm người bay đến, vẫn nhanh hơn hầu hết các người chơi khác. Lúc đầu năm người bọn họ cũng không định làm nhiệm vụ ngay lúc nhiều người như thế, sau khi giao nhiệm vụ trước, liền triệu hoán tọa kỵ mặt đất, trực tiếp chạy vọt tới hướng phó bản.

Loại phó bản nhỏ năm người này không giống với phó bản đội trước kia, dù là đội ngũ sát thủ Nam Đường cũng có thể không chế. Hơn nữa gần đây bọn họ đánh phó bản đội coi như là tích lũy được không ít kinh nghiệm, rất nhanh đã đánh xong giai đoạn đầu tiên. Trang bị của phó bản cùng với trang bị trước kia cũng không khác nhau lắm, chỉ là thuộc tính có chút chênh lệch. Đánh toàn bộ phó bản ước chừng năm lần, bọn họ mới thăng được một cấp, sau đó liền chạy không ngừng đến phó bản thứ hai.

“Cái cửa phó bản kia ở nơi nào vậy, bọn tớ đã tìm nửa ngày rồi mà chưa thấy.” Lý Hạo quay đầu nhìn thấy bọn Tiểu Khắc đã lên tới cấp 81, mà đội thăng cấp của công hội mình hiện tại vừa mới được 50% cấp 80.

Tiểu Khắc bảo Lý Hạo điều khiển acc của mình đi theo Công Tử Tiêu đến phó bản kế tiếp trước, còn cậu điều khiển Hạo Kiếp, mang theo người của Ngoài Hành Tinh đi phó bản thứ nhất. Thiết kế phó bản lần này đúng là có chút trình độ, nhất là cửa phó bản, có rất nhiều người chơi đến bây giờ vẫn không tìm được cửa phó bản. Nếu không phải bọn cậu đã điều tra trước, chỉ dựa vào tám bản đồ chết tiệt trên mạng kia, muốn tìm được cũng không thể dễ dàng như vậy.

Phó bản thứ hai rõ ràng không dễ như phó bản thứ nhất. Nửa đầu đoạn đường, diệt đội hai ba lần, cuối cùng cũng thăm dò được cách đánh của Boss, sau đánh thêm vài lần, thuận lợi hơn nhiều. Kinh nghiệm cấp 82 so với trước kia còn nhiều hơn gấp đôi, hơn nữa lúc trước cũng không tích kinh nghiệm hằng ngày, còn bị bạo bản hai tiếng đồng hồ. (Bạo bản là trong khoảng thời gian ngắn đánh phó bản quá nhiều lần, hệ thống cấm người chơi vào lại phó bản.)

tiểu đội Gió Thổi Đùng Quần Lạnh: Không được rồi, nếu còn đánh nữa em sẽ ói ra máu.

tiểu đội Dữ Thú Đồng Hành: Có khi nơi làm nhiệm vụ đã ít người hơn, chúng ta qua đó đi.

tiểu đội Hạt Dưa: Em còn có hai mươi phần trăm là thăng cấp rồi.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Em yêu, em có mệt không, nếu mệt thì nghỉ trước đi.

đội trưởng tiểu đội Toái Tâm: Không cần, tranh thủ thời gian thăng cấp đi.

Lý Hạo ở sau lưng không biết đã gục xuống bàn ngủ từ bao giờ, kênh bên cạnh đã bị đồng đội spam, cuối cùng một thông báo hiện ra: Bạn đã bị đá ra khỏi đội. Tiểu Khắc thừa dịp nghỉ ngơi giữa chừng, mang Lý Hạo đã ngủ đến bất tỉnh nhân sự ném lên giường. Dù sao cũng đã gần tháng mười, đêm đã có chút lạnh. Tiểu Khắc lấy chăn mỏng đắp lên trên người Lý Hạo rồi mới ngồi trở lại máy tính.

Nam Đường bên này muốn tranh đội ngũ đứng đầu server, thật sự là một chút thời gian cũng không lãng phí. Sau khi hoàn thành toàn bản đồ thứ nhất vội chạy không ngừng tới bản đồ thứ hai. Lúc này mọi người đều đã cấp 82, ở bản đồ mới học cười ngựa. Sau khi học bay xong, tốc độ làm nhiệm vụ của mọi người lập tức tăng lên không ít.

Mệt mỏi làm xong nhiệm vụ, bắt đầu đánh phó bản thứ ba. Sau khi bạo bản kết thúc lập tức bắt đầu hoàn thành nhiệm vụ. Tiểu Khắc cảm thấy ngón tay ấn bàn phím của mình như nhũn ra. Mắt nhìn mấy con quái cũng hoa lên, lúc mới bắt đầu năm người còn có thể thỉnh thoảng nói chuyện tán gẫu, vậy mà bây giờ, năm người không nói một lời mà làm nhiệm vụ.

Đến lúc mười giờ sáng Tiểu Khắc cảm thấy bản thân đã có chút không chống đỡ được nữa, chạy vào phòng tắm rửa mặt một chút cho tỉnh táo rồi lại ngồi trở lại máy tính ngay lập tức. Lúc này kinh nghiệm của cậu đã là 50% cấp 84, còn có 50% nữa là mãn cấp.

Tiểu Khắc nhớ rõ ràng Boss trước mắt này cậu đã đánh đến lần thứ mười một. Lúc này lượng máu của Công Tử Tiêu đã sắp thấy đáy, còn lại Gió Thổi Đũng Quần Lạnh đang không nhúc nhích hay có phản ứng gì. Hiện tại trong đầu Tiểu Khắc trống rỗng, chỉ máy móc gõ bàn phím với chuột. Vào nháy mắt lúc Công Tử Tiêu sắp chết, Đũng Quần giống như xác chết vùng dậy, cho Công Tử Tiêu một cái lá chắn, rồi khôi phục, bắt đầu cho tăng máu cho anh.

tiểu đội Toái Tâm: Còn làm tiếp chắc bị bạo bản mất, còn lại đi làm nhiệm vụ đi.

tiểu đội Hạt Dưa: Vâng...

tiểu đội Công Tử Tiêu: Em yêu, anh rất đau lòng em đó. Nhưng không sao, thắng lợi đã ở trước mắt rồi (^ ^) .

Mặc dù là tổ năm người làm nhiệm vụ, nhưng kinh nghiệm vẫn hơn ít không bằng nhau. Giống như chức nghiệp tiên phong đánh quái của Công Tử Tiêu khẳng định sẽ nhiều kinh nghiệm hơn so với chức nghiệp chỉ thêm máu của Đũng Quần một chút. Công Tử Tiêu là người đầu tiên mãn cấp, trên người Công Tử Tiêu chột lóe lên ánh vàng, anh rất cuộc cũng mãn cấp rồi.

Cấp 85 đầu tiên của Server: Công Tử Tiêu.

Kiểm khách cấp 85 Đệ nhất Server: Công Tử Tiêu.

Công Tử Tiêu vừa mãn cấp liền lui đội, như vậy sẽ không lấy mất kinh nghiệm của những người khác trong đội. Người thứ hai mãn cấp là Dữ Thú Đồng Hành, lấy được Thợ săn cấp 85 Đệ nhất Server. Toái Tâm là người thứ ba, nhưng cực kỳ đáng tiếc là cậu không thể lấy được Đạo tặc cấp 85 Đệ nhất Server. Bầy Bước Thành Xác nhanh hơn cậu một chút.

Hạt Dưa chậm hơn mười phút so với Toái Tâm. Gió Thổi Đũng Quần Lạnh là người cuối cùng mãn cấp, nhưng lại bất ngờ lấy được danh hiệu Đệ nhất Server. Giây phút đó, Tiểu Khắc cảm thấy bản thân tê liệt ngã xuống trên bàn máy tính. Giây phút đó, bọn họ căn bản không có hưng phấn vì lấy được danh hiệu Đệ nhất Server gì đó mà là rất cuộc có thể nhẹ nhõm ngủ một giấc. Hạt Dưa, Đũng Quần với Dữ Thú thấy Đũng Quần mãn cấp một phát liền lập tức logout.

mật Công Tử Tiêu: Em yêu, thật là vất vả cho em quá. Nghỉ ngơi tốt nhé, hôn chúc ngủ ngon nào (3)

mật Toái Tâm: Ngủ ngon, không đúng, buổi trưa tốt lành.

Tin tức hệ thống: Toái Tâm đăng xuất.

quá nhiều, còn có thể dễ dàng làm hằng ngày, chờ mấy ngày nữa mọi người đều max rồi sẽ không dễ như thế nữa.

Tiểu Khắc tính toán một chút, chỉ riêng một chỗ này thôi, một ngày có mười lăm người làm hằng ngày, phiên bản này có tổng cộng năm thể lực. Nếu danh vọng của từng thể lực đều phải đánh bảy mươi lăm cái, bảy mươi lăm nhiệm vụ này, hai người làm một lượt thì mất ba giờ.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Phải đánh đến bao giờ mới đủ chứ, ngày nào cũng đi một vòng thể này, còn làm được việc gì nữa.

đội trưởng tiểu đội Toái Tâm: Anh có thể chọn đánh danh vọng đến mức có ích đối với anh thôi, không cần phải đánh toàn bộ đến max đâu. Tôi chỉ mang anh đến làm thử một lượt, nhìn xem có nhiệm vụ nào là anh không thể làm được một mình hay không.

tiểu đội Công Tử Tiêu: T^T Em yêu, nếu đám nhiệm vụ này anh có thể tự làm thì em sẽ giải phóng cho anh sao?

đội trưởng tiểu đội Toái Tâm: ...

đội trưởng tiểu đội Toái Tâm: Để sau hãy nói.

Lý Hạo ở bên cạnh cũng đã lên đến cấp 85, đang bắt đầu tìm người tổ đội đánh phó bản Anh Hùng để nâng cấp trang bị. Phiên bản mới có chút thay đổi so với phiên bản trước kia, tuy rất nhiều phó bản kinh điển còn giữ nguyên hiện trạng, nhưng mà vẫn có vài phó bản thay đổi, không gây ảnh hưởng gì đến người chơi.

“Chúng tớ còn thiếu một DPS, Tiểu Khắc, cậu có muốn đến không?”

Tiểu Khắc nhìn nhìn Công Tử Tiêu cùng đội, cuối cùng vẫn từ chối Lý Hạo mà cùng Công Tử Tiêu đi đánh chiến trường. Dù sao trong thời gian ngắn như vậy đã max cấp, không phải người chơi chuyên nghiệp thì chính là cao thủ chơi game. Tiểu Khắc tuy rằng PVP mạnh hơn người bình thường một chút nhưng so với cao thủ căn bản không thể bằng. Nhiều lần bị đối phương đánh cho đến không cách nào chống trả.

Đang đánh ở một chiến trường mới trong phiên bản mới, Tiểu Khắc nhìn thấy một cái tên quen thuộc ở trong đội ngũ, đội trưởng đội ngũ — Năm Gạo Nếp.

đội trưởng đội ngũ Năm Gạo Nếp: Sau khi bắt đầu, đội một bảo vệ tháp một, đội hai phòng thủ tháp hai, đội ba đến giữa trận cướp cờ. Người phòng thủ tháp tự giữ tốt tháp của mình, cho dù các tháp khác có bị mất cũng không cần quan, đến giữa trận cướp cờ, cướp được về xong người giữ cờ giao cờ cho vú em. Những người khác đi trợ giúp tháp bị mất.

đội ngũ Bảy Bước Thành Xác: Xem ra như thế là tốt nhất.

đội trưởng đội ngũ Năm Gạo Nếp: Công Tử Tiêu da dày, tôi cử đến đội ba đi cướp cờ. Những chức nghiệp ẩn thân khác thì đến đội bảo vệ tháp.

Mọi người vừa mới chuẩn bị tốt, trên màn hình đã bắt đầu đếm ngược. Đã là cao thủ chơi rồi, tất cả đều dựa theo kế hoạch lúc trước, chạy về phía vị trí của mình. Toái Tâm và Năm Gạo Nếp cùng một tổ, tổ bọn họ phụ trách tháp một. Toái Tâm ẩn thân đứng ở trong bụi cỏ cạnh tháp. Trên lý thuyết nói sau khi ẩn thân đối phương sẽ không thể nhìn thấy, nhưng bởi vì cùng cấp bậc cho nên vẫn có khả năng sẽ bị phát hiện.

Năm Gạo Nếp đứng bất động ở bên cạnh, màn hình Tiểu Khắc bất chợt nhảy ra một hàng mật.

mật Năm Gạo Nếp: Không sắp xếp cho anh và Công Tử Tiêu cùng một tổ, anh sẽ không trách tôi vì chút việc nhỏ này chứ?

mật Toái Tâm: Chiến trường, chính là phải nghe theo sắp xếp, không tiếc điều gì vì thắng lợi.

mật Năm Gạo Nếp: Chắc chắn, không phải anh từng tham gia quân đội chứ?

mật Toái Tâm: Không.

Có thể là do tháp một gần điểm hồi sinh của đối phương nên bị tấn công trước. Năm Gạo Nếp triệu hoán ra một con quỷ nhỏ đánh về phía Cung Gió của đối phương. Toái Tâm mở tăng tốc, trước khi võ sĩ của đối

phương kịp vào trạng thái chiến đấu, đã thôi miên gã. Đối phương mang theo huy hiệu chiến đấu, lập tức giải trừ được trạng thái mê muội. Nhưng đơn giản là đối phương chỉ có ba người đến đây nên năm người bọn họ bên này có thể ứng phó dễ dàng.

Công Tử Tiêu bên kia cũng đã giao cờ, bên ta tăng thêm 1000 điểm. Lần thứ hai đối phương lựa chọn tấn công tháp hai, năm người bên tháp hai phần lớn đều đến giữ chân đối phương, cũng sẽ sớm không chống tiếp được, nhưng vẫn giúp Công Tử Tiêu ở giữa trận cướp cờ thoải mái hơn không ít.

đội trưởng đội ngũ Năm Gạo Nếp: Đội một để lại hai người canh tháp, một người cướp cờ giữa trận theo tôi đến tháp bốn cướp tháp.

Tháp một, hai, ba, bốn cách xa nhau ở bốn góc trong chiến trường, Có nghĩa là khoảng cách giữa tháp bốn với tháp hai là xa nhất. Đối phương nhìn thấy tháp bốn của mình bị đánh lén, sau khi sống lại bắt đầu quay về phòng thủ. Đội cho bọn họ trở lại tháp bốn, Năm Gạo Nếp đã mang người rút về tháp một, khiến đối phương chỉ còn đánh nhau với không khí.

đội ngũ Hạng Thiếu Long: Chúng ta chúng tiếc gì cũng về đây đi, trực tiếp bảo vệ cho tháp bốn là xong.

đội ngũ Toái Tâm: Tháp bốn gần với điểm sống lại của đối phương quá, rất dễ cướp.

Lần chiến đấu này vẫn là bên Năm Gạo Nếp thắng.

mật Năm Gạo Nếp: Anh muốn đánh nữa không?

mật Toái Tâm: Không, tôi phải out rồi.

mật Năm Gạo Nếp: Tôi phát hiện ngày nào anh cũng off đúng giờ, chẳng lẽ trường học cắt mạng?

mật Toái Tâm: Không phải, tôi ở nhà mình. Chỉ là quen ngủ giờ này mà thôi.

mật Năm Gạo Nếp: Vậy ngủ ngon.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Em yêu, em mau off, hôn chúc ngủ ngon em nha (3)

tiểu đội Toái Tâm: Anh cũng đi ngủ sớm đi, dù sao đêm qua đã thức suốt đêm rồi.

tiểu đội Công Tử Tiêu: () Em yêu đang quan tâm anh sao, anh rất vui đó, anh sẽ out ngay rồi về nhà ngủ.

Sau khi Tiểu Khắc đăng xuất rồi tắt máy, bên Lý Hạo vẫn chưa xong việc, vẫn đang ở chỗ đánh phó bản. Tiểu Khắc lấy thêm một cái gối đầu lên giường, tự mình lui người vào trong, chừa lại đủ chỗ cho Lý Hạo ngủ. Lý Hạo nhìn thấy Tiểu Khắc nằm xuống ngủ, cũng tắt YY đi sau đó đánh chữ để nói chuyện.

Buổi tối hôm đó Tiểu Khắc ngủ cực kỳ không ngon, nguyên một đêm đều nằm mơ. Đầu tiên là cảnh tượng Toái Tâm ở chiến trường, các loại kỹ năng như muốn lóe mù mắt cậu. Sau đó cảnh tượng vừa chuyển lại biến thành Tiêu Vũ Khải mặc quần áo ở nhà, tựa trên khung cửa nhìn cậu nấu cơm, có người từ phía sau vòng tay ôm lấy cậu, cậu vui vẻ quay đầu, lại phát hiện là Tiểu Viễn. Cuối cùng Tiểu Viễn đứng ở phía sau cửa kính, khuôn mặt nhìn cậu đầy lạnh lùng, miệng hằn khe mấp máy, Tiểu Khắc nhìn ra hần đang nói: “Ghe tởm.”

Sáng hôm sau khi Tiểu Khắc tỉnh dậy, không sớm không muộn vừa đúng bảy giờ. Lý Hạo ngủ ở bên cạnh, chần trùn kín đầu, Tiểu Khắc có chút lo lắng hần sẽ bị ngạt chết. Sau khi Tiểu Khắc rửa mặt, dùng máy làm sữa đậu nành làm một bình sữa đậu nành, cắt bánh mì thành miếng, quét trứng rồi rán lên vàng óng.

“Tiểu Khắc.” Lý Hạo đi một đôi dép lê đứng ở cửa phòng bếp, tóc trên đầu lộn xộn mất trật tự.

Tiểu Khắc đổ sữa đậu nành vào trong hai cái cốc, lấy đồ ăn sáng đã chuẩn bị tốt lúc trước từ trong tủ lạnh ra, đặt ở trên bàn. Tiểu Khắc ngồi đối diện Lý Hạo ăn sáng, bỗng nhiên cảm thấy hai ngày nay có chút im lặng quá mức. Nghĩ kĩ lại, thì ra bắt đầu từ ngày hôm qua đã không để ý đến di động. Tiểu Khắc buông đôi đũa trong tay, hai ba bước đã tới phòng ngủ, lấy di động lên mới phát hiện di động của cậu đã tắt máy...

Tiểu Khắc cầm sạc vào rồi bật nguồn lên, có ba tin nhắn chưa đọc và bốn cuộc gọi nhỡ. Bốn cuộc gọi nhỡ đều là từ Tiểu Viễn, thời gian là hai giờ chiều hôm qua. Một cái tin nhắn cũng là Tiểu Viễn, hai cái còn

lại là của Phan Triệu Dương. Một cái chúc cậu Trung Thu vui vẻ, một cái là hỏi cậu hôm nay có muốn ra ngoài chơi không.

Tiểu Khắc trả lời tin nhắn của Phan Triệu Dương, xóa tin nhắn của Tiểu Viễn.

“Hôm nay tớ phải về nhà, còn không về nữa tớ sẽ bị mẹ giết chết mất.” Ăn cơm xong, Lý Hạo lấy laptop cất vào trong túi, dây mạng lại không lấy: “Có điều kỳ nghỉ dài hạn lần này được nghỉ tới mười một ngày, cho nên ngày kia tớ vẫn có thể đến được.”

Tiểu Khắc gần như đuổi Lý Hạo ra ngoài, sau đó dọn dẹp phòng sạch sẽ. Quần áo Lý Hạo vẫn còn phơi ở trên ban công, hắn cũng không lấy đi, Tiểu Khắc đứng lên nhét quần áo vào trong túi của Lý Hạo. Tiểu Khắc vẫn rất cảm ơn Lý Hạo, vị trí của hắn trong lòng Tiểu Khắc không giống với bất cứ kẻ nào. Khi đó, Lý Hạo là người xa lạ đầu tiên đi vào trong cuộc sống của cậu. Tiểu Khắc là một người rất thiếu thốn tình cảm gia đình nhưng đã có một mảng to lớn là hắn đến lấp đầy.

Đương nhiên khiến Tiểu Khắc cảm động nhất vẫn là sau khi cậu công khai. Phản ứng của Lý Hạo là, hắn nói, tớ thích phụ nữ nhưng tớ cũng không thể chỉ thích một người phụ nữ, cậu thích đàn ông, cũng không thể chỉ thích một người đàn ông. Chúng ta đối với nhau mà nói chính là người thân, người thân thì không có giới tính.

Người khác nhìn vào đều nghĩ là Tiểu Khắc cưng chiều Lý Hạo vô điều kiện. Trên thực tế, chỉ có Tiểu Khắc mới biết được, là Lý Hạo tặng cho cậu tình yêu vô điều kiện.

Hôm nay là Trung thu, cho dù thế nào Tiểu Khắc cũng phải về nhà. Nghĩ đến Công Tử Tiêu từng chờ cậu suốt đêm ở trên game, Tiểu Khắc vẫn đăng nhập, gửi cho Công Tử Tiêu một tin nhắn, bảo anh tối cậu sẽ không onl. Phúc lợi ngày lễ của công ty là một thẻ siêu thị gần một trăm đồng. Tiểu Khắc dùng số tiền này mua chút sữa, nước trái linh tinh, còn thêm bánh trung thu công ty phát cho, cũng mang theo luôn.

Vừa mới ra khỏi khu nhà vài bước, một chiếc xe màu đen có rèm che đỗ ở trước mặt Tiểu Khắc, chặn đường đi của cậu. Tiểu Khắc không kiên nhẫn lùi lại phía sau vài bước định đi vòng qua, cửa kính bên ghế phụ hạ xuống. Tiêu Vũ Khải chào cậu: “Muốn ra ngoài sao? Tôi đưa cậu đi, coi như là báo đáp hôm đó cậu mời tôi ăn cơm.”

Tiểu Khắc nghe xong, dứt khoát mở cửa xe ra ngồi vào, nói: “Cảm ơn.”

Tầm này, gọi taxi không dễ, đi xe buýt lại phải chen chúc, có người tự nguyện làm cu li, Tiểu Khắc tất nhiên là đồng ý. Huống chi đối phương còn trả cho mình một cái bạc thang (, nghĩa là cho ai đó một lối thoát, hay giúp ai đó thoát khỏi sự xấu hổ) tốt như thế, nếu không lên, có vẻ có chút làm kiêu.

“New World, Ngự Thịnh.”

“Ồ, nơi đó sao, Ngự Thịnh là do công ty chúng ta phụ trách mở rộng, vẫn thuộc về một trong những dự án của công ty.” Tiêu Vũ Khải vừa nói chuyện vừa giúp Tiểu Khắc thắt dây an toàn. Tiểu Khắc cảm thấy dây an toàn bên hông có chút không thoải mái, cúi đầu điều chỉnh chiều dài dây một chút.

“Công tác ở phòng hậu cần có thú vị không?”

“Cũng được, tháo lắp đèn, rất thú vị.” Tiểu Khắc thành thật trả lời.

“...”

“Tôi nhớ là Triệu Dương với cậu quan hệ rất tốt thì phải.”

“Đúng vậy, cậu ấy rất tốt.”

Dọc đường đi Tiêu Vũ Khải đều nói chuyện, hơn nữa nói rất có kỹ xảo, kết mỗi câu đều là một câu hỏi, khiến Tiểu Khắc không thể không trả lời câu hỏi của anh. Tuy câu trả lời của Tiểu Khắc đều là dùng phương pháp đơn giản hóa, Tiêu Vũ Khải vẫn hiểu được hết, mà còn đáp trả rất phù hợp.

Tiểu Khắc lần đầu tiên nói chuyện phiếm cùng một người mà có thể cảm thấy không chút áp lực. Không cần vắt óc tìm cách biểu đạt để đối phương có thể hiểu được, cậu chỉ cần nói ra suy nghĩ của cậu, đối phương vẫn hiểu, thậm chí, cậu không cần giải thích.

Tiểu Viễn cũng về phòng rồi, Tiểu Khắc dù sao cũng không có việc gì làm, vậy là cậu mở máy tính ra. Cùng với tiếng động thật lớn từ case, máy tính bắt đầu khởi động. Tiểu Khắc ngồi xồm, đập đập case, cậu nghĩ tiếng ồn có thể là do âm thanh của quạt tản nhiệt quá lớn, có khi nên đi rửa quạt sạch một chút, may ra cái thứ đồ cổ này còn có thể dùng tiếp.

Máy tính khởi động mất ba phút rưỡi. Tiểu Khắc thấy tin nhắn từ 360 trên màn hình. Tốc độ khởi động này có thể vượt qua 0% máy tính cả nước. Trên màn hình có cả đồng biểu tượng linh tinh, Tiểu Khắc nhìn nhìn xóa hết những thứ vô dụng, đặt những thứ có ích vào trong một folder ở ổ E.

Trong ổ E cũng không có gì mấy, Tiểu Khắc cho hiển thị lên những folder ẩn trong đó, phát hiện tất cả đều là những tư liệu năm đó mình tra ở trên mạng liên quan đến TXL (/Tóngxingliàn/ Đồng tính luyến). Khi đó tìm đọc mấy thứ này, tay cậu lúc nào cũng run run, chỉ sợ cha hoặc dì đột nhiên đẩy cửa vào, lại sợ Tiểu Viễn chơi game phát hiện mấy thứ này. Mình của khi ấy luôn sợ hãi như vậy, lại không có một ai để có thể tâm sự, nếu lúc ấy có một người có thể nói với mình: Cho dù cậu có phải gay hay không, cậu chính là cậu, không liên quan đến bất cứ cái gì hết. Có lẽ bản thân mình khi đó đã có thể sống thoải mái hơn không ít.

Có một số việc vào thời điểm xảy ra, bản thân nghĩ lại cứ tưởng rằng mình đã phải chống đỡ bao nhiêu áp lực, bây giờ nghĩ lại, cũng chỉ lúc ấy còn quá trẻ, thời gian cùng trưởng thành chính là liều thuốc tốt nhất.

Tình cảm của Tiểu Khắc và cha mẹ cũng không tốt, cha ở bên ngoài có người phụ nữ khác, mẹ Tiểu Khắc cũng biết, nhưng mà bà không muốn hỏi đến mà thôi. Bà đối với Tiểu Khắc rất tốt, khi Tiểu Khắc được bảy tuổi, mẹ bị tai nạn giao thông qua đời, chưa đến nửa năm sau, Tiểu cha đã kết hôn với dì. Ngày kết hôn Tiểu Khắc cũng không biết, ngày ấy, Tiểu cha khóa một Tiểu Khắc mới bảy tuổi ở nhà.

Tiểu Khắc nghĩ ông sẽ trở về rất nhanh, cậu mang ghế nhỏ ra ngồi ở cửa, đợi Tiểu cha về. Cậu khóc rồi lại ngủ đến khi đói bụng tỉnh dậy lập đi lập lại không biết bao nhiêu lần mới nghe được tiếng mở cửa. Tiểu cha uống say đến không còn biết gì được bạn đỡ, một dì mặc sườn xám màu hồng nhạt không ngừng lấy tay vuốt vuốt cho Tiểu cha. Đêm hôm đó thật sự là cực kỳ rối loạn, Tiểu Khắc nhìn những người lớn xa lạ bận rộn ở trong nhà mình, sau khi những người đó rời đi, Tiểu cha mới tỉnh. Ông lớn tiếng gọi tên dì và Tiểu Viễn, Tiểu cha ôm hai người họ khóc lớn ở trên giường, nói: “Cuối cùng chúng ta đã có thể bên nhau rồi.”

Tiểu Khắc ôm chặt lấy cái gối ôm trên ghế sa lông, hoảng sợ đứng trong hành lang tối tăm, nhìn cha mình gào khóc ôm lấy một người phụ nữ và một đứa trẻ lớn tương đương mình. Đêm hôm đó Tiểu Khắc sẽ vĩnh viễn không quên. Thật ra nếu không phải lúc đó Tiểu Khắc mới có gần bảy tuổi, cậu sẽ sớm có thể hiểu được, cậu đã sớm bị cô lập khỏi gia đình rồi.

Lúc đầu, Tiểu Khắc vừa mới mất mẹ rất thích dì xinh đẹp này, luôn bám theo bà. Dần dần cậu mới nhận ra, người phụ nữ xinh đẹp này tuy rằng ăn, mặc, ở, đi lại đều không bạc đãi cậu, nhưng lại không bao giờ nói chuyện với cậu, ngay cả một câu hỏi thăm đơn giản cũng không có. Bà luôn dùng giọng nói dịu dàng với Tiểu Viễn, luôn mỉm cười giúp Tiểu cha thất cựa vạt, lại luôn dùng vẻ mặt hờ hững, lạnh nhạt đối diện với Tiểu Khắc. Khuôn mặt kia không có biểu tình gì, cũng không có bất cứ thái độ gì, đã trở thành cơn ác mộng sâu nhất trong thời thơ ấu của Tiểu Khắc.

Thật ra đôi khi nghĩ lại, hành động của dì năm đó cũng quá tốt rồi, không nói đến trên pháp luật hai người không có quan hệ thân thuộc gì, cho dù là người xa lạ làm được đến thế này là cũng đủ rồi.

Đến khi Tiểu cha phát hiện ra đứa con lớn của mình có vấn đề, thì Tiểu Khắc của lúc ấy đã không nói câu nào nữa.

Tiểu Khắc hiện tại đã biết rõ, lúc ấy dì chẳng qua là đem những bất mãn với mẹ Tiểu Khắc trút hết lên người cậu, lúc ấy Tiểu Khắc chính là vết mực đen sì trong cuộc đời bà. Trong cuộc đời con người ta chung quy làm rất nhiều chuyện như vậy, vào lúc ấy thì nghĩ là đương nhiên, mình chính là hóa thân của chính nghĩa, làm thế nào cũng không đủ, hiện tại nhìn lại, lúc ấy chẳng qua là còn trẻ, chưa trưởng thành, ba chữ này (?) đã khắc phủ lên những năm tháng đó như một cái biểu tượng cho kết thúc.

Có thể là hiện tại dì đã lớn tuổi nên đối với những việc làm năm đó có chút hối hận, luôn như có như không bắt đầu thật sự quan tâm đến Tiểu Khắc. Có khi Tiểu Khắc muốn nói với bà, hà tất phải làm vậy, nhiều năm như vậy cũng là quá khứ hết rồi, những chăm quan tâm của dì mà để dành cho một người xa lạ, người đó còn nhớ đến dì như một người tốt, dành cho cậu, chỉ lãng phí mà thôi.

Về phần Tiểu Viễn, Tiểu Khắc đã sớm thông suốt. Có một số người nếu đã giữ không được, thì hãy để bọn họ ra đi. Vào lúc mình cực lạnh lẽo, nó đã cho chính mình một hơi ấm, chẳng lẽ còn muốn không biết xấu hổ bắt nó trở thành mặt trời trong cuộc sống của mình.

Tiểu Khắc nhìn thấy trong folder còn có một vài tấm ảnh ngày xưa, không nhiều lắm, dù sao thì sự tồn tại của bản thân mờ nhạt như vậy, ai sẽ chụp ảnh kỷ niệm cậu đây, có khi bọn họ còn ước gì mình nhanh chóng biến mất khỏi nhân gian, không quấy rầy bọn họ nữa. Trong số đó có một tấm ảnh, Tiểu Khắc dừng lại, trong đó là một nam sinh chừng mười bốn mười lăm tuổi ôm chính cậu mới có mười tuổi vào trong ngực, cậu vịn vịn đòi ra.

Khóe mắt của nam sinh đang nhìn về phía Tiểu Khắc như thể đang thông báo cho cậu biết, anh ta, chính là Tiêu Vũ Khải.

Thì ra Tiêu Vũ Khải là không nói sai, nhưng mà tấm ảnh này chụp khi nào không biết, cậu hoàn toàn không có chút ấn tượng nào. Chỉ mơ hồ nhớ rằng lúc ấy có một người cực kì xấu xa cực kì đê tiện, so sánh như vậy, khác xa so với Tiêu Vũ Khải bây giờ.

Tiểu Khắc lấy một cái USB trong ngăn kéo ra cop ảnh vào, những thứ khác đều xóa hết. Đồng ảnh rồi GV trong ổ cậu đều xóa hết, mấy thứ này, hiện tại cậu cũng không cần nữa. Còn có một folder nhật kí của mình, Tiểu Khắc vốn đã bỏ vào thùng rác, cuối cùng vẫn mở thùng rác ra khôi phục lại, chuyển hết vào trong USB. Tuy những thứ này đều là lịch sử đen tối của mình, nhưng lịch sử đen tối còn tốt hơn là không có lịch sử. Mấy thứ này sẽ nhắc nhở cậu, ngốc một lần là quá đủ rồi, đừng ngốc thêm nữa.

Sau khi dọn dẹp máy tính sạch sẽ, tốc độ vận hành của máy tính cũng tăng lên không ít. Lúc dọn dẹp đến ổ F, Tiểu Khắc kinh ngạc phát hiện ra client của Người Mạo Hiểm. Năm nay, sau khi bị đuổi, cậu mới bắt đầu chơi Người Mạo Hiểm, trước đó vốn không biết có trò chơi như vậy, vậy mà máy tính của cậu có trò chơi này, chỉ có thể có một lý do, chính là Tiểu Viễn cũng chơi Người Mạo Hiểm.

Tiểu Khắc thử mở client ra xem một chút, nhìn màn hình đăng nhập, vẫn là trước khi Người Mạo Hiểm đổi mới phiên bản. Có thể lúc ấy máy tính của Tiểu Viễn bị hỏng, nên dùng máy tính của cậu. Tiểu Khắc liền giữ client lại, nói không chừng khi nào đó Tiểu Viễn vẫn có thể dùng tới.

“Tiểu Khắc, mẹ tôi gọi điện nói là muốn ăn ở bên ngoài. Tôi lái xe đưa anh đi.” Tiểu Viễn đẩy cửa ra, nhìn Tiểu Khắc đang nhìn máy tính, biểu hiện lên có chút khó chịu.

“Được.” Tiểu Khắc gật đầu, tắt máy tính và rút USB ra, cất vào trong túi áo, theo Tiểu Viễn ra ngoài.

Xe Tiểu Viễn đỗ ở ga ra ngầm, Tiểu Khắc mở cửa bên ghế phụ ngồi xuống.

“Anh thắt dây an toàn vào, tôi không muốn vì anh mà bị cảnh sát giao thông phạt tiền đâu.” Tiểu Viễn ngồi vào trong xe, xoay người thắt dây an toàn.

Tiểu Khắc lặng lẽ thở dài, lúc này đột nhiên thẳng nhóc Tiểu Viễn này thật sự là có chút không được tự nhiên, thỉnh thoảng hình như là cố ý nhằm vào cậu thật, nhưng thật ra đang tìm lại cảm giác tồn tại trước kia. Tiểu Khắc nghĩ đến đây chợt cúi đầu cười, Tiểu Viễn đang lái xe, giọng điệu cứng nhắc hỏi: “Anh cười cái gì?”

Cười cậu quá ngây thơ. Những lời này Tiểu Khắc cũng không dám nói ra, nếu không nhất định sẽ bị Tiểu Viễn đuổi thẳng xuống xe. Tiểu Viễn bị Tiểu Khắc làm cho không sao hiểu nổi, nhìn không được quay đầu nhìn Tiểu Khắc. Lần này đối thành Tiểu Khắc mặt không chút thay đổi, chỉ về phía trước nói: “Nhìn đường đi.”

Đích đến của bọn họ là một nhà hàng tư nhân, Tiểu Viễn rất quen thuộc với nơi này, Tiểu Khắc thì chưa từng tới. Hiện tại cũng không biết là những người này nghĩ như thế nào, thì ra đều là tìm cái khách sạn sang trọng lộng lẫy mở ở đoạn đường xa hoa này. Bây giờ cho dù có tìm khắp góc ngách ở nơi này cũng không ra một khách sạn nhỏ có giấy phép kinh doanh. Hóa ra cái kia gọi là khí thế, hiện tại chỉ coi là không khí.

Nghe đâu nhà hàng này mỗi ngày chỉ làm thức ăn đủ cho mười lăm người, bán hết cho mười lăm người này, cho dù là thị trường đến ăn, cũng tuyệt đối không làm nữa. Cứ như vậy liền khiến những kẻ có tiền bị nơi

đây thu hút. Thật ra Tiểu Khắc cũng không thấy thức ăn nơi này có gì khác, có khi những người tâng bốc nhà hàng này có thể ăn ra được nhiều hương vị hơn cậu.

Súp trong nồi lẩu là súp thịt, Tiểu Khắc không thích lắm, cậu thích ăn súp cay. Cậu cứ cảm thấy trong súp có mùi thuốc đông y là lạ, nên ăn qua loa một chút rồi để đĩa xuống.

“Tiểu Khắc không thích ăn lẩu?” Dì nhìn thấy Tiểu Khắc còn chưa ăn được gì đã để đĩa xuống, sững sốt một chút.

“Không có, buổi sáng ăn nhiều.”

Dì nghe thấy câu trả lời của Tiểu Khắc, vớt một ít thịt trong nồi ra, gấp vào trong bát Tiểu Khắc, cười nói: “Con là thanh niên, ngoài miệng nói ăn no, vừa quay một cái lại đói bụng ngay.”

“Mẹ, sao mẹ lại không có hỏi con một chút là đã ăn no chưa?” Tiểu Viễn ở bên cạnh bắt măn nói.

“Hỏi cái gì mà hỏi, hỏi con hơn hai mươi năm, con không chê, nhưng mẹ thấy chán rồi!”

Dì để đĩa xuống cười cười, không biết sao lại cảm thấy mắt mình có chút nóng lên. Những năm gần đây bọn họ cố gắng gần gũi hơn với Tiểu Khắc, nhưng cho đến bây giờ, Tiểu Khắc vẫn cứ khách sáo như thế. Cậu luôn tự xem mình chỉ là một vị khách, lúc nào cũng duy trì dáng vẻ thờ ơ. Nghĩ đến lúc ấy chính mình từ chối một đứa trẻ luôn đi theo sau lưng mình mở vòng tay ra xin một cái ôm, đến cuối cùng vẫn từ chối.

Một bữa ăn mặc dù không thể nói là ăn trong buồn bực, nhưng tuyệt đối có thể khiến cho người ta khó tiêu. Cũng chỉ là những ngày lễ tết phải về nhà Tiểu Khắc mới mệt mỏi như thế. May mà không phải ăn như vậy mỗi ngày, nếu không thì không đau dạ dày cũng mắc bệnh tim gì đó. Còn Tiểu Viễn lại ăn rất vui vẻ, gần như một nửa thức ăn đều vào dạ dày Tiểu Viễn.

“Hôm nay là lễ Trung thu, tối nay Tiểu Khắc ở nhà chứ?” Tiểu cha hỏi.

“Không ạ, sáng mai đi làm.”

“Không phải chỉ là một viên chức nhỏ phòng hậu cần thôi sao, làm gì mà chăm chỉ vậy, ngày mai tôi đưa anh đi làm.” Tiểu Viễn cuối cùng cũng ăn no, bỏ đĩa xuống, bưng nước trà trong tay chậm rãi uống, liếc mắt nhìn Tiểu Khắc nói.

Tuy trong lòng Tiểu Khắc khó chịu với lời nói của Tiểu Viễn nhưng vẫn quyết định ở lại đêm nay. Có một số việc, nên làm vẫn phải làm.

Nếu đã phải ở lại một đêm, Tiểu Khắc update lại client Người Mạo Hiểm. Buổi chiều không có việc gì, chỉ bằng lên game đi dạo, cũng còn tốt hơn ngồi ở phòng khách cùng bọn họ mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

Tin tức hệ thống: Toái Tâm đăng nhập.

Mở danh sách bạn tốt ra, người đang onl không nhiều lắm, người cậu quen lại càng không có mấy người. Hạo Kiếp, Công Tử Tiêu, Đứng Quân, Dữ Thú Đồng Hành đều không onl, còn lại những người gọi là quen biết cũng chỉ thừa lại Năm Gạo Nếp. Còn đang nghĩ ngợi, Năm Gạo Nếp đã gửi đến một cái mật.

mật Năm Gạo Nếp: Hé lu

mật Toái Tâm: Hôm nay tâm trạng tốt nha.

mật Năm Gạo Nếp: Thường thôi thường thôi, bọn tôi định đi đánh phó bản, anh muốn đi cùng không?

mật Toái Tâm: Được.

Năm Gạo Nếp muốn đi đánh phó bản, người trong đội ngũ tất nhiên là người Cẩm Vệ Quân. Người Cẩm Vệ Quân khác với Nam Đường, bọn họ không tập trung vào PVP, bọn họ còn có một nhóm người là cao thủ PVE, còn có một đội những người từng là cao thủ chuyên giết phó bản. Ví dụ như trong tiểu đội này, kiếm khách tên Tam Giang Thắm Hoa, chính là át chủ bài T đứng đầu đội diệt phó bản.

Đội diệt phó bản hàng đầu server của Người Mạo Hiểm bình thường đều là cực kì tàn khốc. Bọn họ tổ đầy 40 người một đội, sau đó bắt đầu đánh phó bản. Bình thường nếu ba lần sai lầm làm cho đoàn bị diệt sẽ bị những người khác bổ sung thay thế, đánh xong Boss chẳng những không được chia trang bị, mà còn bị mới

Tuy rằng Tiểu Khắc rất không thích đội ngũ như vậy, nhưng cậu không thể phủ nhận tồn tại của loại đội ngũ này. Dù sao, cho dù tồn tại không hợp lí thế nào, cũng chỉ có loại đội ngũ này mới có thể ghi chép lại cách tấn công nhanh nhất, chính xác nhất cho những người khác.

công hội Em Mới Mười Lăm: Tôi cảm thấy phiên bản này khá hơn phiên bản trước nhiều.

công hôì Em Mới Mười Lăm: Oh no, xin cùng ðừng nói.

công hội Hat Dừa: Cậu đã nói quá nhiều rồi.

công hội Toái Tâm: Xác Không Mang Quần hôm nay làm sao vậy, có cảm giác không giống với trước kia lắm.

20. Chương 20: Hằg! Ngày

tiểu đội Tam Giang Thám Hoa: Từ từ hẫng kéo, tôi còn chưa sửa trang bị.

tiểu đôi Tam Giang Thám Hoa: Vợ Công Tử Tiêu đó!!!

đôi trưởng tiểu đôi Năm Gao Nếp: Các câu nói bấy ba cái gì thế, Toái Tâm là anh em của tôi.

Phía Tiểu Khắc cũng hiện ra khung đối thoại, hỏi có chấp nhận truyền tống hay không, nhấn chọn “Yes” rồi đến cửa phó bản, Năm Gạo Nếp đã thay trang bị phó bản rồi, một bộ trang phục màu trắng hoàn toàn, tay áo rộng dài, nguyên bản giống một tiểu Lolita, giờ lại giống một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều.

tiểu đôi Toái Tâm: Tôi đọc giới thiệu trên diễn đàn rồi, chắc không có vấn đề gì đâu.

Phó bản Anh Hùng có mô hình giống các phó bản khác nhưng Boss và quái nhỏ thì nhiều hơn một ít, máu của quái cũng dày hơn một ít, trang bị rơi ra chắc chắn cũng tốt hơn một ít. Tiểu Khắc đã từng là người chỉ huy đội ngũ đánh phó bản vậy nên phó bản Anh Hùng tất nhiên cũng không làm khó được cậu. Hơn nữa đội ngũ của cậu đều là những người mạnh nên cậu cũng không có áp lực gì.

Năm người trong đội ngũ chỉ có Toái Tâm là mặc giáp da, cho nên rơi ra giáp da gì cũng đều bị Toái Tâm cầm đi. Còn lại vũ khí, bởi vì vũ khí của cậu và Bắn Vào Mặt Anh (thợ săn) đều yêu cầu độ nhạy và độ bền cao nên cậu để vũ khí cho người khác.

tiểu đội Tam Giang Thám Hoa: Miếu sát[1] của Toái Tâm cao thật, tôi nhớ là trang bị của cậu vẫn là trang bị lam lục khi thăng cấp mà, làm thế nào mà miếu sát còn cao hơn cả Tiểu Sinh Gian Trá nữa người trang phục tím nữa thế? Khi nào rồi nhóm chúng ta đi xem ai giết nhiều hơn đi.

tiểu đội Tiểu Sinh Gian Trá: Lão đại à, con Boss kia cứ đi đi lại lại, tôi không sao ra tay được.

tiểu đội Toái Tâm: Không được, tôi không chịu được không khí như vậy.

Thứ nhất Tiểu Khắc không thích cảm giác như vậy, thứ hai cậu còn có chuyện phải làm, có trách nhiệm của chính mình.

Thời gian loáng cái đã đến chiều, bọn họ đều đã đánh qua toàn bộ phó bản Anh Hùng ở phiên bản này một lượt, Tiểu Khắc cũng đã gom được một bộ trang bị 7788, cho đến tận khi đi ở bên ngoài gọi to ra ăn cơm, Tiểu Khắc mới tạm biệt người trong đội rồi đăng xuất.

Lúc Tiểu Khắc ra đến cửa liền nhìn thấy Tiểu Viễn đang mỉm cười mở cửa đi ra, nhìn thấy Tiểu Khắc một cái nháy mắt thu lại mỉm cười. Tiểu Khắc tâm tình không tồi, sau khi cho cậu ta khuôn mặt tươi cười mới đi đến phòng ăn. Sau khi ăn xong Tiểu Khắc rửa bát sạch sẽ, ngồi trên ghế sa lông cùng Tiểu cha xem TV. Dì lại đang lải nhải chuyện Tiểu Viễn chơi game ở đâu đó.

“Anh xem xem Tiểu Viễn nghỉ ba ngày nay, từ sáng đến tối chỉ có game, anh cũng không quản con.” Dì ngồi trên ghế sa lông phàn nàn với Tiểu cha.

Tiểu cha nằm nghiêng ở ghế, chăm chú xem TV, nghe thấy dì phàn nàn chỉ ậm ừ hai cái, cũng không nói gì. Dì ngồi trên ghế sa lông vừa gọt cam vừa nói: “Tiểu Viễn lớn như vậy rồi cũng không tìm bạn gái, cả ngày chỉ chơi game như thế, cái thằng, lớn như vậy cũng không làm cho người ta bớt lo.”

“Con nhà ông Dương, tháng sau kết hôn rồi, ôi, cũng không biết hai thằng con trai nhà mình đến khi nào mới có thể kết hôn.” Nói tới đây, dì dừng một chút, dường như cảm thấy nói đến đây có chút xấu hổ. Tiểu cha căn bản không nghe được dì nói cái gì, chỉ biết là dường như dì nói chuyện với ông, mới trả lời một câu: “Đúng đó.”

“Tiểu Khắc hiện tại có tìm bạn trai không?” Nhìn thấy Tiểu cha không để ý đến lời của bà, dì lại chuyển hướng về phía Tiểu Khắc.

“Không ạ.”

Dì nghe vậy: “Không có ư, aizz, tiếc là dì cũng không biết, bằng không sẽ giới thiệu cho con vài người...”

Phụ nữ lớn tuổi hiển nhiên sẽ dong dài một chút, Tiểu Khắc cũng không để ý đến điều đó, cũng không nói gì bà, liền cứ nói tiếp như vậy. Dì dường như rất cao hứng, dù sao trong nhà ít khi có người chăm chú nghe bà nói chuyện như vậy, quan trọng nhất là chưa bao giờ nói chen vào.

Tiểu cha đang xem một bộ phim thời kháng chiến. Gần đây những phim như vậy rất phổ biến, nhưng hơn nữa là không chuyên nghiệp. Nhân vật nam chính kia theo Tiểu Khắc thấy tuyệt đối giống như thần, nào là tránh viên đạn, tự do thoát khỏi sức hút của Trái Đất, một mình đánh lại mười, cuối cùng còn thêm một câu: “Tôi còn chưa có dùng lực, cậu đã ngã xuống”. Thật sự là rất thách thức chỉ số thông minh thấp nhất của người xem.

Vì không để cho chỉ số thông minh thấp nhất của mình một lần nữa hạ xuống, Tiểu Khắc quyết định kết thúc cuộc nói chuyện giữa cậu và dì để trốn về phòng. Đã hơn mười giờ, Tiểu Khắc cũng lười online, thu dọn giường chuẩn bị ngủ.

Lúc Tiểu Khắc xuống giường đi nhà vệ sinh đã là nửa đêm, nhìn thấy cửa phòng Tiểu Viễn vẫn còn hắt ra ánh sáng, quyết định ngày mai vẫn là tự mình ngồi taxi đến công ty thì hơn, xem ra không thể trông cậy vào Tiểu Viễn.

Như thế nào cũng không nghĩ tới sáng sớm hôm sau, Tiểu Viễn tinh thần hết sức tỉnh táo xuất hiện ở trong phòng ăn.

“Hôm nay sao bắt ngờ vậy, còn chưa gọi con đã tự dậy rồi.” Dì trên chọc nói.

Tiểu Viễn vừa mới tắm rửa xong, tản ra mùi sữa tắm thoang thoang, còn có bọt nước lặn xuống theo mái tóc, đọng ở trên áo ngủ một mảng lớn: “Sao vậy, mẹ không thích à, vậy lần sau con sẽ chờ mẹ vào gọi dậy, mẹ không gọi con sẽ không dậy.”

“Gớm, nói cứ như sau này ngày nào con cũng có thể dậy đúng giờ vậy. Mẹ đã nói với con rồi, chờ một chút đưa anh con đến công ty trước đã.”

“Biết rồi, biết rồi. Không đưa anh ấy đi làm thì chẳng nhẽ con mang đi bán hay sao, tối qua mẹ đã dặn rồi sáng nay lại nữa, mẹ có thấy phiền không vậy.”

“Mẹ nói có một câu mà con đáp lại nhiều như vậy.” Dì dùng khăn lau lau tay, lại vào phòng bếp.

Tiểu Khắc được Tiểu Viễn đưa đến công ty đúng giờ, trước khi xuống xe Tiểu Khắc vẫn nói một câu khách sáo: “Cảm ơn.”

“Xi, đừng có cảm ơn, tôi đưa anh đi là vì ba tôi và mẹ tôi muốn anh ở thêm tối nữa đó.”

“Tôi biết rồi.” Tiểu Khắc nói những lời này như đám một cái vào đồng bóng, khiến cho Tiểu Viễn cảm thấy không thú vị gì, cuối cùng cũng chỉ có thể bĩu môi, lái xe đi.

Tiểu Khắc vừa ngẩng đầu vừa lúc nhìn thấy Phan Triệu Dương đi xuống từ xe Phó tổng Đỗ Tranh. Phan Triệu Dương ngẩng đầu vừa lúc nhìn lại Tiểu Khắc, cậu ta lập tức quay đầu tức giận giơ ngón giữa với Đỗ Tranh, không chút do dự đóng sầm cửa lại.

“Tiểu Khắc, sớm thế mà đã đến rồi.” Phan Triệu Dương nhiệt tình vỗ vai Tiểu Khắc, như thân mật lắm.

Tiểu Khắc bắt lấy tay cậu ta trên vai mình, nói: “Tôi chưa thấy gì hết.”

Phan Triệu Dương xoa xoa tay, cười hì hì hai tiếng: “Tớ biết Tiểu Khắc là tốt nhất mà, trưa nay tớ mời cậu ăn cơm, muốn ăn gì cũng được.”

Công việc cũng giống như bình thường, chỉ là thiếu một mục lên tầng tháo lắp đèn, xem ra nói lúc thích hợp là tuyệt đối có ích. Chỉ là nếu không còn hạng mục này, Tiểu Khắc thật không biết nên lấy cớ gì để gặp Tiểu Vũ Khải. Giữa trưa Phan Triệu Dương quả nhiên thực hiện lời hứa của cậu ta, tuy rằng tiền cơm mời khách cũng là được công ty cấp cho.

Có thể là ngày đầu tiên đi làm sau kì nghỉ nên toàn bộ công ty đều có chút lười biếng, nhưng nói thật là Tiểu Khắc rất thích tình trạng này, dù sao những người đó mà lười biếng sẽ không gây khó dễ cho phòng Hậu cần bọn cậu nữa.

Tối về đến nhà lên mạng, vừa mới lên đã bị Công Tử Tiêu mời tổ đội.

đội trưởng tiểu đội Công Tử Tiêu: Em yêu, trang bị của anh đã sắp đủ bộ rồi, anh muốn đi đánh Biển Áo. (Biển Áo: Lấy một vật phẩm ma pháp phục chế lại thành vật phẩm khác, cũng chính là đổi bề ngoài bộ trang bị của bạn thành giống của hình dáng của thứ khác.)

tiểu đội Toái Tâm: Nhanh thật đấy, một bộ trang bị cần ít nhất một vạn giá trị danh vọng, các anh đánh khi nào vậy?

đội trưởng tiểu đội Công Tử Tiêu: Giá trị danh vọng của anh cho đến giờ đều không có chỗ cần dùng, trước kia đều dùng để thay đổi tọa kỵ.

đội trưởng tiểu đội Công Tử Tiêu: Anh muốn đi đánh Biển Áo, em yêu, theo em thì gọi cảm hơn hay trang trọng hơn?

tiểu đội Toái Tâm: Anh là đàn ông, gọi cảm cái gì?

đội trưởng tiểu đội Công Tử Tiêu: Vậy anh sẽ trang trọng một chút là được rồi.

Sâu trong nội tâm Tiểu Khắc đang gào thét, trang trọng, trang trọng, anh với hai chữ này có dây mơ rễ má gì với nhau sao? Nếu anh có thể phù hợp với hai chữ này, tôi đây chính là “hay nói”!

Cuối cùng Công Tử Tiêu đúng thật là Biển Áo thành một bộ quần áo Trung Quốc màu đen rất trang trọng. Tiểu Khắc nhìn kỹ, đây không phải là bộ mà Dữ Thú Đồng Hành mặc khi chứng hôn cho mình và Công Tử Tiêu hay sao. Màu nền đen, viền hoa văn đỏ, mặc trên người Công Tử Tiêu thích hợp không nói nên lời, chỉ là Công Tử Tiêu vừa lên tiếng liền phá hỏng.

đội trưởng tiểu đội Công Tử Tiêu: Em yêu, anh cảm thấy anh mặc bộ này như thế nào, em có cảm thấy X (dục) hỏa đốt người hay không (*^0^*)

tiểu đội Toái Tâm: Anh bọc kín như vậy, có thể có cảm giác gì đây.

đội trưởng tiểu đội Công Tử Tiêu: Em yêu, em thật là không có tình thú, em không biết bộ này thuộc loại sản phẩm cảm dỗ hay sao? Em có cảm giác kích thích muốn xé mở một thân quần áo đứng đắn này không?

tiểu đội Toái Tâm: Không có.

đội trưởng tiểu đội Công Tử Tiêu: Hức hức, em yêu, em thật sự là rất lạnh nhạt. Như vậy sẽ khiến anh lại phải trào tường (ngoại tình) đó.

tiểu đội Toái Tâm: Anh đi nhanh nhanh lên, tôi bắc cho anh một cái thang.

đội trưởng tiểu đội Công Tử Tiêu: Chúng ta đi làm hằng ngày đi.

tiểu đội Toái Tâm: Anh chuyển đề tài nhanh thật đấy.

Bản đồ mới chỉ cần lần đầu tiên bay qua, đợi sau khi làm nhiệm vụ lúc trước xong, chủ thành sẽ mở cho người chơi một đường đi trực tiếp thông đến cửa truyền tống của bản đồ mới, rất tiện cho người chơi đi bản đồ mới làm hằng ngày. Hiện tại đã có rất nhiều người mẫn cấp, vật phẩm rơi ra trong nhiệm vụ hằng ngày rõ ràng không thỏa mãn được nhu cầu của người chơi, làm cho nhiều lúc cầu vượt quá cung, thường thường sẽ xuất hiện tình trạng dưới đây.

Công Tử Tiêu còn chưa có mở ra vật phẩm nhiệm vụ đã bị người tấn công tiến vào chiến đấu, là một chợ sẵn. Công Tử Tiêu ra một chiêu Thiên Lý Chi Ngoại, kéo thợ săn kia vào lòng mình. Bằng ưu thế trang bị và Toái Tâm, bạo úc (ho khan) thợ săn kia. Thợ săn kia ở trong lòng Công Tử Tiêu vừa kêu to “Yamete” vừa vùng vẫy nhưng skill của hắn đều bị Toái Tâm dùng kỹ năng khống chế hóa giải. Thợ săn vốn là loại chức nghiệp không có khoảng cách thì sẽ không sống được, bị hai người đáng khinh Công Tử Tiêu và Toái Tâm giữ ở nơi này mạnh mẽ đâm chọc.

Người bên ngoài đến đây xem một màn tàn nhẫn, đều rơi nước mắt đồng tình chua xót tên thợ săn bị bắt kia. Nhưng sao khi nhìn đến đông tác thành thạo mà đáng khinh của hai người Công Tử Tiêu và Toái Tâm kia đều lặng lẽ rời đi. Từ đó Công Tử Tiêu và Toái Tâm tựa như hai tội phạm cực kì hung ác, phạm là người nào cản trở bọn họ làm nhiệm vụ, đều bị kéo đến trong lòng, trước bạo cúc (ho khan), sau cắt đưa chuột.

đội trưởng tiểu đội Công Tử Tiêu: Từ sau khi phiên bản này nâng cấp kĩ năng cho thợ săn, anh phát hiện ra tay với thợ săn càng ngày càng dễ.

tiểu đội Toái Tâm: Thợ săn ở phiên bản này đã thành công thay thế đạo tặc rồi, trở thành chức nghiệp ở đã ngoại dễ ra tay nhất, không một ai bằng được.

đội trưởng tiểu đội Công Tử Tiêu: , em yêu, em đừng như vậy, anh tuyệt đối không cảm thấy em dễ ra tay.

tiểu đội Toái Tâm: Đưa đội trưởng cho tôi.

đội trưởng tiểu đội Công Tử Tiêu: -_-#

[5] Thực ra mình không hiểu đoạn này lắm, vì tớ cũng không biết bỏ đầu bỏ đuôi đi nó thành cái gì. Có vẻ như nó liên quan đến một bài hát trên mạng “Thơ tụng nguyên liệu nấu tiết tháo”, nghe đáng yêu lắm J

21. Chương 21: Tôi Đã Cho Rằng Chúng Ta Là Bạn

Hàng ngày đã làm xong, Tiểu Khắc cũng không có việc gì làm, liền kéo Công Tử Tiêu đi đánh phó bản Anh Hùng. Công Tử Tiêu chưa từng đánh qua phó bản Anh Hùng mới này, Tiểu Khắc lo anh không làm T được nên tìm Hạo Kiếp làm T, ví dụ em là Hoa Băng, còn lại một chỗ trống để cho Năm Gạo Nếp.

Nguyên một đội này trên cơ bản đều là những người Tiểu Khắc quen biết, hơn nữa vốn đã từng hợp tác qua ở phó bản. Về phương diện này thì trang bị PVE của Công Tử Tiêu là kém nhất, nhưng cũng may là PVP cấp bậc cao, trình độ lại tốt, ở phó bản cũng hay ra trò.

mật Hoa Băng: Đại thần ơi, em cảm thấy không khí trong đội ngũ phó bản thật quý dị.

mật Toái Tâm: Có sao?

mật Hoa Băng: Anh mở plugin miêu sát ra mà xem, trình độ bọn họ sắp đánh lên cấp thần rồi. Lão đại hôm nay không giả moe, Năm hôm nay cũng không làm nũng, Hạo Kiếp trước kia quan hệ không sâu không rõ ràng lắm, nhưng em khẳng định không phải là cái dạng này.

Tiểu Khắc nhìn đội ngũ một chút, phát hiện thật sự có chút không bình thường. Ba người bọn họ tranh nhau mở quái, sau đó không đợi Toái Tâm ra tay đã tiêu diệt hết quái nhỏ. Đợi đến lúc đánh boss bọn họ lại thi nhau chạy tới, khiến cho Hoa Băng bên cạnh nhầm chán tán gẫu với Toái Tâm.

mật Hoa Băng: Ghen tuông quả nhiên là sức chiến đấu cực mạnh. Đại thần, anh chính là một nhân tài, anh nghĩ như thế nào mà lại để mấy người này cùng một chỗ? Nghiêm chỉnh như vậy, hai ta đến đánh chai xì dầu (Ý chỉ đánh chơi thôi), thoải mái quá luôn ()/ Ngài thật sự là cao nhân!

mật Toái Tâm: Ghen? Đều là bạn bè, ghen cái gì.

mật Hoa Băng: Đại thần, anh mù mờ quá rồi, ai bảo anh là giữa bạn bè với nhau thì sẽ không ghen, bạn bè còn ghen nhiều hơn thì có. Hiện tại chính là điển hình của bạn bè cũng ghen đó.

Nhìn đám tin mật màu hồng nhạt của Hoa Băng, bắt đầu lo lắng mình đem một đám người như vậy ở cùng chỗ có phải sai lầm thật hay không? Nhưng nhìn đám người kia đánh phó bản nhiệt tình như thế, mà mình lại ít phải ra tay, lại thấy, có gì lần sau lại gọi bọn họ đi đánh phó bản...

Sau khi phân chia trang bị đánh phó bản xong, một đám người lại bắt đầu đánh chiến trường. Chiến trường đoạt cờ nhỏ dành cho mười lăm người, Hạo Kiếp thay một bộ trang bị PVP phụ trách mang cờ, Hoa Băng bảo vệ bên cạnh. Công Tử Tiêu, Năm Gạo Nếp, Toái Tâm ba người tạo thành tiểu đội giết cờ, chuyên môn ngắm bắn người tiên phong của đối phương.

Bắt đầu không bao lâu, Hạo Kiếp liền rút lá cờ của đối phương lên, không lâu sau đó cờ của chính mình cũng bị nhổ lên.

Mang cờ của đối phương là một kiếm khách, nửa người trang bị PVP nửa người trang bị PVE, máu dày công cao, hơn nữa phía sau còn có một thợ săn, một vú em. Công Tử Tiêu chọn vú em, tung Thiên Lý kéo vú em về phía mình, nhưng lại làm một cú kêu gọi đầu hàng cực kì đáng khinh. Chính là anh sử dụng kĩ năng tự động thiết lập hét lên ở phụ cận một câu.

hét lên Công Tử Tiêu: Let's 3P.

Tiểu Khắc nhìn thấy câu chiêu hàng này, khóe miệng giựt giựt hai cái, kiếm khách và thợ săn kia thấy đồng đội của mình cứ như vậy bị đối phương kéo đi tra tấn, vậy mà lại vô cùng không trượng nghĩa mở kỹ năng muốn chuồn.

Vú em nho nhỏ chỉ mặc áo vải làm sao chịu nổi ba quyền đầy sức mạnh của dân chuyên nghiệp, đo đất trong tích tắc. Ba người lập tức lên tọa kỵ đuổi theo, người cầm cờ không thể ngồi tọa kỵ nên nhanh chóng bị ba người bắt kịp. Lần này đối phương không có vú em, Công Tử Tiêu trực tiếp kéo tiên phong của đối phương lại.

hét lên Công Tử Tiêu: Let's 3P.

Kiểm khách có dao phay tất nhiên là phải khác xa vú em, người kia mặc một bộ giáp và sư mang theo đại đao vàng lóng lánh, dùng Thiên Lý kéo Năm Gạo Nếp đang đứng một bên về phía mình. Thợ săn vừa thấy tiên phong sắp người ta lôi đi lập tức cũng tham gia cuộc chiến. Nhất thời 3P thăng cấp thành NP. Thợ săn bởi vì da mỏng, rất nhanh đã gia nhập đội ngũ nằm đất. Kiểm khách giống như một tiện thụ cứng đầu, không ngừng phản kháng, nói thế nào cũng không chịu đi vào khuôn khổ.

đội trưởng tiểu đội Toái Tâm: Máu quá dày.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Ấy da ấy da em yêu, quay ít sung sướng, quay nhiều hại thân, quay điên cuồng tình tẫn nhân vong. Cái loại chức nghiệp máu dày này phải điên cuồng quay mới được, như vậy hấn mới có thể tan thành tro bụi.

(quay chính là quay cái đó đó, là một trong những câu đối đáp ngôn ngữ mạng của bên Trung)

tiểu đội Năm Gạo Nếp: Tiêu huynh, nếu anh có thể dùng thời gian đánh chữ để ẩn kỹ năng thì chúng ta đã không tên kia đã không giằng giụa được lâu như vậy.

tiểu đội Hạo Kiếp: Lãng nhàng quá, nhanh xử lý người cầm cờ của đối phương đi, tôi muốn giao cờ.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Ngựa sao, ghen tị tôi với em yêu tôi tán tỉnh nhau sao?

Tin tức tiểu đội: Công Tử Tiêu bị cấm nói.

phụ cận Công Tử Tiêu: ~o(>_<>

~~ tiểu đội Hạo Kiếp: Ha ha ha ha.

tiểu đội Năm Gạo Nếp: Đáng đời.

Tin tức tiểu đội: Năm Gạo Nếp bị cấm nói.

Tin tức tiểu đội: Hạo Kiếp bị cấm nói.

Tiểu Khắc đối xử rất công bằng, cấm nói toàn bộ những người này, mở toàn bộ kỹ năng tấn công, sau khi làm máu của tiên phong đội đối phương hết sạch, nhanh chóng quay về phòng ngự trợ giúp giữa trận quấy rối người trong đội đối phương. Những người khác trong tiểu đội cũng bắt đầu quay về phòng ngự theo cậu. Hạo Kiếp nhớ cỡ lần thứ hai, rồi chạy như điên về phía địa bàn bên ta, đằng sau còn có 3 tên địch xách dao phay (ý chỉ thợ săn) hùng hổ bám theo. Ba cái dao phay đầy uy lực mạnh mẽ chém lên đầu vú em Hoa Băng, Hoa Băng tự thêm cho mình một cái lá chắn tăng tốc, còn chưa được hai giây đã bị hóa giải.

Hạo Kiếp mặc dù là kẻ biết thương hoa tiếc ngọc, nhưng dưới tình huống này hấn vẫn chỉ hét lên một tiếng, rồi chạy trốn, vút Hoa Băng cho đối phương. Hoa Băng sử dụng quần công Sợ Hải, hô lớn một tiếng “Yamete~”, ba tên ôm dao phay liền ôm đầu mà chạy tán loạn. Ba tên cầm dao phay xem ra là quyết tâm bắt bằng được Hoa Băng, lập tức sử dụng bùa giải trừ Sợ Hải, tấn công một cái, quật ngã cô nhóc, dùng hết sức liên tiếp chém dao lên, thật là một cảnh tượng hỗn loạn.

tiểu đội Hoa Băng: Hu hu hu, anh Hạo Kiếp, em bị bọn họ chém rất đau đó.

đội trưởng tiểu đội Toái Tâm: ...

tiểu đội Hạo Kiếp: Tình thế bức bách, không phải là anh không coi trọng nghĩa khí...

Lúc Hoa Băng sống lại, Hạo Kiếp đã là lần thứ ba xông đến phòng để cờ của đối phương, lần này là Toái Tâm bảo vệ. Có lẽ vận may của hai người lúc trước đã dùng hết rồi. Vừa ra khỏi phòng để cờ liền gặp cả sáu người đối phương đang quay về phòng. Những người đó giờ đại đao, pháp trượng, ma trượng, đoản kiếm lên hướng về phía Hạo Kiếp và Toái Tâm.

Một khắc đó, Toái Tâm cảm thấy chính mình giống như là hàng giảm giá trong siêu thị, còn người bên đối phương giống mấy bác gái không từ thủ đoạn để cướp hàng hóa, chỉ sợ chậm chân một chút đồ sẽ bị những người khác cướp sạch...

Linh Hồn Y Sư bên cạnh đang sống lại, Toái Tâm và Hạo Kiếp đứng trên đài, nhìn bảng đếm rồi nhìn nhau, sau đó thấy con số trên màn hình biến thành 2:1.

Sau khi hai người sống lại ngay lập tức về vị trí của mình, tiên phong đáng chết đi giết người tiên phong, người mang lá cờ thì đi kháng cờ. Có điều cũng may là lúc này đã thuận lợi hơn, bọn Toái Tâm giết chết vú em kháng cờ đối đối phương thành công, Hạo Kiếp cũng thuận lợi giao cờ. Chiến đấu thắng lợi, mỗi người trong đội có được 300 điểm giá trị danh vọng.

Sai khi ra khỏi chiến trường bọn họ rời phó bản, cửa phó bản có một cái xác nằm sấp. Trên thi thể hiện lên một dòng chữ: “Bà chị được sư ới, kéo em lên đi.”

phụ cận Hoa Băng: Muốn em cứu cậu ta không?

phụ cận Hạo Kiếp: Cứu người là thiên chức của anh, nên cứu!

phụ cận Năm Gạo Nếp: Oa, đầu năm nay cậu còn dám cứu người ven đường, lỡ như sau khi hấn đứng lên lại lừa cậu, nói là cậu giết hấn thì làm sao?

phụ cận Công Tử Tiêu: Chúng tôi chụp lại ảnh cho cậu, chứng minh không phải cậu giết hấn, hiện tại cậu đã có thể cứu hấn.

phụ cận Em Trai Chuối Tiêu: ...

phụ cận Hoa Băng: Cậu ngàn vạn lần phải nhớ kĩ, tôi là người đỡ cậu lên, không phải giết cậu!

phụ cận Em Trai Chuối Tiêu: Tôi biết là cô cứu tôi mà T0T, mau đỡ tôi đứng lên đi.

Hoa Băng đứng vững phía sau bắt đầu đọc, thuật Hồi Sinh đọc mất mười giây, mười giây sau, xác chết trên con đường ánh vàng rợp trời, Em Trai Chuối Tiêu đứng lên. Hoa Băng tốt bụng hồi đầy máu cho cậu, trước khi đi lại còn cho cậu một cái buff tăng máu.

Tiểu Khắc nhìn thấy trong công hội có người gọi cậu, liền bảo bọn họ đứng ở cửa phó bản chờ mình một chút.

công hội Cục Cưng Em Lên Trước: Chị dâu (^o^)/~ Hai tuần nữa sẽ mở phó bản đó, chúng ta có đi mở phó bản không?

công hội Toái Tâm: Phải mở, không chỉ mở mà còn phải mở toàn bộ phó bản.

công hội Gió Thổi Đũng Quần Lạnh: Chị dâu, em biết chị rất sung sức mà ~()/~ La la la

~ công hội Mariorima: Đây là do lão đại đã trở lại nên lại bắt đầu lên giọng?

công hội Gió Thổi Đũng Quần Lạnh: Này, cậu đủ rồi đó!

công hội Toái Tâm: Đũng Quần, đừng để ý đến cậu ta.

công hội Kết Quả Còn Lại: Lúc trước chúng tôi đã không đồng ý dùng phương pháp này tìm chỉ huy, hiện tại khiến cho công hội tan đàn xẻ nghé.

công hội Lagrange: Gần đây không khí trong công hội thật ngột ngạt.

công hội Dê Gọi Là Thú: Lúc trước công hội là mọi người cùng nhau thành lập, hiện tại...

công hội Ngày Xưa Tiêu Dao: Hội trưởng, lúc đó anh không có mặt, hiện tại anh đã trở lại cũng không lên tiếng.

công hội Công Tử Tiêu: Này, nếu Tiểu Tiệp rời Nam Đường bởi vì một chút không thoải mái, chúng ta ai cũng đã rất buồn, dù sao cũng là bạn bè sống vai chiến đấu. Bữa tiệc nào rồi cũng có lúc tàn, cho dù bọn họ không rời khỏi công hội, trò chơi rồi cũng sẽ có một ngày dừng lại, không có vấn đề đúng hay sai, chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

công hội Dê Gọi Là Thú: Lão đại, anh đừng có nói khéo như vậy, tôi muốn hỏi một chút, anh có thừa nhận là Toái Tâm đã khiến công hội thành ra như bây giờ không?

Dê Gọi Là Thú nói ra lời này rất sắc bén. Đầu giáo đã chỉ thẳng vào mũi Toái Tâm. Trong lúc nhất thời không ai nói tiếp.

công hội Dê Gọi Là Thú: Đều là bạn bè, tôi đã nghĩ để hỏi đến cuối cùng. Có phải Toái Tâm khiến cho công hội tan đàn xẻ nghé hay không? Nếu tôi là anh, tôi đã đá cậu ta ra khỏi công hội rồi gọi Tiểu Tiệp về.

công hội Em Mới Mười Lăm: Tôi nhìn không được nữa rồi, rốt cuộc là ai khiến cho công hội tan đàn xẻ nghé! Tam Tiệp Khách đã muốn rời khỏi công hội từ lâu rồi, còn lặng lẽ hỏi rất nhiều người trong công hội có muốn rời khỏi công hội cùng cậu ta không.

công hội Em Mới Mười Lăm: Nhìn dáng vẻ này của các người chỉ sợ là không biết chuyện này đi, các người coi người ta là bạn bè, tiếc là, lúc người ta rời đi căn bản không muốn cùng đi với các người.

công hội Toái Tâm: Thằng nhóc này...

công hội Em Mới Mười Lăm: Chị dâu, chị có đừng tự trách vì bọn họ rời đi. Em nói cho chị biết, căn bản là chẳng có chuyện gì cả, bọn họ thừa dịp lão đại không có mặt mới đi. Bọn họ không chỉ có rời đi, còn nghĩ đến chuyện cướp sạch ngân hàng. Cho dù lúc ấy không có chuyện Năm Gạo Nếp, bọn họ cũng sẽ bày ra những chuyện khác mà rời đi. Bọn họ ở trong công hội gây loạn, thừa dịp mọi người cãi nhau mà cướp sạch ngân hàng công hội. Chị cho là công hội bọn họ vì sao lại phát triển nhanh như vậy, đều là dùng tiền của công hội chúng ta.

công hội Toái Tâm: Hai ngày trước khi tôi bỏ đồ vật này nọ vào ngân hàng công hội, ngân hàng công hội vẫn còn tiền.

công hội Em Mới Mười Lăm: Đó là về sau Đùng Quần hỏi qua lão đại rồi anh ấy bỏ thêm vào. Lão đại nói, chỉ là chút tiền trong game, là chút số liệu mà thôi, bọn họ muốn lấy thì cứ cho bọn họ mang đi đi. Cho dù nói thế nào lúc Nam Đường thành lập, mỗi vị hội viên đều không thể tách rời, coi như là cho bọn họ tiền lương.

công hội Gió Thổi Đùng Quần Lạnh: Sao không nói nữa rồi? Các người tiếp tục đi chứ.

công hội Lagrange: Tiểu Tiệp không ở đây, đương nhiên các người muốn nói gì chẳng được.

công hội Em Mới Mười Lăm: Bọn họ lấy đồ trong ngân hàng tôi đều đã chụp lại bản ghi chép, có muốn tôi đóng gói dùng bưu kiện gửi cho các người không?

Công hội nhất thời rơi vào yên lặng, sau một lúc lâu mới có người nói chuyện. Tiểu Khắc biết, tuy rằng sau khi sự việc kia phát sinh trong công hội, rất nhiều người, tuy không trực tiếp đứng ra chỉ trích Toái Tâm như Mariorima, nhưng đại đa số đều cho rằng đầu sỏ gây ra chuyện này là Toái Tâm. Thái độ đối với Toái Tâm cũng trở nên lạnh nhạt hơn rất nhiều. Từng có một lần kênh công vốn hội cực kì sôi động, Toái Tâm chỉ nói một câu trong công hội, toàn bộ kênh đều lạnh xuống. Từ sau lần đó, Tiểu Khắc đều không hề chủ động nói một câu nào ở kênh công hội nữa. Thật ra rất nhiều chuyện không cần nói trắng ra, Tiểu Khắc ở phương diện này có chút miễn cảm khác hẳn với người thường.

công hội Xác Không Mang Quần: Tiểu Tiệp sao lại có thể làm như vậy, thật không có đạo đức.

công hội Kéo Tiên Sinh: Lại nói, dù thế nào cũng là bạn bè, làm như vậy, aizz...

công hội Cục Cưng Em Lên Trước: Đừng âm ỉ về chuyện này nữa mà, mọi người bàn bạc một chút đi, gần đây đánh trang bị, chuẩn bị chuyện chiến tranh phó bản đi. Mặc kệ nói thế nào, không thể lúc nào cũng theo sau chân chị dâu được.

công hội Toái Tâm: Không cần, tôi chỉ muốn hỏi cậu một câu, nếu sự việc là như vậy, vì sao cậu lại không nói sớm?

công hội Em Mới Mười Lăm: Lão đại nói, không cần phải nói, nếu bọn họ đã đi rồi, dù sao cũng là bạn tốt cùng một chỗ hai năm, loại chuyện này mấy người bọn em biết là được, nói ra nhiều sẽ làm tổn thương tình cảm bạn bè. Em hôm nay thật sự là nhịn không được.

công hội Toái Tâm: Tôi đã hiểu.

công hội Công Tử Tiêu: Ấy da ấy da em yêu, chuyện này là Tiểu Tiệp không đúng, em đừng nghĩ nữa.

công hội Toái Tâm: Công Tử Tiêu, anh có biết vì sao lúc trước tôi đồng ý đến công hội này không?

công hội Công Tử Tiêu: Vì sao?

công hội Toái Tâm: Quên đi, tôi biết, anh sẽ không hiểu. Có lẽ tôi thật sự là tim thủy tinh.

Tin tức công hội: Toái Tâm rời khỏi công hội.

phụ cận Toái Tâm: Công Tử Tiêu, tôi đã cho rằng chúng ta là bạn bè.

22. Chương 22: Chúng Ta Ly Hôn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi gửi xong dòng chữ kia Tiểu Khắc liền logout. Trong nhà rất im lặng, chỉ có tiếng vận hành của máy tính. Cậu di chuột tắt máy tính như bình thường, rồi ngồi ngơ ngác nhìn về màn hình máy tính màu đen. Cảm giác buồn bã nghẹn ở cổ họng sao lại quen thuộc đến như vậy. Cái loại cảm giác chua xót không chịu nổi trong lòng này là sao chứ. Tiểu Khắc đứng dậy, hít một hơi thật sâu, cảm thấy toàn bộ lồng ngực đều run rẩy. Cậu tắt đèn đi nằm ở trên giường. Loại cảm giác khiến cậu không thể hiểu nổi này, mười năm qua không phải chưa từng xảy ra, nhưng chưa lần nào khiến cậu xúc động nhiều như thế này. Những người không có quan hệ gì với cậu có đối xử với cậu như thế nào cũng không sao cả, ví dụ như Mariorima, rồi ví dụ như Dê Gọi Là Thú.

Chỉ là có một người, cậu vốn cho là mình có thể không cần quan tâm.

Công Tử Tiêu luôn mang theo nhiệt tình của riêng anh ta xông vào thế giới của cậu, luôn có một chút ngốc nghếch và một chút vô nghĩa, mà chính bản thân cậu dường như cũng đã quên một chút ngốc nghếch và một chút vô nghĩa này chính là một biểu tượng riêng của Công Tử Tiêu. Đằng sau biểu tượng đó cất giấu cái gì, hôm nay cậu rốt cuộc cũng thấy rõ ràng. Cũng có thể nói là, không phải cậu nhìn rõ Công Tử Tiêu, mà là thấy rõ chính mình, nói cho cùng bọn họ chỉ dùng thủ đoạn “đặc biệt” này mới chỉ huy đến, khi so sánh với những người anh em từng sát cánh bên mình, ai nhẹ ai nặng không cần nói cũng biết.

Nếu không phải hôm nay Em Mười Lăm nói rõ chuyện này ra, có lẽ, chính mình sẽ là người bị đuổi ra, nhưng lại tự thấy áy náy trong lòng. Không biết lúc ấy liệu Công Tử Tiêu có cười rồi đánh giá cậu là “thằng ngốc” hay không nữa.

Bản thân mình lại một lần nữa xông vào phạm vi của người khác, sau đó lại bị đuổi ra ngoài. Cậu đã sớm quen rồi.

Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên. Tiểu Khắc nhìn thoáng qua, là Em Nhỏ gọi tới. Tiểu Khắc há miệng thở dốc, cậu biết lấy trạng thái tâm lý hiện tại của mình cho dù có nhận điện thoại chỉ sợ là cái gì cũng không nói nên lời, cho nên vẫn nằm im không nhúc nhích ở trên giường chờ đến khi tiếng chuông chấm dứt.

Vốn là thời gian nên ngủ, Tiểu Khắc lại cảm thấy trong đầu mình là một mảnh tĩnh táo, hoàn toàn không có một chút buồn ngủ. Hiện tại cậu chỉ hận không thể ra ngoài chạy mấy km để xả hết những cảm xúc trong lòng mình. Nhưng lo lắng đến ngày mai phải đi làm, cậu chỉ có thể nằm trên giường buộc chính mình tĩnh tâm lại đi ngủ.

Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu,... Tiểu Khắc cũng không biết mình đếm đến bao nhiêu con cừu thì ngủ. Sáng thứ hai thức dậy, Tiểu Khắc cảm thấy miệng mình toàn là lông cừu...

Hôm nay vừa mới đến công ty thì phát hiện phòng Hậu cần là một đồng lộn xộn. Ống nước trong buồng vệ sinh thuộc tầng của phòng Sáng tạo không biết bị vỡ lúc nào. Sáng nay, một nửa phòng Sáng tạo đều ngập trong nước. Hiện nay đám bà cô của phòng Sáng tạo đang tức giận, người phòng Hậu cần bây giờ giống như đám tiểu nha đầu số khổ bán mình trong xã hội cũ, không một ai dám lên tiếng. Thật ra chuyện ống nước vỡ căn bản không thể trách phòng Hậu cần, nhưng chuyện này lại thuộc phạm vi của hậu cần, những người đang tức giận này lại không thể trút lên ống nước vỡ, tự nhiên mọi người phòng Hậu cần liền chịu khổ.

“A, Tổng giám đốc.” Mọi người thấy Tiêu Vũ Khải đã đến đều chào hỏi.

Tiểu Khắc lúc này đang xắn tay áo sửa lại đoạn ống nước bị vỡ, nước trên mặt đất đã thấm ướt giày vải của cậu, một nửa ống quần cũng bị ướt đầm. Phan Triệu Dương cùng những người khác trong phòng Hậu cần cầm cây lau nhà và chổi lau sạch nước trên nền. Tiêu Vũ Khải mặc vest, giày da, cứ như vậy bước vào trong nước, nước thấm vào ống quần cũng không để ý chút nào.

“Chỉ dựa vào vài người này dọn dẹp, hôm nay mấy người muốn làm cái gì cũng không làm được đâu.” Tiêu Vũ Khải nói xong cởi vest ra vắt trên vách ngăn giữa các buồng vệ sinh, cởi cúc cổ tay áo xắn lên giúp Tiểu Khắc đổi ống nước.

Tổng giám đốc cũng đích thân ra tay, người phòng Sáng tạo không tình nguyện cũng không thể tiếp tục đứng trơ ra. Đại đa số cũng bắt đầu trợ giúp. Có những người này trợ giúp, thời gian lau dọn cũng giảm bớt một nửa. Không đến nửa giờ, toàn bộ đều đã sạch sẽ. Tiểu Khắc dưới sự trợ giúp của Tiêu Vũ Khải cũng đã thay xong ống nước. Những người khác đều đã rời đi trước, chỉ còn Tiểu Khắc ở lại cuối cùng thu dọn đồ đạc.

“Giữa trưa cùng nhau ăn một bữa cơm được không, tôi biết một quán có món cay Tứ Xuyên rất được.”

“Được.” Tiểu Khắc cũng không từ chối hành vi rõ ràng này của Tiêu Vũ Khải, vốn có loại ý định này, nếu cơ hội đến mà còn ra sức từ chối thì không khỏi có vẻ già mồm cằn lằn. Chỉ là hiện tại nửa cái quần đều ướt sũng dính trên người rất không thoải mái, trước mắt còn có ba mục công việc hằng ngày chưa làm, không thể nói chuyện với Tiêu Vũ Khải quá nhiều, vội vàng mang các thứ rời đi.

Người của những phòng khác đối với sự việc ngày hôm nay cũng xì xầm to nhỏ.

“Công ty này chẳng nhẽ chỉ có một phòng Sáng tạo của bọn họ thôi chắc, một phòng gặp nạn, toàn bộ công ty phải chịu chung.”

“Đúng vậy, người ta là phòng Sáng tạo không có không được, đâu có như phòng Tiểu thụ của bọn mình, cha không đau mẹ không thương.”

“Ôi, móng tay của cậu làm ở đâu vậy, đẹp ghê, bao nhiêu tiền thế?”

“Là tiệm của bạn tớ mở, nếu cậu muốn đi, khẳng định sẽ không tốn nhiều tiền đâu, tớ nói cậu nghe...”

Tiểu Khắc thêm đầy giấy vào trong máy photo rồi nhận lấy thứ từ trong tay trợ lý. Trợ lý kia còn dặn đi dặn lại cậu nhất định phải nhắc nhở cô hôm nay phải phát cho hết.

Tiểu Khắc nhận lấy đồ rồi đặt trong xe đẩy, dán thêm lời ghi chú màu đỏ trên mặt biểu thị khẩn cấp, thậm chí còn có giấy ghi chú với màu sắc khác, có lúc còn phải sử dụng tên viết tắt. Tiểu Khắc làm việc luôn thật nghiêm túc. Làm ở phòng Hậu cần đã hơn một tháng, nhiều chuyện rất vụn vặt cũng không làm sai bao giờ, hơn nữa rất nhiều chuyện đều làm rất ngăn nắp, cực kỳ đáng được quản lý tuyên dương.

Về phần Phan Triệu Dương, bình thường liền qua loa đại khái, hôm nay lại hồn vía lên mây, không biết rốt cuộc hần suy nghĩ cái gì nữa. Nhất là lúc gặp Tiêu Vũ Khải ở buồng vệ sinh, Tiểu Khắc nhìn thấy miệng hần mấp máy, dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn là ngậm miệng, xoay người đi quét dọn. Tiểu Khắc cũng không phải kẻ lảm chuyện nên cũng không hỏi nhiều, nhưng nếu Phan Triệu Dương gặp rắc rối cậu sẽ ở bên trợ giúp hần.

Thời gian ăn trưa, Tiêu Vũ Khải đã sớm đến phòng làm việc của phòng Hậu cần chờ cậu trở lại. Khi đó người trong văn phòng cũng đúng lúc không nhiều lắm. Anh ngồi trên sofa, trong tay là một quyển tạp chí trò chơi, đó là quyển tạp chí bình thường Phan Triệu Dương để ở trên ghế sa lông. Anh nhìn thấy Tiểu

Khắc đã trở về, để lại quyển tạp chí trên sa lông rồi gật đầu với Tiểu Khắc. Tuyệt không kiêng dè quan hệ của bọn họ.

Dù sao ở trong công ty, chuyện Tiêu Vũ Khải và Tiểu Khắc là gay cũng không phải bí mật gì. Cho nên hiện tại có quan hệ, đại đa số người trong công ty cũng sẽ ở sau lưng bàn tán. Trên thế giới này không sợ miệng lưỡi của người khác có hai loại, một loại là cái gì cũng không có nên cũng không cần gì, một loại là cái gì cũng có nên không sợ gì hết. Tiểu Khắc vừa khéo lại là thuộc loại người trước, còn Tiêu Vũ Khải thuộc loại người sau.

Tiểu Khắc cũng gật đầu lại với Tiêu Vũ Khải, cầm quần áo rồi rời khỏi văn phòng với Tiêu Vũ Khải. Hai người bọn họ chân trước vừa ra khỏi văn phòng, sau lưng những người còn trong phòng làm việc đã bắt đầu bàn tán.

Nhà hàng Tứ Xuyên Tiêu Vũ Khải chọn là một nơi cực kì có tiếng, có điều Tiểu Khắc cũng chưa từng đi, dù sao cậu còn chưa có sở thích đến nhà hàng ăn cơm một mình. Tiểu Khắc và Tiêu Vũ Khải cũng không phải một đôi tình nhân mới yêu nhau, trái lại còn giống một đôi vợ chồng già, không khách sáo cũng không thân thiết, đều tự ngồi xuống cực kì ăn ý, lật xem menu món ăn.

“Cá Tứ Xuyên cắt lát ngâm ớt.” Tiêu Vũ Khải nói.

“Gà cắt lát om trứng sữa.” Tiểu Khắc chỉ menu nói.

“Tào phớ đường nhàn.”

“Hai ly trà xanh.”

“Bốn bát cơm, cảm ơn.”

Nhân viên phục vụ vừa mới đến làm vài ngày, bị hai người bọn họ thay nhau gọi món ăn khiến cho không biết phải làm sao, há miệng cầm menu, đứng ngẩn người bên cạnh bàn. Tiêu Vũ Khải gõ gõ mặt bàn, gọi cậu ta hoàn hồn, lại đọc lại tên thức ăn một lần nữa, cậu phục vụ mới ghi lại được tên thức ăn rồi đi về nhà bếp.

“Lúc còn nhỏ, chúng ta đã từng gặp?” Không nghĩ tới lần này người nói chuyện trước lại là Tiểu Khắc.

Tiêu Vũ Khải nghe xong câu hỏi của Tiểu Khắc, nhướn mi cười hỏi lại: “Cậu cuối cùng cũng nhớ rồi sao?”

“Có ảnh chụp, anh với trước kia, thay đổi quá nhiều.”

“Hơn mười năm, làm sao tôi có thể giống như trước kia không thay đổi?” Tiêu Vũ Khải dùng một bàn tay chống cằm, híp mắt nhìn Tiểu Khắc: “Cậu phát hiện tính hướng của mình khi nào?”

“Trung học.” Tiểu Khắc trả lời vẫn tất trước sau như một.

“Tôi là hai năm trước mới phát hiện. Lúc mới phát hiện tính hướng tôi liền nói cho cha mẹ biết tôi không có khả năng kết hôn với phụ nữ. Kết quả hai người bọn họ nhất định cho rằng do lúc ấy tôi mới tiếp nhận công ty, áp lực quá lớn, còn đi tìm bác sĩ tâm lý cho tôi. Mỗi tháng đều bắt tôi đi gặp bác sĩ tâm lý.” Lúc Tiêu Vũ Khải nói đến bác sĩ tâm lý bản thân cũng không nhịn được nở nụ cười.

Tiểu Khắc cũng cười, cậu cũng từng trải qua những chuyện như vậy. Chỉ là nụ cười còn lộ ra một chút bất đắc dĩ.

Nhân viên phục vụ đặt trà xanh lên bàn bọn họ, hơi cúi người rồi rời đi. Tiểu Khắc dùng hai tay bưng chén trà, cảm thụ được độ nóng phát ra từ nó. Bỗng nhiên cậu cảm thấy dường như mình đã quên điều gì đó, trong chốc lát không thể nghĩ ra. Bác sĩ tâm lý, đúng rồi, cậu vốn là muốn đi gặp bác sĩ tâm lý, bị Lý Hạo quấy rầy nên đã quên hết.

Tiêu Vũ Khải nói chuyện rất thú vị, còn dụ dỗ được Tiểu Khắc tham gia các chủ đề của mình. Lúc thức ăn được mang lên, cho dù Tiểu Khắc không mở miệng nhiều lắm cũng cảm thấy miệng mình khát khô.

Đáng ngạc nhiên là lúc ăn cơm, cả hai người đều không nói gì, chỉ cúi đầu ăn cơm. Động tác dùng cơm của hai người chỉ có thể dùng ba chữ nhanh – chuẩn – mạnh để hình dung, đưa hương về đầu mà gấp chính xác đến đó, không lệch dù chỉ một phân. Tuy rằng đây không phải lần đầu tiên hai người cùng ngồi ăn cơm,

- * Cá Tứ Xuyên cắt lát ngâm ớt
- * Gà cắt lát om trứng sữa
- * Tào phớ đường nhan

23. Chương 23: Núi Lang Nha Tui Giả Chết

mật Công Tử Tiêu: Em yêu, đừng mà, lần này anh thật sự sai rồi, anh quỳ máy chủ, quỳ cả bàn phím cũng được, hai ta đừng ly hôn mật Toái Tâm: Anh đừng giả bộ nữa có được không, chẳng lẽ bình thường anh cũng là cái dạng này?

mật Công Tử Tiêu: Em yêu, đầu năm nay không vờ đáng yêu là không được ra đường đâu.

mật Công Tử Tiêu: Em yêu, cho dù bình thường anh là dạng gì, ở trong game, anh chính là Công Tử Tiêu, anh chính là cái dạng này.

mật Toái Tâm: Đừng giả ngốc nói sang chuyện khác, mau tới miếu Nguyệt Lão.

mật Công Tử Tiêu: Không muốn, anh không đi. Anh không ly hôn với em! Em yêu, lần này anh sai thật rồi, anh không nên giấu chuyện này lâu như vậy, anh cũng không còn cách nào khác mà, em tha thứ cho anh đi, đừng giận nữa mà.

mật Toái Tâm: Anh không ly hôn đúng không?

mật Công Tử Tiêu: Không ly! Em yêu, tình cảm chúng ta tốt như vậy, sao có thể vì việc nhỏ này mà rời xa nhau. Em quay về Nam Đường đi, anh đưa hội trưởng cho em, nếu em mất hứng thì cứ đá anh ra khỏi Nam Đường.

mật Toái Tâm: Không ly cũng được thôi.

mật Công Tử Tiêu: Em yêu, em định khi nào quay về Nam Đường? Hay là định về nhà mẹ đẻ ở hai ngày trước đã?

mật Công Tử Tiêu: Em yêu, sáng nay trò chơi có thay đổi, chúng ta đi đánh tiên hạc đi.

mật Công Tử Tiêu: Vợ ơi, đừng giận vì phu nữa mà, tới hôn một cái rồi tha thứ cho anh đi (3)

Nếu là bình thường Tiểu Khắc nhìn thấy Công Tử Tiêu như vậy còn có chút buồn cười thì hôm nay chỉ còn lại chán ghét. Cậu thấy Công Tử Tiêu cứ quần lầy, tức giận đến run tay, nhấn hai lần cũng chưa nhấn vào nút close, lần ba mới nhấn đúng, click mạnh một cái thoát khỏi trò chơi. Còn đang trong thời gian chờ 20 giây để log out, Năm Gạo Nếp gửi mật cho cậu.

mật Năm Gạo Nếp: Bây giờ anh ở công hội nào?

mật Năm Gạo Nếp: Đến công hội của chúng tôi đi, mọi người trong công hội của tôi tốt lắm.

Tiểu Khắc còn chưa kịp nhấn xuống nút tạm dừng đã rời khỏi trò chơi. Tình huống giờ càng ngày càng không tốt, ngồi trước máy hồi lâu, Tiểu Khắc vào trang chủ trong chơi dùng chứng minh thư đăng kí một acc mới, lại nạp thẻ ba mươi đồng vào acc rồi mới mở client một lần nữa.

Lúc trước chọn đạo tặc vì mình vừa mới đi bộ đội về, cho nên mới lựa chọn nó vì chức nghiệp này có chút giống với trinh sát. Có điều tâm tình hiện tại không còn giống với lúc đó nữa, cậu nhìn toàn bộ các chức nghiệp một lần, cuối cùng lựa chọn võ sĩ. Võ sĩ khác với đạo tặc. Võ sĩ luôn xông pha đầu đội mũ, là một chức nghiệp luôn bày cục hoa mình ra cho những người khác, mà đạo tặc là chức nghiệp lúc nào cũng đi tìm hoa cục nhà người ta. Nói tới đây, Tiểu Khắc đột nhiên cảm thấy hai chức nghiệp này thật xứng đôi...

Võ sĩ cũng khác với kiếm khách. Nếu như nói kiếm khách cao to đẹp trai giàu có, thì võ sĩ chính là đại diện cho đám cao to đen hói, nhất là khi mới sinh ra ở Tân Thủ Thôn. Tiểu Khắc cảm thấy mình không giống võ sĩ chút nào, trông giống đồ tể hơn...

Hơn nữa Tiểu Khắc còn đặt cho mình một cái tên cực kì đỉnh — Núi Lang Nha Tui Giả Chết[1].

Tuy rằng trò chơi đã mở từ rất lâu nhưng người luyện acc nhỏ cũng không ít. Tân Thủ Thôn vô cùng náo nhiệt, thỉnh thoảng còn xảy ra tình trạng đoạt quái, nhiệm vụ, vật phẩm. Tiểu Khắc đứng ở Tân Thủ Thôn, mở danh sách bạn tốt, nhập tên vào bên trong: Năm Gạo Nếp, chọn thêm làm bạn bè.

Đối phương từ chối.

Lại nhấn vào thêm làm bạn bè lần nữa, đối phương vẫn từ chối.

mật Núi Lang Nha Tui Giả Chết: Tôi là Toái Tâm đây, nếu cậu còn cự cmn tuyệt lần nữa, tôi sẽ không bao giờ nói chuyện với cậu.

mật Năm Gạo Nếp:!!! Anh đi luyện acc nhỏ?

Tin tức hệ thống: Năm Gạo Nếp yêu cầu thêm bạn làm bạn tốt.

mật Núi Lang Nha Tui Giả Chết: Ừ, chơi đạo tặc chán rồi, thử chơi chức nghiệp khác.

mật Năm Gạo Nếp: Tôi đoán nhé, tám phần là Công Tử Tiêu quần anh quá chặt.

mật Núi Lang Nha Tui Giả Chết: Nói lung tung gì vậy, sau này tôi sẽ chơi acc này, đây là việc riêng của tôi.

mật Năm Gạo Nếp: Tôi mang anh nhé, nếu anh tỏ vẻ dễ thương hét to tôi một tiếng sư phụ, sau này ăn, mặc, ở, đi lại của anh tôi sẽ bao toàn bộ.

mật Núi Lang Nha Tui Giả Chết: Sư phụ Tôi ở Tân Thủ Thôn, đến đón tôi đi.

Tiểu Khắc đúng thật đã tỏ vẻ dễ thương kêu hấn một tiếng sư phụ. Tiểu Khắc ngồi ở cử Tân Thủ Thôn chờ hấn đến. Không bao lâu sau liền nhìn thấy Năm Gạo Nếp cười tiên hạc trắng nhẹ nhàng đứng trước mặt mình, sau khi hấn xuống tọa kỵ lại là một mảnh im lặng. Tiếp theo Tiểu Khắc nhìn thấy một đồng mật màu hồng nhạt của hấn gửi đến.

mật Năm Gạo Nếp: Aaaaaaaa, chuyện gì thế này?

mật Năm Gạo Nếp: Sao anh lại thành Lí Quỷ rồi?

mật Năm Gạo Nếp: Xấu quá, xấu quá, nhanh đi tự sát, làm lại nhân vật khác!

mật Năm Gạo Nếp: Huhuhu, tôi không muốn mang theo đồ đệ xấu như vậy rêu rao khắp nơi đâu.

mật Năm Gạo Nếp: May mà Người Mạo Hiểm không có hệ thống sư đồ, nếu không tôi sẽ bị buộc ở cùng một chỗ với đồ đệ xấu như vậy.

Tiếp theo Tiểu Khắc mời Năm Gạo Nếp vào đội, sau đó trực tiếp mời Hạo Kiếp, Hạo Kiếp không thèm suy nghĩ gì đã gia nhập đội ngũ toàn người lạ này.

tiểu đội Hạo Kiếp: Cậu thế mà lại đi luyện acc vô sĩ, tớ còn tưởng cậu sẽ luyện một acc đạo sĩ chứ.

đội trưởng tiểu đội Núi Lang Nha Tui Giả Chết: Sao cậu biết là tớ?

tiểu đội Hạo Kiếp: ()/ Bởi vì hai ta tâm ý tương thông đó.

tiểu đội Năm Gạo Nếp: ...

đội trưởng tiểu đội Núi Lang Nha Tui Giả Chết: ...

mật Hạo Kiếp: Lấy hiểu biết của tớ với Công Tử Tiêu, anh ta khẳng định sẽ không ly hôn với cậu. Mà lấy hiểu biết của tớ với cậu, cậu khẳng định sẽ không trực tiếp xung đột với anh ta, chắc chắn cậu lại lựa chọn chạy trốn. Cho nên hôm nay tớ không tổ đội mà ở chủ thành đợi cậu cả đêm.

mật Núi Lang Nha Tui Giả Chết: Cậu, aizz...

mật Hạo Kiếp: Nghe tớ nói này, những chuyện xảy ra trong game cho dù là anh ta bắt đầu trong game, phát triển trong game, kết thúc vẫn sẽ ở trong game, không nhất thiết phải liên hệ với thực tế, lại càng không phải liên lụy đến trong thực tế.

mật Núi Lang Nha Tui Giả Chết: Cậu nói rất có lý, nhưng không giống với những lời cậu có thể nói.

mặt Hạo Kiếp: Được rồi, là Công Tử Tiêu nói.

đội trưởng tiểu đội Núi Lang Nha Tui Giả Chết: Tổ mới làm xong nhiệm vụ tân thủ, chúng ta đi đánh phó bản, tối nay không đến cấp bốn mươi, hai người đừng mong đi ngủ.

tiểu đội Hạo Kiếp: Giờ hai người chúng tổ mang theo cậu ở cùng một chỗ, chắc chắn Công Tử Tiêu cũng biết đây là acc nhỏ của cậu.

đội trưởng tiểu đội Núi Lang Nha Tui Giả Chết: Tổ cũng không phải làm chuyện có lỗi với anh ta, sợ anh ta biết làm gì.

tiểu đội Năm Gạo Nếp: Có thể nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?

đội trưởng tiểu đội Núi Lang Nha Tui Giả Chết: Không thể.

tiểu đội Năm Gạo Nếp: Được rồi, chúng ta đi đánh phó bản.

Trong quá trình đánh phó bản, cho dù là đối với acc nhỏ hay cao thủ thì vẫn là công việc nhàm chán bậc nhất. Hơn nữa đối với cao thủ mà nói, đây tuyệt đối là hành vi tổn thời gian nhất. Có điều dường như hai người kia là cam tâm tình nguyện tổn thời gian. Tiểu Khắc nói không đến cấp bốn mươi không được log out vốn là nói đùa một chút, lại bị hai người này lại coi đó là thánh chỉ, đánh đến khi Tiểu Khắc muốn ới ra, hai vị kia lại ở chỗ này đánh đến vui về.

đội trưởng tiểu đội Núi Lang Nha Tui Giả Chết: Hôm nay muộn quá rồi, chúng ta ngày mai nói sau.

tiểu đội Năm Gạo Nếp: Tôi vừa mới nhìn thấy Công Tử Tiêu ở điểm tập hợp Trương Gia làm hằng ngày, hai ta đi giết hẳn.

tiểu đội Hạo Kiếp: Không thành vấn đề, không giết hẳn tám lần mười lượt mới hận trong lòng tôi không thể giải.

Sau khi Tiểu Khắc logout, đoán không chừng hai vị kia đang đến Trương Gia giết người. Tiểu Khắc tuy rằng sẽ không tự mình mở acc Toái Tâm lên đi giết Công Tử Tiêu, nhưng có người thay cậu ra mặt, cậu cũng vẫn là rất thích thú. Nhất là loại người thiên vị mình vô điều kiện như hai người này.

Ngày hôm sau vừa đăng nhập, Tiểu Khắc liền nhận được lời mời tổ đội của Năm Gạo Nếp. Có mặt trong đội ngũ chính là Năm Gạo Nếp cùng Hạo Kiếp, không biết từ khi nào hai người này đã ở một chỗ cùng nhau rồi. Hơn nữa theo không khí trong đội mà nói, quan hệ hai người này rõ ràng cũng không tệ lắm.

đội trưởng tiểu đội Năm Gạo Nếp: Hôm qua chúng tôi đi giết Công Tử Tiêu năm lần, thế mà anh ta chẳng đánh lại lấy một cái, thật là chơi chảnh vui gì.

tiểu đội Hạo Kiếp: Tôi thấy hẳn ta căn bản là xấu hổ không đánh trả.

đội trưởng tiểu đội Năm Gạo Nếp: Hôm nay chúng ta lại đánh phó bản, tranh thủ lên đến cấp sáu mươi.

tiểu đội Núi Lang Nha Tui Giả Chết: Dừng dừng dừng, lại đánh phó bản nữa tôi sẽ ới ra mắt. Tôi không đánh phó bản có được không?

tiểu đội Hạo Kiếp: Vậy cậu muốn làm gì?

tiểu đội Núi Lang Nha Tui Giả Chết: Tổ đi làm nhiệm vụ, hai người tự do hoạt động.

tiểu đội Hạo Kiếp: Cũng được.

đội trưởng tiểu đội Năm Gạo Nếp: Vậy tôi cùng Hạo Kiếp đi đánh phó bản Anh Hùng kiếm trang bị.

tiểu đội Núi Lang Nha Tui Giả Chết: Ừ.

Tiểu Khắc một mình đi tìm một bản đồ bắt đầu làm nhiệm vụ. Kết quả còn chưa làm được mấy cái nhiệm vụ, liền nhìn thấy trước mắt xuất hiện một người quen thuộc. Anh một thân trang bị màu đen, hoa văn trang trí màu đỏ, còn có đồ mình tự tay lấy được ở phó bản “Đông Phong Trọng Kiếm”. Trên mặt là mặt nạ màu bạc Em Mới Mười Lăm dùng rèn làm ra.

Tiểu Khắc còn chưa kịp phản ứng, đã bị chém ngang một nhát, bị giết chết. Trên bảng thống kê tổn thương viết ba vạn. Trên thực tế, Núi Lang Nha Ta Giả Chết mới chỉ có tổng cộng ba nghìn máu.

phụ cận Công Tử Tiêu: Chọn nhân vật xấu như vậy, người thật chắc chắn còn xấu hơn.

Tiểu Khắc nhìn thấy lời nói của Công Tử Tiêu, giật mình mở to mắt, trên thanh viết chữ ở kênh phụ cận, gõ đi gõ lại nhiều lần rồi lại tức giận xóa sạch. Cuối cùng bị Sứ Giả Chiêu Hồn ở nơi đó gọi đi.

Đợi đến khi Tiểu Khắc trở về làm nhiệm vụ, ngoài ý muốn lại phát hiện Công Tử Tiêu vẫn chưa đi. Anh đang giơ tay chém xuống giết một tiểu tể ti áo trắng.

phụ cận Công Tử Tiêu: Bộ dáng thật khiến cho người ta ghét, màu sắc quần áo càng làm cho người ta ghét hơn.

Tiểu Khắc xác định Công Tử Tiêu đúng là không biết đây là acc nhỏ của mình. Xem ra chính là đến giết acc nhỏ, mà chính mình lại là nằm cũng trúng đạn. Tiểu Khắc điều chỉnh góc độ, nhìn nhìn tiểu võ sĩ của mình, cảm thấy cũng không đến nỗi nào, làm sao bọn họ một người hai người ai cũng đều nói tiểu võ sĩ của mình hình dạng rất xấu.

Đột nhiên màn hình Tiểu Khắc di chuyển, bản thân đã bị Công Tử Tiêu dùng Thiên Lý kéo đến trước mặt anh. Tiếp theo màn hình lại biến thành màu xám.

phụ cận Công Tử Tiêu: Lần sau tốt nhất cậu đừng có xuất hiện trước mặt tôi, nếu không tôi sẽ khiến cho cậu giả chết thành chết thật đó.

phụ cận Núi Lang Nha Tui Giả Chết: Tôi đã tránh ở phía sau tảng đá, là anh kéo tôi tới, còn trách tôi làm vướng mắt anh?

phụ cận Công Tử Tiêu: Bị tôi nhìn thấy, cậu lần sau tìm chỗ tốt mà trốn.

phụ cận Núi Lang Nha Tui Giả Chết: ...

Lần này đợi sau khi Tiểu Khắc trở về thì Công tử Tiêu đã đi rồi. Tiểu Khắc cuối cùng cũng có thể yên tâm làm nhiệm vụ. Sau khi Tiểu Khắc đánh xong bản đồ nhiệm vụ này lại chạy đến bản đồ tiếp theo. Kết quả còn chưa làm được mấy cái nhiệm vụ, lại bị giết chết, người giết chết cậu lại là Công Tử Tiêu!

phụ cận Công Tử Tiêu: Lại bị tôi nhìn thấy, cậu sao lại cứ đi theo tôi thế? Có phải là thấy tôi ngọc thụ lâm phong, yêu tôi luôn rồi? Tôi là người đã có vợ rồi đó.

Tiểu Khắc lười nói chuyện cùng anh ta, trực tiếp đi sống lại. Lúc trở về lại phát hiện Công Tử Tiêu đang đứng đây.

phụ cận Công Tử Tiêu: Cậu này, xấu ơi là xấu, nhưng lại rất thú vị.

phụ cận Công Tử Tiêu: Nhìn một mình cậu ở chỗ này lẻ loi không nơi nương tựa, đến công hội của tôi đi.

Tiểu Khắc nhìn thấy lời mời vào công hội trên màn hình, không chút do dự nhấn từ chối. Tiếp tục tự kỷ, Công Tử Tiêu lại gửi lời mời một lần nữa, Tiểu Khắc tiếp tục từ chối. Công Tử Tiêu tiếp tục gửi...

phụ cận Công Tử Tiêu: Cậu từ chối lần nữa thử xem, tôi sẽ ngày ngày đi theo giết cậu.

Tiểu Khắc nghĩ acc này cũng bị Công Tử Tiêu quần lấy, chẳng nhẽ mình lại luyện một cái acc mới? Vừa nghĩ vừa nủ, dựa vào cái gì mà mình lại phải luyện lại, không phải chỉ là thêm công hội thôi sao, chờ hai ngày nữa anh ta hết hứng thú, mình sẽ rút ra là được. Lúc này Tiểu Khắc hung hăng nhấn xuống nút đồng ý gia nhập công hội.

Trên đầu xuất hiện

công hội Em Mới Mười Lăm: Có người mới vào công hội.

công hội Gió Thổi Đùng Quần Lạnh: Vậy là trời đông giá rét của chúng ta rốt cuộc cũng trôi qua rồi sao?

công hội Xác Không Mang Quần: Trước khi ai kia quay về là tuyệt đối không có khả năng, tiếp tục đùa giỡn bạn mới theo thông lệ thôi, ba lần nhé.

công hội Mariorima: Có phải cậu ấy giận chúng ta không? Lão đại, nếu chị dâu login, em đi giải thích với chị ấy, nếu chị ấy đá em ra khỏi công hội em cũng tuyệt đối không nói gì.

công hội Công Tử Tiêu: Không liên quan đến mấy đứa, vợ anh không phải là người tùy tiện tức giận, nếu không cậu ấy đã sớm rời khỏi Nam Đường rồi. Lần này cũng là anh làm sai, anh không muốn làm cho anh em bạn bè bị tổn thương, cuối cùng lại vẫn là...

công hội Công Tử Tiêu: Không nói nữa, không nói nữa. Lúc mọi người không có việc gì nhất định phải nhớ đi đánh phó bản Anh Hùng, đến lúc vợ anh về, chúng ta cùng đi đánh phó bản.

Tiểu Khắc nhìn kênh công hội náo nhiệt bỗng cảm thấy như trở lại trước đây. Có điều hiện tại cậu không phải là Toái Tâm mà là Núi Lang Nha Ta Giả Chết. Tiểu Khắc vọt vào trong đồng quái nhỏ chém quái, đồng thời bị ba con quái vây quanh đánh, cuối cùng khi còn một chút máu cũng đánh chết ba con quái.

đội trưởng tiểu đội Công Tử Tiêu: Đồ đệ nhỏ của ta không chỉ có bộ dáng xấu mà còn rất ngốc. Sao con không kéo nó đến rồi đánh.

Tiểu Khắc nhìn câu của Công Tử Tiêu, trong lòng học máu. Kéo đến? Anh nghĩ rằng tôi cũng là kiếm khách như anh chắc? Lại còn kéo đến? Chưa từng thấy qua người sư phụ nào như Công Tử Tiêu, chức nghiệp người ta còn chưa biết mà đã chạy tới đòi làm sư phụ của người ta. Tiểu Khắc lại mặc kệ Công Tử Tiêu, tự mình ngồi xuống ăn chút được hồi máu rồi lại tiếp tục đánh quái.

đội trưởng tiểu đội Công Tử Tiêu: Đồ đệ nhỏ gọi ta một tiếng sư phụ đi, gọi xong ta mang con đi đánh phó bản.

đội trưởng tiểu đội Công Tử Tiêu: Ở kìa ơ kìa, đồ đệ nhỏ, con đừng lạnh nhạt như vậy chứ. Cho dù con không gọi ta là sư phụ, ta cũng sẽ không mặc kệ con như vậy đâu.

Công Tử Tiêu gọi ra hai con tọa kỵ, quơ quơ hướng Núi Lang Nha Ta Giả Chết, ý bảo cậu cưỡi lên. Tiểu Khắc làm như không thấy, tiếp tục làm nhiệm vụ của cậu. Tọa kỵ lúc này của Công Tử Tiêu cũng không phải rồng, mà là một con gì đó đen như mực không biết có phải rồng không. Tọa kỵ trong Người Mạo Hiểm có hơn một trăm loại, thời gian Tiểu Khắc chơi game này cũng chưa được lâu lắm, không biết hết các tọa kỵ cũng là bình thường.

đội trưởng tiểu đội Công Tử Tiêu: Đồ đệ nhỏ, con xem tọa kỵ này có phải rất giống con hay không? Đều là đen sì sì, ha ha ha ha ha.

Ding ding một tiếng, một chuỗi kí tự màu hồng nhạt xuất hiện trong khung mật, là Hạo Kiếp gửi mật tới.

mật Hạo Kiếp: Cậu lại quay về Nam Đường?

mật Núi Lang Nha Ta Giả Chết: Không có, anh ta không biết tớ là ai, vừa mới đi dã ngoại thì tìm tớ gây rắc rối.

mật Hạo Kiếp: Tớ thấy cậu vốn là còn muốn trở về đúng không?

mật Núi Lang Nha Ta Giả Chết: Cậu có để yên hay không, việc này chưa nói rõ với cậu được, lần sau nói tiếp. Tớ vốn không muốn quay về.

mật Hạo Kiếp: A, cậu có phát hiện hay không?

mật Núi Lang Nha Ta Giả Chết: Hửm?

mật Hạo Kiếp: Mỗi lần chúng ta nhắc tới chuyện Công Tử Tiêu, cậu đều cực kì kích động.

mật Núi Lang Nha Ta Giả Chết: Kích động? Cậu mới kích động, cả nhà cậu đều kích động.

Sau khi chặn Hạo Kiếp, cậu nhìn lại bản ghi chép mật của mình với Hạo Kiếp mới phát hiện mình đúng là cực kì nhiều lời. Chuyện này làm cho Tiểu Khắc càng nghĩ càng tức giận, cảm thấy gân xanh trên đầu mình cũng đã nổi hết lên rồi. Nhìn lại công Tử Tiêu vẫn còn ở bên cạnh cậu quấy rối, rốt cuộc không thể nhịn được nữa gõ một câu ở trong đội ngũ.

tiểu đội Núi Lang Nha Ta Giả Chết: Tôi muốn đi ngủ. Off.

Sau đó liền nhấn logout, bởi vì là logout ở dã ngoại nên cần chờ hai mươi giây an toàn. Trong lúc chờ hai mươi giây này, Công Tử Tiêu vẫn kiên trì không ngừng đánh chữ.

đội trưởng tiểu đội Công Tử Tiêu: Đồ đệ nhỏ sao ngủ sớm vậy?

đội trưởng tiểu đội Công Tử Tiêu: Đồ đệ nhỏ ngủ ngon.

Tiểu Khắc thoát game, thấy vẫn còn sớm, thật sự là không có chuyện gì làm, liền chọn một bộ phim xem. Vốn là phim hài, lại làm cho Tiểu Khắc càng xem càng đau đầu, cũng không rõ nguyên do, Tiểu Khắc tắt phim đi. Cuối cùng cậu vẫn lựa chọn ngủ sớm.

Ngày hôm sau, Tiểu Khắc còn chưa tan tầm đã nhận được điện thoại của Lý Hạo. Lý Hạo nói muốn mời cậu ăn cơm, bảo cậu sau khi tan tầm nhớ chờ ở văn phòng. Tiểu Khắc nhìn qua cửa kính ở văn phòng xuống dưới, lại thấy một người không nên xuất hiện ở chỗ này — Tiểu Viễn. Tiểu Viễn đỗ xe ở bãi đỗ xe phía Nam, đang đi tới tòa nhà bên này.

Kế tiếp, Lý Hạo ở phía Bắc từ trên xe taxi đi xuống, cũng đi tới tòa nhà.

Trong đầu Tiểu Khắc tự hiện ra một câu về: Lạt Ma đánh từ phía Nam đến đây, trong tay dẫn theo năm con voi ma müt. Người cầm đánh từ phương Bắc lên, hông đeo theo kèn đồng. Sau đó Lạt Ma và người cầm làm gì ấy nhỉ, à đúng rồi, cuối cùng hai bên đánh nhau. Nghĩ đến đây Tiểu Khắc lập tức hướng đến thang máy, đứng ở cửa thang máy. Cửa thang máy ding một tiếng mở ra. Sát bên trái thang máy chính là Tiểu Viễn, sát bên phải thang máy chính là Lý Hạo, đứng ở giữa chính là — Tiêu Vũ Khải.

Tiểu Khắc nhìn biểu tình khác nhau của ba người, chỉ hận trong tay mình không có một cái máy camera, nếu không cậu nhất định sẽ quay lại một màn này để giữ lại cho muôn đời sau.

“Cậu đang đợi tớ hả?”

“Hôm nay anh có về nhà không, tối nay mẹ tôi hầm canh.”

Lý Hạo và Tiểu Viễn đồng thời lên tiếng, sau đó hung hăng trừng mắt liếc đối phương một cái. Tiểu Khắc đỡ trán, loại tình huống này nhìn thế nào cũng thấy quen thuộc. Nếu cho cậu thêm một vú em, có khi nhóm người này có thể đi đánh phỏ bản...

Cuối cùng bốn người ngồi mặt đối mặt với nhau trong nhà hàng. Tiểu Khắc vẫn cảm thấy có khi chỉ cần một ít thuốc nổ với bột súng là có thể khiến cho Tiểu Viễn và Lý Hạo ăn no rồi, còn lãng phí thức ăn làm cái gì. Lúc ngồi xuống, Lý Hạo vốn muốn ngồi cạnh Tiểu Khắc lại bị Tiểu Viễn cướp mất chỗ ngồi bên cạnh, khiến hắn với Tiểu Khắc hai người ngồi hai góc bàn.

Hiện tại trình tự chỗ ngồi chính là, bên cạnh Tiểu Khắc là Tiêu Vũ Khải, đối diện với Tiêu Vũ Khải là Lý Hạo, bên cạnh Lý Hạo là Tiểu Viễn.

Bốn người đều mang vẻ mặt hồ hững lạt thực đơn. Cách đó không xa có hai nhân viên phục vụ vẻ mặt cảnh giác nhìn về bên này, chỉ sợ bọn họ không phải tới dùng cơm mà là tới đánh nhau. Bốn người bọn họ chọn đồ ăn xong đưa tờ thực đơn nguyên vẹn không chút hao tổn lại cho nhân viên phục vụ, rồi tự rót trà bắt đầu uống. Hai nhân viên phục vụ kia nhẹ nhõm thở dài một hơi.

“Anh, không giới thiệu cho một chút sao?” Âm thanh Tiểu Viễn vang lên, thản nhiên như không nói với Tiểu Khắc. Nửa ngày mới kịp phản ứng là cậu ta đang gọi mình. Lại không biết rằng, Tiểu Viễn là đang tuyên bố quyền sở hữu với hai cậu chàng ở đây.

“Để tôi tự giới thiệu, tôi là Lý Hạo, bạn học cùng cấp hai với Tiểu Khắc.”

“Tiêu Vũ Khải, người quen cũ.”

Cho dù nói thế nào Tiểu Khắc cũng cảm thấy Tiêu Vũ Khải trưởng thành hơn một chút. Cho dù là câu trả lời ngắn gọn hay là khí thế tự nhiên của mình, ngay lập tức trấn áp được hai người kia, giống như kiểu một người đàn ông trưởng thành cực kỳ dễ dàng ngăn hai thằng nhóc đang chuẩn bị đánh nhau lại. Tiểu Viễn quay đầu sang bên trái, Lý Hạo quay đầu sang bên phải, không thể không nói là cực kỳ ăn ý.

Tiếp theo trên bàn liền rơi vào im lặng. Hiện tại những người trên bàn này không ai có thể điều tiết không khí, loại không khí xấu hổ này cứ thế lan ra. Tiểu Khắc coi như là người kìm nén được nhất, liền ngồi đó, ánh mắt quét tới quét lui hai người đối diện.

“Anh nhìn tôi làm gì?” Tiểu Viễn cảm nhận được tầm mắt Tiểu Khắc, cực kì khó chịu hỏi lại.

Tiểu Khắc đang muốn mở miệng, lại bị Lý Hạo nói trước một bước: “Nếu cậu không đến, đương nhiên cũng sẽ không nhìn cậu.”

“Anh —” Tiểu Viễn đang muốn nói chuyện thì bị nhân viên mang thức ăn lên cắt ngang. Kỹ năng cắt ngang này, Tiểu Khắc cho cậu ta mười điểm.

Nhân viên phục vụ nhanh tay nhanh chân mang thức ăn lên, sau đó rời đi như bị ma đuổi, để lại bốn người trên bàn ăn. Tiểu Khắc hiện tại vô cùng hi vọng đây là trong trò chơi mà không phải hiện thực, như vậy cậu có thể cấm nói hết mấy tên này. Đáng mừng là sau khi thức ăn mang lên bốn người đều không nói gì nữa, tập trung ăn cơm, chỉ còn nghe được tiếng bát đĩa chạm vào nhau.

“Ồ, mau đến xem ai thế này.”

Tâm Tiểu Khắc bỗng run lên, giọng nói này, cách nói chuyện này, Tiểu Khắc cảm thấy ngực mình như nghẹn lại, dường như quên cả thở. Lúc đó, ba người bọn họ đã nói: “Không phải chúng tôi cố ý làm khó cậu. Nếu cậu quỳ xuống, cầu xin chúng tôi một câu, hoặc mang em trai xinh đẹp của cậu đến bồi chúng tôi uống rượu, chúng tôi sẽ không tính toán nữa.”

Nắm tay của Tiểu Khắc xiết chặt trong nháy mắt, vang lên tiếng rắc rắc, cậu ổn định tâm tình rồi ngắt đầu hỏi: “Có cái gì muốn chỉ giáo sao?”

“Bạn cũ, chào hỏi thôi, làm gì mà xa lạ vậy.” Nói chuyện lúc này chính là người họ Trương. Ba người bọn họ còn có một người họ Tạ, xem ra là chưa tới.

Tiểu Khắc muốn đứng lên lại bị Tiêu Vũ Khải ấn vai, không thể đứng được.

“Thế nào, sau khi rời quân ngũ, cuộc sống vẫn còn quen chứ. Cậu xem, nếu lúc trước cậu ngoan ngoãn đáp ứng yêu cầu của chúng tôi, nói không chừng bây giờ cũng đã là đặc chủng.” Họ Lý tiếp tục muốn chết.

“Tiểu Khắc là do may nên mới bị đuổi?”

Ngay sau đó Tiểu Viễn liền đâm vào mặt họ Lý, bàn ăn trước mặt bị làm đổ. Họ Trương đương nhiên là lên giúp họ Lý. Tiểu Khắc muốn giữ chặt Tiểu Viễn không cho cậu ta gây chuyện, nhưng lại sợ sau khi giữ lại, tay chân Tiểu Viễn sẽ bị đau mất, ánh mắt lơ đãng nhìn đến nơi đặt camera của nhà hàng, dứt khoát đẩy ba người đang đánh nhau đến cửa nhà hàng. Lý Hạo bỗng chốc luống cuống, há miệng, nhìn mấy người đang đánh nhau thành một đoàn, muốn đuổi theo bọn họ, nhưng nhìn Tiêu Vũ Khải vẻ mặt bình tĩnh gọi nhân viên phục vụ.

“Anh còn không mau đuổi theo?”

Tiêu Vũ Khải lấy ví da trong túi quần ra, nhìn Lý Hạo đang mất bình tĩnh nói: “Cậu đi ra xem trước đi, đi ra ngoài hết, để ai trả tiền? Đừng có gấp, bọn họ không đấu được đâu.”

Tiểu Viễn tuy rằng chưa từng làm qua quân nhân như Tiểu Khắc, nhưng là đàn ông, đánh nhau cũng cực kì thành thạo. Nhưng loại thành thạo này của Tiểu Viễn, đối với Tiểu Khắc cũng chỉ là gãi ngứa mà thôi. Cậu vừa không muốn ra tay với hai người kia, vừa muốn bảo vệ Tiểu Viễn, tuy rằng sẽ không thua được, nhưng cũng không chẳng chiếm được phần hơn. Đến tận khi Lý Hạo đuổi đến, mới tách được ba người bọn họ ra.

Họ Trương giật giật cằm, đưa tay lau máu bên khóe miệng, nhìn Tiểu Khắc và Tiểu Viễn phát ra một tiếng cười nhạo. Ánh mắt khó lường kia làm cho Tiểu Khắc sợ hãi.

“Cậu làm như vậy chính là loại hành động không có đầu óc. Cậu cho rằng làm như vậy là có thể giúp được Tiểu Khắc sao, căn bản là cậu tự tìm thêm rắc rối.” Tiêu Vũ Khải gõ bôm bốp lên mặt bàn hai cái, nói với Tiểu Viễn hai khóe mắt thâm thành một vùng.

Tiểu Khắc như một quả cà héo, ủ rũ ngồi ở mép bàn. Có lẽ là giờ cậu ta cũng đã ý thức được là mình đã quá xúc động, dù sao lúc trước bọn họ có thể dễ dàng khai trừ Tiểu Khắc, không phải người bình thường. Đánh bọn họ cũng chỉ là tạm thời xả được nỗi căm ghét, nhưng sau đó lại là rất nhiều rắc rối.

Ba người ngồi trước bàn ăn nhà Tiểu Khắc, nhìn thấy Tiểu Khắc đang nấu cà ri đồng loạt thở dài một cái.

“Tôi còn thắc mắc, sao Tiểu Khắc có thể ra tay với người khác trước.” Lý Hạo than thở một tiếng nhìn về phía Tiểu Viễn, Tiểu Viễn càng cúi đầu thấp hơn, rầu rĩ trả lời: “Làm sao mà tôi biết được, đêm hôm đó tôi uống rượu, ngày hôm sau tỉnh lại trở về nhà bằng cách nào cũng không rõ, ai biết lại còn xảy ra chuyện như vậy. Đàn ông đầu năm nay ra đường cũng đều nguy hiểm vậy sao.”

“Sao lúc trước anh không đáp ứng họ?” Tiểu Viễn hỏi lớn.

Tiểu Khắc thêm nước vào trong nồi, đập nắp lên rồi nói: “Có đáp ứng hay không cũng vậy cả thôi.”

Cậu tuyệt đối sẽ không quỳ xuống cầu xin bọn họ, cũng tuyệt đối sẽ không cho Tiểu Viễn đi bồi rượu bọn họ. Cho dù là kẻ nào cầm quyền của một quốc gia đi nữa, cũng sẽ tồn tại một giai cấp có đặc quyền, dân thường sao có thể trèo vào bọn họ, chỉ có một đường “trốn” mà thôi. Ngay lúc đó cậu cũng biết dù là chống cự hay đồng ý căn bản cũng là phí sức. Yêu cầu hay đề nghị của bọn họ cũng chỉ là đang đùa giỡn con mèo đang giẫy giụa mà thôi. Cho dù lúc ấy cậu thật sự đáp ứng yêu cầu của bọn họ, cũng chỉ là thêm một cái nhược điểm để bọn họ cười nhạo. Kết quả cuối cùng chắc chắn cũng không có gì thay đổi.

Lúc đấy Tiểu Viễn say đến không biết gì nữa suýt bị bọn họ mang đi nên cậu không nghĩ ngợi gì đã ra tay, cũng không nghĩ đến việc lai lịch của mình cũng bị bọn họ tra ra. Sau đó cậu cũng không phải chưa từng nghĩ đến trả thù, nhưng sự thật chính là như vậy, người ta có thể đạp bạn xuống, đương nhiên sẽ không sợ bạn, toàn bộ hành động của bạn cũng chỉ là chọc cười cho người ta mà thôi. Tiểu Khắc biết, có lẽ ở phương diện đánh đấm thì hai người kia có thể thua, nhưng cậu biết bọn họ nhất định sẽ có cách khác trả lại.

Một đôi tay đột nhiên đặt trên vai cậu, mang cậu đang chìm vào suy nghĩ của mình quay về. Tiêu Vũ Khải đứng ở phía sau cậu vừa vặn làm giảm bớt hơi nóng của bếp, khẽ nói: “Đừng lo, có tôi đây.”

Cho dù những lời này có phải thật hay không cũng đã trấn an Tiểu Khắc thành công. Tiểu Khắc miễn cưỡng cười một cái, gạt gạt đầu.

Tôi chăm rồi đấy nhá =v= Không ai được chửi thăm tôi đâu đấy nhá =v=

25. Chương 25: Xóa Tài Khoản

Mặc dù những người này đã gọi không ít món ăn ở nhà hàng nhưng hầu như chưa ăn chút gì đã rời đi, lãng phí một bàn thức ăn, cuối cùng Tiểu Khắc đành phải mang đám người kia về nhà, lấy một ít đồ ăn trong tủ lạnh, nấu một tô cơm cà ri to. Nồi sôi khiến cái nắp rung rung, mùi cà ri đậm đà xuyên qua nắp nồi bay ra khiến mọi người liên tục nuốt nước miếng.

“Chín chưa thế? Tớ sắp chết đói rồi.” Lý Hạo liên tiếp thò đầu kêu vọng vào nhà bếp, khi thấy Tiêu Vũ Khải đứng sau lưng Tiểu Khắc thì im bặt, ngoan ngoãn thu đầu lại. Lý Hạo biết mình không có nhiều ưu điểm, thức thời chính là một trong số đó.

Tiểu Viễn cũng nhìn thấy, đồng tình nhìn Lý Hạo. Sau khi hiểu được hàm ý trong mắt Tiểu Viễn, Lý Hạo dùng khẩu hình miệng nói với Tiểu Viễn: “Chúng tôi chỉ là bạn bè.”

Tiểu Viễn vỗ vỗ vai Lý Hạo, vẻ mặt như đang nói: “Đừng nói nữa, người anh em, tôi hiểu mà.”

Đợi đến khi cà ri cạn nước, Tiêu Vũ Khải đưa đĩa cơm đã xối cho Tiểu Khắc, Tiểu Khắc nhận đĩa, múc cà ri lên trên. Cứ như vậy, dưới ánh đèn mờ nhạt, hai người im lặng không nói lời nào làm cơm. Trong lúc đó, một loại tình cảm kỳ lạ chậm rãi nhen nhóm trong lòng hai người.

Có thể do thật sự rất đói bụng, bốn người ăn hết sạch đồ ăn, Tiểu Khắc ngăn người nhìn mặt bàn.

“Đang nghĩ gì vậy?”

Tôi đang nghĩ, nếu tình huống hôm nay còn lặp lại hơn hai lần nữa, tôi sẽ không nuôi nổi ba con heo các người, mỗi lần đến nhà người ta ăn cơm đều cần quét như vậy. Đương nhiên những lời này Tiểu Khắc không thể nói ra miệng, cho dù cậu thật sự nghĩ như vậy, năng lực diễn đạt ngôn ngữ của cậu cũng không đủ để cậu nói một câu dài như thế.

Mất thấy sắp mười giờ, Tiểu Khắc im lặng nhìn ba người trước mặt, đoán xem khi nào bọn họ mới chịu về. Cuối cùng quả nhiên vẫn là Tiêu Vũ Khải nói về trước, không chỉ thế mà còn cực kì tốt bụng yêu cầu đưa Lý Hạo về một đoạn. Lý Hạo cũng không ngốc, biết Tiêu Vũ Khải muốn đưa mình về chỉ vì không muốn mình ngủ lại nhà Tiểu Khắc, vì thế liền đồng ý với anh, dù sao đón taxi về từ nhà Tiểu Khắc cũng tốn không ít tiền.

Sau khi nhìn hai người kia rời đi, Tiểu Viễn mới không được tự nhiên nói: “Vậy anh nghỉ ngơi sớm một chút, tôi về trước.”

Tiểu Khắc nhìn Tiểu Viễn lết từng bước, thở dài: “Có thời gian thì cứ đến đây thường xuyên.”

Tiểu Viễn vội vàng gật đầu liên tục, hớn hở đi về. Tiểu Khắc dọn dẹp bàn ăn xong liền vào trò chơi, phát hiện Năm Gạo Nếp và Công Tử Tiêu đều không online, cậu mở công hội chọn Hoa Băng.

mật Núi Lang Nha Tui Giã Chết: Hoa, tôi là Toái Tâm.

mật Hoa Băng: Cậu là đại thần?!!!! Sao đại thần lại trở thành đồ đệ của lão đại, đây là cái loại tiết tấu gì vậy

mật Núi Lang Nha Tui Giã Chết: Đây là acc nhỏ của tôi, sau này có việc tìm tôi thì cứ mật acc này.

mật Hoa Băng: Lão đại biết không?

mật Núi Lang Nha Tui Giã Chết: Chắc là không.

mật Hoa Băng: Đại thần, em nhất định sẽ kín miệng như bưng, em kiên quyết đứng về phía anh, ủng hộ anh vô điều kiện.

mật Núi Lang Nha Tui Giã Chết: Ngoan Đúng rồi, tại sao hôm nay Công Tử Tiêu không login?

mật Hoa Băng: Em không biết. Từ lúc em login đến giờ vẫn chưa thấy lão đại login, có thể là có việc gì đó.

mật Núi Lang Nha Tui Giã Chết: Tôi biết rồi, vậy không làm phiền nữa. Tạm biệt.

mật Hoa Băng: Ô kìa, đại thần chào hỏi khách sáo quá. Ngoại trừ lão đại ra, với ai anh cũng khách khí như vậy.

Sau khi tạm biệt Hoa Băng, Tiểu Khắc làm nhiệm vụ một lúc. Tiểu Khắc là một người cực kì có kiên nhẫn và biết kiềm chế, chỉ là hôm nay chơi trò chơi giống như thiếu thiếu thứ gì đó, một lát sau đã bắt đầu cảm thấy chán. Cậu sửa sang lại túi đồ và ngân hàng, sau đó lại buồn chán sửa cả ngân hàng công hội.

Quyền hạn của ngân hàng công hội cho phép tất cả mọi người đều có thể mở ra, ai muốn lấy gì thì lấy, cho dù từng xảy ra sự việc bọn Tam Tiệp Khách cũng không có gì thay đổi. Lúc Tiểu Khắc bắt đầu đếm ngược chuẩn bị logout, cậu chợt nhìn thấy tin tức công hội, Công Tử Tiêu login.

Tiểu Khắc mở diễn đàn của nhà phát hành game ra, có hai bài post sôi động nhất, một bài là về hoạt động tuyên truyền game ở thành phố H tổ chức vào tháng mười một. Tiểu Khắc đọc nội dung, chủ post duy trì về thần bí, không lộ ra quá nhiều tin tức về chuyện này. Bài post còn lại mới đăng hôm nay, sôi động vô cùng.

“Ồ trong Người Mạo Hiểm, bạn đã từng thật lòng bao giờ chưa?”

Tiểu Khắc vốn không thích loại bài post tình thương mến thương như thế này, nhưng khi thấy bài post sôi động như vậy, cậu cũng nhấn vào xem thử với tâm tình góp vui.

“Các bạn người chơi, các bạn đã từng thật lòng trong Người Mạo Hiểm bao giờ chưa? Chúng ta tâm sự đi, trong công hội của tôi có một em gái...” Bài post của chủ post rất dài, tóm gọn là hấn dành rất nhiều tình cảm cho một em gái trong công hội, kết quả em gái đó lại là gay, dựa theo tự thuật của chủ post, hấn chỉ bị lừa tình chứ chưa bị lừa người...

Phía dưới có người hi hi ha ha trêu chọc chủ post, khuyên hấn phải cố gắng bảo vệ hoa cúc, có người dường như bị nói trúng tâm sự, thật lòng tham gia thảo luận, những người chỉ đơn thuần đến góp vui là nhiều nhất. Đến khi có hơn ba mươi bình luận, Tiểu Khắc trông thấy một câu như thế này: Suy cho cùng phải cô đơn lắm mới có thể thật lòng trong trò chơi.

Đúng vậy, suy cho cùng là nhiều người quá cô đơn nên mới có thể thật lòng với một người mình chưa từng nhìn thấy mặt mũi, chưa từng nghe thấy giọng nói. Vì thế mỗi một câu anh ta nói, mỗi một việc anh ta làm đều khiến bạn cảm động một cách khó hiểu, khi anh ta không ở đó sẽ khiến bạn cảm thấy lo lắng.

Tiểu Khắc biết bây giờ cậu đã có chút thật lòng, loại thật lòng này cực kì nguy hiểm, nhất là đối với một người chưa từng gặp mặt, thậm chí còn không biết tính cách thật sự của người đó. Trước khi trở lại Nam Đường, cậu cứ tưởng mình và những người khác bị dồn ép bất đắc dĩ, chỉ có chính bản thân cậu rõ ràng nhất, cậu muốn biết rốt cuộc Công Tử Tiêu nghĩ như thế nào. Cậu thật sự muốn biết trong lòng anh, cậu có vị trí nào hay không.

Thật ra lúc ở Nam Đường nhìn thấy những người đó đều hi vọng cậu quay lại, cậu đã cảm thấy rất vui, cho dù bọn họ làm thế là vì áy náy hay là vì cái gì khác.

Bây giờ rốt cuộc cậu đã hiểu, cảm giác này gọi là để ý, giai đoạn phát triển tiếp theo của nó chính là động tâm. Tiểu Khắc bắt đầu cảm thấy luống cuống, một bên là ý nghĩ tỉnh táo nhắc nhở cậu mạng ảo không đáng tin, một bên là tình cảm khó có thể kiềm chế đang chậm rãi tới gần cậu.

Tiểu Khắc ngồi trước máy tính xoa xoa tay, cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình. Cậu lên trang chủ, xóa tài khoản mình dùng chưa đến một tuần, sau đó gọi điện thoại cho bộ phận phục vụ khách hàng, yêu cầu khôi phục tài khoản. Hiệu suất làm việc của Người Mạo Hiểm cực kì cao, chưa đầy mười lăm phút đã khôi phục lại tài khoản vừa bị xóa, Tiểu Khắc lại vào, xóa bỏ tài khoản.

Để phòng ngừa trường hợp người chơi lỡ tay xóa bỏ tài khoản, Người Mạo Hiểm cho phép người chơi xóa tài khoản lần đầu có thể khôi phục một lần nữa. Chỉ có xóa tài khoản hai lần như Tiểu Khắc mới có thể xóa bỏ hoàn toàn dữ liệu, không bao giờ có thể khôi phục lại.

Tiểu Khắc chính là người như vậy, một khi đã quyết định, rất ít khi lưu lại đường lui cho mình.

Hôm sau Tiểu Khắc đến công ty từ sớm, đa số người của phòng hậu cần đều đã lớn tuổi, cuộc sống về đêm của bọn họ không còn phong phú như thanh niên, vì thế đến sớm hơn một chút.

Ông anh đưa nước lọc không đến bốn mươi tuổi, có thể do hàng năm phải bôn ba bên ngoài nên khuôn mặt trông cực kì tang thương. Anh ta ngồi trên cầu thang trong văn phòng, tay cầm một điếu thuốc, không biết đang xuất thần nghĩ gì. Xe đẩy nhỏ của phòng hậu cần để ở cầu thang giữa nhà kho, trong lúc sắp xếp xe, Tiểu Khắc tình cờ nhìn thấy cánh tay cơ bắp cuộn cuộn nổi lên dưới tay áo anh ta. Tuy rằng người có thân thể vạm vỡ một chút không phải là chuyện gì lạ, nhưng Tiểu Khắc có thể khẳng định, cơ thể của anh ta tuyệt đối không phải chỉ cần làm việc là có thể luyện được.

Người đàn ông hút hết điếu thuốc, ấn tàn thuốc lên thùng rác bên cạnh rồi đi xuống cầu thang, tuy anh ta đã cố gắng duy trì sự vững vàng nhưng vẫn có thể nhìn ra chân trái của anh ta có chút thiếu sức.

Lúc này, Phan Triệu Dương đẩy cửa cầu thang ra, thấy Tiểu Khắc đang nhìn người nọ, lúc vào kho hàng sắp xếp xe, Phan Triệu Dương nói: “Cậu biết không? Trước kia anh ta từng là quân nhân, nghe nói đạt rất nhiều công lao, sau đó chân bị thương trong lúc chấp hành nhiệm vụ nên mới xuất ngũ. Mấy năm nay mặc dù có tiền trợ cấp, nhưng đối với cuộc sống bây giờ của anh ta cũng chỉ như muối bỏ biển.”

Tiểu Khắc không nói gì, chỉ ừ một tiếng, đặt bình nước lên xe đẩy. Đến khi hai người rời khỏi kho hàng, chuẩn bị tách ra, Tiểu Khắc mới hỏi một câu: “Anh ta nói cho cậu biết à?”

Phan Triệu Dương cười cười, nói: “Làm gì có, người như bọn họ rất kiêu ngạo, cho dù đồng thịt (khụ) trên người có ngã xuống, tinh thần và linh hồn của bọn họ cũng sẽ không sụp đổ. Anh ta thà để người ta không

Hôm nay trong công ty có một dự án lớn, nghe nói là làm quảng cáo cho một game online. Người ở phòng Sáng tạo đã đi gần hết, chỉ còn một phần nhỏ không có việc gì làm ngồi trong phòng uống trà buồn chuyện, đúng lúc người mà bon họ buồn chuyện lại là Tiêu Vũ Khải.

“Giỏi vậy! Nhưng sao lúc ấy lại xảy ra chuyện đó?” Người nói câu này rõ ràng là một người vừa mới đến công ty.

“Anh ta nói như vậy, tôi mà là quản lí chắc đã tức điên lên rồi.”

“Phut, thật buồn cười.”

Tiểu Khắc nghe đến đó cũng nhin không được nở nụ cười. Không thể không thừa nhận, người kể chuyện này rất có đẳng cấp, toàn bộ câu chuyện được kể trầm bổng lên xuống, không đi làm người kể chuyện thật là uổng phí.

Đúng vậy, cái này cũng có thể xem là sự tích huy hoàng, nhưng nhìn tình trạng hiện giờ, không chỉ là sự tích huy hoàng mà còn là một thông báo đầy đủ về sự tích huy hoàng. Nghe xong chuyện xưa, Tiểu Khắc đã đổi xong bình nước, đẩy xe đến phòng tiếp theo, nói không chừng phòng tiếp theo còn có chuyện xưa thú vị hơn chờ câu.

Tiểu Viễn ngồi trên bậc thang trước cửa ngẩng đầu nhìn Tiểu Khắc, tủi thân nói: “Anh, em đói bụng.”

[illegible]

Tiêu Vũ Khải đang chăm chú nhìn Coser diễn tập trên sân khấu, quay đầu nói với Đỗ Tranh: “Sao tớ vẫn cảm thấy nữ thích khách mặc quần áo màu đen đẹp hơn nhĩ.”

“Cho tớ xin đi, có phải nữ thích khách kia đổi tên thành Toái Tâm sẽ khiến cậu hài lòng hơn không?”

“Như vậy là tốt nhất.”

“Tớ nhớ cậu từng nói, ly hôn rồi mà còn dây dưa với chồng cũ rất thiếu đạo đức.”

“Đúng là tớ có nói thế, nhưng không phải tớ với Toái Tâm vẫn chưa ly hôn sao? Vì thế chỉ có thể nói là tình cảm hôn nhân có vấn đề. Vấn đề này vẫn còn có thể cứu vãn được, ly hôn không phải là cách giải quyết duy nhất, cậu nói có đúng không?”

Đỗ Tranh bắt lực lắc đầu, quyết định không nói chuyện với cái tên không bình thường này nữa. Có đôi khi hẳn cảm thấy, Công Tử Tiêu trong trò chơi mới chính là Tiêu Vũ Khải thật sự.

Rất cảm ơn bạn Nana đã beta giùm chương này nên hôm nay đã có truyện để post *tặng cúc*

26. Chương 26: Hoạt Động Offline Toàn Server (một)

Nhìn Tiểu Viễn như vậy, Tiểu Khắc nhất thời cảm thấy hỗn loạn, giống như quay về mười mấy năm trước đây. Tiểu Khắc lắc đầu, đuổi hết những suy nghĩ lung tung ra khỏi óc, lấy chìa khóa trong túi quần ra mở cửa, Tiểu Viễn theo vào như cái đuôi.

“Ngồi đi.”

Tiểu Viễn tìm cái ghế dựa ngồi xuống, hỏi Tiểu Khắc đang đeo tạp dề: “Tối nay ăn gì?”

“Mì đen.”

Tiểu Viễn há miệng, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn ngậm lại. Tiểu Khắc biết hẳn không thích ăn mì nên mới cố tình làm mì đen. Tiểu Viễn cũng hiểu bây giờ mình không thể được voi đòi tiên, không nhiều lời nữa, còn chủ động giúp Tiểu Khắc nấu mì.

“Anh, anh về làm ở công ty nhà mình đi. Tối qua em đã suy nghĩ một đêm, quyết định hôm nay đến nói với anh. Thật ra trước kia em cũng từng nghĩ đến chuyện này, nhưng vẫn chưa đề cập với anh. Bây giờ em nói ra, có thể anh sẽ cảm thấy em làm vậy là vì chuyện hôm qua, em sẽ không giải thích gì cả, nhưng em vẫn hi vọng anh có thể trở về.” Tiểu Viễn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Thật ra lúc trước cha sắp xếp cho anh ở công ty này đúng là do khi ấy em không hiểu chuyện ôm thái độ thù địch với anh. Cha sợ anh trở về sẽ bị em làm khó dễ, mà anh lại là người có chuyện gì cũng không nói, cho nên cha mới nhờ bạn cũ sắp xếp công việc hiện tại cho anh. Lại nói, mấy năm đầu bọn họ bị mất liên lạc, gần đây mới bắt đầu liên lạc với nhau.”

Ồ, khó trách mấy năm nay mình chưa từng gặp qua Tiêu Vũ Khải, cũng chẳng có ấn tượng gì về anh ta.

“Thế nào? Anh muốn trở về không?” Tiểu Viễn mong chờ hỏi.

“Tôi không muốn về.” Tiểu Khắc kiên định trả lời.

“Tại sao?” Lần này đến lượt Tiểu Viễn giật mình. Tuy rằng Tiểu gia chỉ là một công ty nhỏ, so với công ty Tiểu gia thì đúng là không đáng nhắc tới, nhưng nói thế nào làm ở công ty nhà mình vẫn dễ chịu hơn chứ.

“Tôi rất thích công việc hiện tại.” Tiểu Khắc trả lời Tiểu Viễn như thế.

Trên thực tế, tình huống tương tự thế này không phải chưa từng xảy ra. Trong game còn có thể xóa acc nhưng trong hiện thực thì không được, vì thế rất khó đưa ra quyết định trong hiện thực.

“Aizz, không sao, chúng ta từ từ tính.”

Hai người im lặng một lúc, Tiểu Viễn lại tiếp tục nói chuyện: “Anh thích người tên Tiêu Vũ Khải kia hả?”

Nghe câu hỏi của Tiểu Viễn, Tiểu Khắc quay đầu nhìn hẩn, không trả lời. Nhìn phản ứng của Tiểu Khắc, Tiểu Viễn vội vàng giải thích: “Em không định can thiệp vào chuyện của anh, cũng không có ý gì khác, em chỉ hỏi vậy thôi. Em cảm thấy người này lòng dạ khó lường, em không muốn anh chịu thiệt. Lỡ như anh ta là loại người không chịu được áp lực gia đình, cuối cùng sống chết đi kết hôn thì anh phải làm sao?”

Tiểu Khắc cầm thìa ném thử một chút, nhẹ giọng nói: “Chúng tôi còn chưa quen nhau.”

Đúng lúc Tiểu Viễn còn đang định nói gì đó, điện thoại đột nhiên vang lên. Tiểu Viễn sờ túi lấy điện thoại ra, đầu bên kia truyền đến một giọng nói to, cho dù không nghe điện thoại, Tiểu Khắc vẫn nghe được lời người đó nói không sót một câu: “Năm, tôi là Tam Giang đây, chúng tôi đã quyết định được số người trong đội ngũ. Cậu đặt khách sạn bên đó đừng đặt nơi đắt tiền quá, đặt chỗ bình thường là được rồi.”

“Ừ, chúng ta gặp nhau ở hội trường gần khách sạn đi, đến lúc đó chúng ta cũng không có nhiều thời gian.”

“Vậy hẹn ngày một gặp.”

“Ngày một gặp.”

Tiểu Viễn cúp điện thoại, thấy Tiểu Khắc đang nhìn mình. Đến khi Tiểu Viễn hoảng sợ, Tiểu Khắc mới bình thản nói: “Cậu là Năm Gạo Nếp của Cẩm Vệ Quân?”

Tiểu Viễn mở to mắt: “Là em, anh cũng chơi sao?”

Sau khi nói xong, Tiểu Viễn nhanh chóng lục lọi những người quen thuộc trong não, so sánh từng bước với Tiểu Khắc trước mắt, sau đó sắc mặt hơi cứng ngắc, nói: “Anh, anh là ——”

“Tôi là Toái Tâm.” Tiểu Khắc vươn tay ra một cách trịnh trọng, cầm bàn tay cứng ngắc của Tiểu Viễn lắc lắc, sau đó bổ sung thêm một câu: “Thật trùng hợp.”

Nhìn biểu tình của Tiểu Viễn, Tiểu Khắc dễ dàng đoán được lúc này hẩn đang rất bối rối và xấu hổ, thì ra người nó nói lúc đó chính là mình, Tiểu Khắc thở dài vỗ vỗ vai Tiểu Viễn an ủi: “Không sao.”

“Vậy, Hạo Kiếp kia chính là Lý Hạo?”

“Đúng thế.”

Tiểu Viễn nghe xong liền thở gấp, đến mức ho khan nửa ngày. Tiểu Khắc ghét bỏ đuổi hẩn ra khỏi phòng bếp, Tiểu Viễn kêu to: “Đây là loại tiết tấu gì vậy? Hôm trước em với anh ta còn không đội trời chung, hôm qua thì thành bạn bè, hôm nay lại thành bạn tốt quen biết nhau đã lâu.”

“Tối nay anh có login không?” Tiểu Viễn tiếp tục hỏi.

“Trong khoảng thời gian này chắc sẽ không login.”

“Vì Công Tử Tiều sao?”

Tiểu Khắc đặt một bát mì đen trước mặt Tiểu Viễn, nói: “Ăn đi, ăn xong mau về nhà.”

“Anh đuổi em.” Tiểu Viễn tủi thân nói.

“Đúng vậy.” Tiểu Khắc trả lời rõ ràng.

Tiểu Viễn hoàn toàn bị đánh bại, ăn xong liền chuẩn bị rời đi theo ý Tiểu Khắc. Trước khi đi, Tiểu Viễn hỏi Tiểu Khắc: “Hoạt động ngày một anh có đi không?”

“Chưa biết.”

Tiểu Viễn không cảm thấy bất ngờ với đáp án này, gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó dặn Tiểu Khắc: “Nếu anh đi thì gọi điện thoại trước cho em, em tới đón anh.”

Buổi tối Tiểu Khắc không lên mạng, cũng không có việc gì làm, cậu dọn dẹp phòng một chút rồi lau chùi đồ đạc, gần đây lãng phí rất nhiều thời gian trong trò chơi. Trong nhà không có nhiều đồ đạc, hơn nữa Tiểu Khắc vốn nhanh tay nhanh chân, chưa đến ba mươi phút đã dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, ngoài ra cậu còn tìm thấy một túi bánh quy của Lý Hạo đằng sau bàn đặt máy tính, không biết để quên ở đó từ bao giờ.

Lý Hạo cũng gọi điện thoại cho Tiểu Khắc, hỏi ngày một cậu có tham gia hoạt động hay không, xem ra những hoạt động trọng tâm mấy ngày nay đã chuyển sang phiên bản mới của hoạt động quảng bá ở thành phố H. Cho dù không lên trò chơi, Tiểu Khắc cũng có thể đoán được mấy ngày nay các công hội náo nhiệt đến cỡ nào.

Tiểu Khắc sờ sờ trán, hoạt động offline, nếu là hoạt động online thì cậu còn đi được, bây giờ đang nói đến hoạt động offline, trong lòng cậu có chút hồi hộp.

“Nhiều người tham gia lắm à?”

“Đương nhiên là nhiều rồi, đây là lần đầu tiên Người Mạo Hiểm có hoạt động offline lớn như vậy, trên cơ bản những người có thể tới đều sẽ tới. Không ít người trong công hội đều tham gia, có rất nhiều người cậu quen, đến đi đến đi.” Lý Hạo cố gắng thuyết phục.

Tiểu Khắc đột nhiên nghĩ đến chuyện Tiểu Viễn, hỏi: “Cậu có biết Năm Gạo Nếp là ai không?”

“Từ từ.” Lý Hạo ngắt lời Tiểu Khắc, hỏi: “Cậu sẽ không vô duyên vô cớ hỏi tới vấn đề này, người đó không phải là Tiểu Viễn chứ?”

“Ừ.”

“Tớ nói này, Tiểu Khắc, gần đây mỗi ngày cậu đều cho tớ một bất ngờ.”

Tiểu Khắc cười gượng, bất ngờ này cũng không phải là điều cậu muốn. Nếu có thể, Tiểu Khắc cũng không muốn mọi chuyện trở thành thế này, dù sao lên mạng chơi trò chơi chính là vì phần thần bí của nó, ai ngờ thần bí nửa ngày rồi cuộc lại là người quen.

“Đúng rồi, ngày một cậu nhất định phải tham gia hoạt động, chúng ta cứ vui vẻ quyết định như vậy đi. Mẹ tớ gọi tớ ra ngoài ăn canh, không nói nữa, bye ”

Vì vậy hành trình đến Người Mạo Hiểm của Tiểu Khắc đã bị Lý Hạo vui vẻ quyết định như thế. Lần trước khi nói những lời này, Lý Hạo đã cho cậu một cái acc, đó là acc đạo tặc cấp tám mươi —— Toái Tâm.

Ngày cuối cùng làm việc trước khi nghỉ dài hạn, mọi người trông cực kì vui vẻ, ngay cả công việc rắc rối bình thường cũng trở nên thoải mái hơn. Trong thang máy, Tiểu Khắc gặp Tiêu Vũ Khải cũng thần thanh khí爽. Tiêu Vũ Khải và Đỗ Tranh sóng vai nhau đi vào thang máy, chỉ vào tập tài liệu thảo luận gì đó. Tiêu Vũ Khải nhìn thấy Tiểu Khắc đứng trong thang máy, tươi cười nói: “Buổi sáng tốt lành.”

“Buổi sáng tốt lành.”

“Sau đó bọn họ có tìm cậu gây rắc rối không?” Tiêu Vũ Khải khép tập tài liệu trong tay, hỏi.

“Tạm thời thì không.”

Tiêu Vũ Khải nghe xong cười cười an ủi: “Cậu yên tâm đi, gần đây bọn họ không có thời gian đến quấy rầy các cậu đâu.”

Nghe giọng điệu này, xem ra Tiêu Vũ Khải đã làm gì đó sau lưng mình, về phần cụ thể anh đã làm gì, Tiểu Khắc cảm thấy mình không hỏi thì hơn. Dù sao cũng đã nợ người này một ân tình, Tiểu Khắc cũng không cần biết rốt cuộc đó là ân tình gì. Chỉ là vào lúc này, Tiểu Khắc biết nói câu cảm ơn nhất định sẽ không thừa.

“Cảm ơn.” Tiểu Khắc chân thành nói.

Tiêu Vũ Khải đột nhiên vươn tay kéo Tiểu Khắc từ sau xe đẩy ra, kéo đến bên người nói: “Cậu trốn cái gì, đằng nào cũng phải ra ngoài thang máy.”

Cửa thang máy “đình” một tiếng mở ra.

“Tôi tới rồi.” Tiểu Khắc vừa nói vừa đẩy xe ra ngoài.

Khi cửa thang máy sau lưng đóng lại, Tiểu Khắc không tự giác cúi đầu nở nụ cười. Thật ra đôi khi có người nguyện ý ở bên cạnh yên lặng giúp đỡ bạn, chứng minh trong lòng người đó vẫn có bạn, cảm giác này cũng không tệ lắm.

Vài cô gái phòng hành chính đang muốn thay đổi bố cục phòng trà của bọn họ, bốn người hô khẩu hiệu, cẩn thận di chuyển cái bàn, sợ chân bàn va vào giày cao gót xinh đẹp của mình. Tiểu Khắc cau mày nhìn bọn họ di chuyển cái bàn đáng thương đi khắp bốn phía, sau đó lại thả về vị trí cũ.

Vài gói trà trong hộp đã bị ẩm ướt, có thể do để quá lâu. Tiểu Khắc đổ những gói trà hết hạn này vào thùng rác, thay những gói trà mới, sau đó đặt bưu kiện xuống từng bàn dựa theo tên ghi trên bưu kiện.

“Đây là quà tặng cô định tặng cho khách hàng sao? Cô tưởng chúng ta đang trong ngày quốc tế thiếu nhi à? Bây giờ lập tức về làm lại báo cáo nộp lên cho tôi.”

“Bản kế hoạch tôi giao cho cậu làm đâu? Nếu trước giờ tan tầm hôm nay vẫn không có, ngày mai cậu không cần đi làm nữa.”

“Tổng Lâm, trả bản danh sách lại cho phòng sáng tạo, sai sót nhiều lắm, bảo bọn họ đừng có kiếm thêm việc cho tôi làm, tôi đã cực khổ lắm rồi.”

Tuy những lời này không phải nói với mình nhưng Tiểu Khắc vẫn cảm thấy da đầu có chút run lên. Qua một thời gian làm việc ở đây, cậu cảm thấy ông quản lý béo của bọn họ có vẻ là quản lý dễ nói chuyện nhất trong công ty, đương nhiên không phải ông ta chưa từng tức giận bao giờ. Tiểu Khắc nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đổi toàn bộ hồng trà thành trà xanh hạ nhiệt.

Đến khi Tiểu Khắc tan tầm về nhà, vài phòng trong công ty vẫn còn sáng đèn.

Đến ngày diễn ra hoạt động, Tiểu Viễn chở Lý Hạo đến thẳng nhà Tiểu Khắc. Tiểu Viễn lái xe, Lý Hạo ngồi ở ghế phó lái.

“Anh ngồi phía sau đi, để anh tôi ngồi ở đây.” Tiểu Viễn bắt đầu đuổi người.

Lý Hạo cầm tờ quảng cáo trong tay, vênh chân vắt chéo, dùng vẻ mặt nham nhở nói với Tiểu Viễn: “Hôm nay đại gia tôi ngồi ở chỗ này.”

Tiểu Viễn trừng mắt nhìn hấn rồi nói với Tiểu Khắc: “VẬY anh ngồi phía sau đi, lỡ như xảy ra tai nạn, người ngồi ghế phó lái thường là người chết sớm nhất.”

“Tôi ***, sáng sớm cậu đã nói mấy câu xui xẻo.”

Tiểu Khắc nhìn tờ quảng cáo trong tay Lý Hạo, nhìn chất lượng trên tờ quảng cáo, có thể thấy lần này Người Mạo Hiểm thật sự bỏ không ít công sức cho hoạt động offline. Nghe nói những người tham gia còn có cơ hội đoạt được tọa kỵ kỉ niệm trong trò chơi, hoạt động quảng bá sẽ có biểu diễn Cos, xung quanh hội trường có trò chơi, cuối cùng còn có tiết mục hỏi đáp tại chỗ, người trả lời đúng sẽ nhận được một ít quà kỉ niệm.

“Tôi không thích tọa kỵ này, hình dạng quá xấu, hơn nữa quần áo vũ sĩ xanh biếc phối với tọa kỵ màu đỏ, tôi còn có thể tưởng chừng người khác sao...” Lý Hạo rì rầm.

“Anh không thích thì đừng cười, người ta có cầu xin anh lấy đâu.” Tiểu Viễn tiếp lời hấn.

“Tôi cười một chút cũng không được?”

Dọc đường đi Tiểu Viễn và Lý Hạo cãi nhau liên tục, không ngừng dù chỉ một giây. Tiểu Khắc thật sự không hiểu, tuổi hai người này cộng lại đã gần năm mươi rồi, tại sao còn cãi nhau như con nít vì mấy vấn đề thiếu muối này.

Thì ra hội trường cách nhà Tiểu Khắc không xa lắm, nhưng đoạn đường ngắn ngủn này đi gần một tiếng mới đến. Bãi đỗ xe phụ cận đã chật cứng, Tiểu Viễn đành phải đỗ xe ở bãi đỗ xe ngầm cách đó nửa con phố. Tiểu Khắc và Lý Hạo xuống xe gần hội trường, đứng ở ven đường chờ Tiểu Viễn.

Hoạt động offline của Người Mạo Hiểm xem như đã tổ chức thành công, Tiểu Khắc nhìn đủ loại trạch nam chiếm hết nửa con phố, khiến cho người dân sống gần đây còn tưởng đang diễn ra hoạt động mít tinh trái pháp luật. Ngoài ra còn có nhiều người không biết tới từ công hội nào, số lượng khá đông. Sở dĩ Tiểu Khắc biết bọn họ là người cùng một công hội là do bọn họ mặc áo thun màu trắng giống nhau như đúc, quần áo con gái có một con thỏ cụp tai màu hồng nhạt, quần áo con trai thì màu xanh. Nếu Tiểu Khắc đoán không sai, đây chính là biểu tượng của bọn họ.

Tiểu Khắc đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trong đám người đó, cao lớn mạnh mẽ, nhưng vừa quay đầu đã không biết ở nơi nào rồi.

“Cậu nhìn gì thế?” Lý Hạo kéo Tiểu Khắc lại, vừa nãy có một chiếc xe con suýt chút nữa đã đâm vào Tiểu Khắc.

“Không có gì, hình như là Tiêu Vũ Khải.”

“Cậu nhìn nhầm rồi, sao anh ta có thể đến đây được. Xem bộ dáng của anh ta kìa, không giống người chơi game chút nào. A, Tiểu Viễn tới rồi, chúng ta chuẩn bị vào hội trường đi.”

27. Chương 27: Hoạt Động Offline Toàn Server (hai)

Nơi tổ chức là một sân bãi, được chia thành nhiều khu, để tạo điều kiện cho người cùng server kiếm người thân hay kẻ thù...

Server này là một server đông người chơi, lúc sắp xếp địa điểm họ cũng chọn một nơi rất lớn, mặc dù nơi này hơi lệch so với sân khấu nhưng chẳng ai quan tâm, những người đến tham dự vốn không có hứng thú xem biểu diễn, chuyện làm cho bọn họ phấn khởi nhất chính là, vào hôm nay, những nhân vật giả tưởng trong trò chơi sẽ trở thành người thật, xuất hiện trước mặt họ.

Có vài công hội còn làm riêng bằng tên để dễ nhận người, nhưng cái mà mọi người chú ý không phải là bằng tên sáng tạo đến cỡ nào mà là người cầm bằng, chính là hai cô gái xinh đẹp ăn mặc giống nhau như đúc. Hai người đều buộc tóc đuôi ngựa đơn giản, mặc quần short jeans có màu giống nhau, chỉ có áo thun là khác nhau, một người mặc áo màu hồng nhạt, một người mặc áo màu xanh lam. A, bạn hỏi tôi công hội này tên là gì? Cô gái xinh đẹp giơ bằng tên viết —— Hội Liên Hiệp Phụ Nữ Ngoài Hành Tinh.

“Ái chà, anh cũng giỏi thật.” Tiểu Viễn nhìn một màn như vậy, chắc chắn lưỡi, cảm thấy vô cùng hâm mộ Lý Hạo.

Lý Hạo dùng vẻ mặt vô tội nhìn Tiểu Khắc và Tiểu Viễn, trả lời: “Tôi vô tội, tôi không biết đây là chuyện gì, hai cô gái đó là ai vậy?”

“Lão đại!”

“Mau tới đây!”

Nhìn thấy Lý Hạo, hai cô gái xinh đẹp vẫy tay gọi to, hoàn toàn không chú ý đến hình tượng.

“A, hai cô là...” Lý Hạo nghi hoặc hỏi.

“Em là Xoài (Chanh).” Không hổ là song sinh, thời khắc nói chuyện và ngữ khí giống y hệt nhau, khó trách lúc đánh phỏ bản hai người này phối hợp với nhau ăn ý như vậy, hai người rất ít khi cùng thêm máu cho một người, cũng tuyệt đối không lãng phí skill trị liệu.

Sau đó Chanh và Xoài nhìn nhau cười, cùng chuyển tầm nhìn sang Tiểu Khắc, lớn tiếng nói một câu: “Chị dâu.”

Tiểu Khắc nghe xong bất đắc dĩ cười cười, xua tay nói: “Đừng gọi thế, đừng gọi thế.”

Người của hội Ngoài Hành Tinh tới không nhiều, ước chừng có hơn mười người, hơn phân nửa đều là người từng đánh phỏ bản với Tiểu Khắc. Mọi người cũng tương đối quen thuộc, tự giới thiệu bản thân, không khí rất tốt.

Vừa quay đầu lại, Tiểu Viễn đã bị người của Cẩm Vệ Quân lôi đi. Người cao to chừng một mét chín kia ôm vai Tiểu Viễn giới thiệu với mọi người, người của Cẩm Vệ Quân tới không ít. Tiểu Khắc nhìn lướt qua, khoảng trên dưới hai mươi lăm người, chênh lệch không quá hai người. Tiểu Khắc thu hồi ánh mắt, bắt đầu

quan sát những người trên sân, một lúc sau cảm thấy hơi thất vọng. Cậu không chắc người Nam Đường có tới hay không, cho dù có tới cậu cũng không nhận ra.

Đúng mười giờ, hoạt động chính thức bắt đầu. Đầu tiên, nhóm người điều hành Người Mạo Hiểm đi ra nói chuyện, cảm ơn người chơi đã giúp Người Mạo Hiểm có thể duy trì vững vàng đến ngày hôm nay, tuy nội dung rất chân thành nhưng lúc nói chẳng mang đến cảm giác gì. Kế đến là biểu diễn Cos, Người Mạo Hiểm mời đội biểu diễn có tiếng ở trong nước, trang phục khá đẹp, buổi trình diễn cũng rất đáng xem.

Cuối cùng còn một màn biểu diễn, thế nhưng lại là câu chuyện của một nam kiếm khách và một nữ đạo tặc, nam phụ là một võ sĩ, nam kiếm khách mặc một bộ sáo trang PVP cao nhất của phiên bản trước, một thân quần áo trắng, chỉ có đai lưng bên hông là màu vàng. Trang phục của nữ đạo tặc là một bộ sáo trang PVE màu đen, tóc đen đơn giản, võ sĩ còn lại mặc một bộ sáo trang MT (Main Tank) màu xanh lam.

Tiểu Khắc rất quen mặt với hai nhân vật cos kia, nữ đạo tặc chính là hình dáng xuất hiện mỗi ngày trong tài khoản Toái Tâm của cậu, nguyên mẫu của nam kiếm khách kia chính là Công Tử Tiêu, nguyên mẫu của võ sĩ là Hạo Kiếp, bạn học Lý Hạo ngồi bên cạnh cũng rất bối rối.

“Cảm ơn nhóm Summer vì màn trình diễn tuyệt vời này và người chơi đã cung cấp kịch bản.” Người chủ trì là một cô gái xinh đẹp, cô nàng đi đến trước sân khấu, nhất thời khiến cho phía dưới xôn xao một hồi.

Nghe nói cô gái này được bình chọn là thần trạch nam trạch nữ trong năm nay, bây giờ đã kí hợp đồng với công ty giải trí chuẩn bị ra mắt chính thức. Đương nhiên Tiểu Khắc không có hứng thú với mấy thứ này, chỉ là gần đây tin tức về vị nữ thần này có thể dùng từ ùn ùn kéo đến để hình dung.

“Hợp tác có lợi cho đôi bên ấy mà, khi tham gia hoạt động này, cô ấy có thể được nhiều người hâm mộ hơn, Người Mạo Hiểm có thể tiến hành quảng bá nhờ hình ảnh của cô ấy. Xem ra công ty PR này cũng rất có thủ đoạn, nhìn chữ viết, không phải là của công ty anh chứ?” Tiểu Viễn không biết đã đến từ bao giờ, đứng bên cạnh Tiểu Khắc.

“Không biết.”

Đối với việc của công ty, Tiểu Khắc chỉ biết chuyện quay quanh phòng hậu cần, đối với công việc của những ngành khác trong công ty, cậu không cần biết cũng không muốn biết. Cậu không định trở lại công ty nhà mình nhưng cũng không định làm ở đây lâu dài, cậu vừa không có bằng cấp vừa không có kĩ thuật, chẳng lẽ muốn làm nhân viên hậu cần cả đời? Cho dù cậu muốn, công ty chưa chắc đã chịu. Mấy ngày nay không lên game, cậu ở nhà nghiên cứu cách mở cửa hàng online. Đợi đến khi cậu có đủ tiền trong ngân hàng, cậu muốn mở một cửa hàng online của riêng mình, mấy ngày nay cậu đang nghĩ đến những mặt hàng thích hợp.

Kế tiếp là phần trả lời câu hỏi về trò chơi, phần thưởng là một vài vật kỉ niệm liên quan đến trò chơi. Dưới khán đài có nhân viên đến nơi tặng thẻ cho người chơi, trên thẻ có một dãy số, có thể vào game nhận toạ kỵ bằng dãy số đó, thời gian hiệu lực là ba ngày.

“Trộm! Không được chạy! Giúp tôi bắt lấy nó!”

Tiểu Khắc nghe tiếng hét, vừa quay đầu lại đã bị một người đàn ông đâm sầm vào người. Tiểu Khắc bình tĩnh bắt lấy cánh tay của người đàn ông, bẻ quặt về phía sau, tiếp theo quặt ngã người đàn ông xuống đất.

“Mẹ nó, cậu mau buông tay ra, trộm ở đằng trước cơ mà.”

Tiểu Khắc nghe xong, quả nhiên trông thấy một người mặc áo khoác sạm màu chạy vào hành lang bên cạnh, cậu vội vàng buông người đàn ông dưới đất ra. Người đàn ông bị đè dưới đất vùng vẫy đứng lên, đuổi theo cùng với Tiểu Khắc. Trong hành lang, Tiểu Khắc thấy Tiêu Vũ Khải đứng một bên, tên trộm quỳ rạp trên mặt đất.

Người đàn ông lấy ra ba cái ví và hai cái di động từ người tên trộm, xem ra hôm nay tên đó thu hoạch được rất nhiều.

“Chúng ta có cần đưa thằng này đến bệnh viện không?” Người đàn ông nhìn tên trộm chưa đứng lên nổi, có chút lo lắng.

“Không cần, tôi không mạnh tay, lát nữa hắn sẽ trở lại bình thường thôi.”

Tiêu Vũ Khải ngồi trước máy tính, tay nắm thành nắm đấm, sau một lúc lâu, anh nhỏ giọng lầm bầm: “Lần sau không được viện cớ nữa, lần sau không được viện cớ nữa.”

Nói xong anh mở di động, tìm một số điện thoại trong danh bạ rồi bấm gọi.

“Xin chào, ngài khỏe chứ?” Đối phương bắt điện thoại rất nhanh.

“Chào Lý tổng, tôi là Tiêu Vũ Khải.”

“Tiêu tổng đây à? Ngài gọi điện trễ như vậy có phải là hoạt động xảy ra chuyện gì không?” Giọng nói của bên kia lập tức trở nên khẩn trương, lần hoạt động quảng bá này đóng vai trò rất quan trọng.

Tiêu Vũ Khải nghe xong, xấu hổ ho khan vài tiếng: “Việc riêng, việc riêng thôi. Nếu có tên nhân vật thì có thể tra thông tin của người đăng kí tài khoản hay không?”

“Được chứ. Tôi còn tưởng chuyện gì quan trọng lắm. Anh đưa tên nhân vật trong game cho tôi, tôi sẽ bảo cấp dưới tìm cho anh. Ngày mai tôi gọi lại cho anh.”

Đối phương đồng ý ngay lập tức, không thêm bảo vệ quyền riêng tư của khách hàng, ai mà để ý đến mấy chuyện này chứ.

Tiêu Vũ Khải ngắt cuộc gọi rồi gửi tên Toái Tâm và Núi Lang Nha Tui Giả Chết qua.

Trong hôm đó, Tiêu Vũ Khải nhận được cú điện thoại anh chờ đã lâu.

“Tiêu tổng, người tên Toái Tâm chỉ có một tài khoản, còn Núi Lang Nha Tui Giả Chết thì kĩ thuật viên không tìm được, cậu ta nói có thể do tài khoản đã bị xóa hẳn.” Tiêu Vũ Khải nghe đến đó, trong lòng giật nảy một chút, chẳng lẽ Toái Tâm thật sự không chơi nữa?

“Ừm, vậy tên chứng minh thư của Toái Tâm là gì?” Tiêu Vũ Khải chưa bỏ ý định hỏi. Lời này vừa nói ra, bản thân anh cũng giật mình.

“Một cô gái tên Hoàng Lâm.”

“Là nữ sao?” Tiêu Vũ Khải gõ ngón tay lên mặt bàn, nhất thời không biết nên làm gì tiếp theo: “À, cảm ơn anh rất nhiều.”

“Cảm ơn gì chứ, việc nhỏ, việc nhỏ thôi.”

Là nữ sao? Nghĩ thế nào Toái Tâm cũng không giống một cô gái. Tiêu Vũ Khải tập trung suy nghĩ vấn đề này, nhìn hội trường phía dưới đến xuất thần, đúng lúc phát hiện phía dưới có một người mặc áo khoác sạm màu lén lút đi xung quanh, rất khó nhận ra trong đám người chơi đông đúc, nhưng ở vị trí của Tiêu Vũ Khải, hành vi không bình thường của tên đó trông cực kì rõ ràng.

Lúc Tiêu Vũ Khải đang suy nghĩ nên gọi bảo vệ đến bắt hay tự mình bắt thì tên trộm kia bị phát hiện, nhanh chóng chạy về phía cửa thoát hiểm. Xem ra không kịp gọi bảo vệ rồi. Tiêu Vũ Khải không vận động thân thể đã lâu, lấy tốc độ của thằng nhóc kia, bây giờ anh xuống lầu là vừa kịp.

mật Công Tử Tiêu: Chứng minh thư đăng kí tài khoản của Toái Tâm là một cô gái, hơn nữa cũng không có acc nhỏ.

mật Dữ Thủ Đồng Hành: Có thể cậu ta mua tài khoản.

mật Công Tử Tiêu: Tổ lên 7375 tra thử, không có bản ghi chép người dùng.

mật Dữ Thủ Đồng Hành: ... Vậy cậu làm sao bây giờ?

mật Công Tử Tiêu: Có hai cách. Một là phải hỏi Hạo Kiếp, hai là Em Nhỏ từng điện thoại cho Toái Tâm.

mật Dữ Thủ Đồng Hành: Cậu định dùng cách nào?

mật Công Tử Tiêu: Nói thật, tớ cũng chưa nghĩ ra. À, đúng rồi, Tiểu Khắc cũng chơi Người Mạo Hiểm đó.

mật Dữ Thủ Đồng Hành: Cậu ta là ai?

mặt Công Tử Tiêu: Tổ cũng không hỏi, nhưng cậu ấy có một tọa kỵ cực kì đặc biệt, hôm nay ban tổ chức cho, lên trang chủ tra sẽ biết.

Tiêu Vũ Khải mở tab trò chơi lên, vào trang chủ, nhập “Kỵ Binh Phá Sông Băng”. Trên trang chủ lập tức hiện ra ba cái acc nhận được tọa kỵ này. Một cái quán quân thi đấu Người Mạo Hiểm 1v1 năm nay, một là anh, cuối cùng là Em Mới Mười Lăm.

công hội Công Tử Tiêu: Em Nhỏ, tọa kỵ Kỵ Binh Phá Sông Băng kia em lấy ở đâu?

công hội Em Mới Mười Lăm: Hôm nay tham gia hoạt động, trên đường có người đưa cho.

công hội Công Tử Tiêu: Ai đưa cho cậu?

công hội Em Mới Mười Lăm: Lôi Phong.

Tin tức Công hội: Em Mới Mười Lăm bị đá khỏi công hội.

28. Chương 28: Hoạt Động Offline Toàn Server (3)

Khách sạn để giữa trưa liên hoan Lý Hạo đã đặt chỗ trước, cách hội trường cũng không xa lắm, mấy người cũng không ngồi xe mà đi bộ qua.

Nam Phong Cư là một nhà hàng bậc trung. Đồ ăn và các thứ khá bình thường nhưng quang cảnh lại tuyệt đẹp. Thật ra tụ tập gì đó, đồ ăn là phụ, quan trọng là không khí phải tốt, chỉ cần có không khí, ăn nơi nào cũng không quan trọng.

Bởi vì người tới không phải rất nhiều nên Lý Hạo chỉ đặt một phòng, đối diện là phòng hai bàn Tiểu Viễn đặt cho Cẩm Vệ Quân.

“Sao bọn họ cũng đặt ở đây thế? Chẳng lẽ là duyên phận trong truyền thuyết!” Chanh nhìn đoàn người Tiểu Viễn đang đi vào phòng đối diện hỏi Xoài.

“Aizz, chính thế, duyên không thể tả.” Xoài nói chuyện ầm ầm ý cười nhìn về phía Lý Hạo.

Từ khi hai người bọn họ biết Tiểu Viễn là em trai Tiểu Khắc, từ đó về sau trong game hai người bọn họ bắt đầu YY Lý Hạo với Tiểu Khắc. Ánh mắt sâu xa cùng với nụ cười đầy bí ố của hai cô nhóc thật sự là mười phần sát thương.

“Hai bà chị, coi như là em cầu xin hai chị, đừng có nghĩ linh tinh nữa, hai cái phòng này đều là em đặt.” Lý Hạo vừa lật thực đơn vừa bắt đầu dĩ nhiên.

“Sao có thể nghĩ linh tinh, bọn em chỉ nói theo sự thật thôi.”

“Suy đoán hợp lý.”

Hự, Lý Hạo tự biết có nói gì cũng không lại hai cái miệng của Chanh Xoài. Vừa làm động tác kéo khóa miệng vừa giơ tay tỏ vẻ đầu hàng. Hai chị em Chanh Xoài chụm đầu vào nhau, bắt đầu thảo luận những vấn đề khác. Viên Đan Thật ngồi bên phải Tiểu Khắc, nhìn Tiểu Khắc mấy cái.

“Cậu, làm sao?” Tiểu Khắc hỏi.

Viên Đan Thật cười gượng hai tiếng nói: “Cũng không hẳn là sao, chỉ là gần đây không thấy anh login.”

Tiểu Khắc nhìn cậu ta, cảnh giác: “Ai hỏi cậu?”

Viên Đan Thật nhìn thấy mình đã bị vạch trần cũng không quanh co, thành thật nói thẳng ra: “Anh biết Mariorima của Nam Đường không? Trước kia cậu ta với tôi cùng một công hội, sau đó tôi đến Ngoài Hành Tinh, cậu ta đến Nam Đường. Hôm đó cậu ta hỏi thăm tôi về anh.”

“À, gần đây, không muốn onl.” Tiểu Khắc dùng ngón tay miết miết miệng bát, nhẹ giọng nói.

“Cậu ta nói với tôi, hình như là cậu đã chọc anh giận. Thật ra tôi muốn nói với anh, cậu ta ấy, đúng là có chút thẳng thắn, ghét ác như thù, nhưng tuyệt đối không có ý gì xấu, đối xử với anh em càng không có lời nào để nói. Lúc ấy acc của tôi bị hack, cậu ta không nói hai lời đã đưa cho tôi năm nghìn vàng, còn nói không cần trả lại.” Viên Đạn Thật nhìn mặt Tiểu Khắc không có biểu tình gì, giọng nói dần nhỏ xuống: “Cậu ấy rất hối hận, muốn giải thích với anh, anh lại không login.”

“Tôi không giận cậu ta đâu.” Tiểu Khắc ngắc đầu cười nói: “Gần đây tôi bận nhiều việc, không lên được.”

Viên Đạn Thật nghe xong gật gật đầu nói: “Nếu có thời gian anh nhất định phải lên game đấy. Cuối tuần mở phó bản mới, chúng tôi vẫn quen có anh chỉ huy.”

“Uống rượu không?” Lý Hạo lật đến menu rượu, cất tiếng hỏi.

“Không uống, bọn này cũng không muốn kéo một lũ ma men lên tàu đâu.”

Nếu chị em đều nói không uống, Lý Hạo cũng sẽ không chọn rượu nữa. Cuối cùng chọn bánh tart khoai môn* làm điểm tâm ngọt sau khi ăn cơm.

Một đám mê game gặp mặt sẽ không thể thiếu chuyện thảo luận trò chơi, đương nhiên nói nhiều nhất tất nhiên chính là phó bản mới tuần sau mở. Cả đám thảo luận bố trí chức nghiệp dựa theo căn cứ tư liệu trên mạng. Từ thiên phú rồi các loại vũ em đến các thiên phú của DPS đều phải cân nhắc. Tuy rằng Ngoài Hành Tinh cũng không cần giành vị trí đầu nhưng cũng không muốn rút lại phía sau so với các công hội khác trong server.

“Phiên bản này thợ săn công kích tương đối cao, có cần thêm một người hay không? Hiện tại trình độ đạo tặc trong công hội đều bình thường, tôi thấy không nên cho bọn họ vào một đội.”

“Thật ra tôi cảm thấy nên thêm triệu hoán sư. Triệu hoán sư vốn có thể Chiến Phục (giữa quá trình chiến đấu có thể làm sống lại đội ngũ), lại còn đánh được xa, có thể ít phải trị liệu hơn.”

“Tôi thấy phiên bản này pháp thuật công kích tương đối nhiều, Hạo Kiếp, chúng ta có nên đổi kiếm khách MT không?”

“Ý của cậu là lão đại không T được boss sao?”

“Tôi nói thế bao giờ? Cậu chú ý một chút có được không? Võ sĩ vốn là nhân vật phòng thủ tấn công vật lý cao, dù sao tôi cũng chỉ là nêu ý kiến.”

“Tìm kiếm khách cũng được, chỉ có điều kiếm khách đều đã có đội ngũ cố định riêng. Đến lúc đó nếu phát hiện võ sĩ của tôi T không được chúng ta hãy đổi thành kiếm khách.”

“Còn có...”

Tiểu Khắc cũng không tham gia thảo luận, im lặng ngồi một bên, nghiền cứu cái bánh tart khoai môn trong tay.

“Toái Tâm, cậu nói xem.”

“Hả?” Tiểu Khắc nghe thấy giọng Lý Hạo, ngơ ngơ ngắc đầu.

“Haiz.” Nhìn Tiểu Khắc không lòng dạ nào tham gia thảo luận, Lý Hạo vẫn cảm thấy có chút thất vọng. Dù sao lúc trước còn ở trong công hội thảo luận mấy vấn đề này, Tiểu Khắc cũng còn rất quan tâm, nói thẳng ra cũng là người ở vị trí trung tâm. Hiện tại, một trấn đấu lớn trong phó bản cũng không bằng cái bánh tart trên tay cậu. Công Tử Tiêu, anh mau tới xem chuyện tốt anh làm này!

“Hiện tại có nói cũng vô dụng, vào phó bản rồi nói sau.” Cuối cùng Tiểu Khắc vẫn cho Lý Hạo một đề nghị. Tuy rằng so với không nói cũng chẳng khác là bao, nhưng cuối cùng làm cho tất cả mọi người ngậm miệng lại.

“Chị dâu, cái bánh tart kia có gì đáng nghiên cứu vậy?” Xoài cũng lấy một cái bánh trong đĩa ra, cắn một miếng nửa cái bánh, nói không rõ: “Cũng không có gì đặc biệt mà.”

“Em biết làm không?”

“Em ngay cả củ khoai tây còn không thái được nữa là làm bánh tart.”

“Nếu đưa em vỏ với nhân, em có hứng làm không?” Tiểu Khắc lại hỏi.

Ánh mắt Xoài nhất thời sáng bừng lên: “Làm bánh tart ở nhà? Được đấy, tự mình nướng bánh tart.”

“Thôi đi, em ấy, tay còn vụng hơn cả chân mà đòi làm bánh tart, ăn bánh tart thì may ra còn được.” Chanh cầm lấy một cái bánh tart nhét thẳng vào miệng Xoài.

Xoài nuốt miếng bánh tart trong miệng xuống rồi mới mở miệng nói: “Trị liệu của ai luôn không bằng em thế?”

“Đó là nhường em thôi, ai bảo chị là chị cơ chứ.”

“Thèm vào, tối mai đến thi trị liệu, ai thua cuối tuần làm đồ ăn sáng.”

“Sợ em chắc, thi thì thi.”

Cơm nước xong mọi người lại đi hát, cuối cùng cả đám suýt chút nữa trễ tàu. Đợi đến khi Tiểu Khắc và Lý Hạo về mặt mệt mỏi ra khỏi nhà ga thì trời đã tối đen.

“Tối nay chúng ta ăn tạm gì đó bên ngoài rồi mới về nhà đi.” Lý Hạo đề nghị.

Tiểu Khắc lắc đầu, nói: “Trong nhà còn đồ ăn, không ăn sẽ thiu mất.”

Vì thế hai người chia tay nhau ngay ở nhà ga rồi tự về nhà mình. Tiểu Khắc về đến nhà, nhìn phòng bếp chật đầy nguyên liệu nấu ăn lo lắng. Trên bàn cơm chính là đủ loại thức ăn đã nấu xong. Không phải là Tiểu Khắc không muốn bỏ vào trong tủ lạnh mà căn bản là không thể để thêm được nữa rồi. Tiểu Khắc lấy một cái bánh tart nướng đúng vừa lửa trên bàn ăn, bỏ vào trong miệng, so với bánh của bếp trưởng Nam Phong Cư còn ngon hơn nhiều.

Tiểu Khắc rửa tay, mở lò nướng ra, bên trong là một cái bánh pizza đã nướng sắp chín. Tiểu Khắc lấy bánh pizza ra, rắc thêm rau và phô mai lên, lại để vào trong lò nướng. Sau vài phút, mùi thơm của pizza bay từ lò nướng đến. Nếu như là người khác, hiện tại nhất định đã nuốt nước miếng, thế nhưng mấy ngày nay Tiểu Khắc đã ăn rất nhiều thứ như này, kích thích không nổi hứng thú muốn ăn của cậu.

Đồ làm ra rồi, không muốn lãng phí, lại không có khả năng tự ăn hết, biện pháp tốt nhất chính là tìm người đến ăn. Người đầu tiên cậu tìm tới chính là Tiêu Vũ Khải.

Sau khi mời Tiêu Vũ Khải ngồi, Tiểu Khắc liền đi vào phòng bếp bắt đầu làm bít tết. Món điểm tâm ngọt này cậu đã nghiên cứu ba ngày, mà loại thịt này lại là lần đầu tiên cậu làm. Tiểu Khắc không biết bít tết chín mấy phần tốt cuộc như thế nào, tự cậu cảm thấy cũng giống giống rồi liền thêm nước sốt rồi bưng ra ngoài.

Tiêu Vũ Khải là người không cần giải thích nhiều, Tiểu Khắc cũng ăn mà cũng chẳng nói lời nào, ngồi yên ở đối diện nhìn Tiêu Vũ Khải.

“Thế nào?”

“Được.”

“So với những thứ anh ăn bình thường, có gì không giống không?” Tiểu Khắc hỏi.

Tiêu Vũ Khải buông dao nĩa đứng dậy rút tờ giấy ăn lau miệng xong mới nói: “Bình thường tôi không ăn thịt bò, đặc biệt là chưa chín, thật sự rất khó ăn.”

Tiểu Khắc nhìn Tiêu Vũ Khải, lấy đĩa trước mặt anh để đến trước mặt mình, cắt một miếng bỏ vào miệng nhai, còn lại vứt toàn bộ vào thùng rác: “Đúng thật là rất khó ăn, về sau chúng ta sẽ không ăn thịt bò nữa.”

Đứng lúc đó lò nướng phát ra một tiếng “Đinh”, Tiểu Khắc đứng lên: “Còn có món điểm tâm ngọt tôi làm không tồi.”

Thoạt nhìn, so với bít tết thì Tiêu Vũ Khải thích bánh ngọt hơn nhiều. Tiểu Khắc vốn chuẩn bị bảy miếng bít tết, xem ra sau này chỉ có thể tự mình tìm thời gian thí nghiệm. Vì tiết kiệm thời gian và công sức nên Tiểu Khắc chỉ có thể làm mì Ý đơn giản nhất, thế nhưng lần này lại rất hợp khẩu vị của Tiêu Vũ Khải.

Dưới sự mời gọi nhiệt tình của Tiểu Khắc, Tiêu Vũ Khải cố gắng ăn hết sạch toàn bộ. Đã lâu lắm rồi Tiểu Khắc mới lại nhìn thấy mặt bàn nhà mình.

Khi Tiểu Khắc lại chuẩn bị vào phòng bếp một lần nữa thì bị Tiêu Vũ Khải giữ chặt, đặt ở trên ghế: “Chúng ta có thể nghỉ ngơi một chút.”

“Vẫn còn, còn điểm tâm ngọt sau khi ăn.”

Tiêu Vũ Khải sau khi nghe Tiểu Khắc nói, đồng tử không tự giác mở rộng hơn một chút, nói: “Dừng lại đã, hiện tại chúng ta thật sự cần nghỉ ngơi, món điểm tâm ngọt giữ lại đến chiều, làm buổi trà chiều.”

“Buổi chiều còn nữa mà.”

“...”

Tiêu Vũ Khải nhìn quyển sổ trên ghế, mở ra, phát hiện đều là công thức nấu ăn của Tiểu Khắc. Mỗi điều nhỏ nhất cũng ghi lại cực kì tỉ mỉ, chỗ quan trọng còn dùng bút màu đánh dấu.

“Cậu có thể cho tôi mượn xem cái này một chút không?” Tiêu Vũ Khải giơ sổ lên.

“Anh cầm đi, tôi đã lưu vào máy tính hết rồi.”

“Đúng rồi, tọa kỵ ngày hôm đó ban tổ chức đưa cho cậu thì sao?”

Tiểu Khắc nghe câu hỏi của Tiêu Vũ Khải, cười cười nói: “Tặng người khác.”

“Cậu đưa ai?”

“Không biết.”

Tiêu Vũ Khải đối với đáp án này dường như có chút buồn bực: “Cái tọa kỵ kia cậu không thích à? Sao lại tặng người khác.”

“Tôi không thường xuyên lên game, cho tôi dùng quá lãng phí.”

“Quên đi, tôi nói với bên ban tổ chức lấy một con nữa.” Tiêu Vũ Khải than thở một câu, Tiểu Khắc cũng không nghe rõ. Có thể là ánh nắng mặt trời quá trưa quá đẹp, có thể là không khí phòng khách quá tốt, Tiêu Vũ Khải ngồi chỗ kia gập một cái thật to, đầy mắt phỉm nước mắt.

Khóe miệng Tiêu Vũ Khải đột nhiên nhếch lên, nói với Tiểu Khắc: “Cậu cũng bận cả trưa rồi, chúng ta đi ngủ trưa đi.”

Tiểu Khắc còn chưa kịp phản ứng đã bị Tiêu Vũ Khải ngồi cuối bàn ôm lấy, vội dùng một tay đỡ bả vai Tiêu Vũ Khải, nhủ thầm: “Anh —”

“Giữa trưa được em yêu nấu cơm cho, sau đó trưa đến ôm em yêu ngủ trưa thế này, anh đã muốn từ rất lâu rồi. Nếu như còn có thể cho anh một cái hôn thì thật tuyệt vời.” Tiêu Vũ Khải ôm Tiểu Khắc, hai người cùng lăn trên giường.

Tiểu Khắc nghe thấy câu đấy, não bộ bỗng chốc trống rỗng, cũng không phải bản thân câu nói có gì bất thường, mà là ở cách xưng hô kia — Em yêu.

“Anh vừa mới nói cái gì?” Tiểu Khắc bật dậy nhìn Tiêu Vũ Khải hỏi.

Tiêu Vũ Khải vươn cánh tay ra, ôm Tiểu Khắc vào trong ngực, vuốt mái tóc ngắn ngắn của cậu, nhắm mắt lại, mang theo giọng mũi dày đặc, giống như một con sư tử đang lin dim: “Suyt, đừng nói nữa, có việc gì gấp, tỉnh dậy nói sau.”

Tiểu Khắc cứng người nằm trong lòng Tiêu Vũ Khải. Nếu muốn giãy ra, Tiểu Khắc không phải không làm được, chỉ là cái cảm giác khiến cho cậu không đành lòng rời khỏi. Cơ thể rắn chắc cùng cái ôm ấm áp của Tiêu Vũ Khải khiến cho Tiểu Khắc dần thả lỏng thân thể, từ từ đi vào giấc ngủ trong cảm giác an tâm và đáng tin cậy mà Tiêu Vũ Khải mang lại, đã rất lâu rồi không có ai ôm cậu ngủ như vậy. Trong lúc ngủ mơ dường như nghe được có người ghé vào lỗ tai cậu nhẹ nhàng nói: “Em có gan thì chạy nữa đi, có chạy nữa anh cũng có thể bắt được em.”

“Hả?” Tiểu Khắc cau mày, cố gắng nhớ lại những chuyện mình biết về Tiêu Vũ Khải, tìm sự liên quan với lời anh nói, nhưng đáng tiếc là không tìm được. Tiểu Khắc thậm chí còn nghi ngờ đầu óc mình xảy ra vấn đề, đột nhiên mất trí nhớ, nếu không tại sao khi đối mặt với Tiêu Vũ Khải, mỗi hành vi của anh lại cho cậu cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ thế này.

Tiêu Vũ Khải nhìn vẻ mặt của Tiểu Khắc, sờ sờ mặt Tiểu Khắc, nói: “Anh có chuyện muốn nói cho em biết, anh cũng chơi Người Mạo Hiểm, tên nhân vật của anh là Công Tử Tiêu.”

Tiểu Khắc nhìn Tiêu Vũ Khải, không biết nên dùng vẻ mặt gì để đối mặt với anh, nhưng cậu biết, khi nghe Tiêu Vũ Khải nói những lời này, phản ứng đầu tiên của cậu là hoảng sợ, phản ứng thứ hai là thở phào nhẹ nhõm. Trước giờ trong lòng cậu luôn có chuyện lẩn khuất, dường như vào thời khắc đó đã được thả xuống rồi, rốt cuộc cậu không cần bối rối giữa internet và hiện thực nữa, bây giờ internet và hiện thực đã là một.

Thấy Tiểu Khắc không có phản ứng, Tiêu Vũ Khải cũng không nóng nảy hay thúc giục, anh rất hiểu tính tình của Tiểu Khắc, cậu im lặng không có nghĩa là cậu đang giận, chỉ là cậu cần một không gian để suy nghĩ. Sau một lúc lâu, Tiểu Khắc mới dùng thanh âm lí nhí nói: “Trùng hợp quá, em là Toái Tâm.”

Tiểu Khắc đương nhiên biết Tiêu Vũ Khải biết mình là Toái Tâm, chỉ là hiện giờ cậu thật sự không biết nên nói gì để hóa giải tình huống xấu hổ này.

“Tuy anh đã biết rồi, nhưng nghe em tự giới thiệu, cảm giác vẫn rất tốt.” Tiêu Vũ Khải nghĩ nghĩ, tiếp tục nói: “Anh đã phá vỡ nguyên tắc trên internet của mình, anh không chỉ điều tra chứng minh thư tài khoản của em, anh còn muốn Em Nhỏ đưa số điện thoại của em cho anh, nhưng cuối cùng phải đi xin Hạo Kiếp anh mới lấy được. Lúc đó anh rất bối rối, anh muốn gọi điện thoại cho Toái Tâm, có phải điều đó chứng minh vị trí của cậu ấy trong lòng anh không hề thấp hay không, có phải là phản bội em không? Nhưng rồi anh lại nghĩ, dù thế nào đi nữa mình cũng thật có lỗi với Toái Tâm, cho dù không thể làm vợ chồng thì vẫn có thể làm bạn bè. Khi phát hiện em và Toái Tâm là cùng một người, anh hoảng sợ, anh sợ em sẽ không tha thứ cho anh.”

Tiêu Vũ Khải lấy một tờ giấy từ trong túi, đưa cho Tiểu Khắc. Tiểu Khắc nghi ngờ nhận tờ giấy rồi mở ra, trên giấy có ba chữ lớn —— Bản kiểm điểm.

Tiểu Khắc chỉ mới nhìn tiêu đề, chưa nhìn tới nội dung mà đã bắt đầu cười rộ lên, cười càng lúc càng to, cười đến khi ho khan, cười đến chảy cả nước mắt. Cậu cảm giác được cái ôm ấm áp của Tiêu Vũ Khải, nghe Tiêu Vũ Khải nói với cậu: “Quay về đi, bọn anh rất nhớ em.”

Tiểu Khắc biết đàn ông chỉ đổ máu đổ mồ hôi chứ không đổ lệ, nhưng cái đó chỉ áp dụng cho lúc đau khổ, không ai nói cho cậu biết nên làm gì vào lúc này. Tiểu Khắc biết bây giờ cậu đang khóc theo bản năng, cậu rất cảm động vì có người để ý đến cảm nhận của cậu, sợ cậu bị thương sợ cậu đau. Cậu muốn ngẩng đầu nói với Tiêu Vũ Khải, em chờ ngày này đã lâu lắm rồi.

Đợi đến khi Tiểu Khắc không còn kích động nữa, đợi đến khi đầu óc Tiểu Khắc tỉnh táo trở lại, cậu bắt đầu cảm thấy xấu hổ, lúng túng, trốn trong ngực người ta khóc lóc thật không nam tính chút nào. Tiểu Khắc rời khỏi ngực Tiêu Vũ Khải, giọng nói còn có chút khó chịu: “Không phải em giận, chỉ là gần đây bận nhiều việc thôi.”

Tiêu Vũ Khải nghe đến đó mới âm thầm thở phào một hơi, vậy là Tiểu Khắc thật sự không định giáng tội cho mình: “Chừng nào hết bận rồi lên lại, mọi người trong công hội rất nhớ em.”

Tiểu Khắc biết tình huống xấu hổ vừa rồi đã bị Tiêu Vũ Khải thấy hết, cậu nhìn Tiêu Vũ Khải ngồi trong nhà mình, nghĩ thế nào cũng không thoải mái, cậu dùng một ánh mắt bảo Tiêu Vũ Khải nên đi về. Nếu là bình thường, Tiêu Vũ Khải đã nghe lời Tiểu Khắc, nhưng hôm nay anh không có ý định làm theo lời cậu. Anh biết nếu hôm nay mình cho Tiểu Khắc cơ hội chạy trốn, cậu nhất định sẽ không chút do dự chạy trốn. Bây giờ anh muốn buộc chặt Tiểu Khắc, muốn cậu biết kết cục của mọi chuyện đã được định đoạt, cậu đừng hòng phản kháng lần nữa.

Thật ra Tiểu Khắc rời khỏi trò chơi chưa được mấy ngày, nhưng khi đăng nhập lại, Tiểu Khắc có cảm giác như đã qua mấy đời. Toái Tâm vẫn đứng ở chủ thành như ngày đó logout, trong trò chơi vẫn náo nhiệt như trước, sẽ không thay đổi vì có người rời đi hoặc có người trở về.

mật Năm Gạo Nếp: Anh, sao anh lại login thế này?

mật Hạo Kiếp: Chuyện gì đây? Sao cậu lại login thế này?

mật Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Chị dâu, cuối cùng chị cũng login rồi.

mật Mariorima: Toái Tâm, rốt cuộc anh cũng login, tôi vẫn luôn muốn tìm cơ hội giải thích với anh.

mật Hoa Băng: T^T Đại thần, em nhớ anh muốn chết, em còn tưởng sẽ không gặp lại anh nữa. Hừ hừ hừ, em đang nói bậy bạ gì thế này.

Toái Tâm sững sờ nhìn đồng tin nhắn mật màu hồng nhạt. Tiêu Vũ Khải ngồi ở bên cạnh, vòng tay qua nhấn xuống phím O, mở danh sách bạn tốt ra, tìm Dữ Thú Đồng Hành.

mật Toái Tâm: Thêm tôi vào công hội.

mật Dữ Thú Đồng Hành: Á, làm ngay đây.

Tin tức Hệ thống: Dữ Thú Đồng Hành mời bạn gia nhập công hội.

Tiêu Vũ Khải sợ Toái Tâm đổi ý, lập tức nhấn đồng ý, cho Toái Tâm gia nhập công hội.

Tiểu Khắc ôm cánh tay ngồi trước máy tính nhìn Tiêu Vũ Khải tự thêm mình vào Nam Đường, thở dài, vỗ vỗ bả vai Tiêu Vũ Khải, ý nói nếu mình đã đồng ý trở về thì nhất định sẽ không đổi ý.

Người trong công hội vừa thấy Toái Tâm trở lại đều đi ra chào đón, người mới không biết chuyện cũng đi ra báai đại thần.

công hội Toái Tâm: Các vị ái khanh hãy bình thân.

công hội Hạt Dưa: Cảm giác này rất kì diệu.

công hội Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Có cảm giác hôm nay chị dâu bị lão đại nhập vào người.

mật Dữ Thú Đồng Hành:!!!!!! Lão đại, chiều này của cậu quá dễ tiện rồi đó, thế mà lại đi hack acc Toái Tâm, cậu làm vậy coi chừng rộng cúc (hoa), thôi dưa (chует).

mật Toái Tâm: Thú Thú à, tớ cảm thấy gần đây thời gian nghỉ ngơi mỗi ngày và tiền lương của cậu hơi nhiều thì phải, thế nên cậu mới có đầy đủ tinh lực nguyên rửa cấp trên của mình.

mật Dữ Thú Đồng Hành: O... Tớ có nói gì sao? Chắc là gửi nhầm rồi, lão đại, mời ngài làm tiếp chuyện của mình, tiểu nhân còn có việc.

mật Toái Tâm: Được rồi, tớ mở lòng từ bi nói cho cậu biết, tớ đã tìm được nhà của em yêu (/) / Bây giờ tớ đang ở cùng một chỗ với em yêu, hơn nữa em yêu đã đồng ý quay về rồi. Thời đại của chồng chồng chúng tớ đã đến.

Thật ra Tiểu Khắc rất tò mò về bộ dáng khi đánh mấy câu giả ngu bán manh (dễ thương) của Tiêu Vũ Khải, hôm nay rốt cuộc cậu cũng thấy được, Tiêu Vũ Khải mặt không chút thay đổi ngồi đằng kia bán manh. Đối lập với hình ảnh tươi vui trên màn hình, vẻ mặt của anh cứ như lãnh đạo đang phát biểu vậy.

Cảm nhận được ánh mắt của Tiểu Khắc, Tiêu Vũ Khải quay đầu nở nụ cười. Dường như Tiểu Khắc đã đọc được... Sự ngượng ngùng trong nụ cười đó? Thôi rồi, Tiểu Khắc cảm thấy hôm nay không chỉ đầu bị hỏng mà mắt cũng mù luôn rồi.

mật Hạo Kiếp: Sao cậu không nói gì?

Cùng là bạn tốt, trong tên lại có chữ Hạo, không phải Lý Hạo thì còn ai, Tiêu Vũ Khải suy luận như vậy. Tiêu Vũ Khải nói: “À đúng rồi, anh thấy trong tủ lạnh nhà em còn rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, không ăn sẽ hỏng mất, em đi nấu hết đi.”

“Chín càng dễ hỏng.”

“Không sao, ăn không hết anh mang về nhà, cho bố mẹ chồng ném thử tay nghề của con rể họ.”

Tiểu Khắc không muốn nhiều lời với Tiêu Vũ Khải, đưa máy tính cho Tiêu Vũ Khải rồi đi ra ngoài nấu cơm.

mặt Toái Tâm: Tôi không phải là Toái Tâm, tôi là Công Tử Tiêu, bây giờ tôi đang ở nhà Toái Tâm, thật sự rất cảm ơn cậu đã cho tôi số điện thoại của cậu ấy.

Nói xong câu này, Tiêu Vũ Khải không mật với Hạo Kiếp nữa, còn lặng lẽ tắt điện thoại mà Lý Hạo gọi tới.

Không lâu sau, Tiểu Khắc nhìn thấy Tiêu Vũ Khải đi vào phòng bếp giúp mình một tay.

“Anh không chơi trò chơi à?” Tiểu Khắc hỏi.

Tiêu Vũ Khải giúp cậu lấy máy đánh trứng: “Trò chơi thì chơi lúc nào cũng được, trên đời này còn nhiều điều quan trọng hơn.” Đương nhiên một trong những điều quan trọng đó là anh không muốn bỏ qua Lý Hạo sắp đến trong nháy mắt.

Có rất nhiều loại kem bơ, chỉ cần mở ra sẽ không giữ được bao lâu, giống như loại bơ nhạt kia, nếu lúc trước nấu thêm một chút là ngon lành rồi. Ngửi thấy mùi khác thường, Tiểu Khắc không nghĩ ngợi nhiều mà ném hơn phân nửa hộp bơ nhạt còn lại vào thùng rác. Tuy rằng rất tiếc nuối, nhưng thứ này đã biến chất, không thể ăn được nữa, cho dù miễn cưỡng ăn cũng chỉ khiến bản thân đau bụng mà thôi, nhanh chóng ném đi mới là lựa chọn tốt nhất. Nhưng pho mát thì khác, tuy rằng lúc biến chất có mọc một lớp lông xanh bên ngoài, nhưng chỉ cần cắt bỏ phần đó đi, bên trong vẫn dùng tốt.

Bơ nhạt cũng giống như quan hệ của cậu và dì, lúc đầu thì tốt, nhưng sau này lại biến chất. Cho dù bây giờ dì muốn dùng bơ nhạt, không bằng cứ đi mua hộp mới, cần gì phải khổ sở vì cái hộp đã hỏng. Còn Tiêu Vũ Khải lại giống như pho mát, một chút xung đột nhỏ giống như lớp lông xanh, đối với cả miếng pho mát mà nói, nó chỉ là vấn đề nhỏ, cắt bỏ phần đó đi là có thể ăn tiếp.

Một loạt tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, nói đập cửa là còn nhẹ, nói phá cửa thì đúng hơn.

Tiểu Khắc khẽ nhíu mày, để Tiêu Vũ Khải ra mở cửa. Tiêu Vũ Khải vui vẻ nhận nhiệm vụ, anh nâng tay trái lên nhìn đồng hồ, từ lúc Hạo Kiếp logout đến giờ là 25 phút, tốc độ nhanh thật.

Tiêu Vũ Khải mỉm cười mở cửa. Không ngoài dự đoán, Lý Hạo đang dùng một tay đỡ cửa, tay còn lại chống đầu gối, thở phì phò.

“Hộc...c... hộc..... Tiêu Vũ Khải, sao lại là anh —” Lý Hạo chợt im bặt, sau khi thở hổn hển mất hơi mới thấp giọng nói: “Công Tử Tiêu, Tiêu Vũ Khải, mẹ nó, ông đây liều mạng với anh.”

“Tiểu Khắc, Lý Hạo đến.” Tiêu Vũ Khải nhích người sang một bên, để cho Lý Hạo đi vào. Lý Hạo đóng cửa lại, thở hổn hển hai cái rồi chào Tiểu Khắc.

Vừa lấy lại một chút sức lực, Lý Hạo lập tức nắm cổ áo Tiêu Vũ Khải, kéo Tiêu Vũ Khải vào phòng ngủ, đóng sầm cửa lại: “Anh chơi tôi được lắm.”

“Trừng phạt nho nhỏ thôi, thuận tiện nói cho cậu ba việc. Thứ nhất, không được tùy tiện đưa số điện thoại của Tiểu Khắc cho bạn trên mạng, việc này rất nguy hiểm, ai biết người hỏi có phải là một tên biến thái hay không.”

“Tôi nói cho anh chứ không phải nói cho biến thái.” Lý Hạo cắt ngang lời nói của Tiêu Vũ Khải.

“May mắn lần này là tôi, nếu gặp kẻ có ý đồ xấu, không phải cậu đã hại Tiểu Khắc sao?”

“Tôi sai rồi, mẹ nó anh chính là một tên biến thái.” Nếu sớm biết Tiêu Vũ Khải là người thiếu đạo đức như thế, có đánh chết Lý Hạo cũng không giúp anh ta. Nếu không phải đêm qua anh ta đau khổ cầu xin mình, mình lại cho rằng một số điện thoại sẽ không ảnh hưởng gì, mình đã không tùy tiện cho anh ta số điện thoại.

“Chuyện thứ hai, chuyện này quan trọng hơn, nếu tình huống tương tự xảy ra, làm ơn báo cảnh sát hoặc tìm người có khả năng giúp đỡ, hành động liều lĩnh của cậu rất ngu ngốc.” Tiêu Vũ Khải tiếp tục nói.

Lý Hạo rút một tờ giấy bên cạnh máy tính, lau mồ hôi trên mặt, hung hăng nói: “Nếu tôi thật sự báo cảnh sát, bây giờ anh còn đứng đây được chắc?”

“Tình huống của cậu, 110 sẽ không giải quyết.”

Lý Hạo khinh bỉ, không để ý đến tên thần kinh này nữa. Cứ tưởng Công Tử Tiêu trong trò chơi đã quái gở lắm rồi, không ngờ Tiêu Vũ Khải ở ngoài đời còn quái gở thuộc hàng VIP luôn.

“Cuối cùng.” Tiêu Vũ Khải đột nhiên nghiêm túc chìa tay ra, Lý Hạo sững sốt, sau đó mới kịp phản ứng là Tiêu Vũ Khải muốn bắt tay với mình. Lý Hạo nửa tin nửa ngờ đưa tay ra, chưa gì đã bị Tiêu Vũ Khải nắm chặt.

“Cuối cùng, cảm ơn cậu đã quan tâm và giúp đỡ em ấy vô điều kiện, thậm chí còn chấp nhận đặt mình vào tình trạng nguy hiểm vì em ấy. Cuộc đời này của Tiểu Khắc quen được người bạn như cậu là may mắn lớn nhất của tôi.”

Được cảm ơn chính thức như vậy, Lý Hạo có chút không được tự nhiên: “Mắc mớ gì tới anh, tôi là bạn tốt của Tiểu Khắc, đương nhiên phải quan tâm cậu ấy, anh nói vậy làm tôi thấy kì kì sao đó.”

“Loại cảm giác này, rất nhiều người đàn ông đã trải qua trong đời.” Tiêu Vũ Khải tốt bụng giải thích thay hắn.

Lý Hạo nghe xong có chút luống cuống, vội vàng giải thích: “Anh đừng nghĩ bậy, tôi và Tiểu Khắc thật sự chỉ là bạn bè.”

“Tôi mới là người nên nói cậu đừng nghĩ bậy, cảm giác mà tôi nói là cảm giác người cha nhìn con gái đi lấy chồng thôi.”

“...”

Aki: Lâu lắm rồi mới post, rất xin lỗi anh yêu và mọi người ____

Yingie: Em xin lỗi mọi người là được rồi, đừng xin lỗi anh, anh xấu hổ lắm TAT

30. Chương 30: Em Nhỏ

Tiểu Khắc sớm đã tiến bước Tiêu Vũ Khải và Lý Hạo, sau đó dọn dẹp phòng ăn sạch sẽ. Dù sao trên cơ bản, đồ ăn đều đã được tiêu diệt sạch sẽ, tối nay cậu cũng không cần phải ăn nữa, mở trò chơi ra online.

Tin tức công hội: Toái Tâm đăng nhập.

công hội Công Tử Tiêu: Em yêu (/) / Em onl thật rồi.

công hội Toái Tâm: Anh nhanh thật đấy.

công hội Công Tử Tiêu: Trên đường đi anh đã đoán là hôm nay em yêu sẽ onl, chúng ta quả nhiên là có thần giao cách cảm.

Thật ra Tiểu Khắc lại nhìn thấy kiểu nói chuyện đó của Công Tử Tiêu lại liên tưởng đến dáng vẻ nghiêm túc của Tiêu Vũ Khải. Thật đúng là có chút không thể thích ứng nổi. Cho tới bây giờ, Tiểu Khắc vẫn cảm thấy chuyện Tiêu Vũ Khải là Công Tử Tiêu có chút —— huyền huyền.

công hội Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Còn ba ngày nữa sẽ mở phó bản mới. Chị dâu, bọn em đều đã chuẩn bị tốt rồi.

công hội Toái Tâm: Lần này không giống với lần trước chúng ta đánh. Đến phiên bản cuối, phó bản sẽ cho buff gia tăng 20% công kích và phòng ngự mà phiên bản lúc đầu lại không cho gì. Cho nên chúng ta cần DPS có kĩ năng càng cao càng tốt.

công hội Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Chị yên tâm đi, chúng em đã luyện tập từ lâu lắm rồi, lần này sẽ làm được.

công hội Toái Tâm: MT lần này để Công Tử Tiêu làm, Em Nhỏ tiếp tục làm 2T. Cậu, Xác Không Mang Quần, Hoa Băng và Thật Sự làm vú em, những người khác ai DPS cao sẽ được ưu tiên vào đội.

công hội Hạt Dưa: Nhắc mới nhớ, gần đây Em Nhỏ không tham gia hoạt động tập thể nào của công hội cả. Cậu ta đang làm gì không biết.

công hội Bò Nhỏ Leo Cây: Em em em, em biết. Ngày đó em nhìn thấy cậu ta ở gần Tân Thủ Thôn, em đến nhìn, phát hiện cậu ta đang lén lút kéo acc nhỏ.

công hội Gió Thổi Đũng Quần Lạnh: Mang acc nhỏ còn lén lút, nhất định có chuyện gì đó không muốn để ai biết.

công hội Bầy Ở Đêm: Tôi đoán là cậu ta đang tán em gái nào, sợ chúng ta phát hiện.

công hội Bò Nhỏ Leo Cây: Là một ông chú râu ria xồm xoàm, còn xấu hơn cả đồ đệ của lão đại

công hội Công Tử Tiêu: Anh nghe thấy rồi nhá, cô dám chê đồ đệ yêu của anh xấu...

công hội Xác Không Mang Quần: Tôi cảm thấy việc cậu ta lén kéo người đã là rất có vấn đề rồi. Người kia tên là gì?

công hội Bò Nhỏ Leo Cây: Hiu hiu, sao anh lại biết tôi sẽ nhớ tên người kia?

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Bởi vì bà tám là bản tính trời sinh của phụ nữ. Tôi khẳng định cô nhất định ghi tên người kia vào trong vở, định lợi dụng lúc Em Nhỏ vắng mặt đùa giỡn cậu ấy.

công hội Bò Nhỏ Leo Cây: yoyo24 Tại sao lại nói em? Là chúng ta chứ. Các đồng chí, bé con kia tên là Thánh Quang Chiếu Rọi. Hiện tại đang làm nhiệm vụ ở đồng bằng dã ngoại. Ai đang muốn tới đó thì gõ 1, chúng ta tổ đội đi.

Nháy mắt kênh công hội đã kín 1. Xem ra người rảnh rỗi ở trong công hội rất nhiều. Thật ra Tiểu Khắc cũng rất có hứng thú đối với chuyện này, còn chưa kịp gõ chữ trong kênh công hội đã nhận được lời mời của Công Tử Tiêu, Công Tử Tiêu mời cậu vào đội. Lúc này trong đội ngũ đã gần hai mươi người.

đội ngũ Gió Thổi Đũng Quần Lạnh: Chúng ta kéo một đồng đi xem không hay lắm đâu, hay là giả vờ đi ngang qua?

đội ngũ Xác Không Mang Quần: Chúng ta một đồng người mần cấp kéo nhau qua Tân Thủ Thôn, chuyện này bình thường sao?

đội ngũ Gió Thổi Đũng Quần Lạnh: Không bình thường sao?

đội ngũ Dữ Thú Đồng Hành: Lẳng nhằng cái rắm, nhanh xác định vị trí cụ thể của cậu ta.

Lúc Toái Tâm đến nơi, nơi đó gần như đã bị người trong đội ngũ vây kín. Một võ sĩ tên Thánh Quang Chiếu Rọi đang cố sức một đao lại một đao chém quái. Mười mấy acc lớn mần cấp đứng vây quanh chỉ đứng nhìn không làm gì.

đội ngũ Bầy Ở Đêm: Công nhận là xấu thật. Tôi xác định đây tuyệt đối không thể là một em gái.

đội ngũ Hạt Dưa: Có skill không dùng lại chém bo, đây tuyệt đối là một tiểu bạch (người ngu ngơ, hơi ngốc ngốc, người mới, kiểu newbie).

đội ngũ Dữ Thú Đồng Hành: Là người của Ngoài Hành tinh. Chị dâu, trước kia chị có biết không?

đội ngũ Toái Tâm: Trước kia chưa từng thấy, có thể là mới thêm vào gần đây.

đội ngũ Công Tử Tiêu: Em yêu, anh đào mỏ Hạo Kiếp nhé, em không để ý chứ?

đội ngũ Toái Tâm: Anh đào còn ít sao?

phụ cận Công Tử Tiêu: Thánh Quang huynh, đến công hội chúng tôi đi. Công hội chúng tôi có quy chế hoàn thiện nhất, bảo đảm tốt nhất, đội ngũ cực mạnh, chỉ huy cực chuyên nghiệp, hội trưởng cực hòa nhã dễ gần. Cam đoan sẽ giúp cậu phát triển toàn diện về cả hai mặt PVE và PVP. Gia nhập lập tức nhận được 16 vật phẩm, phí thăng cấp, tạo cho cậu con đường thăng cấp không cần lo lắng. Hãy tới đây đi, Nam Đường chính là gia đình ấm áp của cậu.

đội ngũ Gió Thổi Đũng Quần Lạnh: Lão đại, em sắp ới rồi.

đội ngũ Hạt Dưa: Lão đại, anh không biết xấu hổ sao?

Tiểu võ sĩ Thánh Quang Chiếu Rọi đứng ở đó nửa ngày không nhúc nhích, đột nhiên bắt đầu chạy về hướng doanh trại. Chẳng qua y chỉ là một acc nhỏ hơn mười cấp, căn bản là chạy không nhanh vì không có tọa kỵ. Người Nam Đường rất nhanh đã đuổi kịp y.

phụ cận Công Tử Tiêu: Thánh Quang huynh, cậu chạy làm gì? Chỉ cần cậu gia nhập, chúng ta chính là người một nhà. Cậu có nhìn thấy người nhà của cậu đang vẫy chào cậu không? Cậu có nghe thấy tiếng gia đình ấm áp đang gọi cậu không? Mau về nhà đi thôi.

Thánh Quang Chiếu Rọi căn bản là không để ý đến Công Tử Tiêu, đổi hướng khác tiếp tục chạy. Cuối cùng còn muốn dùng Bùa Hồi Thành quay về chủ thành, bị Gió Thổi Đũng Quần Lạnh đánh một cái skill cắt ngang. Đũng Quần còn chưa dám dùng skill tấn công, dù sao acc cấp mười một, Đũng Quần chỉ dùng trạng đập cũng có thể đập hấn chết.

phụ cận Công Tử Tiêu: Thánh Quang huynh, cậu chạy cái gì thế? Chúng tôi đều là người tốt mà.

phụ cận Gió Thổi Đũng Quần Lạnh: Đúng vậy đúng vậy. Không phải có người tên là Em Mới Mười Lăm vẫn mang cậu thăng cấp sao? Chúng tôi và cậu ta cùng một công hội đó.

phụ cận Hạt Dưa: Đừng lo lắng, chúng tôi cũng không phải người tốt gì.

phụ cận Hạt Dưa: Á, không đúng, chúng tôi cũng không phải người xấu.

Thánh Quang Chiếu Rọi kia thấy chính mình chạy trốn cũng vô vọng, cực kì bất lực đối diện với một đám acc lớn hung ác tới cực điểm(?), nửa ngày không nhúc nhích, trên đầu hiện lên một dòng chữ trắng.

phụ cận Thánh Quang Chiếu Rọi: Em Mới Mười Lăm nói, nếu có công hội tên là Nam Đường đến, tôi nhất định phải chạy thật nhanh, bọn họ không phải là người tốt.

phụ cận Công Tử Tiêu: Cậu ta dám nói xấu chúng tôi. Chúng tôi sao lại không phải người tốt. Chúng tôi là công hội có tình yêu, tinh thần chính nghĩa nhất server đó.

phụ cận Bé Cưng Em Lên Trước: Này, công hội chúng tôi tuyệt đối đều là người tốt, thật đó.

phụ cận Toái Tâm: Em Nhỏ cũng là người công hội chúng tôi, cho nên cậu ta nói như vậy là nói đùa thôi. Trước kia tôi cũng là người Ngoài Hành Tinh. Tôi là người thế nào, cậu có thể hỏi hội trưởng các cậu.

phụ cận Hạt Dưa: Đến công hội chúng tôi đi, tất cả đều ở một công hội chơi vui hơn nhiều.

phụ cận Bò Nhỏ Leo Cây: Mọi người trong công hội chúng tôi rất tuân thủ kỷ luật đảng, là bé ngoan biết giữ gìn bí mật đảng, cùng nhau chơi đi.

phụ cận Thánh Quang Chiếu Rọi: Vậy được rồi, các người nói cho tôi biết cách rời công hội như thế nào.

Dưới chỉ điểm của một đám người ở công hội, Thánh Quang Chiếu Rọi rút cuộc rời khỏi Ngoài Hành Tinh, gia nhập Nam Đường. Người trong Nam Đường cũng biết người mới đến công hội là một tiểu bạch, đều thò đầu ra đùa giỡn y một chút. Thánh Quang Chiếu Rọi nhất định là kiểu ngốc tự nhiên, cứ mặc đám cầm thú này đùa giỡn. Đến tận khi Thánh Quang Chiếu Rọi nói muốn logout ăn cơm công hội mới yên tĩnh trở lại. Công Tử Tiêu có lẽ tán gẫu nhằm chán liền mang Toái Tâm đến nông trường làm hằng ngày. Dù sao cũng lâu rồi Toái Tâm không chơi, vẫn cần làm hằng ngày để làm nóng tay.

Tin tức công hội: Em Mới Mười Lăm đăng nhập.

công hội Hạt Dưa: Em Nhỏ, cậu thật đều mà.

công hội Gió Thổi Đũng Quần Lạnh: Cậu có người bạn thú vị như vậy thế mà lại giấu đi, còn bảo cậu ta thấy chúng tôi phải chạy ngay.

công hội Em Mới Mười Lăm: Người các người nói không phải là Thánh Quang Chiếu Rọi chứ?

công hội Bò Nhỏ Leo Cây: Chỉ có điều vẫn bị chúng tôi tìm được rồi, còn kéo đến công hội đây này.

công hội Gió Thổi Đũng Quần Lạnh: Đứa bé kia thật là ngoan, cả lũ trêu cậu ta cả nửa ngày, ha ha ha.

công hội Em Mới Mười Lăm:!!!!!! Các cậu thật sự chọc anh ấy?

công hội Hạt Dưa: Lại còn giả được chắc? Cậu ta là bạn học của cậu à?

công hội Em Mới Mười Lăm: Anh ấy là sếp tôi!!!!

Ngày hôm sau Tiểu Khắc nhận được điện thoại của Tiêu Vũ Khải, nói là đã giúp cậu tìm được một đại lý chuyên về nguyên liệu nấu ăn, hỏi cậu có muốn đến xem ngay không.

“Em nói là muốn tìm nơi đại lý thực phẩm bao giờ?” Tiểu Khắc hỏi.

Tiêu Vũ Khải bên kia cười nói: “Anh đoán.”

Tiểu Khắc nghĩ nghĩ, ngày hôm qua anh mượn sổ ghi chép nấu ăn của mình có thể đã đoán được ý định của mình, nếu không thì anh ấy cũng chẳng phải người có hứng thú với mấy thứ thực phẩm này nọ.

“Em đã tìm được rồi”. Tiểu Khắc nói.

“Chỗ này hàng hóa nhiều hơn gấp ba chỗ khác. Chúng ta đi xem thử xem, không tốn thời gian mấy đâu mà.”

“Được rồi, hôm nay có thời gian rảnh không? Chúng ta lập tức đi xem.” Tiểu Khắc lập tức hỏi.

“Anh còn tưởng rằng em sẽ nói, đây là chuyện của em, không cần anh giúp, đừng tưởng rằng lấy quan hệ hiện tại của anh là có thể can thiệp vào cuộc sống và sự nghiệp của em...”

“Tiêu Vũ Khải.” Tiểu Khắc đột nhiên ngắt lời Tiêu Vũ Khải.

“Hả?”

“Phim thần tượng, xem quá nhiều rồi.”

“...Á, chờ một chút anh lái xe đến đón em, chúng ta đi luôn buổi sáng.”

Tiêu Vũ Khải cũng là một người theo chủ nghĩa hành động, chỉ bốn mươi phút đã lái xe đến dưới nhà Tiểu Khắc. Tiểu Khắc đem danh sách cần mua ra, cất thẻ tín dụng vào trong túi, đi xuống dưới lầu.

“Chào buổi sáng.” Tiêu Vũ Khải ngồi trong xe, chào Tiểu Khắc.

“Chào.” Tiểu Khắc đưa tay mở cửa xe, ngồi ở vị trí phó lái.

Tiêu Vũ Khải nhìn danh sách trong tay Tiểu Khắc, lấy ra xem qua rồi nói: “Nhiều vậy sao? So với trong sổ còn nhiều hơn. Anh không chắc là bọn họ có hết không nữa.”

“Em biết, quá nhiều loại.”

Đại lý mà Tiêu Vũ Khải tìm kia là cửa hàng lớn nhất ở đây. Tiểu Khắc cũng không phải chưa từng nghĩ qua nơi này, nhưng số lượng nhập hàng của mình còn hơi ít, có khi đối phương sẽ không quá mức chú ý. Hiện tại có người thay cậu giải quyết vấn đề, còn gì tốt hơn.

Xem ra Tiêu Vũ Khải đã nói trước với ông chủ, khi Tiểu Khắc tới, ông chủ đem bảng liệt kê giá niêm yết của các loại thực phẩm ra. Theo Tiểu Khắc thì giá này là khá vừa phải, hơn nữa Tiểu Khắc cũng nhìn thấy quan trọng nhất là nơi này có hầu như đầy đủ các loại nguyên liệu.

Tiêu Vũ Khải chỉ phụ trách chở Tiểu Khắc đến đây, còn lại những chuyện khác anh một chút cũng không nhúng tay. Anh cực kì hiểu chuyện nào mình có thể làm, chuyện nào nên để Tiểu Khắc tự mình làm. Không thể không nói, nơi này so với nơi Tiểu Khắc tìm được cung cấp hàng tốt hơn không ít. Cho dù là phương diện giá cả hay hàng hóa, đều là sự lựa chọn tốt hơn. Tuy nhiên Tiểu Khắc giao tiếp không được tốt, vẫn có chút ngắc ngứ khi thương lượng với ông chủ về giá cả và quy trình nhập hàng.

Thật ra từ rất lâu rồi Tiểu Khắc đã có ý tưởng mở một cửa hàng trên Taobao, nhưng khi chuyện này bắt đầu trở thành sự thật Tiểu Khắc vẫn có chút căng thẳng, mặc dù Tiểu Khắc đã lên kế hoạch về các nguyên liệu nấu ăn, thực phẩm đầy đủ rồi, bây giờ chỉ cần chờ đợi nữa thôi.

Hiện tại cậu vẫn chưa có ý định từ chức, vì dù sao thì cửa hàng Taobao kiểu này có thành công hay không cũng rất khó nói. Hơn nữa bây giờ mới chỉ bắt đầu thôi, số tiền Tiểu Khắc có thậm chí không đủ để cậu nhập toàn bộ hàng, có một số loại đồ, chỉ có thể vào lúc khách hàng yêu cầu thì đi mua thôi.

“Nếu em đã mua nguyên liệu nấu ăn rồi thì anh muốn đề nghị em mua thêm một chút đồ liên quan nữa. Ví dụ như máy bào pho mát, khuôn làm bánh ngọt, giấy bạc linh tinh gì đó.”

“A, đúng rồi, về khoản đưa hàng...”

Tuy rằng nói Tiểu Khắc là một người nghiêm túc, những việc bình thường cũng rất chu đáo, nhưng dù sao thì việc mở cửa hàng Taobao đối với một Tiểu Khắc chưa từng có kinh nghiệm mà nói, Tiểu Khắc không có khả năng làm được chu toàn tất cả. Nhưng những thứ cậu chưa hề nghĩ tới, Tiêu Vũ Khải thay cậu nghĩ, còn đưa ra rất nhiều phương án khác nhau cho Tiểu Khắc lựa chọn.

Tiểu Khắc vốn muốn mời Tiêu Vũ Khải ăn cơm để cảm ơn, nhưng lại nghĩ đến gần đây trên cơ bản chuyện gì cũng chưa làm đã tới tới lui lui mời ăn cơm không ít lần. Anh đã giúp mình nhiều như thế, hay là tặng quà đặc biệt gì đó.

Vì thế cửa hàng Taobao của Tiểu Khắc, xem như là khai trương hôm nay.

Đương nhiên cửa hàng mới mở cũng không khỏi có chút vắng vẻ. Tiểu Khắc cũng không hi vọng có thể kiếm tiền, chỉ là muốn cho chính mình một con đường đi mới. Dù sao nhất thời cũng sẽ không có ai mua hàng, Tiểu Khắc log game.

Tin tức công hội: Toái Tâm đăng nhập.

Sau khi login, chuyện đầu tiên Tiểu Khắc làm chính là đi dạo ở chỗ bán đấu giá. Dù sao công hội muốn khai hoang thì bình được, được hoàn, đồ ăn là không thể ít. Quả nhiên đúng như cậu dự đoán, ở chỗ bán đấu giá đừng nói không còn bình được, được hoàn, mà ngay cả thảo dược cũng đã bán hết. Vốn muốn mua nguyên liệu nấu ăn thì giá cũng đắt đến dọa người.

công hội Toái Tâm: Các người ai có thể chế được hái thuốc, hai ngày tới đều phải đi hái được chế thành bình được, tôi mua theo giá thị trường.

công hội Xác Không Mang Quân: Chị dâu, bình được đã sớm chuẩn bị tốt rồi. Công hội khai hoang sao có thể để chị bỏ tiền.

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Chị dâu, không phải trang bị của chị còn chưa có skill phụ sao? Lão đại đã làm một quyển skill phụ để ở trong ngân hàng công hội đó, chị đi lấy đi.

công hội Toái Tâm: Như vậy đi, tám giờ tối nay cả đội tập trung ở chủ thành, chúng ta quyết định số DPS.

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Được, em đi phát thông báo công hội.

31. Chương 31: Trước Khai Hoang

Lúc 7h tối Tiểu Khắc login nhìn thấy những người mẫn cấp trong công hội đều đã tập trung ở chủ thành. Tiểu Khắc đang ở dã ngoại lấy quặng. Xế chiều hôm nay cậu đánh ra một cái bản vẽ có thể làm ra thứ gọi là Máy Tạo Nhịp Tim gì đó, không phải vú em cũng có thể cứu đồng đội đã chết đứng lên. Đây là vật phẩm project của phiên bản mới, thoát nhìn thuộc tính của nó đối với quá trình khai hoang vẫn là rất có ích.

Máy Tạo Nhịp Tim này cần hai cái Thời Gian Chi Vận, thuộc vật phẩm Phụ Ma, chẳng qua trước đó vẫn chưa có ai đánh ra bản vẽ Máy Tạo Nhịp Tim này nên Thời Gian Chi Vận đó cũng không ai đi làm. Tiểu Khắc thu mua ở nơi bán đấu giá và kênh thể giới nửa ngày không được, chỉ có thể chờ Công Tử Tiêu onl rồi làm. Nhân lúc anh ấy chưa login, tự cậu sẽ ở ngoài thành chuẩn bị toàn bộ nguyên liệu trước.

công hội Hoa Băng: Đại thần (/) / Anh mau tới đây đi, bọn em đã chuẩn bị xong rồi.

công hội Toái Tâm: Chờ chút, anh khai thác một ít khoáng thạch rồi tới.

công hội Hoa Bằng: Vâng, vậy bọn em luyện tập thêm chút nữa.

Bởi vì thời gian sản sinh ra khoáng thạch mới ở bản đồ khoáng thạch bản đồ mới tương đối chậm nên Tiểu Khắc khai thác nửa ngày mới được một khối khoáng thạch tốt. Nhìn thời gian cũng sắp tám giờ, xé bùa hồi thành trở lại chủ thành. Lúc Toái Tâm gọi ra tọa kỵ cảm thấy có chút không quen lắm, bình thường lúc nào cũng có một con tọa kỵ gọi là đến, bây giờ lại phải tự mình động tay.

Tin tức công hội: Công Tử Tiêu đăng nhập.

công hội Công Tử Tiêu: Em yêu (/) Anh có onl muện không?

công hội Toái Tâm: Không có, mọi người vừa mới bắt đầu, đến chỗ cọc gỗ trong chủ thành đi.

Vừa mới đến khu luyện tập, Tiểu Khắc đã cảm thấy có chút lag, suy cho cùng, lúc này, chủ thành chắc chắn sẽ lag, khu luyện tập hiện tại đầy các loại kỹ năng lóng lánh hoa lệ, Tiểu Khắc chỉ có thể điều chỉnh chất lượng hình ảnh xuống thấp nhất mới tìm được người Nam Đường giữa một mảnh hào quang chói mắt.

Dữ Thú Đồng Hành mời bạn gia nhập đội ngũ.

Sau khi Tiểu Khắc vào đội mới phát hiện DPS trong công hội cơ bản đều tập trung ở đây.

công hội Toái Tâm: Mọi người tắt hết buff đi, vào đó hăng buff. Cuối cùng, mười lăm người có DPS phát ra cao nhất vào một đội, ba vị trí phía sau để cho ba người phát ra ổn định nhất. Những người khác làm một đội thay thế bổ sung. Đương nhiên, trước hết là chúng ta ưu tiên những người có DPS cao nhưng tới phó bản rồi còn phụ thuộc vào vị trí đứng và vị trí chạy, cho nên bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi người. Mọi người còn vấn đề gì không?

công hội Hạt Dưa: Không có vấn đề gì, trưa nay bọn em đã luyện qua một tí rồi.

công hội Toái Tâm: Được, khi Công Tử Tiêu hét lên ở kênh phụ cận thì mọi người bắt đầu xuất phát.

Đánh theo chu kỳ ba phút một lần, cứ ba phút sẽ có một lần miễn thương (damage/sec), một lần tổng thương (tổng damage), cuối cùng chọn ra mười tám người, cùng với hai T và 5 vú em lần trước, một đội Nam Đường đã được thành lập.

công hội Công Tử Tiêu: Em Nhỏ lại đi đâu mất rồi ròi? Công hội náo nhiệt như thế cũng không thấy lên tiếng.

công hội Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Em đoán cậu ta chặn kênh công hội, đang dẫn sắp thẳng cấp rồi.

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Thật ra tôi rất thông cảm với cậu ta, cho dù là ở công ty hay đơn vị đều bị sếp đè ép =.=

công hội Bò Nhỏ Leo Cây: Làm sao anh biết không phải là cậu ta đè sếp?

công hội Bò Nhỏ Leo Cây: Đè ép sếp.

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Ngạo kiêu đều là thụ, không giải thích thêm.

công hội Hạt Dưa: Thú Thú nói chí lý.

mật Toái Tâm: Anh có thể làm Thời Gian Chi Vận không? Làm cho tôi hai cái.

mật Công Tử Tiêu: Được chứ, cơ mà thời gian CD của Thời Gian Chi Vận là 24 giờ. Nói cách khác, mỗi ngày chỉ có thể làm một cái.

mật Toái Tâm: Ba ngày, được, anh làm một cái trước, tôi đi mua hai cái.

mật Công Tử Tiêu: Không phải là em định làm Máy Tạo Hứng Thú (khụ khụ) chứ?

mật Toái Tâm: Ế... Cái đó gọi là Máy Tạo Nhịp Tim.

Mấy ngày nay Công Tử Tiêu luôn giúp người trong công hội thêm Phụ Ma, nguyên liệu cũng không thiếu, cứ lát lại đưa tới cho Toái Tâm. Toái Tâm cũng ở trên kênh thế giới dùng gần một ngàn vàng thu mua được một cái. Toái Tâm đang ở nơi bán đấu giá giao dịch cùng người đó, cuối cùng cũng mang đủ nguyên liệu về.

Tin tức hệ thống: Toái Tâm chế tạo thành công Máy Tạo Nhịp Tim.

Công Tử Tiêu hùng tráng quyết định hiến thân. Tiểu Khắc nhìn thi thể trần truồng trước mặt, cảm thấy vô cùng áp lực, Công Tử Tiêu nói là sẽ tốn tiền sửa trang bị cho nên cởi sạch rồi tự sát. Toái Tâm lấy Máy Tạo Nhịp Tim từ trong túi đồ ra.

công hội Công Tử Tiêu: Em yêu, mau giết cho anh sống lại đi.

công hội Toái Tâm: Anh đi sống lại đi, chỉ có đồng đội mới có thể sống lại.

Công Tử Tiêu đi sống lại, Toái Tâm tổ đội với anh. Kế tiếp Công Tử Tiêu lần thứ hai chết trước mặt cậu, Tiểu Khắc sử dụng Máy Tạo Nhịp Tim. Trên người Công Tử Tiêu như có luồng điện chạy qua, ánh sáng màu xanh lóe nửa ngày, Công Tử Tiêu vẫn nằm đó như cũ.

công hội Công Tử Tiêu: Xong rồi ư? Vì sao anh vẫn chưa đứng lên? Em yêu, Máy Tạo Hứng Thú (khụ khụ) kia hình như không có tác dụng gì cả.

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Này này, đây là kênh công hội đó, vợ chồng hai người muốn thân mật thì dùng kênh mật nhé.

công hội Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Oa, là dùng điện cơ à? Có vẻ như rất kịch liệt.

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Em có hứng thú sao?

công hội Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Không không không, em là người theo trường phái truyền thống.

công hội Toái Tâm: Bên trên viết là có thể sẽ có hiệu quả.

công hội Công Tử Tiêu: ... Anh lại phải đi sống lại sao?

công hội Toái Tâm: Đi đi.

công hội Hoa Băng: Đại thần, các anh đang nghịch gì vậy?

công hội Toái Tâm: [Máy Tạo Nhịp Tim]

công hội Hoa Băng: Em cũng muốn chơi, đại thần tổ em đi.

Tiểu Khắc vừa mới tổ Hoa Băng, chữ ở trong kênh công hội còn chưa đánh xong, đã thấy một người ngã xuống chết trước mặt mình. Trên cái thi thể đó là tên của cô nàng – Hoa Băng.

công hội Toái Tâm: Anh đang định bảo em, thời gian CD của cái này là năm phút.

công hội Hoa Băng: yoyo127Đại thần, em đi sống lại.

công hội Công Tử Tiêu: Em yêu, cái máy này hình như không có công dụng gì hết.

công hội Toái Tâm: Hầu hết mấy thứ chế tạo ra vốn không có tác dụng thực tế gì, chỉ để nghịch mà thôi.

công hội Toái Tâm: Găng tay của tôi vẫn là găng tay mở được từ hộp quà thăng cấp hồi đầu, chờ tôi đi đánh găng tay đã. Cầu một cái chân mang đến phó bản.

công hội Công Tử Tiêu: Anh, em yêu, đôi chân rắn chắc của anh đây, em cứ ôm thoải mái.

công hội Hoa Băng: ... Vừa lúc em cũng cần một cái chùy cho vú em, em cũng muốn đi đánh phó bản.

công hội Toái Tâm: Trong công hội còn ai đi đánh không, nếu không thì để tôi loa trên kênh thế giới gọi thêm hai người đi đánh.

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Không phải là không có, cả lũ lại kéo nhau đi đánh nhau với người Cẩm Vệ Quân rồi.

Tiểu Khắc đột nhiên nhớ tới từ sau ngày tụ hội hôm đó đến giờ vẫn chưa gặp Tiểu Viễn, chẳng lẽ là chạy theo đám người Cẩm Vệ Quân kia? Còn đang nghĩ ngợi, Tiểu Viễn liền mặt đến.

mặt Năm Gạo Nếp: Anh, anh lại về Nam Đường rồi à?

Tiểu Khắc đột nhiên có cảm giác vô cùng xấu hổ, trong một lúc, cậu không biết nên trả lời như thế nào, một lúc lâu mới đánh vào khung đối thoại “Đúng vậy”, xem như trả lời Tiểu Viễn. Tiểu Viễn cũng là hiểu chuyện, thấy Tiểu Khắc đứng trong chỗ thành một lúc lâu sau mới trả lời lại hai chữ cũng biết đề tài này không nên nói tiếp nữa.

mặt Năm Gạo Nếp: Tối nay anh có hoạt động gì không?

mặt Toái Tâm: Bọn anh muốn đi đánh phó bản Anh Hùng, cậu tới không.

mặt Năm Gạo Nếp: Thêm em đi, vừa lúc em cần vật phẩm trang sức.

Tin tức tiểu đội: Năm Gạo Nếp gia nhập đội ngũ.

Sau khi Năm Gạo Nếp vào đội, đội ngũ trên cơ bản đã có thể xuất phát. Bốn người bọn họ trang bị Phụ Ma đầy đủ hết, một người DPS cũng không vấn đề gì.

Phó bản Anh Hùng này đám Tiểu Khắc đã đánh qua rất nhiều lần, chủ yếu cũng không có gì khó khăn, chỉ có boss Lão Nhất trước khi chết nếu đi vào giữa cột sáng của nó sẽ bị miếu sát chết, boss Lão Nhị giết rất thuận lợi, đánh ra một cái tảo giáp quần.

tiểu đội Năm Gạo Nếp: Bạn trẻ Công Tử Tiêu, bạn đúng là đen thật đấy. Đội ngũ chúng ta có bản giáp, bố giáp, bì giáp, chỉ duy nhất tảo giáp là không có.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Lần trước tôi có coi trên tieba, trong đấy có post nói, khi đánh phó bản người quyết định đồ rơi ra không phải là người sờ boss, mà là người đầu tiên vào phó bản. Cho nên phải nói người đó số đen mới đúng. Người thứ nhất vào phó bản là ai?

tiểu đội Toái Tâm: Là tôi.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Áu áu, em yêu, anh thấy mấy bài trên tieba toàn viết linh tinh thôi, anh mới là đứa số đen, chuyên phá hoại.

tiểu đội Toái Tâm: Anh cầm giải quyết cái tảo giáp đi, chúng ta tiếp tục.

Boss Lão Nhị mở ra một cái mũ, vẫn là tảo giáp. Công Tử Tiêu vừa chạy vừa khóc ròng, thề sẽ không bao giờ sờ boss nữa, vì thế mũ giáp cũng bị Công Tử Tiêu giải quyết. Boss Lão Tam là Tiểu Khắc mở, ra một vật phẩm trang sức tể ti. Trong đội chỉ có một được sư, thứ này cũng vô dụng.

tiểu đội Năm Gạo Nếp: Không phải người một nhà không vào cùng một cửa, hai người đen y như nhau.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Từ khi cậu xuất hiện đến giờ, đây là câu nói nghe xuôi tai nhất đấy.

tiểu đội Năm Gạo Nếp: ...

Boss cuối cùng ra một cái chùy vú em, tốt xấu gì cũng coi như là có ích, cuối cùng cũng không lãng phí CD này. Bốn người đi thẳng đến phó bản kế tiếp. Phó bản này cũng ra những trang bị mọi người đều đã có rồi. Cuối cùng bốn người tuyệt vọng ra khỏi phó bản Anh Hùng, hầu như những đồ bọn họ muốn đều chưa tìm được. Cuối cùng Công Tử Tiêu giải quyết những vật vô dụng, làm thành quyển Phụ Ma phân cho ba người kia.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Đi làm hằng ngày đánh danh vọng đi. Phụ Ma đứng đầu chính là ở Đông Phong Cốc.

Tuy rằng trong một chốc một lát cũng không thể đánh đầy danh vọng ở Đông Phong Cốc, nhưng về sau vẫn cần dùng đến. Tiểu Khắc đang định đồng ý thì đột nhiên nghe thấy tiếng tin nhắn trên WangWang[1]. Tiểu Khắc hiếm khi có được kích động mà thu tab trò chơi xuống.

Thỏ Điền — Có đó không?

Tiêu Dao Khách — Có.

Thỏ Điền — Nhà bạn có nguyên liệu làm bánh tart không?

Tiêu Dao Khách — Có chứ.

Thỏ Điền — Phần bánh tart của bạn kia là chỉ cần đổ nhân tart vào vỏ rồi trực tiếp đưa vào lò nướng là được đúng không?

Tiêu Dao Khách — Đúng vậy, cực kì thuận tiện, hơn nữa hương vị cực ngon.

Thỏ Điền — Mỳ Ý kia là trực tiếp nấu rồi thêm nước sốt vào là có thể ăn sao?

Tiêu Dao Khách — Sau khi nấu mỳ một lúc mở vung ra, thêm một chút muối và một chút dầu ô liu, rồi lại nấu cho đến khi chín. Rồi thì vớt mỳ ra để ráo nước, nhân lúc còn nóng thêm một thìa to dầu ô liu. Nếu trong nhà không có dầu ô liu, cửa hàng của tôi còn có một lô hàng dầu ô liu nhỏ.

Thỏ Điền — Tôi ở thành phố H. Bây giờ đặt hàng, sáng mai bạn có thể đưa đến cho tôi không?

Tiêu Dao Khách — Được, giữa trưa mai tôi sẽ đưa tới.

Thỏ Điền — Bây giờ tôi sẽ đi đặt luôn.

Tiểu Khắc nhìn đoạn đối thoại trong khung, cười hì hì nửa ngày. Thì ra bán được đồ là có cảm giác tốt như vậy. Hơn nữa em gái tên Thỏ Điền này một lần còn mua linh ta linh tinh không ít đồ. Có một vài thứ trong nhà Tiểu Khắc đã có, còn lại một ít đồ sáng mai cần đến đại lý mua. Tiểu Khắc ở trong phòng khách làm một số việc nhà rồi mới ngồi lại trước máy tính một lần nữa.

Đến khi Tiểu Khắc mở tab trò chơi lên phát hiện những người khác đã out hết rồi. Chỉ còn Công Tử Tiêu nhàn chán nhảy múa bên cạnh.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Em yêu, anh đoán em đã trở lại rồi ()/

tiểu đội Toái Tâm: Trong đội cũng chỉ còn lại hai ta, anh không cần tỏ vẻ dễ thương nữa.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Nào có, anh luôn luôn dễ thương như vậy mà.

tiểu đội Toái Tâm: Anh phụng phịu gõ mấy câu thế này chẳng lẽ không cảm thấy rợn người sao?

tiểu đội Công Tử Tiêu: Ở trong Người Mạo Hiểm anh không phải là Tiêu Vũ Khải, anh chỉ là Công Tử Tiêu.

tiểu đội Toái Tâm: Anh diễn quá nhập tâm rồi đó.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Em yêu, anh đoán em nhất định đã bán được hàng rồi, chúc mừng.

tiểu đội Toái Tâm: Anh đổi nghề làm thầy bói đi thôi.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Ở kia ơ kia, chỉ có chuyện về em yêu anh mới chú ý như vậy thôi.

Tiểu Khắc nhân lúc thời gian còn sớm kéo Công Tử Tiêu đi làm hằng ngày. Mấy ngày nay nơi làm hằng ngày chỉ có thể dùng từ tấp nập để hình dung. Một nhiệm vụ mới quái vừa mới ra đã bị vài kỹ năng đập chết. Cho nên nói đầu năm nay quái làm nhiệm vụ, áp lực công việc cũng rất lớn.

Trước kia Tiểu Khắc thường xuyên làm nhiệm vụ, đoạt quái vẫn rất nhanh tay. Cậu chỉ phụ trách đoạt quái, sau đó dẫn sang cho Công Tử Tiêu, để Công Tử Tiêu phụ trách giải quyết đám quái. Bởi vì số người đoạt quái quá nhiều, vật phẩm nhiệm vụ lại rơi ra ít, làm chưa được mấy cái nhiệm vụ đã 11h.

tiểu đội Toái Tâm: 11h rồi, tôi off đây, sáng mai còn phải đi đưa hàng.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Em yêu, hôn chúc ngủ ngon nào (3)

tiểu đội Toái Tâm: Ngủ ngon.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Ngủ ngon.

Ngày kia sẽ mở phó bản, Tiểu Khắc là chỉ huy, vẫn cần đi tìm một chút thông tin liên quan. Kết quả một chút thông tin cũng hoàn toàn không có. Nghe nói phó bản này vì đảm bảo tính công bằng và thần bí nên không có tiến hành thử nghiệm. Tìm tòi trên mạng nửa ngày cũng chỉ có một ít tin đồn nhỏ, Tiểu Khắc

nhìn hồi lâu cũng không phát hiện có tin tức nào hữu dụng với phó bản mới, chỉ có thể thất vọng tắt web đi ngủ.

[1] WangWang: Hay đầy đủ là AliWangWang, là phương tiện liên hệ giao dịch giữa chủ shop và người mua trên 2 web bán hàng online là Taobao và Alibaba.

Thề có Chúa là vì không chơi game nên mình chẳng hiểu gì cả, cái gì mà Phụ Ma vs miểu này miểu nọ. Nếu có dịch sai chỗ nào mong mọi người góp ý, hoặc là bỏ qua luôn đoạn đó đi ;v;

32. Chương 32: Khai Hoang (một)

Sáng hôm sau, Tiểu Khắc đến chỗ đại lý đó mua hàng hóa từ sớm rồi gửi hàng dựa theo địa chỉ của người mua. Lúc cậu đứng dưới nhà gọi điện thoại cho cô, hình như cô gái kia mới ngủ dậy, một lúc lâu sau mới chậm chạp đi xuống lầu, cúi người xin lỗi Tiểu Khắc, làm cho cậu cũng ngại theo.

“Anh đẹp trai, tôi có thể nhờ anh giúp tôi làm bánh pizza rồi hăng đi có được không? Xin anh đó”

Nhìn dáng vẻ cầu xin thành khẩn của cô gái, Tiểu Khắc không nỡ từ chối, cậu đành phải giúp cô làm bột bánh, dặn cô hai tiếng sau lấy ra nặn thành hình bánh pizza rồi bỏ vào lò nướng là được, Tiểu Khắc cũng tận tình hướng dẫn cô cách làm những phần còn lại.

Đến khi Tiểu Khắc về tới nhà, người mua đã xác nhận trả tiền rồi, trong phần đánh giá viết: Chủ cửa hàng tự mình đưa hàng, vừa đẹp trai vừa kiên nhẫn, chỉ hơi ít nói một chút, nhưng thật đúng là một người đàn ông tốt. Sau khi xem xong, khoe miệng Tiểu Khắc bắt giắc run rẩy một chút. Sao cậu lại cảm thấy mình không phải đi bán hàng mà là đi bán thân, hơn nữa người mua rất hài lòng với bề ngoài của cậu.

Tiểu Khắc không có việc gì làm liền lên game. Trò chơi vừa cập nhật tối qua, hôm nay phó bản mới chính thức mở ra. Tiểu Khắc vừa login thì thấy tất cả mọi người đều đang online. Số người trực tuyến trong công hội có thể sánh ngang với ngày mở phiên bản mới.

công hội Công Tử Tiêu: Em yêu, em login rồi (/)

công hội Gió Thổi Đùng Quần Lạnh: Chị dâu, chúng em ngoan ngoan ngồi chờ chị này giờ. Lão đại không cho chúng em quấy rầy công việc của chị.

công hội Toái Tâm: Không phải nói tối nay mới khai hoang sao?

công hội Hạt Dưa: Chúng em không đợi được công hội Toái Tâm: Nếu số người dự định đều online, bây giờ chúng ta bắt đầu đi.

Sau khi tổ đội, Công Tử Tiêu và Toái Tâm đến cửa phó bản sớm nhất, bắt đầu kéo người. Lúc này ở cửa phó bản đã có rất nhiều đội tập trung chuẩn bị xuất phát, trong đó có đội ngũ nhân nhả Ngoài Hành Tinh và đội ngũ giết người Cẩm Vệ Quân là quen mặt. Không ngờ đội ngũ Nam Đường lại đến sớm nhất, đuổi kịp hai công hội khác đã vào phó bản trước.

Tiểu Khắc xem trang bị của những người trong đội, thật sự có chút hương vị của đội ngũ tinh anh, Phụ Ma và bảo thạch đều đầy đủ, nhìn thể nào cũng thấy chuyên nghiệp hơn đội ngũ một tháng trước.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Đầu tiên giết quái nhỏ trước, mọi người chú ý kỹ năng ẩn thân.

Lúc đầu đánh nhau với quái nhỏ hơi mất sức, dù sao trang bị hiện tại của mọi người cũng không tốt lắm, đều là lam trang của phó bản Anh Hùng, chỉ có hai người có tử sắc trang, nhưng may là không có ai chết trong lúc giết quái nhỏ cho đến khi đứng trước mặt boss thứ nhất.

đội ngũ Toái Tâm: Để tiết kiệm tiền sửa trang bị, chúng ta hẳn nên phái một người vào thăm dò trước, nhưng tôi thấy hội trưởng muốn gánh chi phí sửa trang bị, cho nên chúng ta cứ bỏ qua giai đoạn thăm dò, trực tiếp vào.

đội ngũ Công Tử Tiêu: Em yêu, em thắng thần thật.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Anh có thể lên trước, cắt ngang kỹ năng của boss, vù em chú ý Công Tử Tiêu, được sự chú ý phân tán.

Boss thứ nhất mặc dù máu nhiều nhưng đánh người không mạnh lắm, vài kỹ năng quần công không làm mất bao nhiêu máu của mọi người, năm vù em thêm đầy máu rất nhanh.

Sứ giả Chiêu Hồn nói: Ta cảm thấy đây là lúc nên cho các người một bài học nho nhỏ.

Boss vừa gào lên, bốn góc phòng lập tức xuất hiện bốn Sứ giả Chiêu Hồn. Toái Tâm cứ tưởng boss gọi quái nhỏ, đang định bảo mọi người chuyển sang công kích thì màn hình đột nhiên lóe lên một cái, Toái Tâm đi tới góc phòng, màn hình cũng biến thành màu xám khi chết.

Diệt đội? Đây là chuyện đầu tiên Tiểu Khắc nghĩ đến, nhưng nhìn kết cấu đội ngũ, máu của những người phía sau cũng còn không ít, chẳng qua bị mất máu theo tỉ lệ phần trăm mà thôi, cậu

lại nhìn boss bên kia, những thành viên trong đội vẫn đang đứng yên tại chỗ, nhưng góc đếm ngược màu vàng phía bên phải màn hình chỉ còn lại hai mươi lăm giây.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Đi tìm thân thể của chính mình, mau mau mau.

Mọi người đều bắt đầu đi tìm thân thể của mình, sau khi tìm được liền click chuột phải, màn hình khôi phục màu sắc rực rỡ, cả đội bắt đầu đánh boss một lần nữa, năm vù em bắt đầu thêm máu.

Bởi vì lúc linh hồn rời khỏi cơ thể, máu giảm theo tỉ lệ phần trăm, hơn nữa khi mọi người tìm thân thể, vị trí đứng bị phân tán, số người trong đội lại nhiều, vì vậy tìm được cũng mất không ít thời gian, cho nên bây giờ máu của mọi người trên cơ bản đã gần thấy đáy, có vài người không kịp tăng máu đã bị đàn pháp của boss miếu sát.

đội ngũ Dữ Thú Đồng Hành: Chị dẫu, đội ngũ thiếu nhiều DPS như vậy còn tiếp tục được không?

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Lúc này không nhất thiết, nhưng cứ kéo boss để biết thêm một chút kỹ năng của boss.

Hai người còn đang nói, boss đã phóng ra kỹ năng lần hai, toàn bộ linh hồn của những người sống sót lại bay ra ngoài.

Lần này thời gian cho mọi người tìm lại thân thể từ ba mươi giây lúc đầu chỉ còn có hai mươi giây. Người tìm được thân thể lại tiếp tục công kích, người không tìm được thân thể tiếp tục bị miếu sát. Năm vù em chỉ còn lại bốn, ba người không còn lam được, chỉ còn một mình Hoa Băng đứng đó đau khổ chống đỡ.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Đừng đánh nữa, diệt đi, chúng ta làm lại một lần.

đội ngũ Hạt Dưa: Lúc đầu em cứ tưởng boss này đánh đấm rất tốt, không ngờ kỹ năng lại ghê tởm như vậy.

Nhân lúc mọi người phục hồi, Tiểu Khắc tổng kết kỹ năng của Boss và vị trí chạy cho mọi người.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Lúc boss mới ra không có gì khó khăn, có điều da boss dày, mọi người không cần công kích toàn bộ, tiếp theo, người đánh cận chiến có nhiệm vụ cắt ngang đàn pháp của boss, người đánh từ xa chỉ cần đánh hết sức là được. Ước chừng hai phút boss sẽ phóng ra kỹ năng làm cho hồn chúng ta rời khỏi thân thể, lúc này mọi người cần phải cố định vị trí đứng, như vậy khi chạy về tìm thân thể mới có thể tiết kiệm càng nhiều thời gian, giảm bớt áp lực cho vù em.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Còn nữa, lần này vù em cần tập trung đứng một chỗ, tề ti quay về vị trí như kế hoạch. Phải chú ý máu, ngân hàng công hội còn có bình máu lớn, mọi người mang theo mấy bình đi.

đội ngũ Gió Thổi Đùng Quần Lạnh: Bình máu lớn mới thêm một vạn máu, nhưng thời gian CD lại là hai phút, liệu có kịp không?

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Nói thế nào cũng có lúc cần dừng, cứ mang theo đi. À, đúng rồi, những chức nghiệp có kỹ năng công kích còn lại hãy để dành kỹ năng, chờ tôi thông báo rồi hãy triển khai công kích. Còn vấn đề gì nữa không?

Trong đội ngũ không có ai lên tiếng. Sau khi đợi một lát, Tiểu Khắc phát lệnh, bắt đầu thử đánh lần thứ hai.

So với lần trước, kỹ năng cắt ngang đàn pháp của boss đã tốt hơn rất nhiều, năm vú em bớt việc không ít, trong tình trạng chỉ còn nửa máu, cả đội vững vàng vượt qua kỹ năng đầu tiên của boss. Khi boss phóng kỹ năng lần hai, có hai DPS chậm tay không thể về lại thân xác, bị miểu sát chết.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Công Tử Tiêu, dùng Chiến Phục cứu một người gần anh nhất.

đội ngũ Mariorima: Dùng Chiến Phục của tôi này.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Không cần, cậu cứ giữ Chiến Phục của mình. Nếu Công Tử Tiêu chết, cậu sẽ là người đầu tiên dùng Chiến Phục cứu anh ấy.

Rất nhanh, boss phóng ra kỹ năng lần ba. Lần này thời gian để hồn quay về thân xác chỉ còn có mười giây, không ít người trong đội ngã xuống, hai vú em cũng quỵ.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Chức nghiệp có Chiến Phục ưu tiên cứu vú em.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Mở công kích, dùng hết sức đánh boss.

Khi thấy boss chỉ còn 10% máu, Sứ Giả Chiêu Hồn nói: Ta cảm thấy nên cho các người một bài học nho nhỏ.

Boss bạo phát kỹ năng lần thứ tư, lần này còn chưa cho mọi người cơ hội hoàn hồn đã trực tiếp diệt đội.

đội ngũ Bò Nhỏ Leo Cây: Tâm trạng của em bây giờ cực kì rối rắm.

đội ngũ Bầy Ó Đêm: 10% đó, chúng ta còn lại những hai mươi người, cứ như thế đã diệt đội rồi, a a a a a.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Là tôi sai, lúc trước không đoán được lần thứ tư boss sẽ phóng kỹ năng diệt đội, bắt đầu công kích muộn.

đội ngũ Cục Cứng Em Lên Trước: Chị dâu, sao có thể nói là do chị được. Boss này chưa ai từng đánh qua, không biết kỹ năng là chuyện bình thường mà. Hơn nữa DPS của chúng ta không đủ cao, nếu cao hơn một chút có lẽ chúng ta đã qua được rồi.

đội ngũ Mariorima: Lần sau làm thế này đi, kỹ năng lần đầu tiên chắc chắn tất cả mọi người đều có thể qua. Kỹ năng lần hai tạm thời không Chiến Phục những người đã chết, đợi đến kỹ năng lần ba thì ưu tiên Chiến Phục cho vú em và kiểm khách, sau đó chờ lượng máu cả đội ổn định rồi triển khai công kích.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Được, chúng ta thử lại một lần. Buff lên, Công Tử Tiêu chuẩn bị lên trước.

Lần thứ ba, rốt cuộc cả đội đã hạ được boss lúc nó chuẩn bị phóng kỹ năng lần thứ tư. Cho dù ngồi trước máy tính, Tiểu Khắc cũng có thể cảm giác mọi người trong đội thở phào một hơi, bởi vì chỉ cần chậm một chút sẽ lặp lại bị kịch lần trước. Đương nhiên có một việc còn quan trọng hơn đánh boss, đó là sờ boss. Thật ra trong quá trình khai hoang thì sờ boss là ít áp lực nhất, dù sao bây giờ lấy được trang bị gì cả đội cũng cần hết.

Boss rơi ra tổng cộng bốn trang bị. Một cái vũ khí cầm hai tay của T, một giáp ngực của dược sư, hai cái giáp chân của thợ săn. Vũ khí lập tức phân cho Công Tử Tiêu, giáp ngực bị Xác Không Mang Quân roll được, trong đội chỉ có hai thợ săn, mỗi người một cái giáp chân, cả nhà đều vui.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Đã muộn rồi, mọi người đi ăn cơm đi, cơm nước xong sẽ tiếp tục.

đội ngũ Công Tử Tiêu: Acc cứ đứng ở trong này đi, buổi chiều chúng ta sẽ đánh tiếp.

Tiểu Khắc lười chuẩn bị thức ăn nên chỉ nấu một bát mì, lúc quay lại máy tính cũng không vội vào trò chơi mà dạo trên taobao cả buổi. Mỗi đồ vật ở đây đều được cậu chọn lựa kỹ càng, cậu đã muốn mở cửa hàng này lâu lắm rồi, từ khi bị đuổi việc cậu đã muốn có một cửa hàng như vậy.

Cho tới bây giờ, Tiểu Khắc vẫn cảm thấy chuyện mở cửa hàng trên taobao có chút đột ngột.

Wangwang vẫn im lặng, Tiểu Khắc cũng không cảm thấy thất vọng. Dù sao trước giờ cậu chưa từng mong chờ cửa hàng mình mở sẽ có nhiều người mua, gần đây làm gì cũng khó khăn, tất nhiên mở cửa hàng trên mạng cũng không ngoại lệ. Mở cửa hàng trên mạng khác với mở cửa hàng thật, khách hàng dễ dàng lựa chọn hơn, vì vậy cậu cần phải làm cho cửa hàng của mình có vị trí nhất định, làm cho nó nổi bật một chút.

Thật ra trước khi mở cửa hàng, Tiểu Khắc cũng đã điều tra thị trường, ở thành phố H chỉ có hai cửa hàng bán loại nguyên liệu thức ăn này, hơn nữa một cửa hàng đã bỏ hoang từ lâu rồi, lần bán hàng gần nhất là cách đây hơn một năm.

Đóng taobao, chọn tìm kiếm trên baidu, dùng thành phố H và nguyên liệu nấu ăn làm từ khóa, nhìn thấy một số người hỏi ở đây có bán nguyên liệu nấu ăn không, Tiểu Khắc liền lặng lẽ giới thiệu taobao của mình, đôi khi quảng cáo một chút cũng rất quan trọng. Cho đến khi Tiểu Khắc nhận được tin nhắn của Tiêu Vũ Khải.

“Người trong đội đã đến đủ rồi, em login đi.”

Bởi vì boss thứ nhất mất ba lần mới giết được, người trong đội khó tránh có chút chênh mảng, cho rằng phiên bản mới cũng không hơn gì cái này.

Máu của boss thứ hai cực kì ít, chẳng qua vừa mới bắt đầu đã cho mọi người một đòn phủ đầu. Tia sét đầy trời đánh xuống, lập tức xóa sạch nửa ống máu, không ít người vừa bắt đầu đã bị tia sét đánh chết. Tiếp theo, boss không ngừng phóng đủ loại kỹ năng, DPS bị quấy rầy không thể tập trung công kích, vù em không có biện pháp thêm máu, Công Tử Tiêu bị boss đánh vài cái đã chết, cả đội bị diệt.

Từ khi boss xuất hiện đến diệt đội, trước sau không quá một phút.

đội ngũ Hoa Băng: Em có cảm giác bị gài bẫy.

đội ngũ Bò Nhỏ Leo Cây: Boss trước thuộc loại chiến đấu lâu dài, boss này thuộc loại đánh nhanh thắng nhanh.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Nói cách khác là phải trốn kỹ năng, đừng chỉ đánh mà không né kỹ năng. Chúng ta thử lại lần nữa.

Lần thứ hai mở boss, nhờ có kinh nghiệm của lần đầu tiên, lần này người bị sét đánh chết ít đi rất nhiều, đợi đến khi boss phóng đàn pháp, quả thật có thể uống được chống phép, những người phủ lá chắn xông lên thêm máu cho Công Tử Tiêu, ít nhất cũng qua được công kích thứ ba của boss. Kế tiếp, lại là tiếng sét vang dội khắp trời, cả đội bị diệt.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Xem ra được chống phép còn có chút hữu dụng, mọi người nghỉ ngơi một chút, tôi trở về thành mua ít được chống phép.

Toái Tâm dùng phù trở về chủ thành rồi đi thẳng đến nơi bán đấu giá. Lúc trước để chuẩn bị cho khai hoang, công hội đã chuẩn bị không ít thuốc nước, đáng tiếc không có được chống phép, bởi vì loại thuốc nước đó có uống cũng như không. Nhưng lực tung nơi bán đấu giá một hồi, ngoại trừ hai bình thuốc nước được bán với giá trên trời, những thứ thuốc khác đã bị bán hết.

thế giới Toái Tâm: Thu mua được chống phép, có thì mật.

thế giới Toái Tâm: Thu mua được chống phép, giá cả có thể thương lượng.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Mua không được rồi, đành phải trở về tự luyện vài bình thôi, tự mình ra tay cơm no áo ấm.

đội ngũ Công Tử Tiêu: Tự mình ra tay cơm no áo ấm, ừm, đề nghị này rất tốt, chúng ta có thể cân nhắc một chút.

May là lúc ấy công hội có dự trữ một lượng lớn thảo dược, Công Tử Tiêu và Bảo Bối Em Lên Trước quay về chưa bao lâu đã luyện được mấy chục bình được chống phép. Do được chống phép thuộc loại được tiêu hao, hơn nữa cả đội uống một lần đã mất hai mươi lăm bình. Cứ như vậy, mấy chục bình được cũng không đánh boss được mấy lần.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Bây giờ thế này, lần đầu tiên chú ý trốn kỹ năng, sau đó uống thuốc nước rồi phát kỹ năng công kích. Chú ý nghe tôi chỉ huy.

33. Chương 33: Khai Hoang (hai)

Lúc này tuy đánh Boss đã tiêu hao một lượng lớn được kháng phép nhưng vẫn diệt đội hai mươi phần trăm, Tiểu Khắc cảm thấy thật ra tác dụng của được kháng phép cũng không lớn lắm. Nhưng lúc Boss phóng kỹ năng đàn pháp đã làm giảm bớt áp lực trị liệu, chẳng qua là do tia sét quá nhiều, một đám người đứng chung một chỗ rất khó né tránh, hơn nữa chỗ càng nhiều người tia sét càng mạnh.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Lần này phải phân tán vị trí đứng. Năm vú em đứng bên cạnh năm Boss khác nhau. Người đánh từ xa cố gắng đứng gần vú em, tất cả người đánh cận chiến tập trung lại một chỗ. Nhóm kiếm khách thay phiên mở skill phòng ngự, hết CD uống ngay được kháng phép. Khi Boss phóng đàn pháp, các chức nghiệp khác chú ý mở skill làm giảm damage của Boss, trốn tia sét. Lần này diệt hai phần trăm.

đội ngũ Bò Nhỏ Leo Cây: Được rồi, em cảm thấy DPS không đủ, nếu làm tiếp chúng ta có thể qua.

đội ngũ Công Tử Tiêu: Em yêu, thật ra anh cảm thấy công kích vật lý của Boss tương đối thấp, đánh chúng ta không có đau lắm, chúng ta để Em Nhỏ làm T, còn anh đến DPS.

Tiểu Khắc suy nghĩ một lúc, dù sao mọi người đã quen với cách kéo quái và đánh quái bây giờ, đột nhiên đổi người khó tránh mọi người không kịp thích ứng.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Chúng ta đánh lại một lần, nếu thật sự không được thì đổi Em Nhỏ làm T. Dựa theo cách thức vừa rồi đánh lại một lần, rốt cuộc cũng đánh thành công Boss thứ hai.

đội ngũ Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Chắc chắn, Boss của phiên bản mới cũng không có gì hơn người hết, () Làm tôi còn mong đợi nửa ngày, thất vọng quá.

đội ngũ Dữ Thú Đồng Hành: Em không sợ gió chém đứt lưỡi à?

Lần này là Công Tử Tiêu sờ thi thể. Một giáp ngực hệ DPS, một pháp trượng DPS, một cái vòng cổ cộng điểm nhanh nhẹn, một cái khóa giáp quần của thợ săn.

đội ngũ Cục Cứng Em Lên Trước: Lão đại, không cần mở thêm khóa giáp quần đâu, chúng ta chỉ có hai thợ săn, mỗi đời một cái rồi.

đội ngũ Bầy Ó Đêm: Lão đại, vậy mà anh cũng mở được, tay anh đen quá đi.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Thế này đi, mấy người thuộc hệ phép roll pháp trượng trước đi, người roll được pháp trượng sẽ không được roll áo choàng nữa.

đội ngũ Yêu Phi: Đành phải vậy thôi.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Vòng cổ nhanh nhẹn cho Bối Dao đi, vòng cổ của tôi vẫn còn dùng được.

đội ngũ Bối Dao: Chị dâu, chị dùng đi. Chị là chỉ huy, vất vả hơn em nhiều, chị lấy đi.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Trang bị của tôi là năm đồ của phó bản Anh Hùng, trang bị của cậu là vòng cổ trong năm đồ của phó bản bình thường, cho cậu sau này có thể nâng cấp thêm nhiều trang bị và DPS.

đội ngũ Bối Dao: Chị dâu, từ giờ em chắc chắn sẽ cố gắng chiến đấu hơn T^T.

Boss thứ ba, mọi người không cần đánh quái nhỏ, cả đám người tới cửa phòng Boss. Những người đầu tiên vừa bước đến chỗ cách Boss năm mươi bước, cửa phòng đột nhiên sập xuống, những chức nghiệp chân ngắn còn lại đều bị nhốt ngoài cửa.

đội ngũ Bò Nhỏ Leo Cây: Tôi thấy Boss này cũng nhạy cảm quá đi, xa như vậy mà đã bắt đầu ngạo kiêu rồi.

đội ngũ Em Mới Mười Lăm: Chị dâu, làm sao bây giờ? Chúng ta có nên diệt đội ở bên trong trước để Boss mở cửa cho nhóm bên ngoài đi vào không?

Tiểu Khắc nhìn cách bố trí bên trong cánh cửa, bên trong có khoảng mười lăm mười sáu người, có một T và hai vú em. Dù sao cũng đã đi vào, không bằng cứ để họ thăm dò trước.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Đừng diệt vội, các cậu đánh trước đi, nhìn xem Boss có kỹ năng gì. Ba vú em bên ngoài thử xem có thể thêm máu cho các cậu không.

đội ngũ Xác Không Mang Quần: Không thêm được, mục tiêu không ở trong tầm nhìn.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Vậy nhóm các cậu cứ đánh đi.

đội ngũ Em Mới Mười Lăm: Chị dâu, chị có biết tại sao từ chỗ Boss thứ hai đến đây không có quái nhỏ không?

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Bởi vì bọn chúng vẫn còn ngồi xổm trong phòng Boss không đi làm việc đó. Một đồng quái nhỏ trong phòng Boss xông đến đây, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, người trong đội lần lượt bay lên trời, sau khi ngã xuống đều hết sạch máu, có người chưa hết máu cũng bị ngã đến chết. Không lâu sau, người trong phòng đều nằm hết, rốt cuộc Boss cũng mở cửa.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Mọi người đứng ở cửa, cẩn thận đừng đến gần Boss. Vú em cứu người.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Các cậu chết như thế nào?

đội ngũ Em Mới Mười Lăm: Quái nhỏ có ba loại, một loại là mập mạp, đánh cận chiến rất đau; một loại là yêu nữ, ả ta vừa tới gần, cả nhóm chúng em liền bay; loại cuối cùng là xương khô, chưa biết như thế nào.

đội ngũ Quả Thật: Lũ xương khô kia đến gần là mọi người nổ tung ngay, mỗi người sẽ mất khoảng từ 3000 đến 4000 máu.

đội ngũ Hạt Dưa: Không ngờ chúng em lại bị nhóm quái đầu tiên tiêu diệt, thật mất mặt.

đội ngũ Công Tử Tiêu: Về phương diện đánh phó bản, chúng ta mất mặt đã quen rồi...

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Máu của ba loại quái nhỏ như thế nào?

đội ngũ Em Mới Mười Lăm: Máu của mập mạp khá nhiều.

đội ngũ Bay Ở Đêm: Máu của yêu nữ là 80000, em nhìn thấy lúc bị ả ta bắn bay.

đội ngũ Hạt Dưa: Lũ xương khô ít nhất cũng 4000.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Chúng ta phân tích một chút. Bọn quái nhỏ chia làm ba loại, mập mạp cần quân đánh cận chiến kéo, vì vậy Công Tử Tiêu và Em Nhỏ sẽ sang làm T kéo lũ mập mạp. Hai loại quái nhỏ còn lại, quân cận chiến không thể tới gần, may mà chúng ta có nhiều quân đánh từ xa, ưu tiên đánh chết yêu nữ trước, sau đó là lũ xương khô. Tất cả mọi người đứng chính giữa vòng, chúng ta đánh thử một lần.

Cả đội tập hợp bên trong vòng lớn, Boss bắt đầu thả quái nhỏ, quái nhỏ ra hết lớp này đến lớp khác, yêu nữ tốc độ chậm, ưu tiên bị đánh chết. Mập mạp nhanh hơn một chút, không bao lâu đã đi đến chỗ đám người, vài người đánh cận chiến bao vây tấn công mập mạp. Do có chiến thuật hợp lý, mấy lớp quái nhỏ đầu tiên xem như nhẹ nhàng. Lúc lớp quái nhỏ thứ năm chạy ra, lũ xương khô bắt đầu tăng lên nhiều, người đánh từ xa đánh không nổi, vài con vọt tới chỗ mọi người đang đứng, mỗi con tự phát nổ.

Còn chưa biết khi nào mới diệt xong lớp quái nhỏ thứ tám, Boss đột nhiên chuyển động.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Em Nhỏ đón quái, Công Tử Tiêu đi kéo Boss.

Bây giờ Công Tử Tiêu và Toái Tâm ăn ý đến mức chưa nói đã hiểu ý nhau, Toái Tâm còn chưa nói xong, Công Tử Tiêu đã xoay người đi kéo Boss. Em Nhỏ ném một cái Găm Thét kéo quái nhỏ trở lại, cùng các DPS khác đánh ngã quái nhỏ, chuyển công kích sang đánh Boss. Boss bắt đầu phóng mũi tên băng, Toái

Tâm lập tức chặn lại. Lần thứ hai Boss phóng mũi tên băng phải nói là cực kì nhanh, cả đội đều chìm trong biển tên.

Vú em bắt đầu cảm thấy áp lực lớn khi thêm máu.

Lúc này Toái Tâm đột nhiên bị đóng băng tại chỗ, máu tụt ào ào, màn hình hiển thị thời gian Băng Mộ là bốn giây. Toái Tâm chuyển con chuột sang góc trên màn hình bên phải, nhìn nội dung của skill debuff này, mỗi giây mất 26% máu, thế nên không có vú em là không thể chống nổi.

Sau bốn giây, Toái Tâm nằm xuống, Mariorima cũng chết vì Băng Mộ như Toái Tâm, bên cạnh Công Tử Tiêu có vú em thêm máu nên thành công thoát khỏi Băng Mộ. Nhóm người đánh cận chiến không được may mắn như anh, tất cả chỉ còn chút máu mỏng. Bây giờ Toái Tâm không cần công kích, bắt đầu quan sát toàn bộ đội ngũ.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Đừng đứng trong vòng màu đỏ, đi ra.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Hạt Dưa, mọi người chạy nhanh đi, mau lên.

Tiếp theo lại là Băng Mộ, hai vú em bị đóng băng trong Băng Mộ, lượng máu cả đội gặp nguy, cuối cùng cả đội bị diệt. Đến giờ bọn họ chỉ đánh được 20% lượng máu của Boss.

đội ngũ Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Vậy là hai Boss lúc trước chỉ cho chúng ta khởi động, đây mới là sức mạnh thật sự của Boss sao?

đội ngũ Yêu Phi: Tôi xin chủ động nhận sai, tôi vừa đứng trong cái vòng màu đỏ đã bị miếu sát, mọi người nhất định phải chú ý.

đội ngũ Cục Cứng Em Lên Trước: Cái Băng Mộ đó thật tàn bạo, tôi chưa kịp làm gì đã bị giết chết.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Skill Băng Mộ làm chúng ta tụt mất 26% máu, trong mỗi giây, liên tục bốn giây. Nói cách khác, không có vú em thêm máu nhất định sẽ chết, cho nên nhóm vú em nhất định phải chú ý máu của những người bị dính Băng Mộ.

đội ngũ Dữ Thú Đồng Hành: Cái Băng Mộ đó tấn công thế nào nhỉ, cừu hận càng nhiều thì mất máu càng nhiều.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Lần đầu tiên là quân cận chiến, lần thứ hai là quân đánh từ xa và vú em, có phải những người này bị mất máu nhiều nhất không?

đội ngũ Công Tử Tiêu: Em yêu, cừu hận của anh là thấp nhất trong đội, tại sao vẫn muốn đóng băng anh?

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Vì anh xấu xí.

đội ngũ Công Tử Tiêu: Anh biết, nhưng dù sao cũng đỡ hơn Em Nhỏ.

đội ngũ Em Mới Mười Lăm: Em xấu xí chỗ nào?

đội ngũ Bò Nhỏ Leo Cây: Chị dâu, em phải quay về chủ thành, em hết được rồi, trang bị cũng đã thành màu đỏ (trong game, khi đồ bị hỏng sẽ có màu đỏ)

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Bây giờ mọi người cứ về chủ thành sắp xếp lại đi, bây giờ tối chúng ta sẽ tiếp tục khai hoang.

Mọi người xé bùa hồi thành, quay về chủ thành sắp xếp. Tiểu Khắc ngẫm nghĩ, mở danh sách bạn tốt, nhìn thấy Hạo Kiếp và Năm Gạo Nếp vẫn còn trong phó bản, cho nên không quấy rầy bọn họ. Cậu mở tab diễn đàn game dạo một vòng, trên đầu có vài thread phê phán Người Mạo Hiểm làm phó bản ở phiên bản này quá kém, làm Boss quá đơn giản.

Phía dưới có vài thread thảo luận làm thế nào để đánh qua được Boss thứ ba, xem ra tất cả mọi người đều đang kẹt ở Boss thứ ba, rất nhiều chỉ huy của những đội buổi tối mới khai hoang lên diễn đàn lấy kinh nghiệm, đáng tiếc vẫn chưa có cách tấn công của Boss.

mật Công Tử Tiêu: Em yêu, hôm nay em vất vả quá (3)

mật Hạo Kiếp: Các cậu giải tán rồi à? Đánh đến Boss thứ mấy?

mật Năm Gạo Nếp: Anh, anh muốn tìm cách đánh của hai Boss đầu hả?

mật Toái Tâm (mật Công Tử Tiêu): Cũng giống mọi người thôi, hôm nay anh tốn không ít tiền sửa trang bị nhỉ?

mật Toái Tâm (mật Hạo Kiếp): Bọn tớ đã đánh đến Boss thứ ba rồi, các cậu thế nào?

mật Toái Tâm (mật Năm Gạo Nếp): Hai Boss đầu thì không cần, nếu cậu có thông tin về Boss thứ ba thì nói cho tôi nghe chút được không?

Thật ra Tiểu Khắc cũng không ngờ đội ngũ Nam Đường có thể tiến bộ trong một tháng ngắn ngủi như thế, theo lời Tiểu Viễn nói, cho dù có dùng hết trang bị diệt hết toàn đội cũng chỉ đến được Boss thứ ba mà thôi, bọn họ có thể đánh Boss thứ nhất và thứ hai nhanh hơn Nam Đường, thế nhưng cũng bị kẹt ở Boss thứ ba như Nam Đường.

mật Hạo Kiếp: Không tệ, tớ còn tưởng các cậu vẫn đang vật lộn chứ.

mật Toái Tâm: Các cậu biết được bao nhiêu về kỹ năng của Boss thứ ba rồi?

mật Hạo Kiếp: Không nhiều lắm, lần tốt nhất của bọn tớ là đánh đến sáu mươi phần trăm, vú em bị Băng Mộ đóng băng, diệt đội.

mật Toái Tâm: Tình huống lúc bị Băng Mộ như thế nào?

mật Hạo Kiếp: Nói ra không sợ cậu cười, bọn tớ đã diệt đội ở chỗ Boss thứ ba bảy lần. Tớ cảm thấy Băng Mộ đóng băng người ngẫu nhiên, nếu lúc đó mọi người tụ tập một chỗ sẽ dễ bị đóng băng hơn, vì vậy bây giờ bọn tớ tản ra đứng, đôi khi sẽ trốn trên mặt đất.

mật Năm Gạo Nếp: Bởi vì Tam Giang là chỉ huy nên cụ thể không rõ lắm, anh tách ra đứng là được, nếu không đến khi Băng Mộ sẽ chết rất nhiều người. Boss này quân cận chiến đánh không tốt, bây giờ rất nhiều quân cận chiến của bọn em đều đổi ra ngoài. Chờ lát nữa bọn em nghỉ ngơi, em sẽ đi hỏi rõ hơn về chuyện đánh Boss thứ ba.

Đổi quân đánh từ xa vào công kích cũng không phải không được. Tiểu Khắc suy nghĩ thật lâu, nhưng nếu lúc đó đưa quân đánh từ xa vào, phía sau Boss phải làm thế nào? Chẳng lẽ lại đổi quân đánh từ xa ra ngoài? Đội ngũ của Nam Đường và Cẩm Vệ Quân không giống nhau, Cẩm Vệ Quân là những người chuyên giết người, vì vậy người trong đội phải nghe theo mệnh lệnh. Đội Nam Đường bên này là công hội nhàn nhã, làm như vậy khó tránh mọi người kiến nghị, thế nên cứ dựa theo cách sắp xếp hiện giờ mà đánh thôi, nếu thật sự không được hãy nghĩ đến việc thay người.

công hội Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Lúc trước là ai nghĩ ra ý kiến dùng từ khai hoang để hình dung việc đánh phó bản mới?

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Không biết, nhưng dùng từ khai hoang thật sự rất chính xác.

công hội Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Khai hoang có ý gì thế?

công hội Hạt Dưa: Ý chính là khai phá những nơi đất đai hoang vu, bây giờ nhiều nghĩa bóng lắm.

công hội Cục Cưng Em Lên Trước: Khai hoang là đi qua một nơi chưa từng đi qua.

công hội Bò Nhỏ Leo Cây: Khai hoang là đi đánh một phó bản chưa từng đánh.

công hội Toái Tâm: Khai hoang là làm một chuyện chưa từng làm.

công hội Công Tử Tiêu: Khai hoang là đi biển thủ.

(biển thủ = thụt két công quỹ, chắc ý ảnh là tiền trong công quỹ không có ai chạm vào, nếu xét theo logic khai hoang là đi qua một nơi chưa từng đi qua thì thụt két công quỹ là chạm vào số tiền chưa ai chạm vào)

công hội Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: ...

công hội Dữ Thú Đồng Hành: ...

Tiêu Dao Khách — Yêu Phi hay Bò Nhỏ?

Áo Xanh 1989— Chị dâu V5, em là Bò Nhỏ. Có điều chị dâu, chị nhất định phải tin tưởng em, em tuyệt đối không phải đang trêu chị đâu, em thật sự muốn mua mấy thứ này, trùng hợp lại nghe lão đại nói chị có mở một cửa hàng kiểu này. Em nghĩ nước phù sa không chảy ruộng ngoài nên mới tới tìm chị.

Áo Xanh 1989— Không ngờ chị lại không bán cho em.

Tiêu Dao Khách— Mấy thứ này mua ở trong thành phố sẽ tốt hơn. Để anh gửi link cho em, hàng nhà cô ấy tuyệt đối bảo đảm.

Áo Xanh 1989— Đúng rồi, chị dâu, em muốn làm bánh phô mai, cái này làm khó không ạ?

Tiêu Dao Khách— Không khó. Nhưng cần phải chú ý. Nếu như muốn làm bánh phô mai thì phải dùng phô ma tươi, phô mai Mozzarella kia chỉ dùng để làm cơm rang với Pizza. Còn nữa, làm bánh phô mai, khi lấy ra đừng có úp ngược khuôn bánh lại như bánh bình thường, phải dùng xẻng để đưa ra khỏi khuôn.

Áo Xanh 1989— 129 Không phải chị bảo là không khó sao?

Tiêu Dao Khách— Anh sẽ đưa cách làm bánh cho em. Ngoài ra, em nhất định phải nhớ mua một cái hộp đẹp.

Áo Xanh 1989— Sao anh biết em không làm cho mình ăn?

Tiêu Dao Khách— Theo anh được biết, động lực thần kỳ có thể khiến một cô gái chưa bao giờ nấu cơm vào bếp, tuyệt đối không phải chỉ là do muốn ăn.

Sau khi giải quyết vấn đề bánh ngọt của Bò Nhỏ, Tiểu Khắc đi nấu cơm. Phát hiện trong tủ lạnh không còn thứ gì để nấu, cậu đành phải đến chợ rau cách khu nhà không xa để mua thức ăn. Sau một phen bận rộn, nhìn đồ ăn trước mặt, Tiểu Khắc đột nhiên không muốn ăn nữa, dù sao thì tự nấu tự ăn, ai mà vui vẻ cho được.

Ăn xong bữa tối mới là 6h30, cách thời gian khai hoang tiếp còn nửa tiếng. Tiểu Khắc đến điểm hằng ngày làm nhiệm vụ hằng ngày. Điểm hằng ngày này chỉ có thể dùng hai cách để đạt max. Một là đi kiếm Quả Cầu Tuyết, loại Quả Cầu Tuyết này xuất hiện random trên bản đồ, mỗi Quả Cầu Tuyết có thể tăng thêm một nghìn điểm danh vọng, thuộc loại vật phẩm vô giá. Rất nhiều người ở trong này làm max cấp nhiệm vụ rồi mà cũng chưa bao giờ nhìn thấy Quả Cầu Tuyết cả. Còn một cách nữa để làm max điểm danh vọng là làm nhiệm vụ. Nhiệm vụ ở nơi này nhiều mà rất rắc rối, quái máu nhiều da dày, nếu không phải bởi vì đạt max danh vọng ở đây mới có thể mua trang bị và tọa kỵ cao cấp nhất thì chắc chắn không có ai tự nguyện làm nhiệm vụ ở đây.

May mà trang bị của Toái Tâm tốt mới có thể làm xong toàn bộ nhiệm vụ trong vòng nửa tiếng. Trong quá trình làm nhiệm vụ thế mà lại có thể nhặt được một Quả Cầu Tuyết ở trên núi tuyết.

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Chị dâu, chị làm hằng ngày xong chưa? Chuẩn bị xuất phát thôi.

công hội Toái Tâm: Tổ tôi đi.

Tin tức hệ thống: Công Tử Tiêu mời bạn gia nhập đội ngũ.

Tin tức đội ngũ: Bạn được đưa lên làm đội trưởng.

Tin tức hệ thống: Công Tử Tiêu muốn triệu hoán bạn đến Phế Tích Đông Cốc | Đồng ý – Từ chối.

Sau đó hình ảnh nhoáng lên một cái, Toái Tâm đã đứng ở cửa phó bản. Nơi này hơi lag một chút vì cũng phải hơn mười đội ngũ tập hợp trong này, có đội ngũ có mười người, có đội ngũ có hai trăm người. Dù sao đây cũng là một trong hai server lớn nhất Người Mạo Hiểm, ngày đầu tiên đã có nhiều đội ngũ như vậy cũng không phải chuyện lạ.

Thật ra đội mười người dễ mang hơn so với đội hai trăm người, nhưng vì Tiểu Khắc muốn có nhiều người có thể tham gia hoạt động hơn nên chọn đội hai trăm người.

Tác phong người Nam Đường luôn luôn nhanh chóng, nói 7h xuất phát tuyệt đối sẽ không có người nào 7h01' mới onl. Vừa đến 7h, toàn bộ thành viên Nam Đường tiêu sái đi vào phó bản. Những thành viên công hội khác chỉ có giương mắt đứng nhìn.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Đánh quái nhỏ ở phía trước, tôi không nói lại nữa, Boss phía sau tôi cần nói một chút. Đầu tiên Boss có skill bắn ra một tên băng, cần đánh gãy. Tiếp theo là một loạt tên băng, không có cách đánh gãy chỉ có thể dựa vào trị liệu.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Tiếp theo trên mặt đất sẽ xuất hiện một cái vòng màu hồng, nhìn thấy phải lập tức nhảy ra khỏi cái vòng đó nếu không sẽ bị miếu sát chết. Cuối cùng là Mộ Băng, trước mắt chúng ta chỉ biết rằng Mộ Băng sẽ đóng băng người chơi cho đến chết. Bởi vì Mộ Băng sẽ đóng băng một đám người nên khi đó toàn bộ mọi người cần tản ra đứng. Ai đánh gần không có cách tản ra đứng thì cố gắng tránh xa T.

đội ngũ Dữ Thú Đồng Hành: Tóm lại là phải đứng xa bao nhiêu ạ?

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Cái này tôi cũng không biết được, nói chung đừng có túm tụm một chỗ là được rồi. Vú em với DPS đứng xem kẽ nhau, phải chắc chắn rằng DPS đều có thể thêm máu, vú em cũng phải biết thêm máu cho nhau.

đội ngũ Gió Thổi Đùng Quần Lạnh: Vị trí đứng đòi hỏi phải thật tốt, chúng ta đứng ngoài phòng Boss bàn bạc một chút đi.

Vì thế hai mươi lăm người trong đội ngũ bắt đầu xếp hàng ở cửa phòng Boss...

đội ngũ Hạt Dưa: Tình huống này thiệt là giống với hồi bọn em đón mấy bác lãnh đạo hồi tiểu học.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Không giống lắm, chúng ta sẽ không cùng nhau đánh lãnh đạo một trận lúc mấy ổng vừa tới.

đội ngũ Em Mới Mười Lăm: Em cảm thấy đây là một ý kiến rất hay.

đội ngũ Yêu Phi: Em Nhỏ, nếu cậu còn chưa muốn mất việc trong thời đại cạnh tranh kịch liệt như bây giờ thì nhất định phải biết kiềm chế cảm xúc của mình.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Chúng ta cứ bình tĩnh mà đứng tản ra, lúc đánh Boss không cần thiết phải đứng cố định một chỗ, chỉ cần chắc chắn vú em có thể thêm máu cho mình là được.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Được, buff, Công Tử Tiêu mở Boss.

Đánh quái nhỏ vẫn tương đối thuận lợi, ngoại trừ một lần không giết hết Nữ Yêu khiến vài người đánh gần bị đánh bay, may mà vú em thêm máu đúng lúc mới có thể nhặt lại cái mạng nhỏ.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Đánh xa chú ý tập trung.

Sau khi đánh hết quái nhỏ, mọi người lập tức tản ra chuẩn bị đánh Boss. Lần này Mộ Băng chỉ đóng băng có một mình Hạt Dưa, xem ra phân tán vị trí đứng đúng là có hiệu quả. Tiểu Khắc phát hiện dưới chân mình sáng lên một cái vòng màu xanh, Tiểu Khắc lập tức mang mọi người chạy đi. Cuối cùng chỉ có Mariorima cách cậu vài bước là bị Mộ Băng đóng băng.

Vú em ra sức thêm máu cho hai người bị đóng băng, cuối cùng cũng cứu được bọn họ còn sống mà thoát khỏi Mộ Băng.

Lúc máu của Boss còn 60%, vài chức nghiệp đánh xa đột nhiên rụng máu điên cuồng, mặt khác vài acc đánh gần lại bị Mộ Băng đóng băng. Cả đội ngũ chỉ trong vài giây đã nằm đất một nửa, tiếp theo một nửa còn lại cũng nằm đất. Có thể nói, đúng là chết không kịp ngáp.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Trước khi bị Mộ Băng đóng băng, dưới chân sẽ có một vòng tròn màu xanh phát sáng.

đội ngũ Mariorima: Không có.

đội ngũ Hạt Dưa: Không để ý.

đội ngũ Bò Nhỏ Leo Cây: Dưới chân em có.

đội ngũ Dữ Thú Đồng Hành: Dưới chân em cũng không có.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Mọi người chú ý dưới chân của mình, cần phải rời khỏi cái vòng xanh nhưng không được rời khỏi phạm vi thêm máu của vú em. À, đúng rồi, đánh xa chết như thế nào vậy?

đội ngũ Hạt Dưa: Bị mưa tên bắn chết.

đội ngũ Gió Thổi Đùng Quần Lạnh: A a a a a a a a, Boss này còn bao nhiêu kỹ năng chúng ta không biết.

Đến tận lúc 10h, mọi người trong đội không thể kiên trì thêm được nữa. Khi Tiểu Khắc hạ lệnh giải tán đội, tiến độ đánh Boss vẫn còn kẹt ở 50%. Lúc mở ra danh sách bạn tốt, địa điểm của tất cả đều là ở chủ thành.

mật Toái Tâm: Tiến độ của các cậu thế nào rồi?

mật Hạo Kiếp: Cậu muốn hỏi lần nào? Lần trước là bị quái nhỏ làm diệt đội, lần trước trước nữa là chết trong lúc bị Boss khổng chế, lần trước trước trước nữa là toàn bộ mọi người bị Mộ Băng đóng băng.

Sau khi xem hết reply của Lý Hạo, Tiểu Khắc quyết định không tiếp tục đề tài này nữa. Cậu quyết định out nghỉ ngơi dưỡng sức, tối mai lại đánh, dù sao hôm nay cũng có thể nói là bọn họ đã đánh phó bản cả một ngày.

mật Công Tử Tiêu: Em yêu, em đi nghỉ ngơi đi (3) Hôn cái trước khi ngủ nào.

mật Toái Tâm: Anh cũng đi ngủ sớm đi, hôm nay đã mệt rồi.

mật Công Tử Tiêu: Không mệt không mệt, vì nhân dân phục vụ.

Thông báo công hội: Tối mai đúng tám giờ khai hoang, ai không thể tới xin phép với hội trưởng.

Tiểu Khắc off game, tắt máy tính, rửa mặt rồi lên giường ngủ.

Nhắm mắt lại một cái, trong đầu đều là kỹ năng của Boss, đại não bị kích thích đến loạn cả lên, không thể ngủ ngay được, Tiểu Khắc lăn lộn trên giường một lúc lâu sau đó mới mơ mơ màng màng ngủ.

Sáng hôm sau, vừa dậy, Tiểu Khắc đã mở WangWang, rồi vào game. Máy ngày nay vì làm nhiệm vụ, giữa chừng thường xuyên có khách gọi nên phải thu tab trò chơi xuống để trả lời. Hôm nay khá may mắn, có ba người mua liền, bán được gần ba trăm, có hai nhà khá gần nhà cậu, còn lại một nhà phải đi mất nửa thành phố.

Khoảng 4h chiều, Tiểu Khắc đã chuẩn bị tốt toàn bộ hàng hóa, chuẩn bị ra ngoài đưa hàng. Nếu đưa hàng xong còn sớm, cậu định đi mua một chiếc xe đạp, như vậy có thể tiết kiệm không ít thời gian với tiền xe buýt.

Tối lại onl tiếp tục khai hoang Boss 3. Khúc đầu, đánh kiểu gì cũng xong, cho đến khi lượng máu của Boss còn 45%, Boss bắt đầu gọi quái nhỏ ra. Lúc đầu Công Tử Tiêu còn có thể chống đỡ một chút, 30s sau Boss lại gọi ra thêm một đồng quái nhỏ mới nữa. Hơn nữa không biết có phải Tiểu Khắc nhìn nhầm hay không, cậu cảm thấy kích thước những con quái này to hơn trước không ít.

đội ngũ Dữ Thú Đồng Hành: Chị dâu, có cần dùng lửa xoay để giết hết bọn quái nhỏ không ạ?

Dữ Thú Đồng Hành vừa mới gõ xong chữ, Boss gọi ra đám quái nhỏ thứ ba, máu của Công Tử Tiêu đang rút nhanh chóng.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Tôi thấy đám quái này có thể gọi ra vô tận, lửa xoay cũng không có ích gì đâu. Mọi người dùng toàn bộ kỹ năng tập thể đánh Boss.

Khi Toái Tâm đánh ra những dòng này, Công Tử Tiêu cũng đã gục.

đội trưởng đội ngũ Toái Tâm: Diệt đi, chúng ta làm lại.

Nhân lúc mọi người nghỉ ngơi, Tiểu Khắc đột nhiên nhớ tới lúc trước Tiểu Viễn nói cậu chuyện đánh phó bản bọn họ đổi cho đánh gần ra ngoài, liền mở bạn tốt ra hỏi một câu.

mật Toái Tâm:Sau khi các cậu đổi đánh gần ra ngoài thì thế nào?

mật Năm Gạo Nếp:Phế Tích Đông Cốc Boss Thứ Ba, tiến độ trước mắt là 52%, đội ngũ còn 24 người.

mật Năm Gạo Nếp:Phế Tích Đông Cốc Boss Thứ Ba, tiến độ trước mắt 100%, đội ngũ còn 0 người.

Hai cái reply phía trên đều là trả lời tự động. Cái thứ nhất thể hiện bọn họ sắp đánh xong rồi, mà cái thứ hai lại thể hiện, bọn họ đã diệt đội. Vài giây sau Tiểu Khắc mới nhìn thấy Tiểu Viễn trả lời.

mật Năm Gạo Nếp: Sau khi bọn em đổi đánh gần ra ngoài, lúc Boss gọi quái nhỏ liền diệt. Ngay từ đầu khi hai T kéo quái, cho một phụ trách kéo quái nhỏ, kết quả sau đó quái nhỏ trưởng thành, bọn em không kéo được nữa. Bây giờ là ba T kéo quái, hai T mỗi người kéo một Boss, toàn bộ phía sau đều xông lên đánh Boss, đánh chậm nên vú em không kéo được nữa.

mật Năm Gạo Nếp: Không xong rồi, Tam Giang đang tức giận.

Mặc dù có Năm Gạo Nếp nói lại tường tận quá trình đánh Boss, nhưng vẫn không thể tránh những chuyện bất ngờ xảy ra. Ví dụ như người nào đó sắp bị đóng băng, cuống lên một cái chạy sai hướng, chẳng những không tản ra khỏi mọi người mà lại còn chạy vào chính giữa, hay là lại như DPS nào đó bị Boss khống chế, không thoát không chế được, khiến người trong đội tự giết nhau.

thế giới Tam Giang Thám Hoa: Đám người trái đất ngu xuẩn các người, hãy run rẩy đi, ha ha ha ha ha.

thế giới Viên Đan Thật: Tình huống gì đây?Một phiên bản củahội chứngParkinson trong truyền thuyết chẳng?

thế giới Tam Giang Thám Hoa: [Trái tim triệu hoán] [Áo choàng kẻ mạnh] [Bình rượu trắng cổ] [Bao tay của kẻ gian]

đội ngũ Công Tử Tiêu: Xem ra Cẩm Vệ Quân đã đánh qua Boss 3.

đội ngũ Dữ Thú Đồng Hành: Quả nhiên là đội ngũ giết người đứng đầu server, sức mạnh quả là không tầm thường.

Tiểu Khắc còn chưa kịp nói chuyện, đã bị WangWang kêu ra ngoài.

Áng Mây —Chủ tiệm, tôi muốn mua máy đánh trứng và máy làm pasta của cửa hàng cậu, cậu có thể đưa hàng cho tôi không?

Tiêu Dao Khách— Được chứ.

Áng Mây— Tôi muốn ăn tối nay, chồng tôi không ở nhà, anh đến nhà tôi đi.

Tiểu Khắc nhìn thấy câu này thì cảm giác được khóe miệng mình giật giật vài cái. Cái gì mà chồng tôi không có ở nhà, anh tới nhà tôi đi... Những lời này kiểu gì cũng không giống như đang nói chuyện với chủ cửa hàng taobao.

Áng Mây— Ó, ý tôi là, chồng tôi không có nhà, không có ai giúp tôi lấy hàng, anh có thể đưa đến không?

Nhìn đồng hồ, đã là 10h20 tối, Tiểu Khắc có chút do dự.

Áng Mây— Xin anh đó, tôi thật sự rất muốn ăn, nhưng tôi lại đang mang thai, trễ thế này, ra ngoài không tiện.

Ying: Tự cảm thấy truyện không hấp dẫn cho lắm OTL Nhưng đây là lần đầu tiên kiên trì đi được xa thế này =>) Nên không thể vứt bỏ nó được. Cảm ơn mọi người

35. Chương 35: Khai Hoang (bốn)

Một người phụ nữ đang mang thai, cho dù cô có đưa ra yêu cầu vô lý thế nào đi chăng nữa thì âu cũng là bình thường. Tiểu Khắc khẽ cắn môi, cuối cùng vẫn đồng ý. Dù sao nhà của người phụ nữ sắp làm mẹ này cũng không cách nhà mình quá xa, hướng chỉ ngày hôm qua mình còn vừa mới mua một chiếc xe đạp cũ, chắc cũng chỉ khoảng bốn mươi phút là đến. Cột chắc hàng hóa đằng sau yên xe, Tiểu Khắc kiểm tra lại van bình gas nhà mình một chút rồi mới ra khỏi cửa.

Nơi Tiểu Khắc ở là một khu chung cư nhỏ cũ kỹ, hơn nửa số người ở đây đều là những ông già bà cả, giờ này đều đã ngủ hết. Khu chung cư không có đèn đường, chỉ có ánh đèn của mấy hộ gia đình ở lầu một chiếu xuyên qua rèm cửa xuống mặt đất.

Đã lâu rồi Tiểu Khắc chưa đi xe đạp. Bên ngoài lúc này yên tĩnh mà mát mẻ, con đường cái vốn đông đúc cũng trở lên rộng rãi thông thoáng. Gió đêm mát lạnh tràn vào theo xoang mũi, xua hết game rồi taobao gì gì đó ra khỏi đầu Tiểu Khắc. Bởi vì quá mức thả lỏng, cậu suýt nữa đã đi qua khu chung cư mà Áng Mây ở.

Khu chung cư nhỏ này cách nhà Tiểu Khắc cũng không xa, nhà cửa đều là nhà cao tầng, mới xây dựng vài năm nay, thuộc loại khu trung cư tầm trung. Bảo vệ trông coi cũng không nghiêm lắm, Tiểu Khắc liền đi thẳng xe đến dưới lầu.

“Hmm, xin chào, tôi là chủ quán taobao, mang đồ tới cho cô.” Tiểu Khắc nhắm đi nhắm lại trong đầu vài lần rồi mới nói ra.

“A, taobao, a a a, anh đến rồi à, vậy anh mau lên đi. Á, quên, anh đưa lên đây đi, mật mã cửa là 393751.”

Tiểu Khắc khẽ nhíu mày, cậu nghe thấy loáng thoáng tiếng của đàn ông, mà lúc trước cô ấy lại nói chồng mình không ở nhà. Người phụ nữ này lúc này nói chuyện vừa có chút lung tung vừa có chút khẩn trương, không biết đang có ý đồ gì nữa. Mình chẳng qua cũng chỉ là chủ quán taobao, chắc đối phương cũng không có ác ý. Trong lúc thang máy đi lên lầu mười bốn, Tiểu Khắc bấm mật mã. Vừa mới ra khỏi cửa thang máy, chuông cảm ứng cửa của căn hộ kia liền vang lên.

Cửa căn hộ cạnh một tiếng mở ra. Ra mở cửa rõ ràng là Tiêu Vũ Khải, hiện tại cậu rất cuộc đã biết Áng Mây định làm gì.

“Tiểu Khắc? Sao em lại ở đây?” Tiêu Vũ Khải vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Khắc.

Tiểu Khắc bĩu môi, lấy ra giấy ghi: “Khu Trung Hải, số 11, dãy 2, tầng 14, phòng 1402?”

“Đúng vậy, chuyện gì đây không biết.” Tiêu Vũ Khải nghiêng người mời Tiểu Khắc vào.

Tiểu Khắc đem túi to đưa cho Tiêu Vũ Khải, cười gượng một cái: “Rất cuộc thì, chuyện em mở tiệm, anh, đã nói cho, bao nhiêu người?”

“Anh —” Tiểu Vũ Khải còn chưa kịp nói hết đã bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang. Nhận cuộc gọi, Tiểu Khắc nghe thấy giọng nói đặc ý dằn dặt của đối phương: “Lão đại, đồ trên taobao bọn em mua cho anh chắc là sắp đến rồi đấy, mời kiểm tra và nhận hàng. Em nói, không phải để ăn đầu, chính là cho các anh ăn bổ sung thể lực sau khi vận động đó. Không được để cho bọn em thất vọng nha.”

Giọng nói này — Phan! Triệu! Dương!

Bên kia sau khi nói xong liền cúp máy. Điện thoại vừa mới dứt chuông cửa liền vang lên. Tiểu Khắc đứng ở cửa tiện tay mở, một người đàn ông mập mạp nhìn thật thà đứng ở cửa mang theo một cái túi to màu đen, đưa cho Tiểu Khắc.

“Đây là của bạn cậu mua ở trên taobao, nói là hiện tại cần dùng gấp bảo tôi mang đến đây, không có việc gì thì tôi đi trước.” Mập mạp nói xong cười hề hề hai tiếng rồi đi thang máy xuống.

Tiểu Khắc đưa túi to cho Tiêu Vũ Khải, Tiêu Vũ Khải mở túi ra, tất cả đều là BCS với dầu bôi trơn.

Không thể không nói Tiểu Khắc có chút kích động. Tuy rằng mười sáu tuổi cậu đã biết tính hướng của mình, cũng xem qua không ít phim ảnh rồi sách báo về vấn đề này, GV lại càng là thứ không thể thiếu trong những năm tháng tuổi trẻ, hiện tại cơ hội thực tiễn lại ở ngay trước mắt, chưa nói đến việc đây là người đàn

ông mà cậu thích, chỉ cần vẻ bề ngoài cao lớn đẹp trai của người này, Tiểu Khắc cũng có chút không không chê được rồi.

Bình thường Tiểu Khắc luôn rất bình tĩnh, nhưng có đôi khi cậu cảm thấy một chút kích thích cũng cần thiết không kém. Dù sao cậu cũng không định cùng Tiêu Vũ Khải yêu nhau từng bước một bắt đầu từ cầm tay. Thời đại này, nhịp sống luôn hối hả, không có nhiều thời gian lãng phí như vậy đâu.

Có một số việc người ta không phải không nghĩ tới, mà là còn thiếu thời cơ thích hợp. Mà khi thời cơ đến lại thường rơi vào lúc chúng ta chưa chuẩn bị kỹ càng, hiện tại thời cơ đến rất đúng lúc, đồ cũng đã đưa đến tay, nếu không làm sẽ lại bỏ lỡ mất.

Nếu nhất định muốn kết luận xem dưới tình huống nào thì một người đàn ông sẽ lên giường với một người đàn ông khác, thì sẽ là: Một là có người, hai là có chán. Tất nhiên, nếu điều kiện thứ nhất quá tuyệt rồi thì điều kiện thứ hai có thể phiên phiên đi một chút.

Tiêu Vũ Khải nghĩ như thế nào Tiểu Khắc không biết, nhưng cậu khẳng định, Tiêu Vũ Khải giống cậu, không cần hoa tươi, không cần nến, không cần đàn violon, không cần một khúc nhạc dạo lãng mạn. Tiêu Vũ Khải không nói được một lời đứng ở đối diện, đang định giải thích gì đó, Tiểu Khắc cầm cả hai gói to lại, treo một gói lên giá treo quần áo gần cửa ra vào, tay cầm một gói nói với Tiêu Vũ Khải: “Đừng lãng phí.”

“Phòng tắm ở trong phòng ngủ.” Giọng Tiêu Vũ Khải có chút khàn khàn, như là đang kìm nén cái gì đó, anh mặc một cái áo quân đội màu xanh, để lộ ra hai cánh tay rắn chắc, với quần short màu nâu, ánh đèn mờ ảo trong phòng ngủ càng làm tăng thêm vẻ gợi cảm. Trong nháy mắt đó, Tiểu Khắc cảm thấy chính cậu cũng chờ đợi khoảnh khắc này.

Tiểu Khắc và Tiêu Vũ Khải hai người một trước một sau vào phòng tắm. Tiểu Khắc bị Tiêu Vũ Khải ghì trên tường. Cậu có thể cảm nhận được cơ thể đang pháp phồng dưới lớp quần áo của Tiêu Vũ Khải. Một bên là vách tường lạnh lẽo, một bên là cơ thể nóng rực, bụng Tiểu Khắc co rút nhanh từng hồi, ngực thở gấp từng đợt.

“Quần áo, quần áo ướt.”

Tiêu Vũ Khải hôn Tiểu Khắc, ghé vào lỗ tai cậu cười khê: “Không sao, hiện tại chúng ta cũng không cần mặc quần áo.”

Nước ẩm chảy xuống thấm ướt quần áo, quần áo ướt sũng dính dính vào hai người. Tiêu Vũ Khải kéo áo sơ mi của Tiểu Khắc ra, Tiểu Khắc phối hợp cởi xuống quần áo vướng chân vướng tay.

Tay Tiêu Vũ Khải không an phận muốn đưa đến phía sau Tiểu Khắc tìm kiếm lại bị Tiểu Khắc bắt lấy, xoay người ấn lên tường.

“Đừng có gấp.”

Tiểu Khắc cũng không biết cậu và Tiêu Vũ Khải làm thế nào mà tắm xong.

Hai người ở trên giường nhìn đối phương, không cần mở miệng cũng có thể đọc được suy nghĩ từ mắt đối phương. Rõ ràng là đang suy nghĩ ai sẽ ở trên. Sau đó hai người đều dùng hành động để nói cho đối phương, ai mạnh hơn thì người đó ở trên.

Tiểu Khắc đã từng tham gia nhiều trận thi đấu vật, cậu luôn là quán quân, đối với thân thủ của mình dĩ nhiên là tin tưởng mười phần, nếu không, cậu cũng không có gan đi đưa hàng vào giờ này. Tiểu Khắc bắt được tay Tiêu Vũ Khải đang định hướng về phía sau, muốn nhân cơ hội đánh ngã anh rồi xoay người đè lên, không ngờ bị Tiêu Vũ Khải kéo một cái qua, vươn tay trái chống đỡ cơ thể. Chân Tiêu Vũ Khải đá qua, khiến Tiểu Khắc ngã xuống, cả người Tiểu Khắc bị cơ thể nóng rực của Tiêu Vũ Khải đè trên giường.

Tiêu Vũ Khải thở hổn hển, cắn mạnh một cái lên gáy Tiểu Khắc: “Chuyện so chiêu để lúc khác hãy nói, anh không thể lãng phí hết sức lực vào chuyện vô nghĩa này được, chúng mình nhanh chóng tiến vào vấn đề chính thôi em.”

Tiểu Khắc vẫn còn đang chìm trong kinh ngạc vì bị Tiêu Vũ Khải dễ dàng đánh bại như vậy. Tiểu Khắc rất rõ ràng, động tác này không phải người thường có thể làm được, ẩn sâu trong đó chính là một đòn lấy

mạng tàn nhẫn. Vậy mà, Tiêu Vũ Khải có thể khống chế lực mạnh yếu của động tác này cực kì chuẩn xác, chế ngự được cậu mà lại không hề làm cậu bị thương.

“Urgh...h...” Tiêu Khắc khẽ nhíu mày, nhẹ rên thành tiếng. Âm thanh xa lạ khiến cho cậu có chút khản trương.

Tiêu Vũ Khải mím môi, mồ hôi dọc theo hai má lăn xuống dưới, đôi mắt thâm thúy nhìn Tiêu Khắc nói: “Anh thật sự không nhịn được nữa rồi.”

Nói xong dùng chính bộ vị cứng rắn nóng bỏng của mình cọ vào khe hông của Tiêu Khắc. Cái cảm giác bất thường này khiến cho Tiêu Khắc run lên từng đợt, mở miệng mấy lần, lời nói lên đến cổ họng rồi lại nuốt nước miếng mấy lần, một lúc sau mới nói thật nhỏ: “Đèn.”

Tiêu Vũ Khải với tay lấy điều khiển từ xa tắt tất cả đèn đi. Tiêu Khắc thậm chí có chút không thấy rõ mặt Tiêu Vũ Khải. Cậu hít sâu một hơi, giơ tay lên ôm lấy Tiêu Vũ Khải, hôn mạnh tới, dây dưa hồi lâu mới buông anh ra: “Lần này, coi như anh thắng.”

Dưới ánh đèn tối tù mù, tất cả đều như bị che phủ bởi một lớp mạng che mờ mờ.

Sáu giờ sáng, Tiêu Khắc tỉnh dậy như mọi ngày, nhìn trần nhà xa lạ sững sờ. Tuy rằng đêm qua có rất nhiều thời gian để ngắm, nhưng cậu làm gì có tâm trạng mà nhìn xem trần nhà như thế nào. Cậu còn nhớ rõ đêm qua Tiêu Vũ Khải cho mình một nụ hôn, nói: “Hôn chúc ngủ ngon nào.”

Bên hông là một cánh tay mạnh mẽ như lửa, người đàn ông bên cạnh vẫn còn đang ngủ. Râu lún phún màu xanh lam cho anh thoát nhìn giống như một chậu xương rồng chưa lớn.

Tiêu Khắc đứng lên, cho người nọ một cái hôn sâu, nói với anh: “Chào buổi sáng.”

Tiêu Khắc mặc quần áo của Tiêu Vũ Khải, cùng anh đứng sóng vai trong phòng tắm rửa mặt. Nhìn qua gương, Tiêu Vũ Khải chỉ cao hơn Tiêu Khắc một chút, trên người Tiêu Khắc mặc quần áo của anh rất vừa vặn. Cứ như vậy, thậm chí không cần nói chuyện, Tiêu Khắc biết đây là cái mình muốn, không cần lãng mạn, không cần lời ngon tiếng ngọt, mà là một loại cảm giác của gia đình mà cậu đã mong chờ từ lâu.

Tiêu Vũ Khải rửa mặt xong trước đi ra ngoài, đến khi Tiêu Khắc cũng đi ra, nhìn thấy Tiêu Vũ Khải đang đứng ở phòng bếp nghiên cứu nguyên liệu nấu ăn.

“Mấy thứ này phải nấu như thế nào?” Tiêu Vũ Khải giơ mỳ Ý lên hỏi, bụng còn cực kì phối hợp vang lên vài âm thanh ùng ục.

Sau khi Tiêu Khắc dạo quanh ở bếp nhà anh một vòng, phát hiện bếp nhà anh gần như là không có gì.

“Dùng nước chần.” Thế là, mỳ Ý “cao cấp” đầy những chữ lạ hoắc trên vỏ bao, đã bị coi như mỳ thường mà xử lý.

Sốt mỳ Ý nhà Tiêu Khắc là do cậu tự làm, dùng bình thủy tinh 200ml mua hàng loạt, nhãn dán là cậu tự viết tay, viết hướng dẫn sử dụng cùng tên cửa hàng nhà cậu. Tiêu Khắc mở lò nướng ra, lò nướng mới tinh sáng choang, có thể là từ khi ở đến giờ cũng chưa có ai dùng qua.

Qua một đêm, nhân bánh tart đã chảy hết ra, Tiêu Khắc cắt một miếng nhỏ trên miệng túi, đổ nhân vào vỏ, xong xuôi liền cho vào lò nướng.

“Dáng người của anh, không phải tập thể hình, mà có được.” Vốn cậu không định hỏi đến cuộc sống cá nhân của người khác, nhưng lại nghĩ đến thân thủ Tiêu Vũ Khải như vậy, cậu vẫn không thể nào nhịn xuống.

“Trước kia anh cũng từng tham gia quân ngũ, nhưng không phải trinh sát, là đặc chủng.”

“Đặc chủng!” Bộ đội đặc chủng ở trong lòng mỗi người đều tồn tại một loại bí ẩn không thể thay thế, nhất là trong lòng Tiêu Khắc. Nhưng cậu có thể khẳng định, chắc chắn không phải có dáng vẻ như Tiêu Vũ Khải.

Tiêu Vũ Khải giống một người có gia cảnh tốt làm hậu thuẫn hơn, là cậu ấm có sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, chỉ ở một vài hoàn cảnh đặc biệt nào đó anh mới để lộ ra một chút không bình thường.

36. Chương 36: Khai Hoang (năm)

Sau khi ăn sáng xong hai người bắt đầu dọn dẹp phòng. Áo khoác của Tiểu Khắc tuy không hỏng nhưng cũng đã ngâm trong nước một đêm, còn áo sơ mi nhàu nát không ra hình dạng, bị Tiêu Vũ Khải vứt đi. Hiện tại, ngoại trừ quần lót, quần áo Tiểu Khắc đang mặc đều là của Tiêu Vũ Khải. Trên ga giường có mấy vệt trắng đã quánh lại, khi thu dọn mấy thứ này Tiểu Khắc vô thức sờ sờ chớp mũi.

“Anh thấy gỗ chữ chỉ huy vẫn không thể theo kịp kĩ năng của Boss được, hay là chúng ta thử chỉ huy trên YY xem?” Tiêu Vũ Khải đứng đằng sau đang nhét ga trải giường và vỏ chăn vào máy giặt đột nhiên nói.

Tiểu Khắc không đáp, ánh mắt vẫn nhìn xuống phía dưới, không biết đang nghĩ gì.

“Anh chỉ thử xem thôi. Đầu là người trong công hội, tin anh, em có thể mà. Hơn nữa, lần này em đừng gọi Lý Hạo lên thay em, công hội bọn họ cũng đang vội khai hoang mà.”

Tiểu Khắc thở dài, do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn nói “Được”.

Tiêu Vũ Khải đưa Tiểu Khắc về nhà, hôm nay là ngày cuối cùng trong 11 ngày nghỉ, không có nhiều người mua hàng cho lắm. Dù sao làm bánh cũng là việc tốn thời gian, nhân viên văn phòng cả ngày bận rộn thì làm gì có thời gian để làm.

Tiêu Vũ Khải ngồi bên cạnh nhìn Tiểu Khắc trả lời mấy vấn đề kì lạ của khách hàng. Có một em gái hỏi cậu vì sao bơ cô mua để ở nhiệt độ phòng mà không bị biến chất. Tiểu Khắc nhìn lại đơn hàng của cô ngày hôm qua, nói, thứ hôm qua cô mua là pho mát, loại đó khác bơ. Còn có một người hỏi cậu, bột mì bình thường với bột mì ít gluten có gì khác nhau. Tiểu Khắc là một người cực kì cẩn thận nghiêm túc, cho dù người ta không mua đồ cũng trả lời câu hỏi của đối phương rất kỹ càng.

Tiêu Vũ Khải cũng không làm phiền cậu, chỉ ngồi bên cạnh nhìn. Tiểu Khắc nhìn Tiêu Vũ Khải ngồi không như vậy bèn đi lấy một miếng bánh sơn tra để trong tủ lạnh cho Tiêu Vũ Khải.

“Bánh sơn tra em làm?”

“Ừ, mua thừa sơn tra, nên làm thành bánh.”

Bánh sơn trà Tiểu Khắc làm tuy không có màu sắc đẹp đẽ như ngoài tiệm nhưng do không có chất phụ gia nên ăn rất ngon miệng. Cho dù là người không thích đồ ăn vặt như Tiêu Vũ Khải cũng nhịn không được mà muốn ăn thêm.

“Em có từng nghĩ đến chuyện mở một tiệm bánh ngọt hay quán cà phê không?” Tiêu Vũ Khải hỏi.

“Không.” Tiểu Khắc trả lời rất nhanh, tựa như vấn đề này cậu đã trả lời nhiều đến mức thành quen: “Em chỉ là thích làm bánh, và muốn có nhiều người cũng thích hơn.”

Tiêu Vũ Khải không nói gì, mỉm cười nghe Tiểu Khắc nói chuyện, vẻ mặt rất chăm chú. Tiểu Khắc mỗi lần nhìn Tiêu Vũ Khải sẽ cảm thấy không kìm được mà muốn nói ra. Đây là một người đàn ông cẩn thận lắng nghe cậu, muốn biết thêm về cậu, muốn cho cậu vào cuộc sống của mình, muốn tham gia vào cuộc sống của cậu.

“Trưa anh muốn ăn gì?” Thấy sắp đến giữa trưa, Tiểu Khắc hỏi.

Tiêu Vũ Khải nghĩ mãi vẫn chưa ra bèn cùng Tiểu Khắc đi chợ, định vừa đi vừa nghĩ. Hai người đàn ông cùng nhau đi siêu thị không có gì kì lạ, nhưng hai người đàn ông cùng nhau đi chợ thì khá là dễ khiến người khác chú ý.

“Đây là gì?” Tiêu Vũ Khải không phải là kẻ ngốc nhưng chẳng bao giờ xuống bếp, rau dưa gì đó đối với anh giống như là thực vật ngoài hành tinh vậy.

“Củ niễng.”

“Ăn thế nào?”

“Chiên cùng với thịt khô. Thanh nhiệt, lợi tiểu.”

“Trưa chúng ta ăn món này đi.”

“Đây là cái gì?”

“Cải làn, có thể xào cùng quả óc chó.”

Hai người cùng nhau đi chợ, Tiêu Vũ Khải thấy cái gì cũng hứng thú, đều phải hỏi Tiểu Khắc một chút. Tiểu Khắc khá là quen thuộc với những vật này, hầu hết đều có thể trả lời.

Ở hàng thịt, Tiểu Khắc thấy thịt bò hôm nay rất ngon, muốn mua một ít về hầm với cà chua. Thấy Tiêu Vũ Khải vẻ mặt ghét bỏ khi đi qua khu thịt tươi liền bỏ ý định này, cuối cùng chỉ đi mua ít thịt khô.

Hàng hoa quả ở cổng chợ có bán dâu tươi, quả nào quả nấy căng mọng ngon miệng, Tiểu Khắc đảo mắt một vòng, mua một ít dâu và một ít sơn tra.

Tiểu Khắc và Tiêu Vũ Khải trở về sau một hồi mua sắm, đồ ăn nhét hết nửa tủ lạnh.

Cuối cùng Tiểu Khắc làm một đĩa niềng xào, một đĩa cải làn óc chó, một đĩa ngô chiên. Ba món ăn đủ loại hương vị. Tiêu Vũ Khải nhân lúc Tiểu Khắc không để ý liền chụp ảnh gửi cho Đỗ Tranh, kèm theo tin nhắn: “Em yêu nhà tớ làm đó, đây mới là người bạn đời lý tưởng này, hai người các cậu mỗi ngày đều ăn mì gói sao coi được.”

Sau khi châm chút lửa cho người đó của Phan Triệu Dương, Tiêu Vũ Khải vẻ mặt hiên ngang lăm liết cắt di động, ngồi chờ ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Tiêu Vũ Khải lấy laptop cùng Tiểu Khắc vào game. Lúc này trong game đang là một cảnh phồn vinh.

thế giới Chủ Sơ Tử: Triệu hoán sư cực mạnh kéo acc nhỏ các cấp đây, trả thù lao rồi làm gì cũng được. Hứng thú thì mật tôi.

thế giới Cô Vợ Nhỏ Bắc Kinh: Trả thù lao làm gì cũng được?

thế giới Matcha Kem: Làm?

thế giới Trương Ngũ Quý: Tiết tháo của ai rút đây đất vậy, mau tới nhất nào, xong gói lại đi.

thế giới Cô Vợ Nhỏ Bắc Kinh: Đáng yêu như vậy nhất định là bé trai.

công hội Bảo Bối Em Lên Trước: Lão đại, anh cuối cùng cũng lên rồi, quần mới của em còn chờ anh sờ một cái mới có thể mặc.

công hội Công Tử Tiêu: Tắm rửa sạch sẽ chờ anh ở ngân hàng chủ thành, anh đi gửi cái thông báo, rồi sẽ lập tức thỏa mãn cậu.

Thông báo: Đúng 8 giờ tối nay công hội sẽ tổ đội khai hoang, mời mọi người đăng nhập đúng giờ. (Hôm nay Toái Tâm sẽ lên YY tự mình chỉ huy, tự mình đó.)

công hội Quả Thật: Tôi lập tức đi đăng kí YY, cầu số kênh của công hội.

công hội Bò Mẹ Leo Cây: Muốn ư, muốn ư, cầu chị đây đi.

công hội Quả Thật: Cầu chị!

công hội Bò Mẹ Leo Cây: Hứ Chơi chả vui gì.

Công Tử Tiêu lấy Phụ Ma cho Bảo Bối Em Lên Trước rồi sau đó mang Toái Tâm đi hằng ngày. Làm hằng ngày ở Tuyết Sơn có thể mua được trang bị khá tốt, về sau lên tới Sùng Bái còn có thể được giảm 90% khi mua tọa kỵ trượt tuyết hai người. Có điều cho tới bây giờ điểm danh vọng của bọn họ mới chỉ dừng lại ở Tôn Kính. Sau khi hai người nhận hết nhiệm vụ hằng ngày liền bắt đầu làm, lúc này không có nhiều người làm nhiệm vụ hằng ngày cho lắm, hai người phối hợp làm nhiệm vụ cực nhanh.

đội trưởng tiểu đội Công Tử Tiêu: Xong rồi chúng ta đi đâu nữa?

“Đi đánh hạc tiên.” Tiểu Khắc ngồi sau nói khẽ.

Tiêu Vũ Khải cười gượng hai tiếng nói: “Thói quen, thói quen thôi.”

Vốn cần bốn người mới có thể đánh phó bản hạc tiên, hiện tại Công Tử Tiêu và Toái Tâm hai người cũng có thể đánh. Hai người giết thẳng một đường đến trước mặt Boss. Boss này tuy rằng hơi khó đánh nhưng nhờ có kỹ năng trốn cực tốt nên bọn họ không đến mức chết ở trong này. Chẳng qua là hiện tại Tiểu Khắc và Tiêu Vũ Khải đang sưng sờ quay mắt về phía màn hình màu xám.

“Đừng nhìn anh, không phải tại anh, hôm nay Boss này đánh người vô cùng đau đó.” Tiêu Vũ Khải vẻ mặt vô tội.

Toái Tâm giao dịch cho Công tử Tiêu một ít bình máu lớn và băng vải, chính cậu cũng kéo bình máu lớn và băng vải đến chỗ phím tắt phòng ngừa vạn nhất. Lần thứ hai đánh cũng không gọi là thoải mái, đến khi còn lại chút máu mỏng mới có thể đẩy ngã Boss. Công Tử Tiêu ở bên kia cho Toái Tâm ít băng vải, còn bản thân thì chết bên cạnh Boss do trúng độc.

“Em có mang Máy Tạo Nhịp Tim không?”

“Đang tìm.”

Tiểu Khắc tìm được Máy Tạo Nhịp Tim kích điện lên Công Tử Tiêu, rốt cuộc vật này cũng có ích. Công Tử Tiêu được hồi hai mươi phần trăm máu đứng dậy. Tiểu Khắc lập tức cho anh một ít băng vải.

“Sờ thì thể đi.” Tiểu Khắc nói, nghe đồn nếu chết trong phó bản, người lấy mạng tể Boss sờ thì thể sẽ ra được đồ tốt.

“Ra chim.” Công Tử Tiêu trực tiếp ném hạc tiên vào trong túi đồ cả Toái Tâm.

“Anh không cần?”

“Tọa kỵ? Anh có tọa kỵ rất tốt rồi ” Tiêu Vũ Khải nói.

Vốn là một câu nói rất bình thường nhưng giọng điệu của Tiêu Vũ Khải lại đầy thâm ý. Tiểu Khắc nhìn Tiêu Vũ Khải, Tiêu Vũ Khải vẻ mặt lạnh lùng. Tiểu Khắc tự an ủi mình, chắc là mình nghĩ nhiều thôi.

Sau khi Tiểu Khắc lấy tọa kỵ trong túi đồ ra học, vừa ra khỏi phó bản liền gọi hạc tiên ra, bay một vòng. Công Tử Tiêu ở ngoài phó bản biến thành con rồng đứng bên cạnh, nhìn Toái Tâm cười hạc tiên bay xa.

đội trưởng tiểu đội Công Tử Tiêu: TAT em yêu, em cứ như vậy mà bỏ rơi anh.

đội trưởng tiểu đội Công Tử Tiêu: Em yêu, anh cứ như vậy mà thất sủng sao? YameteTiểu Khắc nhìn câu nói đó, quay đầu nhìn Tiêu Vũ Khải vẫn là vẻ mặt lạnh lùng như trước, bỗng nhiên có cảm giác tâm thần phân liệt.

mật Năm Gạo Nếp: Em gửi cho anh cách đánh Boss thứ ba rồi đó, anh kiểm tra hộp thư đi.

mật Năm Gạo Nếp: Nhưng mà em cảm thấy Nam Đường dù biết cách đánh cũng chưa chắc đã qua được. Boss thứ ba cứ như là thần vậy. Tối nay bọn em khai hoang Boss lần cuối cùng.

mật Toái Tâm: Cảm ơn, bây giờ tôi đi xem.

Tiểu Khắc đóng tab trò chơi xuống mở hộp thư ra, nhìn thấy mail của Tiểu Viễn, miêu tả kỹ càng vị trí đứng của bọn họ, kỹ năng của Boss và cách đánh. Trên cơ bản thì không khác biệt lắm so với dự đoán của cậu lúc trước. Hiện tại Nam Đường vẫn yếu về mặt tốc độ DPS, Boss này nếu không thể nhanh chóng đánh chết sau 45% thì đến cuối gánh nặng của vú em sẽ tăng thêm rất nhiều.

Tiểu Khắc nhìn đồng hồ đã là bốn giờ chiều, đến phòng bếp, đập trứng gà, tách lòng trắng và lòng đỏ ra, đánh lòng đỏ trứng cùng với pho mát kem bơ. Bánh ngọt ăn thì ngon, nhưng rất khó làm, có mỗi lòng trắng trứng mà Tiểu Khắc phải đứng đây đánh liên tục nửa tiếng. Đợi đến khi đặt bánh vào trong lò nướng, đã là hai giờ sau. Nhân lúc đang nướng bánh, Tiểu Khắc hấp bánh sắn tra, nấu canh, làm một đĩa bánh nếp xào cay.

Tiêu Vũ Khải ở bên cạnh lấy bát đĩa, cười nói: “Chúng ta giống như là đôi vợ chồng già vậy.”

“Không giống, nếu là đôi vợ chồng già, em hiện tại nên nằm trên ghế sa lông xem TV.”

“...”

Sau khi ăn cơm xong Tiêu Vũ Khải xưng phong rửa bát thay Tiểu Khắc, Tiểu Khắc thu dọn cái khác.

Cuối cùng lúc hai người trở lại ngồi trước máy tính đã là bảy rưỡi, sau khi login bắt đầu tổ đội. Bình thường đều tổ đội trước thời gian đã định nửa tiếng. Công Tử Tiêu mang theo Toái Tâm đến sớm nhất, nhìn thấy rất người trong công hội đang chờ, không ít người không có việc gì làm cầm cờ ngay trước cửa phó bản.

Nam Đường còn có một đạo tặc là Băng Gương, mặc dù về mặt phó bản thua xa Toái Tâm, nhưng về PVP lại là đạo tặc thần cấp ở server. Ở ngoài thành, người đi một mình gặp hãn phần lớn là có thể rời tay khỏi bàn phím, xem mình chết như thế nào.

Băng Gương ẩn thân, chậm rãi đến gần một thợ săn. Các chức nghiệp ở trong Người Mạo Hiểm đều khắc chế lẫn nhau. Thợ săn quả thật là một chức nghiệp không nằm giữa ngũ hành trong tam giới, là chức nghiệp ổn nhất, nhưng Băng Gương lại thích đi săn nhất. Phương pháp chiến đấu của hãn phối hợp với trang bị giúp cho hãn tới bây giờ vẫn chưa bị lộ. Hãn từng muốn dạy Tiểu Khắc bí kíp của mình, lại bị Tiểu Khắc từ chối. Một là Tiểu Khắc rất ít đánh PVP, hai là bộ bí kíp tổng kết của Băng Gương chắc chắn đã mất không ít tâm huyết của hãn.

Thợ săn kia trang bị không tồi, nhưng vẫn bị Băng Gương xử lý thoải mái.

tiểu đội Băng Gương: Là một tiểu bạch (newbie, gà mờ), máu nhiều như vậy nhất định là đã đúc một đồng đá vào trang bị.

tiểu đội Băng Gương: Không được, phải thêm hãn vào hội.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Cậu từ khi nào mà nhiệt tình yêu thương bắt nạt tiểu bạch như vậy.

tiểu đội Băng Gương: Em thêm cậu ta vào đây, mặc cho bọn họ tung hoành ở Người Mạo Hiểm thật sự là quá nguy hiểm.

tiểu đội Hoa Băng: Thì ra thần trộm vốn thích dưỡng thành.

Tiểu Khắc nhìn Băng Gương đứng ở nơi đó, sau đó lại ẩn thân giết thợ săn kia một lần, đợi cho thợ săn kia sống lại lại giết cậu ta một lần nữa. Hai người kia đứng ở đó một lúc lâu, Băng Gương giết cậu ta hết lần này tới lần khác, cứ như vậy cho đến khi thợ săn kia kéo thì thể trốn vào được trong phó bản. Thợ săn kia chắc là tới khai hoang, nhưng người trong công hội cũng không giúp cậu ta, một vài công hội là như vậy. Tiểu Khắc đứng ở cửa phó bản thấy cảnh tượng này thật quen thuộc, giống như mới xảy ra cách đây không lâu.

tiểu đội Băng Gương: Để cho cậu ta trốn mất rồi, mọi người giúp tôi chú ý thợ săn tên Tửu Nhược Lê Hoa này.

mật Toái Tâm: Em nói, công hội các anh sao toàn một đám vô lại, không vào công hội liền giết người ta, lúc nào cũng dùng một cách này.

mật Công Tử Tiêu: Em yêu, vì sao em lại nói thế, còn ai cũng dùng cách này nữa?

Tiểu Khắc đang muốn đánh chữ, đột nhiên phát hiện nếu mình nói, thì chẳng khác gì nói với Công Tử Tiêu mình chính là Núi Lang Nha Tui Giã Chết. Nhưng mà...

mật Toái Tâm: Sao gần đây không thấy anh nói về chuyện đồ đệ anh vậy?

mật Công Tử Tiêu: Em yêu, hình như anh chưa từng nói với em chuyện anh có đồ đệ?

mật Toái Tâm: Đều là hồ ly ngàn năm, anh cùng em chơi lâu trai cái gì. Có gì mau nói rõ ràng hết cho em, nếu không em cho toàn bộ công hội anh kẹt lại ở Boss thứ ba.

mật Công Tử Tiêu: Anh nói thật đây. Lúc ấy anh biết võ sĩ kia chính là em, anh bảo người trong công hội theo dõi Hạo Kiếp và Năm Gạo Nếp, ai cùng xuất hiện với bọn họ, bọn anh đều thử qua. Có hai người là giết một lần liền mắng chửi người, còn một người thì bọn anh chưa ra tay đã bái sư.

mật Toái Tâm: Anh con mẹ nó y như kem đánh răng, trong bụng chất đầy hàng, phải bóp mới chịu nhả ra.

mật Công Tử Tiêu: Anh chỉ là muốn giữ nguyên cảm giác thần bí thôi, như vậy mới có thể giữ gìn tình cảm chồng chồng mới mẻ, khiến em cảm thấy anh thâm sâu khó lường.

mật Toái Tâm: Có cơ hội em nhất định thử xem anh có bao nhiêu thâm sâu khó lường.

mật Công Tử Tiêu: 20 Ai da ai da, em yêu, em đây là đang ám chỉ làm gì đó sao?

mật Toái Tâm:

37. Chương 37: Nam Đường Bị Hủy

Đúng 8h, cả đoàn người công hội đã đến đông đủ, dưới sự i ôi của Tiêu Vũ Khái, Tiểu Khắc cũng đã lên YY, nhìn thấy trong phòng YY có gần trăm con người, Tiểu Khắc bất giác ho một tiếng. Tiêu Vũ Khái ở phía sau vỗ nhẹ cái lưng đã có chút cứng lại của cậu: “Đừng căng thẳng, toàn người trong công hội thôi.”

“Xin vui lòng không mở mic tự do, tổ set tất cả nói chuyện bằng cách giữ phím đấy.” Người nói là Hạt Dưa, giọng của cậu bé nghe hay vô cùng.

“Ừm, khụ, Boss này, tôi giải thích qua cho mọi người nhé.” Tiểu Khắc chậm rãi nói: “Con Boss này, sau khi bắt đầu, sẽ phóng tên bằng đơn và tên bằng quân thể, tên bằng đơn thì có thể đánh gây được, còn tên bằng quân thể thì cần thuốc với thêm máu.”

“Phuttt...” Từ YY truyền ra một tiếng cười trầm trầm, Tiểu Khắc nghe thấy tiếng cười ấy, cả người như thể bị điểm huyết cam, tất cả ngôn ngữ đều ứ lại chỗ cổ họng.

Tiêu Vũ Khái thấy vậy, lập tức chỉnh mic tự do của Tiểu Khắc thành giữ phím nói chuyện, chờ cho Tiểu Khắc điều chỉnh lại cảm xúc. Thực ra mấy cái chuyện chỉ huy này, dù là người bình thường cũng chưa chắc đã diễn giải được rõ ràng những kỹ năng của Boss cũng như cách đối phó.

Tiểu Khắc nhìn game, rồi nhìn sơ đồ tấn công mà Tiểu Viễn đưa mình, hít một hơi thật sâu, ấn F2 tiếp tục nói.

“Vú em với DPS cần chú ý kỹ năng Mộ Băng, Mũi Tên Ám Ảnh và Điều Linh. Mộ Băng xuất hiện bất ngờ, người dưới chân có vòng tròn màu xanh sẽ bị đóng băng, đồng thời người cách người đó 10 bước cũng sẽ bị đóng băng theo, mọi người nhớ chú ý. Mũi Tên Ám Ảnh cũng xuất hiện bất ngờ, người bị trúng sẽ không bị rớt máu, nhưng sẽ phát ra mũi tên ám ảnh, tấn công những người ở trong vòng 20 bước, người trúng mũi tên ám ảnh, cần cách xa người khác. Điều Linh Đỏ, nhìn thấy thì nhớ tránh, sau 5 giây, người đứng trong vòng đó sẽ bị miểu sát. Khi Boss còn 45% máu sẽ gọi tiểu quái, ừm, cần một người có giáp khác đi kéo, Em Nhỏ với Mario mỗi người kéo hai con. Lúc Boss không chế người chơi, đạo sĩ phải định thân hoặc là thợ săn phóng bẫy rập, thì sẽ không chế lại được nó.”

Tiểu Khắc mở tab game, chuẩn bị mọi thứ, rồi nói: “Các chức nghiệp khác mở buff, chúng ta thử một lần.”

Công Tử Tiêu đi trước kéo Boss. Boss bắt đầu phóng tiểu quái, những tiểu quái trước này mọi người đều đã đánh quen, nhưng Tiểu Khắc lại thấy tay mình run run, DPS cũng giảm đi không ít so với lúc trước.

Sau khi giết được kha khá tiểu quái, Boss bắt đầu hành động.

“Phân tán vị trí.” Tiểu Khắc nhắc nhở.

“Đánh.”

“Cục Cưng trúng Mũi Tên Ám Ảnh rồi, cách xa mọi người ra.”

“Vú em thêm máu cho Hạt Dưa.”

“Em Nhỏ ra ngoài kéo tiểu quái đi.”

“DPS không cần lo tiểu quái đâu, toàn lực đánh Boss.”

“Vú em phục chiến.”

“Thợ săn phóng bẫy đóng băng ở chỗ Hoa Băng.”

Một lần này không ngờ kéo luôn 20% máu của Boss, cuối cùng vì Hùng Hùng chạy sai hướng, kéo theo cả vòng tròn xanh trước Mộ Băng vọt vào giữa cả đám, cả đoàn bị diệt.

“Em sai, em sai rồi, lần sau em thề, em sẽ không mắc phải sai lầm cấp thấp như thế nữa.”

Rút kinh nghiệm từ đầu tiên cả đoàn bị diệt, Tiểu Khắc tiếp tục chỉ huy mọi người lần thứ hai. Lần này, khi Boss chỉ còn 10% máu, thì vì Boss đóng băng chiến sĩ đánh gần, chiến sĩ đánh gần lại đứng gần T, thế là tất cả đội đánh gần đều bị đông cứng trong mộ băng, và cả đoàn lại bị diệt.

Lần thứ ba, Tiểu Khắc nhắc đội đánh gần đứng theo hình tam giác, cố gắng đứng xa Boss nhất có thể, cuối cùng, khi cả đoàn chỉ còn lại 15 người thì Boss cũng ngã. Thực ra lúc trước không thể đánh được Boss này là vì nó có quá nhiều kỹ năng, mà có rất nhiều kỹ năng mọi người không biết, giờ có bản ghi chép cách đánh của Tiểu Viễn, chỉ cần cả đoàn phối hợp tốt, chắc chắn sẽ đánh qua.

“Vú em kéo người đi, sau đó mở Boss.”

Sau khi tất cả đã đứng lên, Toái Tâm mới mở Boss, tuy không có thần khí tuyệt thế hay tọa kỵ phong cách nào, nhưng ít nhất thì cũng không đến mức mở được mỗi cái quần thợ săn, Toái Tâm chia các thứ cho mọi người trong đội.

“Uầy uầy, đáng ra nên lên YY chỉ huy như thế này từ lâu rồi, như thế này chơi mới đã chứ.”

“Đại thần, lúc anh chỉ huy ngẫu cực kì.”

Vì đánh được Boss, cả đám trong đoàn bắt đầu trò nịnh nọt, rồi tiếp tục Boss thứ tư của phó bản mới, Boss thứ tư không có kỹ năng khủng nào, chỉ cần lúc Boss gọi tiểu quái thì tập trung tung lửa đánh tiểu quái, không để tiểu quái tới gần Boss là được, nếu không Boss sẽ hồi máu, hồi lam, phóng kỹ năng đàn pháp khiến cả đoàn bị diệt.

Vì tiểu quái do Boss gọi không có cừu hận, nên phải có chức nghiệp có kỹ năng khống chế để tăng khống chế, DPS tập trung tất cả hỏa lực đánh gục một tiểu quái thì cần DPS rất cao, nhưng DPS của Nam Đường đôi khi vô cùng thâm hiểm.

Cũng không biết là do cách đánh có vấn đề hay là mọi người không hề nghiêm túc đánh, chỉ mỗi một con Boss không quá khó đánh đã khiến cả đám tốn gần hai tiếng đồng hồ.

“Tôi thấy tất cả mọi người đều mệt rồi, hôm nay giải tán ở đây.” Tiểu Khắc thấy mọi người có vẻ không tập trung rồi nên cậu cũng chủ động giải tán đội trước, để mọi người về thành chấn chỉnh lại.

“Anh về nhà trước nhé.” Tiêu Vũ Khải thấy cả đội đã nghỉ, cũng offline, thu dọn đồ đạc chuẩn bị về.

“Đi đường cẩn thận.” Tiểu Khắc dặn dò sau đó đột nhiên nghĩ đến người có cả kỹ năng PVP người thật như Tiêu Vũ Khải thì có cái gì cần phải cẩn thận. Tới một người giết một người, tới hai người là double kill luôn.

“Vây mai gặp.” Tiêu Vũ Khải ôm lấy Tiểu Khắc, hôn cậu một cái: “Hôn chúc ngủ ngon nào.”

Hôm sau là ngày làm việc đầu tiên sau kỳ nghỉ quốc khánh kéo dài, Tiểu Khắc đến văn phòng từ rất sớm, Phan Triệu Dương hôm nay cũng đến rất sớm, thấy Tiểu Khắc ngồi đó, cười đến là đáng khinh.

“Chị dâu, tới sớm vậy.” Phan Triệu Dương sán tới, ra bộ lấy lòng.

Tiểu Khắc gật gật đầu, đưa hộp cơm giữ ấm và bánh cho Phan Triệu Dương, Phan Triệu Dương rưng rưng nhận lấy rồi mở ra, bên trong là một chén cháo thịt nóng hầm hấp, kích thích dạ dày đói khát của Phan Triệu Dương, Phan Triệu Dương không tự giác nuốt nước miếng, bán tín bán nghi: “Chị không bỏ thuốc xổ cho em đấy chứ?”

Tiểu Khắc ngồi yên tại chỗ, vẻ mặt không chút thay đổi: “Tôi là loại người như thế à?”

Lúc này Phan Triệu Dương mới yên tâm ăn.

Tiểu Khắc mang theo hộp giữ ẩm lên tầng, trực tiếp gõ cửa phòng làm việc Phó tổng giám đốc Đỗ Tranh, Đỗ Tranh đang xử lý tài liệu, thấy Tiểu Khắc đến, đầu tiên là sửng sốt sau đó cười nói: “Chị dâu, chị đến rồi.”

Tiểu Khắc đặt hộp giữ ẩm và bánh lên bàn Đỗ Tranh.

“Ồ, cái gì đây?”

“Cho anh cháo, cháo thịt băm sò khô, với bánh phô mai dâu.”

“Sò khô, tính ổn định, vị khô mặn, bổ thận tráng dương, những người thận hư nên dùng nhiều một chút. Dâu tây, tính lạnh, vị ngọt, bổ gan ích thận.” Tiểu Khắc nhìn vẻ mặt đầy hoang mang của Đỗ Tranh liền giải thích thêm: “Vũ Khải nói, mấy ngày trước anh ấy nhìn thấy anh và Triệu Dương đi gặp bác sĩ, sau đó Triệu Dương lại dọn về nhà chị ở. Tôi muốn bồi bổ cho anh một chút.”

Nói xong đứng dậy đi luôn, hoàn toàn không cho hắn cơ hội được hỏi câu nào.

Hôm nay, Tiểu Khắc và Tiêu Vũ Khải chỉ gặp nhau đúng một lần trong tháng máy, nhưng vì còn có nhiều người khác nữa nên hai người chỉ nhìn nhau một cái rồi gật gật đầu.

Tối đến Tiểu Khắc về nhà, chuyện đầu tiên cậu làm là lên WangWang, thấy có tin nhắn của một cô bé, hỏi chuyện khuôn làm bánh, Tiểu Khắc thấy cô bé đã log out, liền PM vài câu cho cô. Dùng chút nguyên liệu đã mua hôm qua nấu bữa tối, ăn qua loa sau đó Tiểu Khắc liền log game, vừa onl cậu đã thấy có chuyện gì đó không ổn.

mật Mariorima: Chị dâu, cuối cùng chị cũng onl rồi TAT, lão đại bị hack acc rồi, công hội mình bị del luôn rồi, bọn em không liên lạc được với lão đại, mà những người liên lạc được như mọi người thì chẳng ai onl cả.

mật Hạt Dưa: Xảy ra chuyện lớn rồi, công hội bị del rồi.

mật Bầy Ồ Đêm: Chị dâu, sao em lại không còn trong công hội?

Tin tức hệ thống: Em Mới Mười Lăm online.

thế giới Em Mới Mười Lăm: Lão đại, em chọn đến anh bao giờ mà anh lại đá em ra khỏi công hội rồi?!!

thế giới Hoa Băng: Công hội mình bị del mất rồi.

Tiểu Khắc mở trạng thái công hội của mình, quả nhiên là trạng thái không công hội. Cậu cầm di động đang để bên cạnh lên, chuẩn bị nhắn tin cho Tiêu Vũ Khải, ngẫm nghĩ một lúc, lại đổi thành gọi điện.

Điện thoại mới đổ một hồi chuông, Tiêu Vũ Khải đã nhấc máy, bên kia điện thoại rất ồn ào, hình như là đang ở trong quán ăn hay nơi công cộng nào đó.

“Có chuyện gì vậy em?”

“Acc của anh bị hack, công hội bị người hack del rồi.” Tiểu Khắc chỉ có thể lược những điểm chính nhất để thông báo cho Tiêu Vũ Khải.

Tiêu Vũ Khải ở bên lại bình tĩnh hơn tưởng tượng, anh dặn cậu: “Em đi tìm người phụ trách công hội đăng ký một công hội mới, tập trung người công hội vào đó, chờ tối anh về, anh sẽ xin GM khôi phục lại Nam Đường sau.”

“Vâng, em biết rồi.”

“Đừng có gấp, chắc chắn là sẽ xin lại công hội được, cái chính là vấn đề thời gian thôi.”

Tiểu Khắc cúp điện thoại, lập tức mật cho mấy người mình đã thêm bạn, sau đó vào chủ thành, tới chỗ đăng kí công hội tạo một công hội mới.

phụ cận Gió Thổi Đùng Quần Lạnh: Công hội mới lấy tên là gì bây giờ?

phụ cận Toái Tâm: Công hội tạm thời thôi mà, lấy tên gì chẳng được.

phụ cận Gió Thổi Đùng Quần Lạnh: Chị dâu, em thấy mình vẫn nên chọn cái tên hay hay vào, chẳng may Nam Đường không xin lại được, thì mình còn phải phát triển công hội mới mà.

phụ cận Toái Tâm: Cậu có ý kiến gì hay không?

phụ cận Hạt Dưa: Gọi là Thời Đại Nam Đường có được không?

phụ cận Toái Tâm: Nếu mọi người không có ý kiến gì, tôi lấy tên đó nhé.

Toái Tâm xin đơn, bảo năm người ở đây kí tên, công hội chính thức được thành lập mới. Còn lại chính là thêm bạn nhau, lên kênh thể giới, gọi mọi người rơi rụng bên ngoài trở về công hội.

phụ cận Toái Tâm: Mọi người lên kênh thể giới thông báo đi, thêm các hội viên cũ vào công hội.

thế giới Bầy Ố Đêm: Bấm chư vị, Nam Đường vốn ở bên cạnh chủ thành, công hội nhỏ lại không có tiền, mặc dù vất vả mà vui vẻ khôn cùng, ai ngờ đâu gặp tên hack acc, hấn trời sinh tính tình hung ác, xóa công hội của tôi, cướp tiền của tôi. Hiện tại, chúng tôi một lần nữa xây dựng lại một công hội nhỏ, tìm kiếm những hội viên lưu lạc nơi nhân gian.

thế giới Bầy Ố Đêm: Bấm chư vị, Nam Đường vốn ở bên cạnh chủ thành, công hội nhỏ lại không có tiền, mặc dù vất vả mà vui vẻ không cùng, ai ngờ đâu gặp tên hack acc, hấn trời sinh tính tình hung ác, xóa công hội của tôi, cướp tiền của tôi. Hiện tại, chúng tôi một lần nữa xây dựng lại một công hội nhỏ, tìm kiếm những hội viên lưu lạc nơi nhân gian.

Một lúc lâu sau trong công hội vẫn chỉ có 6 người họ, không thêm người nào...

công hội Bầy Ố Đêm: Sao không ai mật em xin thêm vào công hội?

công hội Gió Thổi Đùng Quần Lạnh: ...

công hội Hạt Dưa: ...

công hội Toái Tâm: ...

loa Hạt Dưa: Hội viên Nam Đường cũ mật tôi để thêm vào công hội mới.

loa Gió Thổi Đùng Quần Lạnh: Công hội ứng phó công hội Nam Đường đã thành lập, người xin vào công hội hãy mật tôi.

mật Hoa Băng: Đại thần, thêm em đi.

mật Nấm Gạo Nếp: Em còn nhớ lúc thông báo hồi công hội em mới đến server này, hiện tại xem ra thành sự thật rồi nè, không ngờ bọn anh lại bị hack đến mức bị xóa luôn công hội.

mật Toái Tâm: Em đến xem náo nhiệt đấy hả?

mật Nấm Gạo Nếp: Hiểu lầm mà, không phải thế, hội trưởng bọn em nói, dù xin lại được Nam Đường thì cấp bậc công hội vẫn sẽ là 0. Những thứ trong ngân hàng công hội cũng không còn gì cả, nên bảo em đưa năm mươi vạn vàng cho bọn anh trùng kiến công hội.

mật Toái Tâm: Không cần đâu.

mật Nấm Gạo Nếp: Công hội khai hoang, mở đoàn đội, sửa chữa các thứ đều cần tiền, thuốc, được, đồ ăn có cái gì không cần tiền đâu, anh cứ nhận số tiền này đi, coi như bọn em cho mượn, bao giờ các anh có tiền thì trả lại cũng được.

công hội Gió Thổi Đùng Quần Lạnh: Chị dâu, chị lấy ít tiền trong thương khố ngân hàng ra đi, rồi mở hết thương khố công hội.

Khi Tiểu Khắc vào thương khố công hội thì phát hiện ra tất cả hai tầng trước của thương khố đã bị chất đầy bằng thảo dược, tài liệu nấu ăn, nguyên liệu thuộc da, vải vóc, khoáng sản, tài liệu phụ ma, quỹ công hội là 435672. Mở notifications thấy tên cả đều là tin mọi người bỏ đồ, bỏ các thứ vào ngân hàng.

Toái Tâm hiện là hội trưởng công hội, tự lấy tiền mở ngân hàng công hội ra, còn lại những người khác, vì cấp bậc công hội còn chưa đủ cao nên không mở được.

công hội Toái Tâm: Hôm nay chắc Công Tử Tiêu không onl được đâu, chờ bao giờ anh ấy onl sẽ đi tìm GM, khôi phục lại công hội, nên mọi người tự do hoạt động đi.

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Công hội muốn xin lại thì nhanh nhất cũng phải mất một tuần, tất cả đi làm nhiệm vụ, đánh phó bản, nâng level công hội.

công hội Gió Thổi Đũng Quần Lạnh: Có vú em chất lượng cao phụ trách đánh phó bản đây, thêm T phát là đi luôn.

Thông báo công hội: Vì hội trưởng bị hack acc, nên công hội Nam Đường tạm thời hoạt động ở đây, mong mọi người chuyển lời cho các hội viên khác.

Tiểu Khắc nhìn công hội vẫn náo nhiệt y như lúc trước, mọi người ai cũng có việc của mình, thăng cấp thì tiếp tục thăng cấp, người làm nhiệm vụ tiếp tục làm nhiệm vụ, một ánh sáng vàng lóe lên, công hội đã lên level 2.

mật Toái Tâm: Không cần đâu, chỉ là xóa công hội thôi mà, đừng nói là xóa một lần, dù xóa tám lần, mười lần thì Nam Đường vẫn có thể đứng dậy thôi.

mật Nấm Gạo Nếp: Vâng, thế em không ép anh nhận tiền nữa. Tam Giang lại lên cơn rồi, không chịu báo trước gì cả. Cứ mỗi lần bắt đầu phó bản mới là Tam Giang lại như mấy thím thời kì mãn kinh ấy, tính cứ như bị điên, đi gây chuyện khắp nơi.

Tới 10h, lúc Tiêu Vũ Khải login, Toái Tâm đang mang theo vài acc nhỏ đánh phó bản, một lúc lâu sau vẫn không thấy Công Tử Tiêu gia nhập công hội, cậu bèn ngừng tay, mật Công Tử Tiêu.

mật Toái Tâm: Sao anh không vào công hội đi?

mật Công Tử Tiêu: (*^0^*) Em yêu, anh đang đợi em đón anh về nhà mà.

38. Chương 38: Đón Anh Về Nhà

Tính tình Tiêu Vũ Khải, à không, là tính tình của Công Tử Tiêu hiện tại, Tiểu Khắc tương đối hiểu. Nếu bây giờ cậu không mời Công Tử Tiêu vào công hội, Công Tử Tiêu sẽ không đi về phía GM xin lại Nam Đường. Cho dù Tiểu Khắc có thời gian lên cơn... cùng Công Tử Tiêu thì người trong công hội cũng sẽ không chấp nhận. Đành phải thêm Công Tử Tiêu vào công hội, hơn nữa đưa lên làm hội trưởng.

công hội Công Tử Tiêu: Bây giờ tôi sẽ đi gọi điện thoại khôi phục công hội ngay lập tức. Mọi người chờ tin tốt của tôi đi.

công hội Băng Gương: Đệt, tôi còn muốn kéo cái tên Rượu Ủ Lê Hoa vào trong công hội, mà bây giờ công hội đã bị người ta hủy rồi.

công hội Công Tử Tiêu: GM nói, công hội của chúng ta...

công hội Gió Thổi Đũng Quần Lạnh: Cái gì?

công hội Mariorima: Anh nói mau.

công hội Công Tử Tiêu: Nói, phải đợi 48 giờ mới có thể khôi phục, nhưng kho hàng gì đó của công hội đều không lấy lại được, cấp bậc vẫn là cấp 25.

công hội Em Mối Mười Lăm: Vậy là tốt rồi, làm em sợ quá đi.

công hội Công Tử Tiêu: Nếu toàn bộ đã không còn vấn đề gì, mọi người cứ yên tâm, mấy ngày này mọi người chịu khó ở trong công hội nhỏ này, một khi công hội được lấy về tôi sẽ thông báo cho mọi người quay về công hội cũ. Nhưng mà chờ sau khi mọi người quay về công hội cũ, vậy công hội này để làm gì?

Tiểu Khắc đang nhìn công hội thảo luận sôi nổi, bỗng nghe được tiếng wangwang kêu, liền thu tab game xuống. Người mua rất dễ tính, chỉ hỏi vài vấn đề đơn giản đã thanh toán. Tiểu Khắc viết những thứ được mua lên giấy nhớ dán trên màn hình máy tính.

Lúc này di động đột nhiên vang lên, người gọi chính là Tiểu Viễn.

“Anh, anh cùng Tiêu Vũ Khải một chỗ khi nào vậy, sao em không biết?” Tiểu Viễn quát. Có lẽ hẳn cảm thấy giọng điệu của mình có vấn đề, hắng giọng hai tiếng, nói: “Em là nói, vì sao lại không nói cho em biết, Lý Hạo cũng biết, vì sao em lại không?”

Tiểu Khắc há miệng thở dốc, không biết nên trả lời như thế nào. Tiểu Viễn hỏi một lúc nhiều vấn đề như vậy, cậu thật sự không biết nên trả lời cái nào.

“Các anh quyết định đến với nhau khi nào?” Tiểu Viễn cũng ý thức được, chia từng câu ra hỏi.

“Mấy ngày trước.”

“Sao Lý Hạo lại biết?”

“Cậu ấy đến nhà anh, gặp.”

“Đệt, em quên mất đóng mạch tự do (trên YY).” Bên kia Tiểu Viễn ngập ngừng nửa ngày mới lại nói tiếp: “Em chỉ cảm thấy, em là em trai anh, thế mà anh lại không nói cho em.”

“Không có, cha nghe nhầm rồi, con đang nói trò chơi.” Tiếng Tiểu Viễn bên kia điện thoại giống như đang nói chuyện cùng với cha Tiểu, còn chưa nói xong di động đã bị lấy đi.

Giọng nói của cha Tiểu vang lên thay thế giọng Tiểu Viễn: “Tiểu Khắc à, có phải con có bạn trai không, người có thể tin cậy được không, nếu được thì mang về nhà ăn bữa cơm.”

“A, này, không có, còn chưa xác định.” Tiểu Khắc căng thẳng cúp điện thoại, xoa bóp cái đầu đang đau gần chết của mình.

Cậu đã định trước cả đời là gay, không định đi gây họa cho người khác, mà Tiêu Vũ Khải cậu lại không dám chắc, cha Tiêu Vũ Khải và cha cậu đều là bạn bè, cậu quả thật không dám tưởng tượng cậu mang Tiêu Vũ Khải về nhà sẽ là loại tình huống gì.

Aiz, hai người bọn họ dường như chưa từng quan tâm đến vấn đề này, luôn không cho mình thời gian.

Lúc Tiểu Khắc mở tab trò chơi, Toái Tâm đứng ở trong chủ thành, trạng thái tạm rời khỏi. Bên cạnh là Tiêu Vũ Khải đang động kinh, quần áo cởi hết chỉ còn lại quần lót nhiệm vụ tự mặc, đứng ở trên hòm thư nhảy nhót.

phụ cận Công Tử Tiêu: Bán mình nuôi công hội, vật liệu [Phụ Ma] tự kiếm, sờ một lần ba trăm vàng.

phụ cận Công Tử Tiêu: Thân thể cường tráng, tay nghề cao siêu, đi qua đi lại chớ nên bỏ qua.

Có thể là vì kiểu đùa giỡn này của Công Tử Tiêu, hoặc hoặc có thể bởi vì Phụ Ma của anh quả thật rất hời, có không ít người đứng đó chờ anh bán Phụ Ma.

công hội Hoa Băng: chị dâu hãy nhanh trở lại đi, lão đại ở chủ thành dọa người kia.

công hội Toái Tâm: Đùng Quần đâu rồi, tôi muốn cậu ấy khắc cho tôi một bộ điều vẫn.

công hội Hoa Băng: Vừa rồi khi bọn em đang thảo luận chuyện nấu ăn, kết quả Đùng Quần và Thú Thú bắt đầu cãi nhau, sau đó hai người cùng nhau logout.

công hội Toái Tâm: ...

công hội Toái Tâm: Vậy còn Em Nhỏ?

công hội Hoa Băng: Đi hầu sếp kiếm trang bị rồi.

Toái Tâm nhìn nhìn, phát hiện Thánh Quang Chiếu Rọi cũng đã mãn cấp. Loại tốc độ này, không phải tìm người kéo acc thì chính là thuê người luyện cấp. Ở Người Mạo Hiểm luyện thuê 1 cái acc mãn cấp chỉ cần

80 đồng, cho nên hầu hết mọi người muốn chơi chức nghiệp khác đều đã luyện 1 cái acc mới. Có rất ít người mua lại acc của người khác, trừ khi acc đó có tọa kỵ hoặc thần khí không còn xuất hiện nữa.

Tiểu Khắc nhìn người mua Phụ Ma bên cạnh Công Tử Tiêu tản đi không còn bao nhiêu liền mật Công Tử Tiêu đi làm hàng ngày. Công Tử Tiêu từ trên hòm thư nhảy xuống, đổi một loạt trang bị thành trang bị PVP, biến thành một con rồng vàng đứng bên cạnh Toái Tâm.

Mọi người đều là người chơi đã lâu ở server, nhìn thấy cảnh này sẽ không đến tìm Công Tử Tiêu giao dịch nữa. Công Tử Tiêu mang Toái Tâm đi thẳng đến điểm truyền tống, đi đến bản đồ mới.

đội trưởng Công Tử Tiêu: Anh chỉ cần ba mươi điểm danh vọng nữa là có thể mua trượt tuyết, đến lúc đó anh mang vợ yêu đi ngắm tuyết được không?

tiểu đội Toái Tâm: Hai người trượt tuyết là mười ba vạn, hiện tại công hội đang như vậy, em thấy anh có muốn mua, sẽ thật sự phải đi bán thân đó.

đội trưởng Công Tử Tiêu: Vợ yêu cứ yên tâm, chồng em thân thể rất tốt, cho dù phải đi bán mình, cũng sẽ không chậm trễ vợ yêu “vui vẻ” đâu.

tiểu đội Toái Tâm: Đưa em đội trưởng.

đội trưởng Công Tử Tiêu: Anh tự biết điều mà cầm miệng đây.

Hai người đánh hết phó bản, Tiểu Khắc giao dịch cho Công Tử Tiêu ba khóm Cầu Tuyết và ba nghìn vàng. Số lượng Tuyết Cầu đó cũng đủ để điểm danh vọng của Công Tử Tiêu đạt tới Sùng Kính. Sau này Sùng Kính có thể mua được trang bị cho T rất tốt. Trang bị T ở trong này tuy vốn không phải trang bị tốt trong đoàn đội, nhưng lại có thể thắng được trang bị năm người trong phó bản Anh Hùng.

đội trưởng Công Tử Tiêu: OK, trang bị đã mua, chúng ta phù về thành khảm đá lên Phụ Ma.

thể giới Toái Tâm: Thu mua đá Sức Bền miễn thuế, không đánh thuế là M.

Ứng với việc đấu giá trong trò chơi, chỉ cần bán đi đồ vật gì đó, sẽ khấu trừ tiền theo tỉ lệ làm phí thủ tục, việc này được gọi là khấu trừ thuế. Còn nếu không bán đấu giá, việc người chơi trực tiếp giao dịch với nhau sẽ được gọi là miễn thuế sản phẩm. So ra thì giá cả trong giao dịch miễn thuế sản phẩm thấp hơn nhưng lại được chào đón hơn.

Rất nhanh Tiểu Khắc đã thu được ba viên đá Sức Bền, giao dịch cho Công Tử Tiêu, Công Tử Tiêu ở bên cạnh mua ít lục trang, chia thành vật liệu Phụ Ma.

mật Hạo Kiếp: Tiểu Khắc, mười giờ tối mai tớ bay về Bắc Kinh.

mật Toái Tâm: Tớ đưa cậu đi.

mật Hạo Kiếp: Tớ chỉ đợi những lời này của cậu.

tiểu đội Toái Tâm: Em logout trước.

đội trưởng Công Tử Tiêu: Được rồi, cho em một cái hôn nhẹ trước khi ngủ nè (3).

Tiểu Khắc cũng không xác định được suy nghĩ của Tiêu Vũ Khải, chính cậu cũng không có tìm hiểu... Có một số việc cho dù trong lòng mọi người đều rõ ràng tốt nhất cũng không nên đâm thủng lớp màng che. Huống chi hiểu biết của cậu về Tiêu Vũ Khải cũng không nhiều. Có nhiều khi, cậu không hỏi, Tiêu Vũ Khải cũng không chủ động nói.

Những chuyện như thế này, Tiểu Khắc chưa từng trải qua cũng không biết nên đi hỏi ai. Hai người Tiểu Viễn và Lý Hạo, cùng lắm chỉ là hai tên thợ giày rơm [1], rơm như nhau, có hỏi cũng như không. Còn lại Phan Triệu Dương, dường như còn chưa đến mức có thể cùng cậu ta thảo luận đời sống tình cảm. Cho dù đến rồi cũng khó chắc cậu ta sẽ không chơi mình một ván.

[1] Ba ông thợ da bằng 1 ông Gia Cát: ý chỉ, nhiều người thì nhiều ý kiến, ắt sẽ ra được ý kiến tốt, nhưng mà đây chỉ có 2 ông => chỉ ra được ý kiến tồi.

Suy nghĩ nửa ngày, Tiểu Khắc quyết định tìm Kỷ Phiên giúp đỡ. Dù sao cũng là người chuyên nghiệp, dù sao cũng có thể cho cậu một ít ý kiến chuyên môn.

Cậu vừa mới nhận tin cho Kỷ Phiên thì đã bị tin nhắn lại của Kỷ Phiên làm cho kinh ngạc. Tốc độ trả lời tin nhắn của Kỷ Phiên rất nhanh, nhưng chỉ có hơn một trăm chữ, phê phán Tiểu Khắc lúc trước hện mình mà lại đột nhiên biến mất không tung tích, nội dung giáo huấn rõ ràng, trước khen sau dìm, ngôn ngữ trôi chảy sinh động. Tiểu Khắc có cảm giác như mỗi chữ đều từ di động nhảy ra, đập vào mặt cậu. Hiện tại Tiểu Khắc cảm thấy Kỷ Phiên chính là con chim nhỏ đang phẫn nộ, còn cậu là con heo đầu đội mũ sắt...

Tiểu Khắc lập tức gửi tin nhắn giải thích, hện Kỷ Phiên sang thứ bảy, hơn nữa còn cam đoan tuyệt đối sẽ đến, lúc này mới coi như dẹp được phẫn nộ của Kỷ Phiên.

Điều đáng nói chính là, ngày hôm sau Phan Triệu Dương xin phép, nghỉ bệnh, cuối cùng Phó Giám Đốc còn tự mình giúp cậu ta xin nghỉ.

Ngày hôm sau vừa tan ca, Tiểu Khắc vội vàng chạy đến nhà Lý Hạo, từ nội thành đến sân bay có chút xa, chuyến bay của Lý Hạo là mười giờ, gần tám giờ sẽ từ nhà đi.

Mỗi lần Lý Hạo nghỉ, khi vừa mới về, mẹ Lý Hạo coi hắn như bảo bối. Sau đó theo thời gian, loại tình cảm này đã không những không tăng thêm mà còn bị thăng nhót Lý Hạo cả ngày ngồi xổm trước bàn chơi game này làm cho phai nhạt sạch sẽ. Đến tận khi Lý Hạo rời nhà chuẩn bị đi học, mẹ Lý Hạo hận không thể dùng gàu hót rác hất tất cả những thứ rách nát liên quan đến Lý Hạo cùng ra khỏi nhà.

Khi Tiểu Khắc vào nhà Lý Hạo, chỉ có Lý Hạo ở nhà một mình, quần áo vẫn còn vút đông ở trên giường.

“Tiểu Khắc, đồ ăn ở phòng bếp.”

Tiểu Khắc thở dài, cậu chính là số đầu bếp, tới chỗ nào cũng là người nấu cơm. Tiểu Khắc đuổi Lý Hạo về phòng thu dọn đồ đạc, nhanh tay nhanh chân làm ra ba món ăn.

“Ái phi, nàng quả thật là vợ hiền của trẫm.”

“Hoàng Thượng, nếu người còn không ăn cơm, sẽ không bắt kịp chuyến bay đâu.”

“Ái phi, trẫm thật không nỡ rời nàng.” Lý Hạo gào khóc một tiếng nhào vào người Tiểu Khắc. Di động Tiểu Khắc bỗng vang lên, là Tiêu Vũ Khải gọi tới.

Lý Hạo vừa thấy cuộc gọi của Tiêu Vũ Khải, kỳ quái trở lại chỗ bắt đầu ăn cơm.

“Tối nay có khai hoang không?” Tiêu Vũ Khải hỏi.

“Không được, hôm nay Lý Hạo quay về Bắc Kinh, em đưa cậu ấy ra sân bay.”

“Vậy anh sẽ thông báo cho mọi người tự do hoạt động, khi về nhớ cẩn thận.”

“Uhm.”

“Ái phi, trẫm rất sợ gian (khụ) phu của nàng.” Lý Hạo chắc chắn Tiểu Khắc đã cúp điện thoại mở miệng.

Tiểu Khắc đặt bát cơm thật mạnh xuống trước mặt Lý Hạo: “Ăn.”

“Ái phi, nàng càng ngày càng bạo lực.”

Sau khi ăn xong, Lý Hạo và Tiểu Khắc lái xe đến sân bay, không ngoài dự tính liền bị kẹt xe. Đợi khi hai người đi vào sân bay, đã chín rưỡi. Tiểu Khắc giúp Lý Hạo trông hành lý, Lý Hạo vội vàng tiến hành các thủ tục, toàn bộ quá trình không khác gì đi đánh giấc. Song khá may là đến mười giờ, dù sao, Lý Hạo vẫn kịp thời ngồi lên máy bay quay về Đế Đô.

Sau khi tiễn Lý Hạo chỉ còn Tiểu Khắc đứng một mình ở cửa. Đã là tháng mười rồi, thời tiết rất lạnh, sân bay xây ở ngoại thành, gió từ bốn phía thổi đến, so với hai ngày trước lạnh hơn nhiều.

Lúc này di động của Tiểu Khắc vang lên, người gọi đến là Tiêu Vũ Khải.

“Gì thế?” Tiểu Khắc nghe điện thoại.

“Anh ở bãi đỗ xe, em vào bãi đỗ xe rồi rẽ phải là có thể thấy anh.”

Tiêu Vũ Khải nghe câu hỏi của Tiểu Khắc, cười khẽ một tiếng: “Đón em về nhà.”

Phan Triệu Dương nâng mí mắt lên, nhìn thấy sủi cỏ đông lạnh trên tay Đỗ Tranh nói: “Không ăn.”

Đỗ Tranh ngồi bên cửa sổ xoa xoa đầu Phan Triệu Dương, bị Phan Triệu Dương tránh ra: “Anh nói, chuyện này không thể trách anh, nếu em có thời gian nói trước cho anh biết, em tính kế chông chống Tiêu Vũ Khải, anh có thể chuẩn bị trước, kết quả lại bị hai người họ phản kích thành công.”

“Không sao, anh sẽ giúp em báo thù, tìm cửa hàng đồ dùng tình thú, mua một đồng lớn còng (khụ) tay (khụ) roi tặng cho Tiêu Vũ Khải. Yêu cầu người bán hàng ghi tên đồ ở ngoài túi, hơn nữa còn gửi túi đồ cho người bảo vệ ở khu chung cư của Tiêu Vũ Khải.”

Thật ra tớ đã muốn post chương mới từ hôm mùng 1 cho mọi người nhưng edit nhầm chương nên đến bây giờ mới post được (*/*) Cảm ơn các bạn đã ủng hộ Tử Tư Dao đến giờ dù cho bọn tớ vụn vặt mới trôi lên một lần (*/*) Chúc các bạn và gia đình năm mới vui vẻ, an khang, thịnh vượng và hạnh phúc (3)

Tiểu Khắc cũng không cố gượng, theo bản năng ngủ luôn. Đợi đến khi Tiểu Khắc tỉnh lại, xe Tiêu Vũ Khải đã dừng ở ven đường lúc lâu, trên người cậu chính là áo khoác của Tiêu Vũ Khải. Tiêu Vũ Khải mặc một cái áo sơ mi tựa vào đầu xe hút thuốc. Tiểu Khắc xoa xoa cái cổ hơi đau, xuống xe.

Tiểu Khắc với tay tìm trên chiếc áo khoác của mình ném ở trên ghế, cả người lẫn ví cũng không tìm thấy chìa khóa.

Tiểu Khắc nghe xong xoa nhẹ hai bên thái dương, xoay người mở cửa lên xe, uể oải nói: “Đến nhà anh đi, ở nhờ một đêm.”

Xe dừng lại ở bãi đỗ xe, Tiêu Khắc đưa áo khoác cho Tiêu Vũ Khải, Tiêu Vũ Khải cũng không mặc vào mà vất ở khủy tay. Hai người không nói chuyện, im lặng đi lên tầng. Nhà của Tiêu Vũ Khải không có phòng dành cho khách, Tiêu Khắc cũng chỉ có thể ngủ cùng Tiêu Vũ Khải trong phòng ngủ duy nhất của nhà.

“Anh để áo ngủ trong phòng tắm, em đi tắm trước đi.” Tiêu Vũ Khải nói với Tiểu Khắc rồi xoay người vào phòng ngủ, cầm một cái gói to không biết ở đâu ra để vào trong tủ ở phòng sách. Anh có thể nhớ rõ vẻ mặt của người bảo vệ lúc ấy, nếu không phải anh đã ở khu chung cư này 3 năm, có khi người bảo vệ đó đã sớm gọi điện thoại báo cảnh sát.

Thật ra đặt mua mấy thứ này cũng không kỳ lạ, kỳ lạ chính là những thứ khó có thể tưởng tượng ở trong cái gói này. Tiêu Vũ Khải xác định 100%, lúc anh chưa về nhà, những người đó đã mang gói hàng kia ra nghiên cứu hết rồi.

Không cần đoán Tiêu Vũ Khải cũng biết gói đồ đó là ai gửi đến. Dù sao trên trên cái thế giới này, dùng cách nhăm chán đó không còn ai khác ngoài Đỗ Tranh và Phan Triệu Dương. Mà Phan Triệu Dương nhất định không có gan đến chọc anh, còn lại chắc chắn là Đỗ Tranh.

Có điều, Tiêu Vũ Khải ngồi xổm trước ngăn tủ, đùa nghịch một cái còng tay bằng da, vẻ mặt đang khinh cười cười, mấy đồ vật này chất lượng thật không tồi. Cho dù là độ dẻo dai hay độ cứng, đều đáng để thử một lần. Tiêu Vũ Khải dùng sức kéo kéo cái còng tay, cực kỳ chắc chắn, đương nhiên có cả roi da và mấy thứ khác, Tiêu Vũ Khải suy nghĩ tìm lúc nào đó lặng lẽ vứt đi. Những đồ vật này anh không cần dùng.

Sau khi tắm rửa xong, Tiểu Khắc đi ra cuốn chăn ngủ luôn. Tiêu Vũ Khải chỉnh đèn ngủ đầu giường tối đi sau đó cầm áo ngủ đi tắm. Tắm xong, Tiêu Vũ Khải ngồi bên cạnh Tiểu Khắc lau đầu. Tiểu Khắc sớm đã ngủ, vẻ mặt cậu khi ngủ dưới ánh đèn càng thêm dịu dàng. Tiêu Vũ Khải cúi đầu hôn nhẹ bờ môi cậu một chút, nói thật khẽ: “Hôn chúc ngủ ngon.”

Tiểu Khắc ừ một tiếng, hai má cọ cọ trên gối đầu, Tiêu Vũ Khải vén lọn tóc lòa xòa ở chóp mũi cậu, dùng ở đằng sau tai Tiểu Khắc: “Em nên cắt tóc.”

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Khắc vẫn đứng giờ thức dậy, vừa mặc quần áo vừa dùng chân đạp đạp Tiêu Vũ Khải trên giường: “Này, dậy đi.”

Tiêu Vũ Khải ngái ngủ đứng lên, dáng vẻ nửa ngủ nửa tỉnh, một lúc sau mới kịp phản ứng: “Sớm.”

“Sớm.” Tiểu Khắc ngựa quen đường cũ, thanh thoi bước vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Tiêu Vũ Khải chỉ mặc mỗi quần lót, khoác áo ngủ rồi đi ra phòng bếp, nhìn tủ lạnh trống trơn nói: “Sáng nay chúng ta ra ngoài ăn, bánh bao hấp ăn khá ngon.”

“Đi.” Tiểu Khắc từ phòng tắm đi ra, mang theo mùi hương tươi mát của sữa rửa mặt.

Động tác của Tiêu Vũ Khải cũng không chậm, rửa mặt rất nhanh, khi anh đi ra Tiểu Khắc đang thu dọn gì đó trong phòng ngủ. Tiêu Vũ Khải cười nói: “Chúng ta sống cùng nhau đi, như bây giờ thật sự rất có cảm giác gia đình.”

Tiểu Khắc cũng không nói gì, tốc độ trên tay nhanh hơn, đặt lại gối ngay ngắn trên giường rồi giục: “Đi nhanh đi, ít người chờ nhanh hơn.”

Không phải là cậu không nghe thấy lời của Tiêu Vũ Khải, chỉ là đôi khi lời nói của người ta nói ra trong lúc nhất thời xúc động, nếu bạn tưởng đó là thật ngay, có khi lại khiến đối phương cảm thấy khó xử, còn nếu anh thật sự có ý như thế, tóm lại sẽ nói lại sau.

Tiêu Vũ Khải cho tới bây giờ đều rất thức thời, thay quần áo xong liền lập tức ra ngoài.

Nhà bán bánh bao mà Tiêu Vũ Khải nói đến lúc này vẫn còn rất đông khách. Lúc Tiêu Vũ Khải và Tiểu Khắc đến chỉ còn lại một cái bàn hai người sát tường.

“Hai ***g bánh bao thịt.” Tiêu Vũ Khải nói.

“Nửa ***g bánh bao chay, nửa ***g bánh bao thịt.” Tiểu Khắc nhìn thực đơn dán trên tường lập tức nói.

“Một chén chè đỗ đen.”

“Một chén cháo Bát Bảo.”

Bánh bao ở đây đều đã hấp sẵn rồi, một cái bàn nhỏ nhỏ rất nhanh đã để đầy đồ ăn. Hai người đều rất đói bụng, ăn hết sạch mấy thứ này. Tiểu Khắc chậm rãi nhai nhai cái bánh bao cuối cùng, sau đó dùng chiếc đũa mở nhân bánh bao ra nghiên cứu một chút.

“Nấm hương ngâm nước.” Tiểu Khắc cho ra kết luận: “Nấm hương so với nhân thịt càng hút nước hơn.”

Tiêu Vũ Khải ăn xong hai ***g bánh bao thịt cũng chưa nhìn ra bên trong có nấm hương: “Anh cứ nghĩ em chỉ tìm hiểu về bánh kem thôi chứ.”

“Sơ sơ...” Tiêu Khắc nghiêm mặt nói đùa.

Hai người ngồi nghỉ một lúc, sau đó Tiểu Khắc nói muốn tự đến công ty, Tiêu Vũ Khải cũng không từ chối. Tiểu Khắc biết, cũng không phải do Tiêu Vũ Khải sợ những người ở công ty biết được quan hệ của anh và cậu, chỉ là đôi khi chuyện hai người yêu nhau khó tránh khỏi suy nghĩ không trong sạch trong mắt mọi người.

Hôm nay Phan Triệu Dương đã đi làm, tinh thần không tệ lắm, nhìn thấy Tiểu Khắc đến, vẻ mặt bà tám hỏi cậu: “Đêm qua vì sao cậu không login?”

“Bạn tôi quay về Bắc Kinh, tôi đi tiễn.”

“Đêm qua cậu không về nhà đúng không?” Phan Triệu Dương hỏi.

Tiểu Khắc ánh mắt sắc bén quét về phía Phan Triệu Dương, khiến Phan Triệu Dương sợ tới mức lùi lại mấy bước mới nói: “Tớ thề. Không phải là tớ lấy, chẳng qua lúc sáng quét rác, tớ nhìn thấy chìa khóa nhà cậu rơi dưới gầm bàn thôi...”

Lúc này Tiểu Khắc mới nhớ ra hôm qua lúc mình tìm đồ trong ngăn tủ hình như là nghe thấy tiếng thứ gì đó rơi xuống đất, nhưng sau đó bên Tài Vụ lại gọi điện qua, cậu đứng dậy nghe điện thoại sau đó quên luôn. Chắc là bị rơi lúc đó.

Tiểu Khắc dứt chìa khóa vào trong ví, dù sao cũng đỡ phải phá khóa rồi thay khóa.

Công việc vẫn nhàm chán như trước. Giữa trưa nhận được điện thoại của Tiêu Vũ Khải, hỏi cậu buổi trưa có về mở khóa không, Tiểu Khắc nói cậu đánh rơi chìa khóa trong phòng làm việc, lúc nói ra còn hơi ngại.

“Hôm nay khai hoang Boss thứ tư?”

“Ừ, thật ra, bởi vì hôm nay đổi mới, chúng ta muốn đánh lại thì phải đánh cả 3 Boss.” Giọng nói Tiểu Khắc hết sức trầm thấp, tỏ vẻ chính cậu cũng không có cách nào. Vốn dĩ, Tiểu Khắc cảm thấy lúc trước bọn họ có thể dễ dàng đánh qua 3 Boss, đó là do ông trời phù hộ, bây giờ phải đánh lại, Tiểu Khắc nghĩ đến đã thấy nhức đầu.

Tiêu Vũ Khải nghe tin dữ về sau, cười gượng hai tiếng an ủi: “Không sao, không sao, chúng ta đã làm được 1 lần rồi mà.”

Buổi tối lúc Tiểu Khắc login, nhìn thấy người Cẩm Vệ Quân đứng đầu bảng thành tích, là 5 giờ chiều. Tiểu Khắc mở danh sách bạn tốt thấy Năm Gạo Nếp đang trực tuyến.

mật Toái Tâm: Không phải là mấy ngày nay cậu đều không đi làm đấy chứ?

mật Năm Gạo Nếp: Đi chứ, chắc chắn có đi. Bây giờ em còn đang ở công ty đây, chẳng qua là hai ngày nay không có chuyện gì quan trọng, em liền bớt thời gian chơi game chút.

mật Toái Tâm: Tôi không phải đang tra hỏi, tôi chỉ tò mò thôi.

mật Năm Gạo Nếp: Không sao, không sao, anh cứ hỏi thoải mái, anh là anh trai em, những điều này là hiển nhiên, em rất vui.

mật Toái Tâm: Các cậu hôm nay đánh từ Boss thứ nhất à?

mật Năm Gạo Nếp: Không, phía nhà phát hành nói vì để chắc chắn số lượng giết Boss công bằng nên phó bản sẽ không thay mới, những đội ngũ đã khai hoang từ tuần trước có thể tiếp tục khai hoang tiếp, nhưng từ sau tuần trước thì sẽ khôi phục lại ban đầu.

mật Toái Tâm: Chúc mừng các cậu lấy được vị trí số 1.

mật Năm Gạo Nếp: Thật ra cũng không có gì, chủ yếu vẫn là công của Tam Giang, bây giờ cậu ta logout đi ngủ rồi...

công hội Bầy Ở Đêm: Chị dâu, tối nay có khai hoang không?

công hội Toái Tâm: Tối nay khai hoang Boss thứ tư.

Tin tức Công hội: Công Tử Tiêu login.

Sau khi Công Tử Tiêu login trực tiếp tổ đội với Toái Tâm.

đội trưởng Công Tử Tiêu: Em yêu, ăn cơm chưa?

tiểu đội Toái Tâm: Rồi.

đội trưởng Công Tử Tiêu: Ừ, anh biết rồi, chúng ta đi là hằng ngày lấy điểm danh vọng đi.

công hội Công Tử Tiêu: Đùng Quân đi tổ đội, đợi khi đủ người xuất phát thì tổ tôi với Toái Tâm.

công hội Gió Thổi Đùng Quân Lạnh: Mấy loại chuyện này cứ toàn bắt tôi làm.

công hội Công Tử Tiêu: Cậu có thể không đi, lấy tiến độ hiện tại của công hội chúng ta, lên thế giới hú một cái là có vú em ngay.

công hội Gió Thổi Đùng Quân Lạnh: (#) Đệt, mấy người đây là tá ma giết lừa à!

Tá ma giết lừa = qua cầu rút ván, chỉ người nông dân sau khi hoàn thành công việc thì lợi dụng việc kéo cối xay để giết chết con lừa.

công hội Toái Tâm: Ngoan, tôi không giết cậu đâu, nhanh đi kéo lừa đi.

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Anh đã sớm nói rồi, một mình em đâu không lại đôi chồng chồng Kẻ Trộm này đâu.

Mấy ngày nay Công Tử Tiêu cực kỳ thích làm hằng ngày. Nhất là hằng ngày ở Tuyết Sơn, ngày nào cũng làm, trang bị của hai người bọn họ cũng không tính là tốt nhất, cho nên làm hằng ngày ở đây vẫn phải cố gắng hết sức. Hai người hợp lực giết quái sẽ thoải mái hơn nhiều.

công hội Gió Thổi Đùng Quân Lạnh: Bọn tôi đã tổ được một nhóm rồi.

công hội Công Tử Tiêu: Bọn tôi còn giao nhiệm vụ đã, chờ.

Toái Tâm và Công Tử Tiêu giao xong nhiệm vụ rồi về gia nhập vào đội ngũ, bị Đùng Quân kéo đến cửa phó bản.

Vào thời điểm chính đồn ở phó bản, Tiểu Khắc lên YY, mở mạch.

“Phó bản tuần này, không đổi mới, cho nên chúng ta tiếp tục tiến độ của tuần trước.” Tiểu Khắc dừng một chút, tiếp tục nói: “Boss thứ tư so ra thì đơn giản hơn, cho nên cận chiến đánh xa, đều đứng ở dưới chân Boss đánh, được sự trải thảm trị liệu ra đất, tể ti phóng suối trị liệu.”

“Tôi sẽ nhắc nhở mọi người dùng lửa trong khi đánh, mọi người đừng ai dùng nước, phải cố gắng hết sức. Quái nhỏ phải giết ngay.”

Có thể do lần này tất cả đều tập trung tinh thần, đánh tốt hơn lần trước nhiều, nhiều lần đều đánh Boss đến hồng huyết. Toàn bộ mọi người trong đội ngũ đều sắp phát điên. Đánh Boss này rõ ràng không có gì khó khăn, chỉ là cột máu rõ nhiều, cần mọi người đánh hết sức, thể mà làm đội ngũ chết tới chết lui.

“Mọi người nghỉ ngơi một chút, tôi về thành lấy được phẩm và thuốc cho mọi người.”

Toái Tâm phù về thành lấy được và thuốc, ngân hàng công hội còn chút được, nhưng vẫn không đủ dùng, phải đi bán đấu giá mua thêm. Toái Tâm thở dài, mấy ngày nay tiền của công hội vẫn không nhích thêm chút nào, bây giờ mua được xong chỉ còn lại một nghìn vàng.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Em yêu, em chuẩn bị xong chưa? Anh kéo em về.

“Uhm, xong rồi, kéo đi.”

Sau khi chỉnh đốn lại, khí thế của mọi người rõ ràng tăng vọt lên nhiều, chỉ mới chết hai cận chiến mà đã đánh ngã Boss.

“Kéo người trước.” Tiểu Khắc nói, đột nhiên phát hiện mình bị đẩy khỏi game.

“Chị dẫu, em bị out.”

“Đại thần, em cũng bị out.”

“Thì ra không phải là chỉ mình tôi bị out, vậy là yên tâm rồi.”

Tiểu Khắc lập tức đăng nhập lại, phát hiện mình đã đứng ở giữa khu mộ ngoài phó bản, không ngừng có thêm người xuất hiện ở khu mộ này. Tiểu Khắc lập tức đi hỏi.

mật Toái Tâm: GM, hỏi thăm chút, xảy ra chuyện gì đây?

mật [GM] Thủy Băng Nguyệt: Người chơi thân mến, thật sự rất xin lỗi, bởi vì hệ thống hoạt động quá tải, ba phút sau sẽ trở lại lúc trước khi bắt đầu.

mật Toái Tâm: Bị reset? Chúng tôi vừa mới đánh xong Boss thì sao?

mật [GM] Thủy Băng Nguyệt: Có thể các bạn sẽ phải đánh lại, rất xin lỗi vì Người Mạo Hiểm đã gây phiền phức cho các bạn.

mật Toái Tâm: Tôi biết ăn nói thế nào với mọi người!!!

mật [GM] Thủy Băng Nguyệt: Thật sự rất xin lỗi, chúng tôi vô cùng xin lỗi.

“Khụ khụ, tôi muốn nói với mọi người, một tin xấu, mọi người nhất định phải cố chịu.”

“Đại thần, em sẽ không hỏi chuyện trang bị, chỉ cần anh nói với bọn em không phải đánh lại Boss, thì chuyện gì cũng chịu được.”

“Sợ là chúng ta, phải đánh lại Boss.”

Sau khi nghe Tiểu Khắc nói, toàn bộ YY ngay lập tức dậy tiếng kêu than. Không ít người ngay cả sức rên rĩ (khụ) thở dài cũng không có.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Quên đi quên đi, không phải là đánh lại Boss thôi sao, dù sao vật phẩm để khai hoang cũng không còn nhiều, hôm nay mọi người giải tán đội ngũ ở đây đi.

tiểu đội Mariorima: Cũng đành vậy thôi, tôi đi hái thuốc, tôi thấy thuốc trong ngân hàng không còn nhiều.

tiểu đội Xác Không Mang Quần: Ai ai, lâu rồi không đánh giết, acc nhỏ trong trắng, đứa nhỏ nào thích gây sự thì đi với anh. Hai ngày trước anh đây tìm được một chỗ tốt lắm.

40. Chương 40: Trường Trung Học Trực Thuộc Nam Đường

Vất vả lắm mới đánh chết Boss lại gặp cảnh bị reset về ban đầu, thần kinh thô như đám người Nam Đường cũng chịu không nổi. Cả buổi tối kênh công hội đều yên lặng, tất cả mọi người như là bị đông lạnh thành quả cà héo. Đương nhiên chủ yếu là do mấy ngày gần đây Nam Đường xảy ra quá nhiều chuyện, một chuyện rồi lại một chuyện như thử thách thần kinh của mọi người trong Nam Đường.

Hiện tại tâm tình của mọi người không được tốt, phần lớn là đứng ở chủ thành ngăn người cho thêm lag. Đã đến đây rồi mà lại bị reset, Tiểu Khắc thà rằng lúc trước mọi người chưa đánh chết Boss, ít ra như vậy thì mọi người cũng bớt thất vọng hơn một chút.

Tiểu Khắc cảm thấy những con Boss trong phó bản đoàn đội này đúng là giết người không biết mệt mỏi. Vốn dĩ trước khi khai hoang đoàn đội, Nam Đường chưa từng gặp đả kích lớn như vậy, rất không tốt nữa là lại thua trên chiến trường. Lúc này, nhuệ khí của mọi người không những không giảm mà còn tăng, sau khi sắp xếp tốt mọi người lại nâng cao tinh thần gấp trăm lần đi vào bên trong chiến trường.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Không sao, anh vừa mới giục GM, GM bảo chiều mai có thể lấy lại công hội, lấy lại công hội tâm trạng của mọi người sẽ đỡ hơn, đến lúc đó lại đi khai hoang, làm ít công to.

đội trưởng Toái Tâm: Không biết sau khi công hội trở lại thành viên của Nam Đường có thể quay lại thêm bao nhiêu?

tiểu đội Công Tử Tiêu: Vẫn là câu nói kia, thiên hạ có cuộc vui nào mà không tan, có thể quay lại chứng tỏ mọi người có duyên, có tham gia công hội khác cũng là lựa chọn của bản thân họ, mọi người vẫn là bạn bè.

đội trưởng Toái Tâm: Anh vất vả như vậy mới có thể phát triển công hội, anh không cảm thấy tiếc sao?

tiểu đội Công Tử Tiêu: Trang bị, tọa kỵ, công hội này,... đều là một đồng số liệu. Quan trọng chính là... con người phía sau đồng số liệu này.

Tiểu Khắc nhìn những dòng này, chợt nở nụ cười, chơi tới chơi lui, cuối cùng chính mình cũng không phân rõ đâu là trò chơi đâu là thực tế, thật là chơi đến ngu người.

đội trưởng Toái Tâm: Các anh rõ ràng là không am hiểu phó bản đoàn đội, vậy tại sao lại cứ cố chấp muốn khai hoang?

tiểu đội Công Tử Tiêu: Phó bản là một phần quan trọng của trò chơi, thân là người chơi Nhà Mạo Hiểm sao có thể vắng mặt được. Nam Đường có rất nhiều người không am hiểu phó bản đội, anh chỉ là muốn thử thách bọn họ thử họ không không giỏi.

đội trưởng Toái Tâm: Nhìn dáng vẻ đứng đắn hiện tại của anh, lại nghĩ đến dáng vẻ phát xuân buổi tối, em thấy mấy câu thuyết giáo kia như tiểu phẩm hài, nhưng cuối cùng lại khiến người ta không cười nổi.

đội trưởng Công Tử Tiêu: Nói như vậy, hóa ra em yêu rất thích dáng vẻ không đứng đắn của anh đúng không, em nói thẳng ra là được rồi Ngày hôm sau sau khi xin được công hội về, Công Tử Tiêu tập hợp tất cả mọi người trong công hội hiện tại quay về Nam Đường. Thời Đại Nam Đường cũng chỉ còn lại một ít acc nhỏ cấp bậc không được gọi là cao. Những acc nhỏ đó vốn không thuộc Nam Đường, là thêm vào trong hai ngày vừa qua, để bọn họ đến Nam Đường bọn họ cũng không muốn đi. Cuối cùng khiến cho Toái Tâm có chút lúng túng.

công hội Quần Không Có Ông: Toái Tâm, công hội này dù sao cũng chẳng để làm gì, để thành lập một hội acc nhỏ giúp nhau đi. Chỉ nhận acc nhỏ cấp thấp, nhưng sau khi mãn cấp thì phải rời khỏi. Chi phí của công hội thì tất cả dùng chung. Nam Đường có nguyên liệu cấp thấp gì không cần thì để sang công hội này. Bây giờ những công hội lớn của Người Mạo Hiểm, nếu acc còn chưa mãn cấp, đến nói chuyện người ta còn không thèm liếc mắt.

công hội Toái Tâm: Thế nhưng trùng tu toàn bộ công hội cần dùng một khoản tiền lớn, tôi sợ ngân hàng của công hội này không đủ dùng.

công hội Quần Không Có Ông: Không đâu, phiên bản này sau khi làm nhiệm vụ hệ thống sẽ thêm vào cho công hội một ít tiền. Hơn nữa hội acc nhỏ như này sau khi giúp đỡ nhau mãn cấp rồi rời đi, bình thường đại đa số đề đã để lại một chút tiền. Có số tiền này cũng đủ duy trì cho acc nhỏ.

công hội Toái Tâm: Nghe cũng không tệ, nhưng còn cần một hội trưởng đứng đầu dẫn dắt mới được.

công hội Quần Không Có Ông: Dù sao tôi PVP không tốt, PVE lại không thích, để tôi làm hội trưởng cho. Tôi nhất định sẽ đem những nhân tài PVP cho Nam Đường, uhm, bây giờ tôi sẽ bỏ tiền mua sách đổi tên, đổi tên công hội thành Trường Trung Học Trục Thuộc Nam Đường được không?

công hội Toái Tâm: Thật lòng mà nói, tôi thấy không được ổn lắm...

Tuy Toái Tâm nói không được ỏn lảm nhưng vẫn không thể thay đổi được quyết định của Quần Không Có Ông. Cậu ta kiếm hai mươi nghìn vàng mua một quyển sách đổi tên, thật sự sửa tên công hội thành Trường Trung Học Trực Thuộc Nam Đường, còn lên kênh Thế Giới kêu gọi những acc nhỏ chưa mẫn cấp. Sau đó thường xuyên gọi người của công hội Nam Đường chỉ dạy cho các acc nhỏ., hướng dẫn mọi người PVP.

Người của Nam Đường đi dã ngoại sẽ không giết acc nhỏ bọn họ. Sau đó Quần Không Có Ông trở thành hội trưởng nổi tiếng ở server. Trường Trung Học Trực Thuộc Nam Đường cũng trở thành công hội acc nhỏ nổi tiếng nhất toàn server. Đương nhiên những điều đó sau này lại nói.

Rốt cuộc cũng tới cuối tuần. Sáng thứ bảy Tiểu Khắc sớm đã ngồi xe buýt đến chỗ Kỷ Phiền. Người lúc này vẫn chưa đông, lúc tới Kỷ Phiền còn chưa đến, Tiểu Khắc liền đứng ở cửa đợi. Bởi vì cuối tuần là lúc có nhiều người đi khám bệnh nhất, nên Kỷ Phiền thường nghỉ ngơi vào thứ hai.

“Tiểu Khắc, sớm thế mà đã tới rồi.” Y tá đến cũng rất sớm, mở cửa phòng khám cho Tiểu Khắc vào ngồi trên ghế sa lông trong phòng chờ, còn cô bắt đầu vệ sinh lau dọn.

“Bác sĩ Kỷ hôm nay có hẹn nhiều người không?”

“Không nhiều lắm, sáng nay chỉ có hai người thôi.” Y tá trả lời, sau đó ôm sách trong tay nói: “Có thể chủ động nói chuyện cùng với người khác, không tệ nha.”

Tiểu Khắc xấu hổ mỉm cười, dùng một bàn tay xoa bóp trán.

Bác sĩ Kỷ uể oải thông thả đi vào phòng khám, thấy có người chờ mình, lập tức lấy lại tinh thần, bày ra dáng vẻ chuyên nghiệp. Tiểu Khắc thưởng thức toàn bộ biến hóa trên gương mặt anh ta, nói: “Đừng giả bộ nữa, đều là người nhà cả.”

Kỷ Phiền sau khi nghe rõ ràng mục đích đến đây của Tiểu Khắc, vẻ mặt không khác màu phân là mấy: “Tôi là bác sĩ tâm lý.”

“Tôi biết.”

“Không phải chị gái tri tâm, bác gái tri tâm hoặc là đại gia tri tâm. Tôi chỉ có thể giải quyết vấn đề tâm lý của anh, còn đây là vấn đề tình cảm.”

“Cậu là người chuyên nghiệp.”

“Đúng, tôi là bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp, nhưng không phải chuyên gia phân tích tình cảm. Nếu tôi có thể giúp anh phân tích tình cảm, tôi cũng sẽ không khiến cho bạn gái đòi chia tay.”

Tiểu Khắc nhìn Kỷ Phiền suốt một phút đồng hồ, rồi nói ra hai chữ đánh giá: “Lang băm.”

“Khụ khụ, anh có thể nghi ngờ nhân phẩm của tôi nhưng không thể nghi ngờ y thuật của tôi. Dựa vào trạng thái bây giờ có thể thấy tâm lý của anh đang rất tốt, không hề cần tác động trị liệu tâm lý, chẳng qua anh đang tự làm mình áp lực.” Kỷ Phiền đứng lên vỗ vỗ vai Tiểu Khắc: “Hiện tại đã có người nguyện ý quan tâm anh, anh phải bày tỏ cảm xúc của mình, cho người đó biết yêu ghét buồn vui của anh.”

Tiểu Khắc ngồi tại chỗ một lúc lâu, sau đó đứng lên nói với Kỷ Phiền: “Tiền thuốc men ghi nợ, xem hiệu quả rồi trả.”

Lúc về nhà mới gần chín rưỡi sáng. Tiểu Khắc onl wangwang, nhìn thấy không ít tin nhắn, nhiều người than trách vì sao mãi cậu cũng không onl. Công việc và cửa hàng taobao rõ ràng là không thể chú ý cùng lúc. Ban ngày Tiểu Khắc không onl bỏ lỡ rất nhiều khách mua, tuy Tiểu Khắc viết lên trạng thái của cửa hàng thời gian làm việc nhưng vẫn có rất nhiều người mua hàng không để ý đến. Mà nếu hiện tại chỉ dựa vào cửa hàng taobao để kiếm sống, rõ ràng là không có khả năng.

Buổi sáng có người mua một đồng khuôn làm bánh, còn rất gấp khiến cho Tiểu Khắc lo lắng không biết có thể đưa đến kịp không. Tiểu Khắc vì giữ khách chỉ có thể đưa hàng ngay lúc đó. Lúc Tiểu Khắc đến, phát hiện thì ra chỗ này là một quán cà phê nhỏ đang lấp đặt. Tiểu Khắc đi qua một đồng gỗ thì nhìn thấy một cô gái đầu cài hoa đang mời nhóm công nhân ăn bánh ngọt.

“Khuôn bánh của cô đặt.” Tiểu Khắc đưa khuôn cho cô gái.

Cô gái lau tay bằng tạp dề một lúc lâu mới đưa tay nhận: “Thật là làm phiền anh, em cũng không còn cách nào mới yêu cầu anh phải mang đến ngay.”

Cô gái đặt túi khuôn ở bên cạnh, cắt một miếng bánh ngọt đưa cho Tiểu Khắc. Tiểu Khắc nhìn cái bánh phô mai có buồn cười, nhận lấy, nếm một miếng, nói: “Uhm, lòng trắng trứng đánh chưa đủ, cho nên bánh mới không ngọt, không quá nở.”

“A, ra là như vậy.” Cô gái lôi kéo Tiểu Khắc đến phòng ở phía sau cửa hàng, phòng không được rộng, bên trong phòng là một đồng bừa bộn các loại bánh nướng vô cùng mê đắm, khắp nơi đều là sách dạy nấu ăn rực rỡ sắc màu. Còn có mấy cái bánh quy hình dáng kì quái ném ở trong khuôn. Tiểu Khắc nhặt lên một cái đặt ở trong miệng cắn một miếng.

“Quả nhiên là vẫn không có cách.” Cô gái cầm máy đánh trứng đánh chậu trứng phát ra tiếng rầm rầm, thất vọng cực kì: “Đang xem xét sau khi trang trí cửa hàng cho tốt rồi mở cửa, cô gái cùng em hùn vốn lại rút lại đi làm việc khác, lúc đó cô ấy học làm bánh kem, em học làm cà phê, cô ấy đi rồi, em cũng không biết phải làm sao bây giờ.”

“Em muốn tìm một công sự, còn là một thợ làm bánh?” Tiểu Khắc hỏi.

“Vấn đề tài chính em đã giải quyết được rồi, bây giờ có thợ làm bánh thì tốt, tiền lương lúc đầu thì thấp một chút, cao hơn em không trả nổi. Nếu tương lai buôn bán tốt, tiền lương nhất định là tăng lên.”

Cô gái ngồi xổm xuống nâng mắt lên nhìn Tiểu Khắc. Kính mắt long lanh mang theo mong chờ nhìn Tiểu Khắc.

Tuy rằng hiện tại có chút giống như Tiểu Khắc đang buồn ngủ thì có người đưa tới cho cậu một cái gối đầu. Nhưng việc thay đổi công việc dù sao cũng là chuyện lớn, không thể cứ như vậy đồng ý ngay được.

Tiểu Khắc thở dài nói: “Tôi cần suy nghĩ một chút.”

“Cho dù anh làm hay không, sau này em vẫn có thể mua đồ ở chỗ anh chứ?”

“Có thể” Năng lực nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của của em gái này thật là mạnh mẽ. Tiểu Khắc một chút cũng không lo lắng cùng cô ấy một chỗ không kiếm được tiền.

“Em tên là Trần Đông Tuyết anh có thể gọi điện thoại cho em hoặc trực tiếp đến đây tìm em đều được.” Trần Đông Tuyết từ trong một đồng bột mì lấy di động ra, phẩy lớp bột mì trên màn hình đi, trao đổi số điện thoại với Tiểu Khắc.

Tiểu Khắc ở lại đó hướng dẫn Trần Đông Tuyết một chút kỹ thuật cơ bản, lại thử một cốc latte Trần Đông Tuyết làm cho mình. Tiểu Khắc không am hiểu về cà phê, với cậu mà nói, cà phê nào cũng đều có vị như nhau, nhưng nhìn ánh mắt chờ mong của em gái kia, Tiểu Khắc vẫn trái lương tâm gật đầu: “Không tồi.”

Đầu năm nay mấy cô gái nhỏ đều cảm thấy gây dựng sự nghiệp rất dễ dàng. Không cần kế hoạch đã vội vàng bắt đầu, trên đường gặp khó khăn đã cảm thấy trời đất sụp đổ. Còn có những người cảm thấy mở quán cà phê là chuyện cực kì phong nhã, nhưng không biết, buôn bán, cho dù là phong nhã cỡ nào, cao quý cỡ nào, mục đích cuối cùng cũng là kiếm tiền. Thu chi nếu không biết cân bằng, có phong nhã cũng không thể đủ ăn.

Tiểu Khắc về đến nhà, wangwang vẫn im lặng như cũ treo ở máy. Thật ra lúc ấy cậu có thể mở cửa hàng, thứ nhất là do ẩm đầu, thứ hai là có Tiêu Vũ Khải giúp đỡ. Nếu cho cậu một ngày để suy nghĩ lại, ý nghĩ mở cửa hàng ngay lập tức sẽ bị quên lãng, Đến lúc đó, làm bánh cũng chỉ là một loại sở thích của cậu.

Tiểu Khắc tự nói với bản thân, không nên vội vàng, chuyện này cần suy nghĩ cẩn thận.

Lúc Tiểu Khắc vào game, người trong công hội vẫn ở trận đánh. Công Tử Tiêu không onl, Hoa Băng và Bò Nhỏ có onl cũng không ở trong công hội. Xem ra lại phải kéo acc nhỏ của Trung Học Trục Thuộc Nam Đường. Hai cô gái này đều bán manh rất giỏi, đám đàn ông thô của Nam Đường không ai mua, hai cô bé liền thường xuyên tổ đội với công hội khác để bán manh.

Tiểu Khắc chạy bản đồ mới để lấy chút khoáng thạch, làm thành giáp rồi treo đấu giá. Tuy bán đấu giá công hội chắc chắn phải mất phí thủ tục nhưng cực kì tiện lợi. Hệ thống nhắc nhở thời gian chơi của tài

khoảng không đủ sáu mươi phút, Tiểu Khắc cho acc đứng yên một chỗ trong chủ thành rồi thu tab trò chơi xuống.

Đợi đến khi cậu quay lại mở tab lên, Công Tử Tiêu đã đứng ở bên cạnh cậu. Giống như những lần khác, Công Tử Tiêu đều đứng bên cạnh cậu như vậy, cho dù cậu thu tab trò chơi bao lâu, anh đều đứng bên cạnh chờ cậu. Loại cảm giác này, Tiểu Khắc nhếch khóe miệng lên, vẫn luôn rất tốt.

phụ cận Công Tử Tiêu: Là lá. Em yêu, em đã trở lại. Hôm nay anh đi gặp bác sĩ, bác sĩ nói trạng thái tinh thần của anh cực kì tốt.

phụ cận Toái Tâm: Anh gặp phải lang băm rồi, tâm thần phân liệt như anh, bác sĩ còn trái lương tâm nói tinh thần anh tốt.

phụ cận Công Tử Tiêu: Em yêu, em không hiểu rồi, tâm thần phân liệt thuộc khoa thần kinh, không phải thuộc về bác sĩ tâm lí.

Tiểu Khắc mời Công Tử Tiêu vào đội.

đội trưởng Toái Tâm: Anh nói xem, nếu em muốn nghỉ việc chuyên tâm phát triển cửa hàng online thì sao?

tiểu đội Công Tử Tiêu: Em yêu, em làm gì anh cũng sẽ ủng hộ em.

đội trưởng Toái Tâm: Em muốn đi QJ người khác?

tiểu đội Công Tử Tiêu: (=^ ^=) Ái chà ái chà, vậy anh phải đi diễn người bị hại rồi.

đội trưởng Toái Tâm: ...

tiểu đội Công Tử Tiêu: Cứ làm việc em muốn làm đi, cùng lắm nếu em thất bại, thì lại về sửa đèn cho anh.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Đúng rồi, ngày mai đến nhà anh ăn cơm đi, ba mẹ anh muốn gặp con rể ngoan hiền của họ.

đội trưởng Toái Tâm:!!!! Ba mẹ anh? Những lời này là Công Tử Tiêu hay là Tiêu Vũ Khải nói vậy?

tiểu đội Công Tử Tiêu: Những lời này là Tiêu Vũ Khải nói.

41. Chương 41: Gặp Phụ Huynh (1)

Nghे thấy Tiêu Vũ Khải nói muốn gặp ba mẹ, Tiểu Khắc nói không căng thẳng là gạt người. Tiểu Khắc cảm thấy cả dạ dày của cậu cũng co lại. Gặp người lớn là một chuyện nghiêm túc biết bao, đáng nhẽ phải thông báo trước một tuần, để cho cậu chuẩn bị một chút. Đăng này bỗng dưng nói đi là đi, làm cậu trở tay không kịp.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Em yêu, em đang hồi hộp đó à?

Tiểu Khắc không để ý đến Công Tử Tiêu, thu tab trò chơi xuống, mở Baidu Search ra tìm kiếm, trong khung tìm kiếm viết: Con rể lần đầu gặp ba mẹ vợ phải làm gì. Sau đó, cậu vui mừng phát hiện, người khổ sở với chuyện này không chỉ có cậu. Phần lớn những người gặp ba mẹ vợ trước kia đều có chung nỗi lo với cậu. Chỉ là đa số là đề nghị mang mấy loại đồ như bia rượu thuốc lá. Những thứ này mặc dù không sai nhưng trong ấn tượng của Tiểu Khắc, ba Tiêu Vũ Khải là một vị quân nhân nói năng thận trọng, không hút thuốc lá không uống rượu bia, mặt nghiêm túc ngồi một chỗ, mang bia rượu thuốc lá không hợp cho lắm. Còn về mẹ Tiêu Vũ Khải, Tiểu Khắc đã không còn nhớ ấn tượng gì về bà.

Tiểu Khắc mở lại tab trò chơi thấy Công Tử Tiêu bên cạnh mình đang xoay tới xoay lui, không biết là đang làm gì.

đội trưởng Toái Tâm: Ba anh thích gì?

tiểu đội Công Tử Tiêu: Những việc này em không cần nghĩ ngợi, việc khai hoang phó bản lần này, anh toàn quyền phụ trách, em chỉ cần đứng tám giờ sáng mai vào đội, còn lại đều là việc của anh.

đội trưởng Toái Tâm: ...Không biết đánh xong boss sẽ được trang bị gì?

tiểu đội Công Tử Tiêu: Đánh xong Boss vật phẩm rơi ra nhất định là [Chúc phúc của ba mẹ], những thứ khác thì cần phải xem chất lượng.

đội trưởng Toái Tâm: Anh đừng chờ em, em offline, một chút nữa phải đi giao hàng.

tiểu đội Công Tử Tiêu: Ừ, em đi đi. Buổi tối đại hội khoả (khụ) thân cũng nhất định đừng đến muộn.

Nguyên bản tên gọi của Đại hội khoả (khụ) thân mà Công Tử Tiêu nói là: Cuộc thi chạy marathon vòng quanh thế giới Nhà mạo hiểm. Dĩ ngoại của Nhà mạo hiểm làm cực kỳ đẹp, nhưng phần lớn người chơi cả ngày chỉ lo chiến trường phó bản, căn bản không có cơ hội khám phá vẻ đẹp của Nhà mạo hiểm. Cho nên đội nghiên cứu của Nhà mạo hiểm đã cho ra một loạt các hoạt động tương tự, ngoài chạy marathon còn có các hoạt động giải trí như Cuộc thi chụp ảnh, Hội thi vận động Nhà mạo hiểm, Đại hội du học,...

Cuộc thi chạy marathon sẽ diễn ra vào tuần giữa tháng 10 hàng năm. Tất cả người chơi tham gia tranh tài đều sẽ chờ ở điểm xuất phát, khi bắt đầu thi, tất cả mọi người sẽ bị một de-buff tại chỗ, loại de-buff này khiến nhân vật không thể gọi toạ kỳ hay sử dụng bất kỳ kỹ năng tăng tốc nào. Sau đó mọi người cần phải dựa theo ký hiệu chạy hết toàn bộ hành trình. Cho đến nay, người chạy nhanh nhất được ghi nhận là một giờ hai mươi lăm phút. Những người chơi vì tăng thêm tốc độ có thể nói sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào, theo một số người nói, cởi trang bị khoả thân chạy tốc độ sẽ nhanh hơn so với mặc trang bị, cho nên cuộc thi chạy marathon bây giờ liền biến thành cuộc thi chạy khoả (khụ) thân, hơn nữa mỗi lần vào thời khắc trước khi tranh tài cũng sẽ đặc biệt lộng lẫy.

Hôm nay Tiểu Khắc có không ít người mua đồ, mặc dù trừ đi giá vốn cậu kiếm được cũng không nhiều lắm, nhưng đồ bán được rồi, nói chung cũng là một hiện tượng tốt. Mở cửa hàng làm ăn, nếu nghĩ một chút là có thể kiếm nhiều tiền, tất nhiên là không thể nào, cho nên cũng chỉ có thể dựa vào số lượng để bù vào. Mà ở bên nguyên liệu làm bánh ngọt, một thành phố H sức mua vẫn chưa đủ, chỉ dựa vào cửa hàng taobao Tiểu Khắc vốn không đủ để duy trì cuộc sống, đây chính là lý do vì sao Tiểu Khắc vẫn luôn không nghĩ đến việc từ chức. Mà bây giờ, cậu đã có thể suy xét bỏ công việc mà cậu không muốn để đi làm việc cậu muốn làm.

Tiểu Khắc dựa theo đơn hơn của người mua sắp xếp, mang đi giao hàng.

Buổi tối, khi Tiểu Khắc online, người trong công hội phần lớn để onl đủ, thấy Toái Tâm online liền thêm cậu vào trong đội, để cho người triệu hồi trong công hội kéo Tiểu Khắc đến nơi thi đấu. Sân thi đấu năm nay được trang trí hai màu vàng và đỏ xem kẽ. Tiểu Khắc kinh ngạc phát hiện phần thưởng chạy hết hành trình năm nay là một con mèo đen cười chỏi, đây là một phần thưởng xấu đến hết cỡ.

Càng đến gần thời gian thi đấu, người chơi đã bắt đầu cởi trang bị, toàn bộ nơi thi đấu giống như một show đồ lót lớn, mọi người điều khiển nhân vật hệ thống mặc đồ lót chạy khắp nơi.

Đến khi thi đấu mọi người như chó hoang đứt xích lao ra khỏi sân, loại cuộc thi này mà dùng tay thao tác toàn bộ hành trình thì nhất định là gà, Tiểu Khắc nhấn xuống nút NumLk để cho nhân vật chạy, sau đó dùng nút điều hướng để điều chỉnh hướng chạy của nhân vật.

Đại quân đồ lót chạy xuyên qua rừng râm, bãi biển, bởi vì cuộc thi này trừ người hạng nhất được phần thưởng ra, tất cả người chơi chạy xong toàn bộ hành trình cũng đều có thưởng khuyến khích, cho nên mọi người cũng không quá để ý danh hiệu. Giống như Nhà mạo hiểm khi tuyên truyền đã sớm nói —— —— chúng tôi cần quá trình hơn là kết quả.

Ở Nhà mạo hiểm cũng có một câu nói như sau: “Phím C rục rờ cũng không che được phím O xám xịt”, phím C là phím nhân vật, phím O là danh sách bạn tốt. Phím C rục rờ là chỉ người chơi trong Nhà mạo hiểm lấy được trang bị, phím O xám xịt là chỉ đồng đội đã cùng bạn chế tạo phím C rục rờ. Nếu như những đồng đội kia đều rời đi, cho dù phím C rục rờ cũng sẽ không có người chia sẻ cùng.

Quan trọng nhất trong trò chơi không phải trang bị, cũng không phải thú cưỡi, mà là những người bạn tốt cùng đồng hành. Không có những người bạn đó, trò chơi có hay hơn nữa cũng chỉ là một trò chơi cô độc, khi bạn hào hứng vì mở ra được một trang bị cao cấp, danh sách bạn tốt không có một bóng người, không biết sẽ là cảm giác hụt hẫng như thế nào.

tiểu đội Gió Thổi Đũng Quần Lạnh: Chị dâu, đi theo mọi người nha, em vào WC đây.

tiểu đội Toái Tâm: Đi đi.

Nghe nói sáng sớm nay Đỗ Tranh bị dựng dậy từ trên giường, mặt cũng không kịp rửa đã bị trùm bao đem về công ty, bận bịu đến bây giờ cũng chưa online được, cho nên Đũng Quần đến đội Toái Tâm cùng mọi người nói hươu nói vượn. So với chiến trường phó bản, Tiểu Khắc thích loại hoạt động giải trí nhàn nhã này hơn. Không phải vội vàng, dễ điều khiển nhân vật, nhìn công hội náo nhiệt, dùng trò chơi này làm công cụ 3D nói chuyện phiếm, thật ra rất không tồi.

Đoàn người Tiểu Khắc khi đến đích đã là một giờ lẻ bốn phút sau khi bắt đầu chạy. Lúc này điểm kết thúc đã tụ tập một đám người. Mọi người đem pháo hoa mua được từ NPC gần đó ra đốt, đây trời toàn là pháo hoa, mọi người đều cho mỗi người chơi chạy đến đích một cái pháo hoa.

công hội Nước đá đoá mà: Hạt Dưa, alo, Hạt Dưa, đến đích ngay lập tức.

công hội Nước đá đoá mà: Hạt Dưa, có phải chú rút mạng không vậy?

công hội Bò Nhỏ Leo Cây: Tình huống gì vậy?

công hội Nước đá đoá mà: Lúc Hạt Dưa chạy đến Cẩm Hồ đột nhiên đứng im, không biết là rút mạng hay thế nào, tôi gọi cậu ta trên QQ và YY đều không xuất hiện. Hơn nữa cậu ta onl từ suốt đêm qua đến cả ngày hôm nay, bảo là muốn tham gia thi chạy marathon.

Thông báo Công hội: Hạt Dưa offline.

công hội Nước đá đoá mà: Thời gian rời đi quá lâu nên hệ thống cưỡng chế offline cậu ta rồi, Bò Nhỏ ới, ngày mai chắc sẽ không xuất hiện một tin kiểu: “Sinh viên nào đó của đại học X chết đột ngột bên máy tính, nguyên nhân vì chơi game quá lâu, mời xem bản tin 7:30 Nhà mạo hiểm —— đoạt hồn người ” đâu nhỉ.

công hội Bò Nhỏ Leo Cây: ...

công hội Bầy Ở Đêm: ...

công hội Gió Thổi Đũng Quần Lạnh: Hạt Dưa đúng là dùng cả mạng để chơi game nhờ.

mật Công Tử Tiêu: Em yêu, đã muộn rồi, em đi ngủ đi.

mật Toái Tâm: Sao hôm nay bắt đầu bắt em offline vậy.

mật Công Tử Tiêu: Anh đoán em vừa nghĩ đến chuyện này mai đi gặp ba mẹ vợ sẽ hưng phấn không ngủ được, cho nên cho em nhiều thời gian chuẩn bị một chút. Đến hôm chúc ngủ ngon nào (3)

mật Toái Tâm: Nếu anh có lòng tốt như vậy thì em offline đây, ngủ ngon.

mật Công Tử Tiêu: Ngủ ngon.

Tiểu Khắc rời trò chơi mới có mười giờ, sau khi rửa mặt thì lên giường ngủ. Tiêu Vũ Khải nói không sai, nghĩ đến chuyện ngày mai thật đúng là rất khó ngủ. Nằm nửa ngày lại ngồi dậy, đi tới tủ quần áo chọn nửa ngày cũng không tìm được bộ nào thích hợp. Sau đó cậu ngồi ở mép giường hồi hận sao chiều nay không ra ngoài mua quần áo chính trang.

Cuối cùng Tiểu Khắc mới thiếp đi trong những suy nghĩ xoắn xít. Tiểu Khắc còn chưa bắt đầu hành trình mở phó bản, đã bị khí thế của Boss áp đảo.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Tiểu Khắc đã chuẩn bị xong xuôi ngồi trên ghế chờ Tiêu Vũ Khải đến đón. Tiêu Vũ Khải vừa vào cửa đã cho cậu một cái hôn sâu, rồi nói: “Đừng căng thẳng, cũng không phải trong khảo sát.”

Tiêu Vũ Khải tự nhiên mở tủ lạnh nhà Tiểu Khắc, vừa mở vừa nói: “Lần trước em làm bánh nho gì đó đó, mang nguyên liệu đi đi.”

Sau đó Tiêu Vũ Khải vui mừng lấy từ tủ lạnh ra một cái bánh sơn trà: “Không phải em nói muốn mang qua ra mất sao? Lấy cái này đi, anh thấy được lắm.”

Tiểu Khắc đỡ trán, cảm thấy Tiêu Vũ Khải đang bị Công Tử Tiêu bám vào người.

Nơi đầu tiên hai người tới sau khi rời nhà chính là Fresh Market. Tiêu Vũ Khải phụ trách nêu nguyên liệu nấu ăn, Tiểu Khắc phụ trách chọn đồ.

“Bữa cơm gia đình, càng đơn giản càng tốt. Ông già thích ăn cá nhưng ghét xương, mẹ anh không thích món ăn quá bình thường, tuyệt đối không thích rau thơm, một cái lá cũng không được.” Tiêu Vũ Khải dẫn dò Tiểu Khắc liên tục.

Tiểu Khắc quay đầu nói: “Những chuyện này anh lại nhớ rõ vậy, thật hiếm thấy.”

Tiêu Vũ Khải lấy tay gãi gãi sống mũi, có vẻ hơi lúng túng: “Anh đúng là không biết những chuyện này, anh hỏi ông chú cảnh vệ đó, có điều, anh còn biết một tử huyệt của ông già,…”

Lúc Tiểu Khắc và Tiêu Vũ Khải về đến nhà, ba mẹ Tiêu Vũ Khải không có ở nhà. Tiêu Vũ Khải đổ hết đồ trong túi ra, thúc giục: “Ra tay nhanh một chút.”

Ra tay nhanh một chút...

Tiểu Khắc nghe xong mặt co giật nhìn về phá ảnh gia đình treo tường, người Tiêu gia cho dù là trong ảnh gia đình cũng thấy thật đặc biệt. Đột nhiên cậu cảm thấy hôm nay không dễ dàng đẩy ngã Boss chút nào.

“Đánh tới đây rồi, quan trọng nhất là phải đồng thời đánh ngã cả 2 Boss, nếu không cả 2 Boss sẽ cùng nhau sống lại.” Tiêu Vũ Khải vừa giúp Tiểu Khắc chọn thức ăn vừa nói.

“Nói tiếng người.”

“Phải đồng thời được cả 2 người họ đồng ý, nếu như hôm nay chúng mình chỉ giải quyết được một người, như vậy người kia sẽ thổi gió bên gối, lần sau tới thì phải khai hoang lần nữa, hơn nữa sẽ tự động điều chỉnh kiểu mẫu phổ thông thành kiểu mẫu anh hùng.” Tiêu Vũ Khải nói.

Tay đang đảo thức ăn của Tiểu Khắc dừng một chút, hỏi: “Sẽ không gặp nguy hiểm phải chạy trốn chứ?”

“Không biết, hôm qua anh đã bảo cảnh vệ của ba anh, để hôm nay ông ấy giấu súng của ba anh đi.”

Tiểu Khắc quay đầu nhìn Tiêu Vũ Khải, phát hiện vẻ mặt anh nói những lời này rất thành thật, không có một chút đùa giỡn bên trong. Tiểu Khắc hoạt động bả vai tiếp tục cắt thức ăn, nghe được Tiêu Vũ Khải bổ sung: “Nhưng mà em yên tâm, ba anh có tức giận cùng lắm là cho anh hai phát súng, sẽ không làm gì em đâu.”

Bây giờ Tiểu Khắc rất muốn nắm lấy vai Tiêu Vũ Khải mà lắc mà rung: Tiêu Vũ Khải à, anh mau tỉnh lại đi, hôm nay anh bị Công Tử Tiêu nhập đúng không, hôm nay là thời khắc quan trọng mà em cần anh nhất, anh mau tỉnh lại đi.

Khi bánh nho làm xong đẩy vào lò nướng, những thức ăn khác cũng đã chuẩn bị tốt để trong nồi, thì một chiếc xe treo biển quân đội lái vào sân, cảnh vệ đứng ở cửa làm nghi thức quân đội, Tiểu Khắc biết, Boss đã tới rồi.

Tiêu Vũ Khải ôm lấy Tiểu Khắc từ sau lưng, hít một hơi thật sâu: “Lúc trước anh đùa em đó, cứ thoải mái đi, thật ra bọn họ là người tốt, em sẽ sớm trở thành người nhà với gia đình anh.”

“Ừ.” Tiểu Khắc không biết nên nói gì vào lúc này, chỉ có thể khẽ trả lời.

Tiêu Vũ Khải cọ gò má anh vào má Tiểu Khắc, buông Tiểu Khắc ra, nói: “Bọn họ đã sớm không thêm đề ý chuyện anh là gay rồi, chỉ là muốn biết, anh sẽ cùng một người như thế nào sống chung cả đời mà thôi. Kết quả làm em căng thẳng lâu như vậy, sau này anh nhất định sẽ tự phạt mình thật nặng.”

Tiểu Khắc nghe thấy âm thanh cửa mở cùng âm thanh tranh luận.

“Nhỏ hơn, em nói có đúng không?” Âm thanh này hẳn là ba Tiêu.

“Đừng hỏi, cậu ấy là cảnh vệ của anh, có thể nói anh không đúng ư?” Âm thanh này là mẹ Tiêu.

Sau đó hai người đang giương cung bạt kiếm nhìn thấy Tiêu Vũ Khải và Tiểu Khắc đồng thời thu lại khí thế. Ba Tiêu ho khan hai tiếng, hắng giọng hỏi: “Vũ Khải về rồi à, người này là người... bạn con đi.”

“Đây là Tiểu Khắc, người yêu con.”

Thật ra mình thi xong từ tuần trước rồi nhưng đến hôm nay mới bỗng dưng nhớ ra phải edit, huhu:((

42. Chương 42: Gặp Phụ Huynh (2)

Tiểu Khắc không nghĩ tới Tiêu Vũ Khải vừa tiến lên đã bộc phát kỹ năng, chỉ có thể cố gắng quay sang hỏi thăm sức khỏe ba Tiêu mẹ Tiêu. Cậu thấy ông chú cảnh vệ đứng sau lưng ba Tiêu khoa chân múa tay làm một cái dấu OK, xem ra là thành công giao nộp vũ khí cho Boss.

Ba Tiêu cũng coi như là vị Boss trầm ổn, bị một cái kỹ năng đùa giỡn của Tiêu Vũ Khải bắn trúng cũng không bị chọc giận, bình tĩnh gặt đầu với Tiểu Khắc một cái, coi như là chào đón cậu.

“Các con đang nấu cơm à?” Mặc dù đứng trong phòng có thể ngửi được mùi thức ăn bay ra nhưng mẹ Tiêu vẫn hỏi với giọng hoài nghi.

“Chờ ba mẹ về ăn cơm.” Tiêu Vũ Khải nói xong kéo Tiểu Khắc vào bếp, để lại ba Tiêu mẹ Tiêu trở mắt nhìn nhau.

Một lúc sau ba Tiêu mẹ Tiêu mới quyết định rửa tay vào bồn ngồi, chờ dọn cơm.

Trong phòng bếp, Tiểu Khắc đưa hai đĩa cá ướp lạnh cho Tiêu Vũ Khải cầm. Rồi lại cắt thành bốn miếng nhỏ rồi thả vào nước dùng vớt ra, rưới nước sốt lên.

“Bê ra ngoài đi.” Tiểu Khắc đưa cái đĩa cho Tiêu Vũ Khải.

Tiêu Vũ Khải mặc dù không biết nấu ăn, nhưng cũng nhìn ra món ăn này không được cầu kỳ cho lắm, nhìn đĩa cá lo lắng hỏi: “Cái này có được không đó, mặc dù ba anh thích món ăn gia đình, nhưng cái này cũng đơn giản quá đi.”

Tiểu Khắc bỏ nồi xuống, khẽ mỉm cười nói: “Anh làm.”

Tiêu Vũ Khải bê cái đĩa lùi về sau hai bước: “Mục tiêu quan trọng của chúng mình bây giờ là đối ngoại, nội bộ mâu thuẫn, bây giờ chưa phải là lúc giải quyết.”

Tiểu Khắc nhún nhún vai, tỏ vẻ đồng ý với ý kiến của Tiêu Vũ Khải, rửa sạch nồi niêu, bắt đầu làm gia vị cho cá hấp, nồi cá bên cạnh đã hấp xong rồi.

Bốn món ăn một món canh làm xong chưa tới mười giờ đã bê toàn bộ lên bàn, Tiểu Khắc và Tiêu Vũ Khải cùng ngồi vào bàn. Bây giờ tình hình trong phòng là như sau, bàn hình bầu dục, ba Tiêu ở giữa, bên trái là mẹ Tiêu, bên cạnh Tiêu mẫu là cảnh vệ. Bên phải ba Tiêu là Tiêu Vũ Khải, cạnh anh là Tiểu Khắc.

Có thể nói, trên bàn này trừ mẹ Tiêu ra những người còn lại đều là quân nhân hoặc đã từng là quân nhân. Một bàn năm người đều im lặng không tiếng động bắt đầu ăn cơm, trình độ yên tĩnh cùng tốc độ ăn cơm không khác gì phòng ăn trong quân đội.

Tiểu Khắc ở phương diện khác thì không dám cam đoan, nhưng đối với tài nấu nướng của mình rất tự tin. Cậu vừa dùng cơm vừa lén quan sát ba người còn lại, cũng không nhìn ra là thích thú, ngược lại có lúc còn cau mày một cái, làm tim Tiểu Khắc nảy thành thịch. Phản ứng của ba Tiêu thì càng làm cậu thất vọng, giống như ông chỉ ăn cơm cho no, đến nỗi mùi vị như thế nào cũng không quan tâm.

Mặc dù cuối cùng tất cả thức ăn trên bàn đều ăn hết, nhưng cảnh tượng này chẳng giống người một nhà ăn một bữa cơm trưa vui vẻ cùng nhau, giống như là có người dùng súng dí vào gáy mọi người, bắt phải ăn hết không thì sẽ cho bay đầu.

Nhìn mẹ Tiêu một chút, vẻ mặt lạnh lùng, nhìn ba Tiêu một chút, mặt không biểu cảm, nhìn thêm Tiêu Vũ Khải, nhất định là con trai ruột của hai người, không sai.

Tiểu Khắc bây giờ chỉ hận không tìm được chỗ nào đó đâm cho Tiêu Vũ Khải hai cái thật đau. Ngay cả chiến lược cũng không có đã mang cậu đến khiêu chiến với Boss cấp bậc đầu lâu. Hai vị Boss này kỹ năng khác thì chưa thấy chứ kỹ năng im lặng quả là số một.

Sau khi ăn xong cơm trưa, ba Tiêu mẹ Tiêu chuyển đến phòng khách. Tiêu Vũ Khải vừa rửa bát vừa chỉ huy Tiểu Khắc bưng đĩa bánh nho ra, Tiểu Khắc đành phải chậm rãi bưng đĩa bánh xuống bàn uống nước.

Mẹ Tiêu cầm một miếng bánh cho vào miệng, bình luận: “Mùi vị không tệ.”

Ba Tiêu cầm một miếng cho vào miệng, nói một chữ: “Ừ.”

Ngay lập tức Tiểu Khắc cực kỳ hoài nghi tay nghề mình vẫn luôn tự tin. Cậu trở lại phòng bếp, hận không thể ôm Tiêu Vũ Khải nói, chúng ta về đi, đừng đánh Boss nữa. Nhưng nhìn bóng lưng Tiêu Vũ Khải nửa ngày, vẫn là thở dài, cầm một miếng bánh quy nướng lên đưa tới miệng Tiêu Vũ Khải.

Tiêu Vũ Khải bận rộn rửa bát, lúc há miệng ăn bánh quy, vội chạm phải đầu ngón tay Tiểu Khắc, sau đó Tiêu Vũ Khải há miệng lần thứ hai, cắn cả bánh lẫn tay Tiểu Khắc. Tiêu Khắc giơ tay trái lên, bóp hai gò má Tiêu Vũ Khải, rút ngón tay ra.

“Tần suất bạo lực gia đình của em ngày càng tăng.” Tiêu Vũ Khải vừa nhai vừa nói.

Tiểu Khắc buông tay ra cũng không nói gì, cầm túi trái cây bắt đầu rửa. Đến khi cậu và Tiêu Vũ Khải cùng ra khỏi bếp, mẹ Tiêu đã không còn ở phòng khách, ba Tiêu thì đang ngồi một mình trên ghế sa lông đọc báo.

Tiêu Vũ Khải kéo Tiểu Khắc về phòng mình, đóng cửa sổ lại, kéo rèm.

“Ôm em yêu ngủ trưa.” Tiêu Vũ Khải ôm ngang Tiểu Khắc ném lên giường, rồi cũng bò lên theo.

Tiểu Khắc cũng rất mệt, ngáp một cái xoay người nằm trên giường. Tối hôm qua không ngủ ngon, sáng nay lại dậy sớm, lăn qua lăn lại một buổi sáng, không đến ba phút cậu đã ngủ say. Tiêu Vũ Khải nằm bên cạnh không chút buồn ngủ, chẳng qua nhìn gương mặt ngủ say của Tiểu Khắc ngẩn người.

Nghe tiếng thở đều đều của Tiểu Khắc, Tiêu Vũ Khải hôm trán cậu, hôn chóp mũi cậu, hôn môi cậu.

“Khụ khụ.”

Tiêu Vũ Khải vừa quay đầu liền thấy ba Tiêu lúng túng đứng cạnh cửa, Tiêu Vũ Khải làm động tác dừng lên tiếng, sau đó rón rén theo ra.

“Ba cứ làm khuôn mặt cứng ngắc như thế dọa vợ con thú vị lắm sao?” Tiêu Vũ Khải đóng cửa lại mới dám nói to hơn.

Ba Tiêu nhún nhún vai: “Chẳng lẽ không được? Thôi đi, chúng ta đều là sói, cần gì phải giả bộ dê.”

Tiêu Vũ Khải liếc nhìn cái đĩa trên bàn uống nước, rồi lại nhìn ba Tiêu ngồi trên ghế sa lông, cười hỏi: “Ba, tay nghề của vợ con thế nào?”

Ba Tiêu dương dương đắc ý nhìn Tiêu Vũ Khải một cái, đáp: “Cũng được, nhưng không bằng tay nghề của vợ ba.”

Tiểu Vũ Khải bĩu môi một cái, không tranh luận với ông già, cầm lên cái đĩa không còn sót lại cái gì: “Còn có bánh sơn trà chua ngọt Tiểu Khắc tự tay làm đó, muốn ăn không?”

“Miếng nhỏ thôi, ba lớn tuổi rồi, răng không chịu được.”

“Thằng nhóc nhà họ Tiêu, sao lúc đó lại bị khai trừ khỏi quân đội?” Ba Tiêu hỏi.

“Những chuyện như vậy trong quân đội, ba còn rõ hơn con.” Tiêu Vũ Khải cũng không trả lời vấn đề ngay mà ném lại cho ba Tiêu.

Ba Tiêu thở dài, dường như là rất xúc động: “Con làm ba làm sao mà ăn nói với lão Tiểu đây, ông ấy nhờ ta chăm sóc con trai mình, con nhìn con chăm sóc đến mức mang về nhà luôn.”

“Nếu như ba muốn vậy, chuyện Tiểu Khắc là hay đã không phải chuyện gì khó nói trong nhà họ Tiêu, để cho ông ấy tìm một người không biết bất cứ lúc nào cũng có thể lừa gạt tình cảm của Tiểu Khắc, còn không bằng tìm con, môn đăng hộ đối, đàn ông tốt của thời đại.”

“Không biết xấu hổ.” Đây là đánh giá của ba Tiêu sau khi nghe Tiêu Vũ Khải nói, nhưng sắc mặt ông cũng tốt hơn nhiều.

Khi Tiểu Khắc tỉnh lại đã là hai giờ chiều, ánh mặt trời bên ngoài đã không còn quá gắt. Tiêu Vũ Khải không có bên cạnh, Tiểu Khắc đuổi người ngồi dậy, mở cửa phòng ra thì thấy ba Tiêu và Tiêu Vũ Khải đang ngồi trên ghế sa lông trong phòng khách nói chuyện phiếm, không khí thoải mái khác hẳn lúc trước.

Tiêu Vũ Khải gọi Tiểu Khắc qua, đưa cậu một cốc trà, Tiểu Khắc không biết gì về trà, chỉ thấy trà này rất thơm.

“Có hứng độ sức một chút không?”

“Độ sức?” Tiểu Khắc rất lâu rồi chưa có hoạt động tay chân, nghe Tiêu Vũ Khải đề nghị, ánh mắt cũng sáng lên.

Ba Tiêu, Tiêu Vũ Khải và Tiểu Khắc ba người đi tới một võ quán Thái quyền gần đó. Bởi vì những năm gần đây những môn võ thuật ở Trung Quốc vô cùng phổ biến, cho nên thành phố H có không ít võ quán như vậy. Tiêu Vũ Khải cũng lười đi chỗ khác, nên chọn võ quán gần nhà.

Kỹ năng vật lộn tự do của Tiêu Vũ Khải thì không cần nói, trừ khi Tiêu Vũ Khải nhường cho hoặc Tiểu Khắc dùng tiểu xảo, nếu không Tiểu Khắc căn bản không thể đánh bại Tiêu Vũ Khải. Đến lượt ba Tiêu, không ngờ rằng ba Tiêu tuy đã lớn tuổi nhưng cũng là cao thủ trong mặt này. Nếu không phải ba Tiêu đã hơn năm mươi tuổi, Tiểu Khắc cảm thấy cậu đã thua dưới tay ông. Ba người đánh hồi lâu, cho đến khi nằm duỗi trên sàn không thở nổi.

“Thằng nhóc thân thủ tốt đó, lão già này có tuổi rồi, đánh không nổi, nhưng vẫn có mấy câu muốn nói. Ở trong quân đội, quan trọng nhất chính là học được sự gan dạ, có loại gan dạ này, cho dù không ở trong quân đội, làm việc khác cũng sẽ giúp nhóc được lợi. Nếu như nhóc đã học được loại gan dạ này, vậy rời khỏi quân đội cũng sẽ không còn gì tiếc nuối. Trừ nhà ra, nơi nào cũng không để cho nhóc ở lại cả đời, chúng ta đều phải đi, chẳng qua cách thức không giống nhau mà thôi. Cuối cùng, chào mừng con trở thành thành viên của gia đình ta, con trai.”

Nắng chiều xuyên vào từ ngoài cửa sổ võ quán, ba người chậm rãi ngồi dậy.

“Chúng ta về ăn cơm thôi.” Ba Tiêu nói.

“Tiểu Khắc, tối hôm nay em ăn nhiều một chút, mẹ anh nói, bà sẽ cho con rẽ mới vào cửa ăn sủi cảo.”

Trên đường về nhà, bóng ba người ba Tiêu, Tiêu Vũ Khải, Tiểu Khắc bị nắng chiều kéo dài ra. Trí nhớ Tiểu Khắc như trở về khi còn bé, mỗi ngày đi học để mẹ dắt tay, hai người đi trên đường về nhà, cả con đường bị nắng chiều chiếu vào như được trải một lớp kim loại màu đỏ.

Khi ba người về đến nhà, sủi cảo vừa được mang lên bàn. Mặc dù mẹ Tiêu vẫn không có vẻ mặt gì, nhưng bà toả ra một loại cảm giác ấm áp rất thật. Mẹ Tiêu cũng không phải không quen biểu đạt, mà là bà không có thói quen biểu hiện ra vẻ ôn hoà đó.

Trong bát Tiểu Khắc nhiều thêm một cái sủi cảo, cậu ngẩng đầu nhìn mẹ Tiêu ngồi đối diện. Mẹ Tiêu dường như bị Tiểu Khắc nhìn có chút lúng túng, nói: “Con quá gây, sẽ bị Vũ Khải bắt nạt.”

“Đúng vậy, em ăn nhiều một chút, mập lên chút, như vậy anh càng thích bắt nạt hơn.” Tiêu Vũ Khải trên bàn cơm lạnh nhạt nói một ít câu X ám chỉ cực mạnh, cười nhạt.

Tiểu Khắc ngồi đối diện suýt nghẹn, xoay người sang bên ôm ngực ho khan.

“Boss đánh được rồi, hay là chưa?” Tiêu Vũ Khải ngồi bên phó lái, hỏi Tiêu Vũ Khải đang lái xe.

Tiêu Vũ Khải mò trong túi ra một cái hộp nhỏ đưa Tiểu Khắc: “Đánh Boss rơi ra một cặp nhẫn, thuốc tính như nhau, anh một em một.”

Tiểu Khắc mở hộp ra đeo nhẫn vào ngón áp út của mình, nói: “Nhẫn tăng sức chịu đựng, đạo tặc có thể không cần.”

“Ai nói chiếc nhẫn này để tăng sức chịu đựng, thuốc tính của chiếc nhẫn này là tăng cảm giác an toàn và cảm giác hạnh phúc.” Tiêu Vũ Khải đỗ xe bên lề đường, buông tay lái quay sang bên Tiểu Khắc, nói nghiêm túc: “Chúng ta về nhà đi, không phải nhà em hay nhà anh mà là nhà của chúng ta.”

Tiểu Khắc cau mày không nói lời nào, cũng không tỏ thái độ, làm trong lòng Tiêu Vũ Khải đầy hoang mang. Nếu như lần này Tiểu Khắc vẫn không đồng ý, anh cũng không nghĩ ra cách nào nữa. Nhưng nhìn nét mặt Tiểu Khắc bây giờ cũng không giống giả vờ, chẳng lẽ mình còn có chỗ nào chưa nghĩ đến, em ấy còn có gì mà chưa mở lòng?

“Tiểu Khắc?” Tiêu Vũ Khải dè dặt gọi, rất sợ câu nói đầu tiên của Tiểu Khắc là từ chối anh.

“Anh nói...” Tiểu Khắc kéo dài âm điệu, Tiêu Vũ Khải ngừng, hồi lâu mới nghe thấy Tiểu Khắc nói tiếp: “Tuần sau em chuyển đến, hay là tuần sau nữa, ừ, thật là khó chọn.”

Tiêu Vũ Khải thở phào một hơi, vỗ một cái lên tay lái hét: “Tuần này tuần sau cái gì, tối nay luôn đi, đồ đạc nói sau!”

Hai người vừa về đến nhà, đèn còn chưa kịp bật đã đứng ở huyền quan ôm hôn, cởi quần áo đối phương.

Hơi thở Tiểu Khắc phả lên cổ Tiêu Vũ Khải, quẩn rữ Tiêu Vũ Khải gần như đẩy ngã Tiểu Khắc lên sàn nhà ở huyền quan. Tiêu Vũ Khải hơi đẩy Tiểu Khắc ra, thanh âm trầm thấp: “Chúng ta vào phòng tắm.”

Tiểu Khắc đi vào phòng tắm nhưng phát hiện Tiêu Vũ Khải không theo vào, cậu mở vòi sen tắm trước. Phòng tắm vang lên tiếng mở cửa, Tiêu Vũ Khải xoay một tiếng kéo cửa, ở trong hơi nước cho Tiểu Khắc một cái hôn thật sâu. Không biết là bởi vì nhiệt độ trong phòng tắm quá cao hay do kinh nghiệm của Tiểu Khắc chưa đủ, bị nụ hôn của Tiêu Vũ Khải làm nhũn cả chân. Đến khi lấy lại tinh thần, mới phát hiện trên tay có thêm một thứ ———— còng tay.

“Tiêu Vũ Khải, mẹ nhà anh, muốn làm gì đấy!”

Không ngờ mình lại tốc độ như thế, nhất định phải cho 1 like tự thưởng nhận ngày sinh nhật >v

43. Chương 43: Luôn Có Những Người Ra Đi

Một cánh tay Tiêu Vũ Khải nắm eo Tiểu Khắc hơi nâng lên, một tay khác cầm xích của còng tay treo lên giá mắc vòi sen. Tiểu Khắc đá vào bụng Tiêu Vũ Khải một cái, có lẽ do sàn phòng tắm trơn trượt, hoặc do Tiêu Vũ Khải đang ngăn người, nên ngã xuống nền.

“Fuck” Tiểu Khắc nhỏ giọng nói một câu thô tục, bắt đầu giải cứu hai tay bị treo lên của mình. Nhưng bởi vì cái giá quá cao, Tiểu Khắc bây giờ đã kiêng chân hết cỡ, có thể do dây xích quá mềm, thử mấy lần cũng không tháo được.

Tiêu Vũ Khải bên cạnh đã đứng lên, Tiểu Khắc càng cuống cuống khiến xây dích càng chặt, thanh âm leng keng kêu vang. Thấy Tiêu Vũ Khải đi tới, Tiểu Khắc lại gỡ chiều gờ chân. Lần này Tiêu Vũ Khải đã phòng bị, làm sao có thể bị đá lần nữa, anh bắt được chân Tiêu Khắc đá lên ngực mình, đè lên Tiểu Khắc.

“Ngoan, anh đã sớm muốn làm như vậy, lúc ấy, khi em sửa đèn cho anh, anh đã cảm thấy em như vậy cực kỳ quyến rũ.” Tiêu Vũ Khải đề lại Tiểu Khắc đang dãy dụa không ngừng, vừa sờ eo Tiêu Khắc vừa hôn niết môi dưới của cậu: “Một lần, anh đảm bảo chỉ một lần.”

“Cút, ai muốn cùng anh làm cái chuyện BT này.” Tiêu Khắc hét.

“Tin anh đi, em yêu, chẳng qua bây giờ em đang căng thẳng thôi.” Tiêu Vũ Khải vừa nói vừa kéo một cái khăn lông xuống che đi ánh mắt Tiêu Khắc: “Để thả lỏng.”

“Để em gái anh.” Tiêu Khắc mượn lực Tiêu Vũ Khải nhảy ra, định lấy còng tay xuống, nhưng chất lượng còng tay này cũng tốt quá đi, lần qua lần lại lâu như vậy cũng không có chút dấu hiệu lỏng ra.

Tiêu Vũ Khải nhìn ra ý đồ của Tiêu Khắc, nhắc nốt cái chân còn lại của Tiêu Khắc lên, làm Tiêu Khắc hoàn toàn treo trên giá.

Tiểu Khắc cảm thấy cổ tay đau nhức, hai chân khoắc lên khuỷu tay Tiêu Vũ Khải, cả người không thể khống chế, bị treo lên như vậy eo cũng đau như muốn gãy, bây giờ cậu chỉ hận không thể bẻ gãy cổ Tiêu Vũ Khải ngay lập tức. Trước mắt đen kịt, Tiểu Khắc chỉ nghe thấy tiếng chai lọ rơi xuống nền, ngay sau đó cảm giác được ngón tay trơn trượt men theo cánh tay cậu đến sống lưng, theo xương sống trượt vào bên trong bắp đùi.

Tiểu Khắc cắn răng không phối hợp với Tiêu Vũ Khải. Bây giờ là tình thế độ sức mạnh, cho dù cậu nói gì Tiêu Vũ Khải cũng sẽ không cho cậu xuống, hơn nữa vì buổi chiều vừa vận động mạnh xong, bây giờ cậu cảm thấy mình chẳng còn chút sức nào, khó mà chống lại Tiêu Vũ Khải. Tiêu Vũ Khải cũng vận động như vậy mà giờ vẫn còn thừa thể lực như quái vật. Cậu có thể cảm giác được Tiêu Vũ Khải rất kích động, mà cậu bị che đi đôi mắt, dưới ngón tay của Tiêu Vũ Khải cũng không khống chế được hưng phấn.

Tiêu Vũ Khải qua loa khước trương sau đó tiến vào. Tiểu Khắc khẽ hừ một tiếng, dùng sức đánh đầu về phía đầu Tiêu Vũ Khải, lúc sau, cậu nghe thấy Tiêu Vũ Khải nói: “Cục cưng, anh chảy máu mũi.” Nói xong cũng động thật mạnh, để cho Tiêu Khắc không còn cơ hội tập kích anh lần nữa.

Thanh âm thổ dốc trầm khàn, tiếng xích sắt va chạm với ống nước, tiếng nước chảy ra từ vòi hoa sen hoà vào với nhau, khiến cho Tiêu Khắc trước mặt một màu đen cảm thấy như cậu đang ở trong mộng. Cho đến khi cậu ngồi ở trong bồn tắm đầy nước ấm, mới thoảng hồi phục. Tiểu Khắc cảm giác còng trên cổ tay đã lấy xuống, liền đưa tay kéo khăn lông che trước mắt ra. Nhưng bị treo lâu như vậy tay đã mất hết sức từ lâu, hai cánh tay tê dại không nâng lên nổi.

Tiêu Vũ Khải hai tay xoa bóp cho cánh tay Tiểu Khắc, nói: “Ngủ đi, trong phòng tắm đèn sáng quá, bây giờ bỏ ra em sẽ không thoải mái, chuyện còn lại để anh.”

Có lẽ bởi vì trong bồn tắm thật sự rất thoải mái, Tiểu Khắc cứ như vậy mơ màng thiếp đi.

Buổi sáng hôm sau, khi cậu tỉnh lại mặt trời đã cao quá ba sào, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Tiểu Khắc là tháo hết tất cả khớp xương của Tiêu Vũ Khải ra. Bởi vì tư thế ngày hôm qua quá mức tưởng tượng nên hông Tiểu Khắc đau tới mức không thể ngồi dậy. Tiêu Vũ Khải bưng một bát gà hầm từ sớm mang vào: “Em yêu, anh tới nhận tội.”

“Cút.”

“Anh xin nghỉ cho em rồi.” Giọng nói Tiêu Vũ Khải nịnh nọt.

Tiểu Khắc bây giờ không có tâm trạng và thể lực để so đo với anh, cứ như vậy vừa nằm vừa ăn. Tiêu Vũ Khải cũng không nói nhiều, yên lặng ngồi bên cạnh đưa cho Tiểu Khắc một cốc sữa bò.

“Những thứ kia anh mua trên taobao?” Tiểu Khắc đột nhiên hỏi.

Tiêu Vũ Khải nghe được câu hỏi lập tức tỉnh táo, giơ ba ngón tay lên nói: “Anh thề, những thứ kia tuyệt đối không phải anh mua đâu, là Đỗ Tranh gửi tới hãm hại anh, chẳng qua anh cảm thấy vứt đi có chút đáng tiếc, nên dùng một chút trước khi ném đi.”

“Chờ một chút, đưa em đi số 17 Trung Môn Khẩu.”

“Được.” Tiêu Vũ Khải vui vẻ đáp ứng, cũng không hỏi làm gì. Tiểu Khắc cảm thấy, nếu cậu vừa nói là để Tiêu Vũ Khải đi theo giúp cậu giết người Tiêu Vũ Khải cũng sẽ vui sướng đáp ứng.

Sau khi ăn xong đồ ăn sáng, Tiểu Khắc bắt đầu chậm rãi mặc quần áo. Sau khi rửa mặt xong, Tiêu Vũ Khải đã chuẩn bị xong xuôi chờ cậu ở cửa.

“Chút nữa anh phải đến công ty?”

“Hôm nay anh xin nghỉ, cùng em về nhà chuyển đồ.”

“Em thuê nhà bên kia một năm.”

“Nhà cũng không trả, sau này cửa hàng taobao của em sẽ dần mở rộng, phải có một nơi để chứa hàng.” Tiêu Vũ Khải nói.

Tiểu Khắc suy nghĩ một chút, mặc dù cậu không chắc cửa hàng sẽ phát triển lớn, nhưng cậu có thể khẳng định cái baf chủ nhà keo kiệt đến vắt cổ chày ra nước tuyết đối sẽ không cho cậu lấy lại tiền, mất thời gian tranh luận với bà không bằng để nhà bên đó làm kho hàng.

Số 17 cũng không xa, Tiêu Khắc và Tiêu Vũ Khải còn chưa thảo luận xong xe đã đỗ ở cửa.

“Anh chờ trong xe, em nhanh thôi.” Tiểu Khắc xuống xe, nhìn bọn nhỏ đang học thể dục trong trường học, bỗng nhiên rất hâm mộ bọn nhóc.

Trong cửa hàng đã sửa chữa xong, công nhân đã đi ra ngoài, chỉ còn lại Trần Đông Tuyết đang đứng trước một thùng đồ lớn, Tiểu Khắc nhìn qua một chút, đều là cốc cà phê.

Trần Đông Tuyết ngẩng đầu nhìn thấy Tiểu Khắc, mặt đầy bất ngờ, tiếp theo cười rạng rỡ: “Lần trước anh đi, sau đó tôi liền hối hận vì đã không hỏi tên anh, kết quả anh cũng không online trên taobao, tôi còn tưởng anh tránh tôi.”

Tiểu Khắc ngồi xổm xuống giúp cô lấy cốc ra: “Bà chủ, tôi thấy chúng ta cần bàn bạc một chút, mỗi tháng tiền lương được bao nhiêu?”

Trần Đông Tuyết suy nghĩ một chút: “Dù cuối tháng như thế nào, tôi đảm bảo cũng không thấp hơn 1500 đồng, còn những việc khác trong cửa hàng, chỉ cần mỗi tối anh đến lúc 6 giờ, làm xong bánh ngọt cho hôm sau, ban ngày có thể không cần đến.” Đoạn văn này cô nói cực kỳ lưu loát, cứ như đã tính toán trong lòng vậy.

Tiểu Khắc không quan tâm tiền lương lắm, nhưng kiểu làm việc này lại chính là kiểu cậu cần, sáng khoái gật đầu.

“Ngày mai, tôi giúp cô sửa sang lại cửa hàng.” Tiểu Khắc nhìn một đồng hồ bừa bộn trong cửa hàng, nói với Trần Đông Tuyết.

“Miễn phí sao?”

“Cái này là tặng kèm.”

Lúc Tiểu Khắc ngồi vào xe, Tiêu Vũ Khải đang nằm trên ghế nhắm mắt ngủ, nghe thấy tiếng mở cửa xe, mở hai mắt ra.

“Nhanh vậy sao, chuyện làm xong rồi chứ?”

“Ừ.” Tiểu Khắc đóng cửa xe, hỏi: “Em muốn từ chức, có phải báo trước một tháng không, cho Bộ phận quản lý?”

“Trên lý thuyết thì là vậy.”

Quả nhiên mấy loại tình huống trong ti vi, trực tiếp ném cho lãnh đạo tin nghỉ việc rồi nghênh ngang rời đi đúng là lừa người.

“Có cách nào nhanh hơn không?”

“Có, bị đuổi.”

“ ... ”

Hoạt động buổi chiều chính là dọn nhà. Vốn đồ của Tiểu Khắc cũng không nhiều, những đồ vật khác nhà Tiêu Vũ Khải đều có, lần này chỉ lấy theo đồ dùng cá nhân, mấy vi tính gì đó cũng để lại hết.

Về đến nhà, Tiểu Khắc vào bếp nấu cơm, Tiêu Vũ Khải giúp cậu thu dọn đồ đạc.

“Buổi tối ăn gì?” Tiêu Vũ Khải dọn dẹp xong đứng ở cửa phòng bếp hỏi, ngửi mùi trong phòng bếp, bỗng nhiên cảm thấy bất thường.

“Khoai tây hầm thịt bò, cà chua hầm nạm bò, bò sốt tiêu đen.” Tiểu Khắc đưa đĩa thịt cà chua hầm nạm bò đang toả mùi thơm bốn phía cho Tiêu Vũ Khải.

“Chúng ta ăn cơm đi.” Tiêu Vũ Khải đỡ trán nói.

“Tất nhiên là cơm thịt bò.”

Nhìn một bàn thịt bò, Tiêu Vũ Khải một chút cũng không muốn ăn, ngồi yên ở đối diện nhìn Tiểu Khắc ăn cơm.

“Sao anh không ăn?” Tiểu Khắc gấp một miếng thịt bò đặt trong bát Tiêu Vũ Khải.

Tiêu Vũ Khải lấy đũa chọt thịt bò: “Anh không đói.”

Tiểu Khắc đứng lên, ngoắc ngoắc ngón tay với Tiêu Vũ Khải, Tiêu Vũ Khải nhìn một cái, tích cực chạy tới, hỏi: “Chuyện gì?”

Tiểu Khắc hơi ngửa đầu, hai tay nắm cổ Tiêu Vũ Khải kéo về phía mình, Tiêu Vũ Khải giống như là biết gì đó, lộ ra nụ cười, nhưng ngay sau đó, nụ cười này liền cứng ở trên mặt, bởi vì Tiểu Khắc dùng đầu gối đá mạnh vào dạ dày anh, Tiêu Vũ Khải hừ nhẹ một tiếng, sau đó quỳ sụp xuống đất.

“Chân khí.” Nói xong Tiểu Khắc ngồi xuống ghế tiếp tục ăn cơm.

Tiểu Khắc lần này ra tay rất nặng, nửa ngày Tiêu Vũ Khải mới bò dậy từ trên mặt đất, có điều nghĩ lại tối qua một chút, lại suy nghĩ chuyện vừa rồi, Tiêu Vũ Khải cắn răng một cái, đáng giá.

Buổi tối Tiểu Khắc chiếm lấy máy tính bàn của Tiêu Vũ Khải treo YY sau đó đăng nhập, Tiêu Vũ Khải lấy máy tính xách tay ra dùng.

Thông báo Công hội: Toái Tâm online.

Thông báo Công hội: Công Tử Tiêu online.

công hội Bò Nhỏ Leo Cây: Hôm nay ra cửa quên cạo râu, kết quả bị một học sinh trung học gọi dì.

công hội Em Mới Mười Lăm: Cạo râu... Bò Cái Nhỏ, khẩu vị của bà thật nặng.

mật Năm Gạo Nếp: Anh, gần đây em sắp bị ba mẹ làm phiền đến chết rồi, bọn họ lại bắt em giới thiệu bạn trai cho anh.

mật Toái Tâm: Cậu cứ nói với bọn họ tôi đã có người yêu rồi.

mật Năm Gạo Nếp: ...Em mà nói vậy, bọn họ nhất định sẽ bắt anh mang người đó về gặp.

mật Toái Tâm: Mang về, để làm gì? Dù sao tôi đã quyết định ở cùng một chỗ với anh ấy, cho dù bọn họ không đồng ý, cũng không có cơ hội.

mật Công Tử Tiêu: (/) Em yêu, thấy em và em vợ nói chuyện về anh như vậy, anh rất rất vui.

Tiểu Khắc quay đầu trừng Tiêu Vũ Khải đang nhìn lén bên cạnh một cái, tiếp tục nói chuyện với Tiểu Viễn.

mật Toái Tâm: Nếu bọn họ thật sự muốn biết, cậu cứ nói cho họ đi.

mật Năm Gạo Nếp: Anh không mang theo anh ta về thăm nhà một chút?

mật Toái Tâm: Không được, tôi không nghĩ nhận thức hai bên gia đình khác biệt.

mật Năm Gạo Nếp: Anh.

mật Năm Gạo Nếp: Các anh đã gặp người lớn rồi?

mật Năm Gạo Nếp: Tiến độ khai hoang của hai người cũng quá nhanh đó, trước hai thiên tài khai hoang phó bản, hiện tại cũng đã đạt được no.1.

(no.1 ở đây ý chỉ người đứng đầu bảng giết người nhiều nhất trong game ý, tớ viết vậy cho nó ngắn gọn >v

44. Chương 44: First Blood Trong Sự Nghiệp

Lần này offline thật ra cũng giống như nói lên rằng đạo tặc Bầy Ố Đêm vĩnh viễn rời đi, công hội sẽ không còn một người tên Bầy Ố Đêm màu vàng hiện ra, trong phó bản sẽ không có một người là đạo tặc tên Bầy Ố Đêm mang buff Băng Mộ xông vào đám người, nói cách khác, gặp lại sau của Bầy Ố Đêm chính là vĩnh biệt.

Bởi vì Bầy Ố Đêm AFK mà toàn bộ kênh công hội cũng rơi vào một mảnh yên lặng. Thật ra rời đi như vậy cũng không phải hiếm, chẳng qua những người rời đi kia sẽ có một ngày đột nhiên không online, những mong đợi và nhớ nhung qua từng đêm cho đến khi bạn chắc rằng người kia sẽ không online nữa, thì bạn đã chuẩn bị tinh thần tiếp nhận sự thật ấy. Giống như Bầy Ố Đêm ngày hôm qua vẫn cùng bạn hẹn đi săn đấu, hôm nay đột nhiên nói cho bạn hẳn muốn AFK, là lần đầu tiên Nam Đường gặp phải từ khi thành lập tới giờ.

Thông báo công hội: Rượu Lê Hoa gia nhập công hội.

công hội Băng Gương: Hàng này là đồ đệ gốc nhà tôi, mong mọi người giúp đỡ. Thú Thú và Cục Cục chỉ giúp cậu ta chút.

công hội Cục Cục Em Lên Trước: Bạn Hoa Hoa vất vả rồi, bị Băng Gương BT dây dưa thật là bất hạnh, nhưng không sao, Nam Đường là ngôi nhà ấm áp, chúng tôi sẽ bảo vệ cậu không bị Băng Gương bắt nạt.

công hội Dữ Thú Đồng Hành: Mặc dù không rõ tại sao một acc đạo tặc mãi cấp lại thu một thợ săn mãi cấp làm đồ đệ, nhưng rất chào đón cậu.

công hội Băng Gương: Đồ đệ gốc, sao không chào hỏi. Nhanh chào đi, chúng ta đi săn đấu, tôi dạy cho cậu kỹ năng PK.

công hội Rượu Lê Hoa: Chào mọi người.

công hội Công Tử Tiêu: Tốt lắm tốt lắm, tất cả mọi người giải tán đi, công hội là nơi người tới người đi mới náo nhiệt, bạn nhỏ mới tới là đồ đệ của Băng Gương, mọi người chăm sóc nhiều hơn, mấy ngày nay tôi phải luyện acc nhỏ, việc trong công hội sẽ giao cho Thú Thú quản lý.

công hội Công Tử Tiêu: Đúng rồi, còn có

công hội Bò Nhỏ Leo Cây: Anh đại, sao di ngôn của anh nhiều quá vậy.

công hội Công Tử Tiêu: (#) Đệt, cô mới di ngôn trăm tối, anh đây là uỷ thác.

công hội Bò Nhỏ Leo Cây: Ủy thác chẳng phải sắp chết sao, be be?

công hội Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: Sao anh lại nghĩ tới luyện acc nhỏ?

công hội Công Tử Tiêu: Tôi với em yêu nhà tôi luyện acc nhỏ hưởng tuần trăng mật, cậu có ý kiến?

công hội Gió Thổi Đứng Quần Lạnh: ...

công hội Xác Không Mang Quần: Hai người cũng thành vợ chồng già rồi, còn giả bộ vợ chồng mới cưới.

công hội Công Tử Tiêu: (0) Tôi nói đến đâu rồi, bị mấy người cắt ngang, thôi, không nói, hội viên yêu quý, nhất định chờ nên hi vọng vào bọn tôi nha công hội Nước Đá Đoá Mạ: Mới vừa rồi vẫn còn bầu không khí thể lương đó.

Thông báo công hội: Công Tử Tiêu offline.

Thông báo công hội: Toái Tâm offline.

Acc nhỏ của Công Tử Tiêu là một đứa trẻ thầy tế cả người quần áo màu hồng, acc nhỏ của Toái Tâm là một chị gái đạo sĩ cả người quần áo màu đen. Hai người tạo thành đội làm nhiệm vụ ở Tân Thủ Thôn, vừa lúc thấy hội trưởng chi nhánh trung học của Nam Đường, à không, là hội trưởng Quần Không Có Ống “thu nhận học sinh” ở Tân Thủ Thôn.

Hai người Tiểu Khắc cũng không lộ thân phận, theo những acc nhỏ khác cùng nhau gia nhập trung học Nam Đường. Kênh công hội vô cùng sôi nổi, đều là tổ đội thăng cấp, chém gió, hỏi địa điểm nhiệm vụ.

công hội Bộ Trà: Nhiệm vụ của mình bị hỏng, làm sao để nhận lại?

công hội Kaka: Cùng đánh phó bản đi.

“Anh cũng chưa từng luyện acc, một lần duy nhất, luyện ba mươi mấy cấp, rồi bị anh xóa acc.”

“Không sao, lần này hai người chúng ta đều coi mình là tay mới, bắt đầu lại từ đầu.

Thật ra thì nói hau người bọn họ là tay mới cũng không sai, bởi vì acc của Tiểu Khắc là Lý Hạo ném cho cậu, mà acc Công Tử Tiêu đã luyện rất lâu rồi, mà nhiệm vụ Tân Thủ đã beta lại không ít lần. Hai tay chơi lão làng của Nhà Mạo Hiểm lại mãi không tìm được địa điểm nhiệm vụ, không thể không hỏi trong công hội, may là mọi người trong công hội cũng không tệ, giải đáp vấn đề của bọn họ vô cùng chi tiết.

Khi Tiểu Khắc offline hai acc nhỏ đã cấp mười bảy, dù sao hai người cũng không vội, cũng không để ý tốc độ nhanh chậm. Tiểu Khắc bây giờ đã mệt không chịu nổi, đi tắm rồi lên giường ngủ luôn. Lúc Tiêu Vũ Khải tắm xong đi ra, rón rén nằm bên cạnh Tiểu Khắc, nhẹ nhàng kéo cậu vào trong ngực.

“Hôn chúc ngủ ngon.” Tiêu Vũ Khải hôn trán Tiểu Khắc, Tiểu Khắc động dậy, nhưng cũng không tỉnh, chỉ giờ tay lên gãi đầu một cái.

Sáng hôm sau Tiểu Khắc và Tiêu Vũ Khải gần như tỉnh cùng lúc.

“Chào buổi sáng.”

Hai người vô cùng ăn ý cùng nhau rửa mặt thay quần áo, Tiêu Vũ Khải dọn dẹp phòng ngủ, Tiểu Khắc tới phòng bếp chuẩn bị đồ ăn sáng. Lúc Tiểu Khắc chuẩn bị xong đồ ăn, Tiêu Vũ Khải đã sớm chờ trước bàn ăn.

“Hôm nay em không tới công ty?” Tiêu Vũ Khải rất hiểu Tiểu Khắc.

Tiểu Khắc gạt đầu một cái, đẩy thức ăn về phía Tiêu Vũ Khải. Nếu như phải tới công ty làm tăng tăng lớp lớp thủ tục thì không biết khi nào mới xong, dù sao cậu cũng không có ý định lĩnh lương tháng này, chỉ bằng dứt khoát chờ công ty sa thải còn nhanh hơn. Còn cậu không bằng đi giúp bà chủ thu dọn đồ đạc để sớm khai trương, cũng không thể nói Trần Đông Tuyết là một cô gái thiếu kinh nghiệm, có thể coi như là giúp cô một chút.

“Anh đưa em đi.” Tiêu Vũ Khải nhìn lúc lâu, cầm một bánh bao nhân đậu nhỏ trong đĩa.

Tiểu Khắc thấy động tác của Tiêu Vũ Khải: “Anh không thích bánh bao kim sa?”

Tiêu Vũ Khải vô cùng cảnh giác nhớ lại tiệc thịt bò tối hôm qua, dùng ngón tay gãi sống mũi giải thích: “Chỉ là kim sa với đậu đỏ thì anh thích đậu đỏ hơn thôi, tuyệt đối không phải kỳ thị kim sa đâu.”

Tiểu Khắc cười hai tiếng, tự cầm bánh bao kim sa bắt đầu ăn.

“Anh đi làm đi, em tự đi được.” Tiểu Khắc đưa cà vạt cho Tiêu Vũ Khải.

Tiêu Vũ Khải giúp Tiểu Khắc bẻ cổ áo, phủi tóc rụng trên vai cậu: “Đi đường cẩn thận.”

Khi Tiểu Khắc tới nơi đã là tám giờ, cửa sắt của quán vẫn đang khoá chặt. Tiểu Khắc lấy điện thoại ra gọi cho Trần Đông Tuyết dậy mở cửa. Mười phút sau Trần Đông Tuyết tóc tai bù xù lao ra mở cửa cho Tiểu Khắc.

“Anh Tiểu, đại gia Tiểu, tối hôm qua tôi bận đến ba giờ sáng mới ngủ.” Trần Đông Tuyết mang quầng mắt thâm u oán nhìn Tiểu Khắc.

Tiểu Khắc nhún vai nói với cô: “Tôi tới giúp cô thu dọn, cô có thể tiếp tục ngủ.”

“Được rồi, dù sao tôi cũng tỉnh rồi.” Trần Đông Tuyết đã dọn dẹp lại đồ đạc bên trong quầy bar rồi, Tiểu Khắc giúp cô lau dọn bàn ghế, lắp rèm cửa sổ, trải khăn trải bàn, toàn bộ quán cà phê đã có thể mở cửa.

“Ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.” Trần Đông Tuyết đưa cho Tiểu Khắc một ly cà phê, Tiểu Khắc ngồi đối diện cô trên một cái ghế cạnh cửa sổ.

“Lần sau lấy nước lạnh cho tôi là được rồi, cho tôi uống cái này, lãng phí.” Tiểu Khắc khuấy cà phê, uống một hớp.

“Thật ra thì chủ yếu muốn thảo luận với anh một chút về bánh ngọt. Bánh kem không dễ bảo quản, cho nên không thể mỗi ngày đều làm, tôi nghĩ, mỗi ngày làm một loại bánh kem cầu kỳ, chất lượng, coi như ngày đó chỉ phục vụ loại đó. Những thứ khác như pudding, bánh quy thì dễ bảo quản hơn, mỗi ngày đều có, số lượng thì căn cứ vào lượng bán hôm trước để làm.” Trần Đông Tuyết chọn xong đồ ngọt đưa cho Tiểu Khắc nói: “Anh nhìn qua một chút, thật ra thì tôi cũng không hiểu mấy thứ này lắm, chỉ là xem xét rồi chọn ra thôi.”

“Cái thứ năm, đây là bánh phô mai mềm, thật ra thì tôi thấy, bánh phô mai càng bán chạy hơn.”

(mình không biết 2 loại mềm với không mềm nó khác nhau ở chỗ nào TAT)

“Bánh phô mai bán tương đối chạy, hơn nữa có thể giảm bớt nguyên liệu...”

“Chúng ta có thể, làm một ít, bánh mì mặn.”

“Cái này sao tôi lại không nghĩ tới chứ, mau viết ra đi, bánh mặn anh có đề nghị gì không?”

“Vị mặn thì, bánh phô mai giảm bông, cũng không tệ.”

“Phô mai giảm bông? Ặc, nghe... cũng được.”

“Còn có...”

“À đúng rồi...”

Hai người thảo luận đến cuối, Tiểu Khắc dứt khoát vén tay áo lên làm bánh, cho tới khi mặt trời lặn về phía tây, quán cà phê cũng chưa thu dọn xong, quầy bar vốn đã dọn dẹp cũng bừa bộn lên. Tiểu Khắc và Trần Đông Tuyết không thể không dọn lại lần nữa.

“Khụ, mặc dù tôi rất muốn anh ở lại cùng tôi quét dọn, nhưng tôi thấy anh đẹp trai kia chờ anh ở cửa rất lâu rồi.” Nói xong chỉ chỉ ra cửa.

Ngoài cửa, Tiêu Vũ Khải thấy Tiểu Khắc đang nhìn mình, định lên tiếng, kết quả bị coi như không thấy. Tiểu Khắc nhanh tay nhanh chân giúp Trần Đông Tuyết dọn dẹp, lấy đồ của mình rồi vội vã rời đi.

Dưới sự giúp đỡ của Tiêu Vũ Khải, Tiểu Khắc xếp xe đạp bỏ vào sau cốp xe.

“Đi ăn lẩu cháo được không?”

“Anh mời, em phải cuối tháng sau mới có lương.” Tiểu Khắc vừa nói vừa xoa xoa bả vai đau nhức nói.

“Không thành vấn đề.”

Sau bữa cơm chiều hai người cũng không về thẳng nhà, mà dừng xe ở bờ sông. Tiêu Vũ Khải mua cà phê nóng ở cửa hàng tiện lợi gần đó. Cuối tháng mười thời tiết đã rất lạnh, hít sâu một hơi từ khoang mũi đến ***g ngực đều là không khí lạnh, cảm giác vô cùng thoải mái. Tiểu Khắc hôm nay đã uống cà phê cả ngày, Tiêu Vũ Khải đưa cà phê cho cậu cũng không có uống, chỉ cầm tay cho ấm.

Hai người đứng trên bờ sông rất lâu cũng không nói gì, Tiểu Khắc cảm thấy gió cũng thổi luôn cả những thứ ngổn ngang trong đầu mình, đứng lên nói với Tiêu Vũ Khải: “Đi thôi, chúng ta về nhà, hôm nay nhất định phải luyện acc nhỏ, đến cấp 30.”

“Thôi đi, vừa mới tới 11 giờ em còn không đợi nổi mà đi ngủ, còn luyện đến cấp 30.”

“Hôm nay, phải luyện tới cấp 30, nếu không em sẽ không ngủ.”

“Cùng em.”

Ba ngày sau “Thì Thầm” chính thức khai trương. Dĩ nhiên mấy thứ như cửa quán toàn bộ hoa đỏ thắm, thêm vài băng pháo này nọ là không có, chỉ vô cùng đơn giản là buổi sáng hôm đó trên cửa kính để băng “Mở cửa”, băng đen trên cửa viết: “Bánh ngọt ngày thứ bảy của quán: Tiramisu.”

Bởi vì cửa hàng làm ăn không tồi, Trần Đông Tuyết lại thuê thêm một người phục vụ ban ngày, như vậy Tiểu Khắc cũng không cần cả ngày đến giúp, bắt đầu chuyên tâm cho cửa hàng nhỏ của cậu. Bởi vì trước kia công việc hậu cần của Tiểu Khắc có qua lại với mấy công ty phân phối, cho nên Tiểu Khắc rất nhanh đã xong khâu phân phối, lại thêm lễ hội mua sắm 11/11, cửa hàng rất nhanh đã mở rộng toàn tỉnh.

Mấy ngày lễ đó, Tiểu Khắc ban ngày bán hàng, chiều đến quán cà phê làm, buổi tối đóng gói, ba ngày liền không về nhà, Tiêu Vũ Khải liền chịu không nổi, chạy đến chỗ làm việc, ở lại giúp đóng gói không chịu đi. Đến khi hàng hoá 11/11 đã gửi xong hết, Tiêu Vũ Khải mua một đồng hồ lớn về nhà chuẩn bị cùng em yêu nhà mình chúc mừng một phen, vẫn thấy Tiểu Khắc còn ngồi trước máy tính.

“11/11 cũng qua rồi, em còn ngồi đây làm cái gì vậy.” Tiêu Vũ Khải nhô đầu ra thấy Tiểu Khắc đang đổi ảnh bìa của cửa hàng taobao.

“Hôm nay mới là 11/11, ngày cuối cùng của lễ hội.”

Bánh bao nhân đậu đỏ:

banh-bao-nhan-dau-do-r

Bánh bao kim sa:

banh-sp1-d6b50

Bánh pudding:

trang-mieng-ngon-tuyet-voi-banh-pudding-chocolate4

Bánh phô mai mềm (chắc là bánh bông lan...):

hqdefault

Bánh phô mai:

maxresdefault

Bánh phô mai giảm bông (Ham Cheese Cake):

savory-cake-ham-cheese-28442898

45. Chương 45: Giải Đấu Xếp Bảng

Tiểu Khắc online lại đã là giữa tháng mười hai. Người trong công hội đã gần một tháng không nhìn thấy Toái Tâm, Toái Tâm vừa online đã được nhiệt liệt chào đón. Tiểu Khắc theo thói quen mở ra danh sách công hội, thấy 80% người trong công hội đang tụ tập ở sân đấu.

công hội Toái Tâm: Mọi người ở sân đấu làm gì vậy?

công hội Gió Thôi Đứng Quần Lạnh: Giải đấu Chiến Thần sắp bắt đầu ~()/~ bọn em đều ở đây cực khổ luyện tập.

công hội Cục Cưng Em Lên Trước: Người công hội ta hầu hết đều ghi tên.

công hội Xác Không Mang Quần: Bây giờ nhiệm vụ chính của công hội là PVP.

công hội Toái Tâm: Chiến đấu như thế nào?

công hội Nước Đá Đoá Mả: Mỗi một trang bị cũng tiến hành so xếp hạng, trước mắt so xếp hạng vẫn chưa kết thúc, hiện tại anh đại xếp hạng nhất, Cẩm Vệ Quân – Đông Hoàng xếp thứ hai, Long Ngâm – Miêu Ô Quân xếp thứ ba.

A? Tiểu Khắc nhìn Tiêu Vũ Khải bên cạnh nói: “Anh tham gia cuộc thi Chiến Thần hả, sao em không biết?”

“Sao em lại không biết?” Tiêu Vũ Khải vẻ mặt u oán nhìn Tiểu Khắc: “Một tháng trước anh đã nói với em anh ghi tên cuộc thi Chiến Thần, bây giờ em lại hỏi anh.”

“Ồ, à.” Tiểu Khắc loáng thoáng nhớ lại hình như đúng là có một hôm Tiêu Vũ Khải thì thầm với cậu, nhưng lúc đó cậu đang xử lý bánh ngọt hoa văn nghìn chim, không nghe rõ anh đang nói gì.

công hội Bò Nhỏ Leo Cây: Bởi vì bây giờ xếp hạng còn chưa kết thúc, nếu như kết thúc, hạng nhất nhất định là Băng Gương, hẳn chính là chiến thần năm ngoái.

(OMG, trước giờ mình cứ nghĩ Băng Gương là con gái, hay do tác giả đổi nàng sang hẳn vậy, huhu, cái này mình check sau nhé).

công hội Em Mới Mười Lăm: Nhắc mới nhớ gần đây cũng không thấy Băng Gương lên tiếng trên công hội.

công hội Bò Nhỏ Leo Cây: Anh ấy gần đây đang bế quan điều (khụ) giáo đồ đệ nhỏ Hoa Hoa, thề phải đem cậu ta giành được hạng 3 toàn server.

công hội Ôm Em Lên Trước: ...

công hội Nước Đá Đoá Mả: Ặc, không hổ là chiến thần, tư tưởng không giống với chúng ta.

Đến tám giờ bốn mươi, Tiểu Khắc thấy rất nhiều người tụ tập lại bên sân đấu chờ giải đấu xếp hạng bắt đầu. Bởi vì chỉ là vòng sơ tuyển nên tranh giải cũng không có trực tiếp toàn sever, nhưng nghe nói bốn server lớn mỗi khi chọn ra ba người, sau đó Nhà Mạo Hiểm sẽ đưa mười hai vị tuyển thủ được chọn ra cùng nhau tiến hành trận chung kết.

Đối thủ của Công Tử Tiêu là bạn cũ Trà Chanh, Trà Chanh thấy đối thủ là Tiêu Vũ Khải, gào khóc ở kênh phụ cận một tiếng rồi bỏ quyền rời đi...

thế giới Trà Chanh: Bà đây đúng là vận thần mã, ván đầu tiên gặp phải Băng Gương, thứ hai gặp Miêu Ô Quân, thứ ba là nhận vật nhỏ không đáng nhắc, thứ tư là Đông Hoàng, hôm nay gặp Công Tử Tiêu. Trời ơi, đúng là chẳng biết phân biệt ngày tốt xấu!

thế giới Đạn Thật: ...

mật Hạo Kiếp: Lâu lắm không thấy cậu onl.

mật Toái Tâm: Gần đây cửa hàng taobao bận quá, sao vậy, sao cậu không tham gia giải đấu Chiến Thần?

mật Hạo Kiếp: Tổ cũng không muốn làm đá lót đường cho những Chiến Thần kia, ngoan ngoãn đi làm những chuyện khác còn hơn, thừa dịp mọi người đi sân đấu thì tổ đi hái thuốc, lúc mở phỏ bán nhất định bán được.

mật Toái Tâm: Khi nào cậu nghỉ?

mật Hạo Kiếp: Nhanh thôi, bọn tớ bắt đầu thi cuối kỳ rồi, ngành bọn tớ thả hơi sớm một chút, đại khái là khoảng tháng sáu tháng bảy, tớ vừa mới về trường không lâu, làm sao đã nghỉ ngay được ()

mật Toái Tâm: Được rồi, không nói nữa, cậu chơi đi.

Đối thủ thứ hai của Công Tử Tiêu cũng là người quen, là đồ đệ nhỏ Rượu Lê Hoa của Băng Gương. Nhìn qua có vẻ được Băng Gương điều (khụ) giáo không tệ, lúc bắt đầu còn đánh ngang tay với Công Tử Tiêu, nhưng rất nhanh liền bắt đầu chạy, Tiêu Vũ Khải nhấn chân mày càng chặt. Đến khi Tiêu Vũ Khải ra khỏi sàn đấu, anh quay đầu nói với Tiểu Khắc: “Anh thấy không đúng lắm, lúc đầu kỹ năng của Rượu Lê hoa rất tốt, sau đó một lúc, giống như biến thành gà mờ, tiết tấu cả người rối loạn, chuyện này không đúng.”

Tiểu Khắc cũng nhìn ra, giữa chừng có thời điểm cậu ta khựng lại một cái, sau đó trạng thái hoàn toàn không giống lúc trước, cứ như đổi thành người khác vậy.

Tiểu Khắc mở ghi chép về Rượu Lê Hoa, phát hiện thành tích của cậu ta có thắng có thua xếp trong hạng 100, những trận thắng phần lớn không có tên tuổi, hoặc vốn là người PVP không tốt, hoàn toàn không nhìn ra có vấn đề gì.

“Có thể mở màn là được Băng Gương dạy, sau đó thấy đối thủ quá mạnh nên hoảng hốt.” Tiểu Khắc phân tích.

Lúc này Tiêu Vũ Khải đã bắt đầu trận thứ ba, chuyện này cũng cho qua như vậy, bị hai người bọn họ vất ra sau đầu luôn. Tối hôm nay Tiêu Vũ Khải thắng liên tiếp ba trận, vẫn giữ vững vị trí thứ nhất như cũ, Băng Gương hôm nay cũng vọt lên xếp thứ ba.

“Giải đấu Chiến Thần năm ngoái, Băng Gương là đạo tặc, ở thời điểm quyết đấu gặp phải thợ săn Thủy Mặc Giang Nam. Thợ săn chính là khắc tinh của đạo tặc, vốn mọi người cũng không trông đợi vào Băng Gương, không ngờ Băng Gương lại thắng, hơn nữa thắng đẹp vô cùng, sau đó Băng Gương thành truyền thuyết.”

“Năm ngoái anh cũng tham gia?”

“Rất tiếc là năm ngoái ngày thi đấu công ty anh có chuyện, anh bỏ cuộc.”

Thông báo công hội: Em Mới Mười Lăm đạt được thành tựu [Trang phục cường lực]

công hội Nước Đá Đoá Mạ: Em Nhỏ. chúc mừng, cuối cùng cậu cũng thu được tất cả long châu, cậu có thể cầu nguyện.

công hội Bò Nhỏ Leo Cây: Chắc chắn, thật là hâm mộ, như này tính cả người cậu, phải hơn mấy triệu vàng rồi.

Thông báo công hội: Thánh Quang Chiếu Rọi offline.

công hội Em Mới Mười Lăm: Cái gì mấy trăm ngàn, mỗi cái vũ khí đã năm trăm nghìn vàng, TAT tôi khổ sở các người không ai hiểu, nhiều tiền như vậy, tôi có bán cũng không có ai trả nổi, tôi là một PVP mà cả người trâu như MT, định làm trò gì đây không biết.

công hội Nước Đá Đoá Mạ: Lúc ấy sếp của cậu không phải đã nói cậu không có nhưng anh ta có sao?

công hội Em Mới Mười Lăm: Bà không hiểu đâu, người không mang nợ ngàn lần không thể hiểu.

công hội Toái Tâm: Sếp cậu bỏ nhiều tiền như vậy cho cậu làm trang bị là muốn đào tạo cậu thành MT chẳng, cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ cho cậu cơ hội.

công hội Em Mới Mười Lăm Tuổi: TAT anh vẫn là tới nhìn một chút đi.

Khi Toái Tâm tới chủ thành, tìm nửa ngày không ra bóng người quen thuộc của Em Mới Mười Lăm, ngược lại là thấy bên cạnh ngân hàng chủ thành có một tên đàn ông tóc ngắn cao gầy mảnh khảnh, trên đầu hiện: Em Mới Mười Lăm.

Nhà Mạo Hiểm mặc dù làm mô hình trang bị giống nhau, nhưng mặc lên người hiệu quả vẫn có sự khác biệt, trang bị của MT có thể là phỏng theo trang phục của con gái Nhật Bản, vải vóc tuy nhiều, kiểu cách mặc dù kín đáo, nhưng mặc trên người đàn ông cao gầy mảnh khảnh, có một loại cảm giác quyến rũ, cái

này giống như một tiểu thụ trong GV Tiểu Khắc từng xem, Tiểu Khắc vội vàng lắc đầu đuổi cái suy nghĩ này ra khỏi não.

phụ cận Toái Tâm: Cậu làm lại mô hình nhân vật?

phụ cận Em Mới Mười Lăm: Sếp làm.

phụ cận Toái Tâm: Trang bị rất đẹp mà.

phụ cận Em Mới Mười Lăm: Cái anh thấy không phải trang bị mà chính là tương lai bi thảm của em đó o(>_<)

phụ cận Toái Tâm: ...

Hai ngày sau, giải đấu xếp hạng của Nhà Mạo Hiểm kết thúc trong khung cảnh náo nhiệt. Hạng nhất là Băng Gương, thứ hai là Miêu Ô Quân, thứ ba là Công Tử Tiêu, kết quả này so với năm ngoái cũng không khác lắm, chỉ là thứ hai năm ngoái là Đông Hoàng, năm nay Đông Hoàng vì có chuyện nên bỏ lỡ cả đêm tranh giải, cho nên rơi xuống vị trí thứ tư, bỏ lỡ cuộc so tài toàn server. Giải đấu server diễn ra vào 9 giờ ba ngày sau, bỏ qua coi như bỏ quyền.

Tiêu Vũ Khải vì tránh lặp lại bị kịch năm ngoái nên đặc biệt xử lý rất nhiều việc công ty trước thời hạn, để đảm bảo tới lúc đó anh có thể tham gia tranh giải. Cuộc thi đấu server vì đảm bảo tính công bằng nên cho phép người chơi được xem đấu. Buổi chiều bốn giờ Tiểu Khắc tới Thì Thầm, định làm đồ ăn sớm, rồi chạy về nhà cổ vũ cho Tiêu Vũ Khải.

Trần Đông Tuyết dưới sự chỉ bảo của Tiểu Khắc, bây giờ đã có thể làm một chút đồ ngọt đơn giản, chỉ có phối nguyên liệu với nướng bánh là còn kém một chút.

Tiểu Khắc thường xuyên làm bánh mặn, không ngờ rất được chào đón. Khi bánh pudding caramel được đưa vào lò nướng, Tiểu Khắc đã chuẩn bị thu dọn đồ đạc, lúc này trong tiệm cũng không ít khách.

“Tiểu Khắc, tôi cảm thấy bánh quy không được xốp, anh ném thử một chút.” Trần Đông Tuyết lấy một miếng bánh đặt bên miệng Tiểu Khắc.

Tiểu Khắc ném ném nói: “Chờ nguội bớt sẽ xốp.”

“Đôi vợ chồng trẻ hai người mở tiệm ở chỗ này bao lâu rồi?” Một ông chú ngồi bên quầy bar đột nhiên hỏi.

“Hà?” Trần Đông Tuyết lập tức lúng túng, vội vàng giải thích: “Chúng tôi chỉ là quan hệ bạn bè thôi, anh ấy có gia đình rồi, người nhà anh ấy hay ăn dấm lắm.”

“Ồ.” Ông chú cười ha ha hai tiếng, tiếp tục uống cà phê, mấy người còn lại cũng không nhiều lời.

“Đi đi đi đi, tôi biết vị kia nhà anh đang nóng lòng chờ. Còn lại tôi cũng xử lý được.”

“Cô chắc chứ?”

“Không thành vấn đề, chỉ là chờ lò nướng tắt rồi bê pudding ra, để nguội rồi cho vào tủ lạnh thôi sao.”

“Vậy tôi đi trước.” Tiểu Khắc quả thật cũng có chút vội vàng, nhanh chóng rời đi. Dĩ nhiên cậu cũng sẽ không biết, ngày thứ hai “Thì Thầm” không có pudding để bán, vì Trần Đông Tuyết đã làm rơi cái khay đựng pudding khi lấy ra khỏi lò...

Công Tử Tiêu chiến đấu ở server coi như thuận lợi, mặc dù khi kết thúc suýt chút nữa là quỳ nhưng vẫn giết chết đối thủ, thành công bước vào chung kết Chiến Thần. Băng Gương cũng lên cấp rất nhẹ nhàng, ngoài ra còn một người nữa, là một người chơi hệ đạo sĩ.

Để ăn mừng công hội Nam Đường có hai người tiến vào trận chung kết giải đấu Chiến Thần, tất cả thành viên Nam Đường cời hết trang bị “Khoả thân” chạy ở chủ thành. Có một người không tham gia, bởi vì sếp nói nếu cậu ta dám cời trang bị chạy khoả thân thì sẽ bị trừ tiền thưởng tháng này...

Tiêu Vũ Khải nhận được bưu phẩm hoạt động đoàn rất nhanh, bưu phẩm thông báo giải đấu được cử hành ở thành phố H, địa điểm ở một hội trường, chi phí đi lại ăn ở được bao trọn gói.

“Tại sao lại là thành phố H chứ? Anh còn đang nghĩ nếu như ở chỗ khác thì coi như mang vợ đi du lịch luôn.” Tiêu Vũ Khải tiếc nuối nói, anh ném khăn lông lau đầu ở trên tủ cạnh giường, chui vào trong chăn: “Ai, có điều Nhà Mạo Hiểm chọn khách sạn cũng không tệ, còn có suối nước nóng, chúng ta đi ngâm suối nước nóng đi.”

“Tết Nguyên Đán, taobao có hoạt động.”

“Còn hoạt động? Đi mẹ nó hoạt động taobao đi, lần này chúng ta không tham gia hoạt động trên taobao, chúng ta tự hoạt động.”

Đến tháng mười hai, tiệm cà phê làm ăn rất tốt, trước kia mỗi ngày chỉ cần nướng một lần bánh ngọt là có thể dùng cả ngày, bây giờ một ngày có thể bán bốn đến tám bánh phô mai, còn chưa kể những người mua về. Tiểu Khắc thường xuyên phải làm đến mười giờ tối. Có lúc Tiêu Vũ Khải vào hẳn trong tiệm chờ Tiểu Khắc, bởi vì trong tiệm có wifi, Tiêu Vũ Khải liền làm ổ trong góc chơi game, Trần Đông Tuyết thì đi theo hỗ trợ cho Tiểu Khắc, thuận tiện học tay nghề.

“Đặc điểm của bánh Mocha chính là bề mặt.”

“Cái này, đều dùng nguyên liệu đắt tiền, tôi phải bán bao nhiêu mới có thể lấy lại vốn?”

“Không vấn đề, đến nay là Giáng Sinh, sẽ không ai quan tâm đến giá cả.”

“Gần đây taobao làm ăn không tệ chứ?”

“Đều là làm bánh ngọt cho bạn trai, tôi bán mấy bộ nguyên liệu đơn giản, người mới làm cũng có thể, bán rất chạy.”

Hai kẻ gian thương ở trong quầy bar trao đổi kinh nghiệm kiếm tiền, Tiêu Vũ Khải chống cằm nhìn bông tuyết bay bên ngoài, lúc này một người thanh niên mặc áo gió màu đen đứng trước cửa kính của Thì Thầm, nhìn bên trong một lúc, không thấy bảng “Open” trên cửa, đẩy cửa đi vào.

“Thật xin lỗi, chúng tôi đã đóng —” Trần Đông Tuyết nói một nửa liền ngừng lại: “Vũ Bạch?”

Lò nướng kêu lên một tiếng ding, Tiểu Khắc lấy bánh đã nướng xong ra, để trên đế bắt đầu vẽ hoa văn trang trí.

“Em, đã tìm được người mới rồi sao? Anh còn tưởng rằng —” Thanh niên tên Vũ Bạch cười tự giễu một cái, nói tiếp: “Anh còn tưởng rằng chỉ có anh có thể, anh từ Úc bay về đây.”

“Anh hay là trở về đi thôi, đi châu Úc học quản lý đi, tôi bây giờ đã có đầu bếp làm bánh ngọt rồi, tay nghề cực tốt, hơn nữa có thể lấy nguyên liệu với giá tốt.” Trần Đông Tuyết nhếch mép nói: “Xin lỗi quý khách, hôm nay chúng tôi đã đóng cửa, nếu muốn uống cà phê chỉ có thể chờ ngày mai.”

“Cho nên em là đang trách anh không từ mà biệt sao?”

“Không có, thấy cửa hàng cà phê này sao? Mẹ anh thanh toán tất cả tiền, nhưng người đứng tên là tôi, anh có biết tiệm này không chỉ có một hai triệu, đời này tôi cũng không kiếm nổi.” Trần Đông Tuyết nói: “Nghĩ lại, chuyện tình cảm mà, chia tay cũng là rất bình thường, tôi thật vất vả mới cùng anh nói chuyện yêu đương một lần, thuận tay kiếm chút, cũng không quá phận chứ.”

Thanh niên gật đầu một cái, giọng nói ngắc ngứ: “Không quá phận.”

“Muốn uống cà phê không?” Trần Đông Tuyết hỏi.

“Không cần.” Thanh niên từ chối sau đó đẩy cửa đi, không biết tại sao trong đầu Tiểu Khắc bỗng phát một bài hát — Em là gió anh là cát.

Trần Đông Tuyết nhìn lướt qua Tiểu Khắc và Tiêu Vũ Khải đang ngó mình, cứng rắn nói: “Nhìn tôi làm gì, đây chính là sinh vật trong truyền thuyết, đại thiếu gia nhà giàu, còn tôi chỉ có thể ở trong tiệm nhỏ này nướng bánh cả đời thôi.”

“Không, tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, bà chủ nhà nói, tầng trên phản ánh với bà ấy, tiệm chúng ta treo bảng quá sáng, làm phiền bọn họ nghỉ ngơi, buổi tối đóng cửa thì tắt đèn đi.”

46. Chương 46: Giải Đấu Chiến Thần

Băng Gương thuộc về loại hình già dặn thoải mái, làm người nhìn chung tương đối lạnh nhạt, gần giống với Tiêu Vũ Khải những khi không chém gió, tương đối yên lặng, trầm ổn. Cảm giác biểu hiện trong trò chơi của hắn có chút tương tự, nhưng dường như ở trong trò chơi Băng Gương ít thể hiện sự vui vẻ sôi nổi, có thể là do mới quen nên có chút cẩn thận. Mặc dù mọi người ở trong trò chơi tựa như đã quen biết rất lâu rồi, nhưng thực tế đây là lần đầu tiên mọi người gặp mặt, hơn nữa như Tiêu Vũ Khải trong trò chơi và thực tế tính cách khác nhau một trời một vực, cho nên cẩn thận chút cũng không tránh khỏi.

Thành viên Nam Đường hẹn nhau trong khách sạn của Nhà Mạo Hiểm gặp mặt một chút, từ sau khi từ chức Tiểu Khắc vẫn chưa gặp lại Phan Triệu Dương, cậu ta thấy Tiểu Khắc liền vỗ một cái thật mạnh lên vai.

“Anh cứ như vậy mà chạy, làm những bà cô trong bộ phận Sáng Tạo bắt tôi lại tra hỏi nửa ngày.” Phan Triệu Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói với Tiểu Khắc.

Tiểu Khắc vỗ vỗ bả vai Phan Triệu Dương nói: “Đừng ở nơi đó mà tức giận nữa, tới cửa hàng taobao của tôi làm đi, mỗi tháng tôi trả cậu hai nghìn, chỉ cần không chậm trễ việc, trong lúc làm việc còn có thể chơi game.”

“Ngay trước mặt Tổng giám đốc mà dụ dỗ nhân viên của người ta, có chút không nể mặt đó.” Đỗ Tranh kéo tên đàn ông nhà mình vào trong ngực, nói với Tiểu Khắc.

Tụ tập lại với nhau, mấy người bắt đầu nhìn nhau đánh ý, một cái ánh mắt liền âm mưu muốn rót say Băng Gương, kết quả Băng Gương chẳng những là chiến thần, còn là nghìn chén không say, cho đến khi Phan Triệu Dương ôm Đỗ Tranh bắt đầu say bí tỉ, Băng Gương vẫn có thể duy trì biểu tình tỉnh táo để dạy Toái Tâm kỹ xảo PVP.

“Đạo tặc PVP quan trọng nhất chính là khống chế thân thể, mặc dù cái này mọi người đều biết, nhưng khi bắt đầu phải cẩn thận, có một kỹ năng rất quan trọng, nhất định phải...”

“Mọi người trò chuyện, tôi đưa Triệu Dương về nhà.” Đỗ Tranh ôm Phan Triệu Dương đang hát hò lên.

Tiêu Vũ Khải lấy từ trong túi quần ra một tấm thẻ mở cửa phòng ném cho Đỗ Tranh: “Cậu ta thành như kia rồi mà còn có thể về, chúng ta cùng đưa cậu ta lên phòng đi.”

Năm người vừa ra khỏi phòng riêng, cửa đối diện cũng cùng lúc mở ra, một người thanh niên đối diện với Băng Gương. Thanh niên khi nhìn thấy Băng Gương thì phản ứng đầu tiên là nhoẻn miệng cười. Băng Gương cũng không để ý tới cậu ta, xoay người đi theo Đỗ Tranh ở phía trước, người thanh niên đứng ở cửa cũng không tức giận, xoay người đi đến nhà vệ sinh cách đó không xa.

“Người đó chính là Yên Vũ Giang Nam, thợ săn.” Tiêu Vũ Khải giải thích.

“Anh gặp cậu ta rồi?”

“Anh xem trực tiếp năm ngoái, lúc Băng Gương đánh bại cậu ta, mặt cậu ta đỏ lên vì tức, buổi lễ trao giải cũng không đi.”

“Em còn chưa có phát hiện, thì ra anh cũng có một mặt bà tám như vậy.” Tiểu Khắc nói.

“Khụ, đây là vì em muốn biết anh mới nói một chút. Nhưng anh nổi danh kín miệng, cho tới bây giờ còn chưa nói với người khác.” Tiêu Vũ Khải nói khẽ với Tiểu Khắc: “Chúng ta đi ngâm suối nước nóng đi, nước suối ở đây rất tốt, nghe nói tắm xong da mịn màng, sờ rất sướng.”

Tiểu Khắc cũng không lên tiếng, chẳng qua trong lòng yên lặng suy nghĩ xem tới lúc đó nên ném Tiêu Vũ Khải vào trong suối như thế nào.

Ngày 1 tháng 1 rất nhanh đã đến, không ít người từ nơi khác đặc biệt chạy tới xem phong thái của chiến thần, chẳng qua là vô cùng tiếc nuối khi trận đầu tiên Tiêu Vũ Khải đã gặp Băng Gương.

Vừa bắt đầu Băng Gương đã mở ẩn thân chạy đi, để lại Công Tử Tiêu một mình trên sân đấu, Công Tử Tiêu vòng vo một vòng, dưới người đặt một cái ‘điều linh’, Tiêu Vũ Khải bật âm thanh lên mức lớn nhất, đạo tặc mặc dù có thể ẩn thân, nhưng âm thanh lại không thể ẩn giấu, trong Nhà Mạo Hiểm, tất cả các kỹ năng đều có âm thanh, Tiêu Vũ Khải có thể dựa vào âm thanh xa gần để phán đoán khoảng cách của mình và Băng Gương.

Điều linh được một phút, Tiêu Vũ Khải nghe được một âm thanh kỹ năng nhỏ xíu, Tiêu Vũ Khải lập tức xoay 180 độ. Đạo tặc có rất nhiều kỹ năng cần phải tìm được lưng nhân vật mục tiêu, nhưng Băng Gương rõ ràng có kỹ năng cao hơn, trực tiếp xuyên qua lưng nhân vật mô hình của Công Tử Tiêu một cái kỹ năng làm choáng.

Công Tử Tiêu lập tức giải trừ choáng váng, xoay người đi bắt Băng Gương, kết quả Băng Gương đi trước một bước chuyển tới sau lưng anh, có một cái kỹ năng làm choáng, rồi lại thêm một kỹ năng làm chậm, vốn kiếm khách chân ngắn đi chậm, bây giờ còn chậm hơn nữa. Kiếm khách cũng có kỹ năng giải trừ làm chậm, nhưng kỹ năng này thời gian CD rất dài, Công Tử Tiêu cũng không dám sử dụng bừa bãi, nên dùng kỹ năng kéo Băng Gương tới, liên tiếp bật mấy kỹ năng đánh rơi không ít máu của Băng Gương, Băng Gương dùng kỹ năng tăng tốc chạy đi, uống một bình máu khôi phục. Công Tử Tiêu thả một kỹ năng bắt Băng Gương lại, kéo lên cùng. Công Tử Tiêu thuộc loại da dày công thấp, Băng Gương gắng gượng chống lại rồi lại dùng kỹ năng biến mất.

Chỉ như vậy Công Tử Tiêu dựa vào da thô thịt dày cùng Băng Gương đánh hơn mười phút, cuối cùng do kỹ năng còn đang CD nên bị Băng Gương đánh bại.

Mấy trận đấu bên cạnh đều đã kết thúc, chỉ còn cuộc đấu của bọn họ là kéo dài thời gian nhất. Một giờ sau là cuộc tranh tài thứ hai, Tiêu Vũ Khải rút thăm được đối thủ tiếp theo là triệu hoán sư tên Phổ Đà. Kiếm khách không sợ nhất chính là hệ phép, cho nên trận thứ hai Tiêu Vũ Khải đánh thuận tay hơn so với trận thứ nhất rất nhiều, nhưng có thể vào tới vòng này cũng phải là tay gà mờ, khi bắt đầu còn đánh cho Công Tử Tiêu phải chạy.

Tiêu Vũ Khải nhìn thực lực đối phương không bình thường, cũng lập tức điều chỉnh trạng thái bắt đầu phản kích, cuối cùng dưới tình huống bản thân sắp cạn máu mà giết được đối phương.

Đối thủ trận thứ ba là một đạo sĩ, đạo sĩ đánh không tệ, nhưng rõ ràng chưa đủ, Tiêu Vũ Khải thành công đẩy ngã đối phương, mặc dù đánh không tính là đẹp, nhưng dù sao cũng không thua, thành công lên cấp năm. Băng Gương chiến thắng ba trận vô cùng đẹp tiến vào ngày tranh giải thứ hai. Người cũng thắng ba trận liên tiếp bước vào vòng thi đấu tiếp theo chính là Yên Vũ Giang Nam, trong đó có một trận đánh đặc biệt hay, một võ sĩ ngay cả vật áo của cậu ta cũng không sờ được đã bị giết.

Cũng không biết có phải là do ý trời hay không, Yên Vũ Giang Nam và Băng Gương hai người cũng không gặp nhau ở những vòng loại, ngày thứ hai phân tổ cũng bị chia làm hai tổ khác nhau, xem ra năm nay đạo tặc và thợ săn sẽ lại gặp nhau. Công Tử Tiêu bị chia tới tổ của Yên Vũ Giang Nam, bằng một trận thua một trận thắng bước lên hạng bốn. Yên Vũ Giang Nam và Băng Gương cùng lấy chiến thắng hoàn mỹ mà tiến vào chung kết. Một lần nữa lại xảy ra một trận chung kết giống với năm ngoái, tất cả mọi người đối với trận đấu này cực kỳ chờ mong.

Tiêu Vũ Khải buổi chiều phải tranh hạng ba với một người được sư đến từ server khác, Tiêu Vũ Khải vừa nhìn xong liền bày ra bộ mặt khổ sở: “Tôi da dày công thấp, được sư cũng máu dày công thấp, cuộc tranh tài này không đấu đến khi cùng trời cuối đất chắc không thể kết thúc nổi.”

Nhưng sự thật chứng minh, trận đấu buổi chiều cũng không khó khăn như Tiêu Vũ Khải nghĩ. Đối phương đúng là có thiên phú, lại là một được sư máu mỏng, cho dù da dày như Công Tử Tiêu cũng bị đối phương đánh cho bỏ chạy, Công Tử Tiêu dùng kỹ năng hồi máu rồi kéo đối phương tới bên người, đánh mấy kỹ năng đã lấy được nửa bình máu của đối phương, lượng máu của hai người đều quanh quẩn ở 30%, nhưng không ai chết, làm tất cả người xem cũng sợ bay cả hồn vía theo, nhiều lần nghĩ là đối phương sắp ngã rồi, lại thấy đối phương dùng kỹ năng hồi lại máu. Cuối cùng được sư dưới sự bất ngờ, rốt cuộc lấy được mạng Công Tử Tiêu.

“Anh nhất định không phải thua bởi kỹ năng, mà là thua do nhân phẩm...” Tiểu Khắc tiếc nuối vỗ vai Tiêu Vũ Khải cảm thán.

“Thật ra thì thi đấu cũng rất cần may mắn đó.” Nếu không có cái bất ngờ kia, không biết sẽ kéo dài bao lâu, Tiêu Vũ Khải vốn cũng không quan tâm thắng thua, chỉ là trò chơi mà thôi, sau khi báo tên xong thì vui vẻ chạy đi cùng Tiểu Khắc xem Băng Gương và Yên Vũ Giang Nam thi đấu trận chung kết.

Yên Vũ Giang Nam này đúng là một anh đẹp trai, nhưng dù là ở đâu cũng tạo cho người khác một loại cảm giác giả bộ, dựa vào tin tức có được, Yên Vũ Giang Nam đúng là một tên công tử con nhà quan Giang Nam, vị con nhà quan này hết lần này tới lần khác lại thể hiện ra như một tên nhà giàu mới nổi.

So với Yên Vũ Giang Nam, Băng Gương càng giống một cao nhân, trầm ổn, yên tĩnh, không khoe khoang, cho dù là thắng đối phương cực đẹp, cũng chỉ khẽ mỉm cười bắt tay với đối phương. So với cái loại phách lối “ông đây có tiền” Yên Vũ Giang Nam, tất nhiên mọi người sẽ có cảm tình với Băng Gương hơn.

Hai người thi đấu ngồi vào máy tính của mình, sau đó trên màn hình bắt đầu xuất hiện hai nhân vật thi đấu.

Bắt đầu thi đấu Băng Gương đã ẩn thân, Yên Vũ Giang Nam gọi ra một con nhện, vòng quanh một vòng, đột nhiên xông về một xó của sân đấu, ném tới một quả cầu lửa, khiến Băng Gương bị lộ. Tất cả khán giả đều bất ngờ, làm sao mà cậu ta tìm được. Băng Gương bị đánh hiện thân rõ ràng cũng sửng sốt một chút, nhưng Băng Gương không hổ là cao thủ, lập tức khôi phục trạng thái, chuẩn bị mở ẩn thân, lại bị mạng nhện quấn lấy.

Nghề nghiệp đạo tặc sợ nhất là bị đối phương giành chủ động, lập tức sử dụng kỹ năng trốn thoát ẩn thân. Lần nữa biến mất trong màn hình. Lần thứ hai Yên Vũ Giang Nam dùng độc rắn bắt được Băng Gương. Tất cả các kỹ năng có thể đánh nhau của Băng Gương lại đang CD, cho nên chỉ có thể nhắm mắt lại, nghề đạo tặc này mất đi chủ động chẳng khác nào mất mạng. Dẫu sao để cho một nghề da mỏng máu thấp đánh lại đối phương cũng không thực tế.

Yên Vũ Giang Nam liền bắt đầu sử dụng kỹ năng phong tranh (điều) của thợ săn, Băng Gương nhiều lần sử dụng kỹ năng lại gần đánh Yên Vũ Giang Nam đều bị cậu ta tránh được. Cuối cùng Yên Vũ Giang Nam trong trạng thái 10% máu tiêu diệt Băng Gương, trở thành chiến thần năm nay.

Băng Gương thấy mình thua cũng không tức giận, khẽ mỉm cười đứng lên bắt tay với Yên Vũ Giang Nam, Yên Vũ Giang Nam cầm tay Băng Gương, cười nói: “A, đúng rồi, hình như tôi còn chưa cảm ơn anh chứ sư phụ? Cảm ơn anh lâu nay chỉ dạy cho học trò, còn dạy cho học trò nhiều kỹ xảo PVP của thợ săn, cảm ơn anh dạy tôi làm thế nào để giết chết một đạo tặc.”

Băng Gương không lên tiếng, nhưng đứng bật dậy, gật đầu một cái, sau đó đi tới hậu trường ký tên mình lên kết quả thi đấu. Trong lễ trao giải, Băng Gương vẫn rất phong độ lên đài nhận giải, còn bắt tay cùng với Yên Vũ Giang Nam.

Buổi tối Băng Gương dùng một ít tiền thưởng mời mấy người Tiểu Khắc tới nhà hàng ăn cơm, trong bữa cơm tất nhiên không thể không bàn luận về Yên Vũ Giang Nam.

“Quá hèn hạ, dùng cái cách như vậy, không phải là so tài chiến thần mà.” Phan Triệu Dương tức giận bắt bình nói.

“Hoa Hoa đó là do tôi cùng thủ đoạn ép tới công hội mà, dạy cậu ta cũng là tôi tự nguyện, bây giờ học trò mạnh hơn sư phụ, tôi nên vui mừng.” Băng Gương nói xong cũng uống cạn ly rượu.

Tiêu Vũ Khải cướp lại ly rượu trong tay Băng Gương, đùa à, đây cũng không phải dùng chén uống rượu trắng, mà là uống rượu vang chất dùng ly cao cổ, anh ta cứ một ly lại một ly rót vào bụng, ngàn chén không say cũng không gánh nổi.

“Tôi đi nhà vệ sinh.” Băng Gương đứng lên đi tới nhà vệ sinh, nhìn thế nào cũng không giống người đã uống nhiều, ánh mắt minh mẫn, bước chân vững vàng, tinh thần tỉnh táo.

Không lâu sau Băng Gương quay lại, mấy người bắt đầu chuyển đề tài mới, Băng Gương và Đỗ Tranh còn thảo luận chi tiết về chút vấn đề của thợ săn, Tiêu Vũ Khải ngồi bên cạnh quan sát nửa ngày chắc chắn Băng Gương quả thật không uống nhiều, cảm thấy thời gian không còn sớm, nên bắt đầu giục mọi người về phòng nghỉ ngơi.

Bởi vì bảy giờ sáng hôm sau Băng Gương phải bay, cho nên mọi người chúc ngủ ngon sau đó trở về phòng mình.

“Anh thấy lúc so tài xếp hạng sức mạnh của cái tên Rượu Lê Hoa kia đã không hợp lý, không ngờ đúng là như vậy, chỉ có thể trách Băng Gương xui xẻo, liếc mắt một cái gặp ngay tên học trò bạch nhãn lang (ý nói vô ơn).” Tiêu Vũ Khải thở dài nói.

Tiểu Khắc vừa cởi nút áo sơ mi vừa nói: “Sao có thể nói Rượu Lê Hoa hèn hạ, rõ ràng là Băng Gương ép buộc kéo hắn vào công hội.”

“Ý em là Băng Gương đáng đời?”

“Nghe giọng anh, là muốn gây sự với em, bắt nạt em chứ không ngại ngôn ngữ?”

Tiểu Khắc ngay câu đầu tiên đã đã kích, Tiêu Vũ Khải ngồi trong góc vẽ vòng tròn ai oán nói: “Chướng ngại ngôn ngữ, chướng ngại ngôn ngữ, em bây giờ độc miệng như vậy, sắc bén như vậy, còn tự nói là chướng ngại ngôn ngữ.”

“Ngủ mau, sáng mai, muốn đưa Băng Gương đến sân bay.” Nói xong Tiểu Khắc tắt đèn.

Tác giả có lời muốn nói: Được rồi thật ra thì tôi là gà mờ về PVP, không quá hiểu, cho nên chém bừa, mọi người xem đại đi ()

47. Chương 47: Chạy Tội (?)

Rạng sáng ngày thứ hai, Tiêu Vũ Khải và Tiểu Khắc bị tiếng gõ cửa dồn dập làm tỉnh, Tiêu Vũ Khải mặt đầy bất mãn bò dậy đi mở cửa, Tiểu Khắc thấy chưa tới sáu giờ, nên thức dậy chuẩn bị đi rửa mặt, chờ chút nữa đưa Băng Gương đến sân bay.

Tiêu Vũ Khải vừa mở cửa ra chính là Yên Vũ Giang Nam vẻ mặt hung thần ác sát, vẻ tức giận khiến khuôn mặt cũng không tẻ lấm của cậu ta trông cực kì vượn vẹo: “Băng Gương đâu? Gọi anh ta ra, tôi biết các anh là bạn, gọi anh ta rút ra đây.”

Tiêu Vũ Khải khoanh tay đứng ở cửa, chặn trước mặt cậu ta, không để cậu ta đi vào: “Cậu không đến phòng Băng Gương tìm cậu ta, lại tới phòng chúng tôi ăn vạ làm gì?”

Yên Vũ Giang Nam mặc dù tức giận nhưng đầu óc không hư, cũng nhìn ra Tiêu Vũ Khải không phải dễ trêu vào, lùi lại nói: “Tôi từ phòng anh ta tới, nơi đó không có, các anh không phải bạn anh ta à?”

Tiểu Khắc đẩy Tiêu Vũ Khải một cái, nói với Yên Vũ Giang Nam: “Băng Gương không có ở phòng chúng tôi, tôi chờ cậu mặc quần áo, rồi đi ra chỗ lễ tân hỏi.”

“Nhất định không thể để anh ta chạy, tôi đi thay quần áo.” Yên Vũ Giang Nam nói xong khập khiễng đi.

Tiểu Khắc túm lấy Tiêu Vũ Khải: “Anh thấy dấu hôn bên trong áo ngủ của cậu ta không?”

Tiêu Vũ Khải sờ cằm ngẫm nghĩ cười: “Em nghi ngờ cậu ta bị cái kia, hơn nữa còn là Băng Gương làm? Em yêu, trên thế giới này hình như còn có loại sinh vật gọi là thẳng đó.”

Tiểu Khắc ném cho Tiêu Vũ Khải vẻ mặt “Anh tin hay không tùy”, quay đi tìm quần áo, nhưng cúi đầu thấy trên đất có một tờ giấy, nhặt lên thấy trên đó viết: “Các anh nghỉ ngơi cho khỏe, tôi tự đón xe tới sân bay, quen các anh tôi rất rất vui, lão đại, tôi sẽ còn tới đây, đến lúc đó chúng ta có thể so tài.”

Xem ra tờ giấy này là Băng Gương nhét qua khe cửa.

“Các anh so tài cái gì?” Tiểu Khắc hỏi, cậu có thể khẳng định tuyệt đối không phải là PVP nếu không cần gì phải gặp mặt mới so tài.

“CQC (1).”

CQC: là một loại chiến thuật cận chiến trong quân đội, nhưng quân nhân sẽ không học, bởi vì CQC chứa nhiều kỹ thuật giết người, thuộc về khoá học bắt buộc của đội đặc chủng chuyên ám sát.

“ ... ”

Tiểu Khắc mặc quần áo vào cùng Tiêu Vũ Khải đến quầy lễ tân hỏi, cô tiếp tân suy nghĩ một chút rồi nói với Tiểu Khắc: “A, anh nói người đàn ông kia à, khoảng bốn giờ anh ấy kêu tôi gọi giúp taxi, một mình ra ngoài, khoảng 5 giờ thì quay lại lấy hành lý.”

“Lúc đi anh ta có vẻ mặt gì không, có hốt hoảng hay không?” Tiểu Khắc hỏi.

Cô tiếp tân mặt đỏ lên: “Không có vẻ mặt gì, còn làm trò trên tôi.”

Tiểu Khắc và Tiêu Vũ Khải trao đổi ánh mắt, ánh mắt Tiêu Vũ Khải là “Em xem, em đoán sai rồi”, mà Tiểu Khắc thì là “Băng Gương đúng là tâm lý vững chắc.”

Yên Vũ Giang Nam đi tới nghe được câu nói của Tiêu Vũ Khải tức đến giậm chân: “Anh ta đi, lại chạy, ông đây nhất định sẽ không bỏ qua cho anh ta.”

Vừa nói vừa túm áo Tiểu Khắc: “Nhà anh ta ở đâu, nói cho tôi, tôi không tha cho anh ta, tôi muốn tố cáo anh ta, để cho anh ta đi tù ngồi.”

Tiểu Khắc khéo léo tránh khỏi tay Yên Vũ Giang Nam, nói: “Chúng tôi là bạn, nhưng không biết anh ta ở đâu.”

Yên Vũ Giang Nam khóc lóc lẫn lộn om sòm trong đại sảnh làm không ít người ghé mắt nhìn qua, ngay cả Tiêu Vũ Khải da mặt dày cũng không nhịn được, xách cổ ném Yên Vũ Giang Nam lên ghế sa lông khẽ giọng uy hiếp: “Cậu còn kêu nữa có tin tôi đánh cậu không?”

Yên Vũ Giang Nam ngoan ngoãn ngậm miệng lại, mặt sợ hãi nhìn Tiêu Vũ Khải cao lớn trước mặt.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tiểu Khắc ngồi một bên hỏi.

Yên Vũ Giang Nam lắc đầu, vẻ mặt cái gì cũng không muốn nói, dùng tay chống ghế nhích nhích mông.

Nếu như là người khác thì sẽ không phát hiện ra điều gì, nhưng ngồi đối diện lại chính là Tiêu Vũ Khải và Tiểu Khắc. Dù nói như nào, hai người bọn họ cũng là người trong giới, rất nhiều chuyện không nói cũng hiểu, hai người bọn họ vẻ mặt đồng cảm nhìn Yên Vũ Giang Nam. Dĩ nhiên không phải là đồng cảm Yên Vũ Giang Nam bị Băng gương làm cái kia, lấy tính cách của Băng Gương, nói là thấy, tuyệt đối sẽ không tìm phiền phức. Cậu nhóc ngốc này khẳng định đã làm gì đó khiến Băng Gương không thể nhịn được, nên mới bị Băng Gương trả thù như vậy.

“Khụ.” Tiểu Khắc hắng giọng một cái nói với Yên Vũ Giang Nam: “Nói như nào đây, chuyện này nếu cậu báo cảnh sát, cảnh sát chắc chắn sẽ không ngồi yên, nhưng cái tin tức giá trị như này, không cần tôi nói cậu cũng biết, đến lúc đó có mang tới ảnh hưởng gì tới công ty nhà cậu cũng không biết chừng.”

“Anh... làm sao biết?”

“Nhìn dáng vẻ cậu, chỉ còn thiếu nước cầm loa nói cho toàn bộ người trong khách sạn, cậu bị Băng Gương làm.” Tiêu Vũ Khải ngồi bên Tiểu Khắc lạnh lùng bồi thêm một câu.

Mặt Yên Vũ Giang Nam lập tức đỏ thắm, sắp chui vào khe ghế đến nơi rồi.

Lúc này Phan Triệu Dương và Đỗ Tranh đi xuống nhìn thấy Tiêu Vũ Khải và Tiểu Khắc ngồi trên ghế sa lông trong đại sảnh, Đỗ Tranh đi tới hỏi: “Băng Gương đâu? Không phải các cậu bảo đưa người ta ra sân bay à?”

“Sợ tội bỏ trốn.” Tiêu Vũ Khải ngồi trên ghế liếc một cái nhìn Yên Vũ Giang Nam đang ngồi trong góc giống như chim cút.

Yên Vũ Giang Nam vành mắt đen xì, chớp mũi hồng hồng ngồi đó, không có tí vẻ nào của tên công tử kiêu căng phách lối, so với bình thường thuận mắt hơn nhiều.

“Còn đám hồ bằng cầu hữu của cậu đâu?” Tiêu Vũ Khải hỏi.

“Tối hôm qua uống nhiều, cũng đang ngủ, còn chưa dậy.” Yên Vũ Giang Nam nói, thật ra cậu ta đi qua gõ cửa phòng mấy người đó trước nhưng bọn họ vẫn chưa tỉnh.

“Cậu bay lúc nào? Tôi đưa cậu ra sân bay?” Dù sao Yên Vũ Giang Nam cũng một nửa coi như người Nam Đường, bây giờ lại bị Băng Gương chinh thắm như vậy, Tiêu Vũ Khải cũng chỉ có thể xử lý mấy chuyện như vậy.

Yên Vũ Giang Nam nhìn Tiêu Vũ Khải không nói chuyện, cũng không tỏ thái độ.

“Được rồi, cái chuyện phát sinh này, trở về ngủ một giấc rồi quên hết đi, nếu còn đau thì lấy thuốc mỡ thoa.” Tiêu Vũ Khải không nhìn nổi mồ người đàn ông như vậy.

“Bị QJ cũng không phải anh, anh đương nhiên là thấy không sao.” Yên Vũ Giang Nam lăm bầm một câu, bỏ lên tầng thu dọn đồ đạc.

“Chẹp, thằng nhóc này.” Tiêu Vũ Khải vừa nói vừa đứng lên.

Lại bị Tiểu Khắc đè xuống ghế: “Cậu ta nói cũng không sai.”

Tiêu Vũ Khải gào khóc một tiếng thay đổi sắc mặt, nằm trên vai Tiểu Khắc: “Em yêu, em ngược lại là một mặt đầy cảm xúc đó, có phải đang oán trách chồng quá thô bạo không?”

Tiểu Khắc lười để ý Tiêu Vũ Khải, ngồi ở chỗ đó nhắm mắt làm bộ không nghe.

“Sáng sớm đã thấy đôi cầu nam nam ở trước mặt show ân ái, thật là mất khẩu vị.” Đỗ Tranh ôm Phan Triệu Dương ngồi ở ghế sa lông đối diện oán giận nói.

“Như nhau.”

“Băng Gương đánh cậu ta?” Đỗ Tranh hỏi.

“Nghiêm trọng hơn nhiều.” Tiêu Vũ Khải nói.

“Băng Gương làm cậu ta?” Phan Triệu Dương giật mình hỏi.

Tiểu Khắc đen mặt, đúng là vật hợp theo loài, người tự thành bầy, người bình thường làm sao có thể có ý nghĩ không bình thường như vậy, dùng câu nói mà Tiêu Vũ Khải đã nói, trên thế giới này dường như còn có loại sinh vật gọi là thẳng nam, làm sao mà từ khi cùng Tiêu Vũ Khải một chỗ, lại có cảm giác đàn ông với đàn ông mới là chân lý vậy.

Chuyến bay của Yên Vũ Giang Nam lúc hai giờ chiều, Tiêu Vũ Khải vô cùng xấu bụng mời cậu ta đi ăn cơm ở quán cay Tứ Xuyên, mỗi một món còn dọn phục vụ cho thật nhiều tiêu vào. Yên Vũ Giang Nam ngồi đối diện dửng dưng về muốn ăn cũng không dám ăn, thật sự làm cho Tiểu Khắc cảm thấy có chút đáng thương, cuối cùng Tiểu Khắc mua cháo ở tiệm bên cạnh cho cậu ta ăn trên xe.

Sân bay, Tiểu Khắc giúp Yên Vũ Giang Nam đổi vé, thuận lợi đưa cậu ta đi về. Cuộc so tài chiến thần rốt cuộc kết thúc trong một mảnh hỗn loạn.

Buổi tối Tiểu Khắc online đã thấy Băng Gương ở đó, liền mật Băng Gương.

mật Toái Tâm: Cậu về nhà?

mật Băng Gương: Tôi đoán không phải anh muốn hỏi cái này.

mật Toái Tâm: ...

mật Băng Gương: Có vấn đề gì anh cứ nói ra đi, tôi đoán Yên Vũ Giang Nam tới phòng các anh làm loạn đi.

mật Toái Tâm: Thật ra cậu rất hiểu cậu ta.

mật Băng Gương: Là tôi làm, hơn nữa tôi tuyệt đối không say, nếu là cậu ta báo cảnh sát, bên ban tổ chức chắc có địa chỉ nhà tôi.

mật Toái Tâm: Không, cậu ta không báo cảnh sát.

mật Băng Gương: Ai, loại chuyện này cũng thể báo cảnh sát được, không thì anh đưa địa chỉ nhà tôi cho cậu ta đi, tôi rất chào đón cậu ta tới báo thù.

mật Toái Tâm: Cậu ta nếu đi tìm cậu, vốn cũng không phải đi trả thù, mà là tìm tên QJ mình.

mật Băng Gương: ...

mật Băng Gương: Tôi biết ngay là không gạt được mấy lão hồ ly các người mà.

mật Toái Tâm: Cậu thật sự để bụng tới cuộc so tài đó sao?

mật Băng Gương: Tôi cho tới bây giờ cũng không quan tâm cuộc so tài chiến thần, tôi chỉ quan tâm đồ đệ ngốc.

mật Toái Tâm: Được rồi, mặc dù sự hiểu biết của tôi về cậu không nhiều, nhưng tôi vẫn tin tưởng cậu sẽ không vô duyên vô cớ làm ra chuyện kia, nguyên nhân là gì thì tôi sẽ không hỏi, dù sao cũng là chuyện riêng của hai người.

mật Băng Gương: Anh hỏi tôi, tôi cũng sẽ không nói, Tôi cũng không tin anh thật sự quan tâm chuyện chúng tôi, lão đại nhiều chuyện muốn bà tám, lại sợ hỏi tôi tôi sẽ không nói cho anh ta, nên để anh hỏi tôi chứ gì.

mật Toái Tâm: Cái này cũng bị cậu đoán đúng.

Nguyên Đán, tiệm nhỏ của Tiểu Khắc lại tiến vào hàng ngũ buôn bán đồ Tết, cho ra một loạt bữa ăn năm mới, tiệm nhỏ lại làm theo nguyên tắc lời ít bán nhiều, nếu thuê người làm thì không trả được, cho nên chỉ có một mình Tiểu Khắc bận rộn, thỉnh thoảng Tiêu Vũ Khải cũng sẽ chạy tới giúp đỡ một chút.

Cho đến gần 23 tháng Chạp, bởi vì bên phân phối nghỉ, tiệm nhỏ của Tiểu Khắc mới nghỉ ngơi một chút.

Tiêu Vũ Khải cũng chưa được may mắn như Tiểu Khắc, công ty phải làm đến tối 29 mới được nghỉ, hơn nữa lúc này chính là thời điểm bận rộn nhất của công ty. Những công ty bây giờ, vừa nhìn thấy ngày lễ, nấy kể là Trung Quốc hay ngoại quốc cũng muốn đi theo tham gia náo nhiệt, bạn nói đang là thời gian ăn tết?, công ty bán hộp đựng tro cốt còn có khuyến mãi nữa là.

“Hộp đựng tro? Vậy làm sao mà khuyến mãi? Chẳng lẽ mua nhỏ đưa lớn, mua một tặng một?”

Mặc dù nói Tiêu Vũ Khải là người rảnh rỗi nhất công ty, nhưng còn rất nhiều việc không thể không cần đến Tiêu Vũ Khải. Mấy ngày nay anh bận bịu xã giao, cho đến một hai giờ đêm mới về nhà, mang một thân hơi rượu mùi thuốc lẩn trên giường ngủ đến bất tỉnh nhân sự. Lúc này Tiểu Khắc lại dậy, giúp Tiêu Vũ Khải cởi quần áo, lau mặt lau người.

Mấy ngày gần đây trừ khi đến “Thì Thảm” làm chút bánh ngọt, Tiểu Khắc cả ngày đều ngồi trước máy tính chơi game.

Băng Gương dường như cũng không có vì thất bại trong cuộc thi chiến thần mà xuống dốc, ngược lại càng thể hiện phong độ đỉnh cao, trở thành hình mẫu PVP của Nhà Mạo Hiểm. Tiểu Khắc cũng không hỏi chuyện Yên Vũ Giang Nam, chẳng qua là Rượu Lê Hoa trong cơn hội cũng không online. Trong công hội có không ít người hôm đó cũng tới xem trực tiếp tranh giải, ít nhiều biết Yên Vũ Giang Nam chính là Rượu Lê Hoa, cuộc thi chiến thần và Rượu Lê Hoan là những từ không có ai nói tới.

công hội Nước Đá Đoá Mạ: Đại thần, gần đây lão đại bận bịu cái gì thế, lâu như vậy cũng không online.

công hội Toái Tâm: Không biết.

công hội Nước Đá Đoá Mạ: Đại thần cũng không biết lão đại làm gì, chắc không còn ai biết nữa rồi.

công hội Toái Tâm: Cũng không hẳn, Thú Thú chắc là biết.

công hội Nước Đá Đoá Mạ: Ặc, đây là CP mới?

công hội Toái Tâm: Anh ấy là “Công” Tử Tiêu, Thú Thú là Dữ “Thụ” (từ đồng âm) Đồng Hành.

công hội Nước Đá Đoá Mạ: ...Đại thần, nhật tiết tháo rơi đầy đất của anh đi.

công hội Bò Nhỏ Leo Cây: Chị dâu, chị không hiểu rồi, Thú Thú là Dữ Thú Đồng Hành, cho nên ai cùng anh ấy một chỗ người đó chính là thụ, cho nên Dữ Thú tuyệt đối là thụ, không cần giải thích.

Tiểu Khắc xấu hổ, chuyện của bọn họ cho tới bây giờ cũng không nói ở trên mạng, biết bọn họ là người yêu chỉ có mình Băng Gương, hơn nữa Băng Gương nhất định sẽ không nói bậy, bây giờ lại bị mấy người này đoán bừa cũng trúng, cho nên mới nói đúng là đội bà tám...

48. Chương 48: Kết Thúc

Tiểu Khắc nghe thấy tiếng mở cửa, liếc đồng hồ máy tính thời gian là 20:07, hôm nay về thật sớm.

Tiêu Vũ Khải vào phòng sách, thấy Tiểu Khắc đang chơi game, cũng không cởi quần áo, ôm Tiểu Khắc từ phía sau: “Ăn cơm chưa?”

Tiêu Vũ Khải đi từ ngoài về, cả người đều mang hơi lạnh. Tiểu Khắc ngửi được mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh, nói: “Về sớm vậy?”

“Một chiến hữu trước kia của anh mới ra tù, hôm nay cùng đi ăn cơm. Kết quả giữa chừng có chuyện không vui nên giải tán.”

“Em đi nấu mì cho anh.” Tiểu Khắc thoát game đứng lên.

“Anh không muốn ăn.” Tiêu Vũ Khải kéo Tiểu Khắc ngồi xuống.

“Anh có lời muốn nói?” Tiểu Khắc hỏi.

Tiêu Vũ Khải dùng má cọ mặt Tiểu Khắc nói: “Anh nghĩ rồi, năm nay ăn Tết, không đi nhà em cũng không đi nhà anh, anh sẽ mời mọi người đến nhà mình, để cho bọn họ hâm mộ cuộc sống tuyệt vời của chúng mình, đến lúc đó ai chọc em buồn, chúng ta sẽ đuổi người đó ra ngoài.”

Tiểu Khắc không ngờ gần đây Tiêu Vũ Khải lại đang suy nghĩ những chuyện này, thật ra thì trước kia cậu cũng cân nhắc qua vấn đề này. Trước kia khi còn ở trong quân đội, ngày lễ tết cũng không thể về, tự nhiên sẽ không lo lắng đến những chuyện này, nhưng bây giờ thì khác, cậu ở thành phố H, cho dù không muốn cũng phải về. Thật ra thì Tiểu Viễn đã gọi cho cậu rất nhiều lần, dì cũng gửi cho cậu rất nhiều tin nhắn, cậu vẫn trốn bọn họ, mấy ngày nay bọn họ cũng không gọi điện tới nữa. Bây giờ Tiêu Vũ Khải đề nghị mời họ đến nhà, dường như cũng là cách tốt.

“Anh đã thông báo cho họ rồi, chiều 30 họ sẽ tới, tới mai chúng mình nghỉ, đi mua một ít đồ, cũng mua đồ em thích.” Tiêu Vũ Khải nói.

“Thịt bò bít tết thì sao?”

“Mua đồ hai ta đều thích.”

Ngày cuối cùng trước năm mới, Tiêu Vũ Khải đưa Tiểu Khắc đi dạo trước ngày định. Tiêu Vũ Khải về lúc bốn giờ chiều, lúc đó các cửa hàng đã đóng cửa, Tiểu Khắc và Tiêu Vũ Khải chỉ có thể đi siêu thị mua đồ. Mặc dù Tiểu Khắc vô cùng không thích mua thức ăn ở trong siêu thị, thức ăn trong đó không đủ tươi, nhưng bây giờ bọn họ cũng không còn lựa chọn nào khác.

Hỏi Tiểu Khắc học tiểu học, loại siêu thị loại 2 này ở thành phố H vẫn vô cùng ít ỏi, mỗi khi ăn tết người ta đều đi mua tấp nập, bây giờ khắp nơi đều là siêu thị lớn, mặt hàng so với lúc đó càng thêm phong phú, cho nên dù là 28 tháng Chạp, người trong siêu thị cũng không nhiều lắm.

Tiêu Vũ Khải mặc dù không phải không thể ăn thịt, nhưng không ăn được thịt sống, mỗi lần đi dạo đến khu đồ sống, chạy nhanh không ai bằng. Tiểu Khắc cũng không ép anh, một mình chọn thịt, mặc dù Tiêu Vũ Khải nói chỉ cần cậu thích là được, nhưng mời người đến nhà, nên phải chuẩn bị một chút.

Chọn thịt xong, Tiểu Khắc mua chút trái cây, vốn không định mua nhiều, đủ ăn là được, kết quả đi dạo siêu thị một vòng, lại mua một xe đầy đồ, cuối cùng hai người đàn ông cao lớn Tiểu Khắc và Tiêu Vũ Khải còn phải bê hai lần mới mang hết mọi thứ lên.

Trái cây rau dưa thịt thà chất đầy cửa.

Tiểu Khắc cùng Tiêu Vũ Khải phân loại rồi bỏ vào tủ lạnh, sau đó hết sức không muốn làm gì nữa, hai người ngay trước giao thừa một đêm mỗi người ăn một tô mì.

“Ăn tết thật là dày vò người.” Tiêu Vũ Khải nuốt xuống ngụm nước mì cuối cùng thở dài hô một câu.

“Anh hình như còn chưa có làm gì.”

“Không phải dày vò anh, mà là em, em mấy hôm nay ngủ mơ, đều là “Con không về” các loại.” Tiêu Vũ Khải đứng lên cầm cả hộp mì của Tiểu Khắc ném vào thùng rác trong bếp.

Tiểu Khắc nháy mắt mấy cái cũng không nói chuyện, ban đầu cảm thấy chuyện này bị Tiêu Vũ Khải đâm thủng còn có chút lúng túng, sau đó suy nghĩ một chút, tình huống lúng túng hơn hai người cũng đã trải qua, bây giờ chuyện cậu lo lắng nhất đã có người cùng chia sẻ, những đau khổ trong lòng.

Hai người lười online nên ngồi trước ti vi xem phim “Lost On Journey (Lạc lối/Về quê ăn Tết)”, kể về đường về nhà cực khổ của người Trung Quốc, Tiểu Khắc và Tiêu Vũ Khải đều không trải qua chuyện này, cũng không cảm thấy buồn cười lắm, chẳng qua là cảm thấy ngồi cùng một chỗ như vậy cực kỳ ấm áp.

“Anh muốn uống trà.” Tiêu Vũ Khải đột nhiên nói.

“Em cũng muốn uống.” Tiêu Khắc lấy chân đá đá cánh tay Tiêu Vũ Khải: “Đi rót nước đi.”

“Anh vừa mới đi dạo, mệt lắm.” Tiêu Vũ Khải trong trạng thái sẵn sàng động kinh.

Sau đó hai người không đứng đắn mà dùng chân oằn tù tù, Tiểu Khắc thắng, Tiêu Vũ Khải đành phải chấp nhận đi rót nước. Anh đổ nước xong kéo Tiểu Khắc đang ngồi bên cạnh lên đùi, mặt dù hai người đàn ông lớn dùng rồi còn ngồi như vậy vô cùng kỳ dị, nhưng hai người bọn họ không ngại, nhà chỉ có hai người bọn họ, thích như nào thì làm như vậy.

Trong màn hình, vừa chiếu đến Lý Thành Công về nhà, vợ hắn phát hiện hắn có người thứ ba, nhưng cũng không phải là trọng điểm, Tiểu Khắc xem ti vi ngẩn người. Tiêu Vũ Khải chột chột eo cậu: “Cho anh một ít kẹo.”

Tiểu Khắc bưng cốc trà đặt lên bàn rồi lấy kẹo hạt thông tới, cậu ăn một miếng rồi đưa cả đĩa cho Tiêu Vũ Khải, Tiêu Vũ Khải cầm một miếng đặt vào miệng, tiếng nhai giòn tan.

“Hạt thông ăn ngon thật, nếu không có đường thì tốt hơn.” Tiêu Vũ Khải nhấp một hớp trà, hoà tan vị ngọt trong miệng.

Tiểu Khắc biết Tiêu Vũ Khải đang động kinh, lấy trong đĩa ra một miếng hạt thông tương đối nhiều đường nhét vào miệng Tiêu Vũ Khải, chặn miệng anh lại. Quay đầu lại, phim đã chiếu đến hồi kết, Vương Bảo Cường một thân âu phục đáng vẻ thành công, đột nhiên kêu lên một tiếng “Ông chủ”.

“Chủ đề bộ phim này nói về đường về nhà của hai người khổ bức, và một kẻ thứ ba hoàn lương.” Tiêu Vũ Khải tổng kết nội dung chính.

“...” Tiểu Khắc im lặng lúc lâu đột nhiên nói với Tiêu Vũ Khải: “Nếu anh dám có người thứ ba, em tuyệt đối sẽ không làm bộ như không biết chờ anh quay đầu, em sẽ không nương tay, em sẽ hạ tử thủ.”

“Khụ.” Tiêu Vũ Khải ho khan một tiếng vỗ vỗ lưng Tiểu Khắc nói: “Sẽ không sẽ không, anh đây trừ chung tình không còn ưu điểm nào khác.”

“Chúng ta đi ngủ.” Tiểu Khắc đứng lên tắt ti vi, mang cốc trà vào trong bếp.

Tiêu Vũ Khải suy nghĩ một chút về chữ ngủ này, cảm thấy Tiểu Khắc hình như không có hàm nghĩa gì khác, thở dài đi tắm chuẩn bị đi ngủ.

Sáng hôm sau Tiểu Khắc đứng sáu giờ tỉnh dậy, phát hiện mình nằm trong ngực Tiêu Vũ Khải, trời vẫn còn tối, nhiệt độ trong phòng lại vừa đủ, Tiểu Khắc dịch người một chút đưa cánh tay khoác nhẹ lên hông Tiêu Vũ Khải ngủ tiếp.

Lần thứ hai tỉnh lại đã gần mười giờ, Tiêu Vũ Khải đang tựa ở đầu giường gửi tin nhắn. Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa chiếu vào, Tiểu Khắc thấy hơi nóng, động chân một cái, Tiêu Vũ Khải thấy động tác của Tiểu Khắc, cúi đầu hôn Tiểu Khắc một cái, nói: “Năm mới vui vẻ.”

“Năm mới vui vẻ.” Tiểu Khắc bò dậy, nhặt quần áo trên thảm mặc vào.

Thấy Tiêu Vũ Khải cũng mặc quần áo, Tiểu Khắc kéo rèm, mở cửa sổ, không khí lạnh bên ngoài tràn vào, thối tan không khí oi bức trong phòng.

Tiểu Khắc rửa mặt xong tới phòng bếp đã là mười giờ, xem ra chỉ có thể ăn bữa trưa sớm, canh rau cải xào bánh gạo, đơn giản nhưng cực kỳ ngon.

Sau buổi cơm trưa, Tiểu Khắc nướng một ít bánh ngọt để ăn lúc đón giao thừa, Tiêu Vũ Khải thì rửa trái cây rồi xếp gọn trên đĩa đặt trên bàn uống nước.

Chưa tới ba giờ, chuông cửa vang lên, là ba Tiêu và mẹ Tiêu, cảnh vệ hôm nay không tới, chắc là về nhà ăn Tết. Tiêu Vũ Khải nhận lấy cam để ở bên cạnh nói khẽ: “Ba mẹ mang quà làm gì, nào có ai đến nhà con trai còn mang quà.”

Mẹ Tiêu cởi áo khoác đặt lên hộp cam cạnh Tiêu Vũ Khải: “Người bán trái cây nói, cam tốt, cam (thành), lòng cam (thành) ăn Tết.”

Ba Tiêu dáng vẻ nghiêm túc nói với Tiêu Vũ Khải: “Bánh ngọt lần trước ăn rất ngon, nhưng ba không thích quả đào.”

Tiêu Vũ Khải âm thầm nói xấu ba mình, mang áo khoác của mẹ Tiêu treo vào phòng để quần áo. Mẹ Tiêu quen đường vào phòng bếp giúp Tiểu Khắc, sau đó đuổi Tiêu Vũ Khải đang muốn theo vào ra ngoài.

“Mẹ muốn ở riêng với con trai mẹ, anh đi ra ngoài.”

Tiêu Vũ Khải học máu, chỉ có thể đi ra phòng khách trò chuyện với ba Tiêu, ba Tiêu đang nhai nhai kẹo hạt thông để trên bàn, tay thì cầm kẹo lạc nghiền cứu.

“Đều là Tiểu Khắc làm, giấy là con bọc.”

Tiểu Khắc vừa lúc đi ra, bưng trà và bánh hạnh nhân dát mỏng đặt lên bàn, cậu biết ba Tiêu thích đồ ăn này, cho nên chuẩn bị rất nhiều. Bây giờ mỗi tuần Tiểu Khắc và Tiêu Vũ Khải sẽ đến nhà ba mẹ Tiêu, cho nên đối với những sở thích nhỏ của ba Tiêu vô cùng hiểu, Tiểu Khắc quay đầu, nghiêm túc nói với ba Tiêu: “Ba, sáu giờ ăn cơm, ăn ngọt ít chút, con làm rất nhiều, có thể mang về được.”

Tiêu Vũ Khải nhìn ba mình vẻ mặt lúng túng ngồi đó, không chút nể nang cười nhạo ông. Ba Tiêu ăn bánh xong, uống một hớp trà, nói với Tiêu Vũ Khải: “Nói trước cho con biết, nếu con dám lăng nhăng, ba sẽ lấy súng bắn vỡ đầu con.”

“Con mới là con trai ba đó.” Tiêu Vũ Khải đen mặt nhắc nhở.

“Nó gọi ba là ba, tất nhiên cũng là con trai ba.” Ba Tiêu bình tĩnh trả lời.

Trong phòng bếp, mẹ Tiêu giúp Tiểu Khắc rửa sạch những dụng cụ làm bếp, giúp cậu chuẩn bị cơm. Chuông cửa lần nữa vang lên, tay rửa rau của Tiểu Khắc dừng một chút rồi lại tiếp tục.

Tiêu Vũ Khải ngồi ngoài tự nhiên đảm nhận chức trách đi mở cửa, mở cửa quả nhiên là ba Tiêu và dì. Tiểu Viễn xách hai túi đồ, một túi là trái cây, một túi không biết là gì.

“Mẹ tôi lo lắng hai người đàn ông các anh không biết làm cơm, mang một đồng tới, tôi khuyên không được.” Tiểu Viễn nói khẽ với Tiêu Vũ Khải.

Tiêu Vũ Khải mời ba Tiêu và dì vào, hỏi Tiểu Viễn: “Những gì nên nói cậu nói hết rồi chứ?”

“Nói hết rồi, tôi chỉ còn thiếu mức diễn cho họ xem.”

Tiêu Vũ Khải hài lòng gật đầu một cái, rồi đưa Tiểu Viễn vào, Tiểu Viễn cảm thấy nếu mình không làm đúng ý Tiêu Vũ Khải, nhất định sẽ bị anh đuổi ra ngoài.

Dì mang tới rất nhiều đồ ăn chín như thịt rang muối, thịt viên, thịt bò sốt, Tiểu Khắc mang lên nồi hấp lại cái cần hấp, thái mỏng thịt rồi bày lên mâm. Mẹ Tiêu kéo dì đến phòng ăn gói sủi cảo, để lại phòng bếp cho Tiểu Khắc.

Mẹ Tiêu vốn không nói nhiều, dì và bà cũng không quen biết, hai người liền yên lặng đứng đó gói sủi cảo không nói câu nào. Cho đến khi cần gói tiền xu vào sủi cảo, mẹ Tiêu bỗng nói: “Bà thông gia, chuyển giúp tôi đồng xu.”

Dì ban đầu có chút không phản ứng kịp, cuối cùng cười khan hai tiếng đưa bát ngậm tiền xu cho mẹ Tiêu.

Bốn người đàn ông ngồi trong phòng khách cũng rất lúng túng, cuối cùng Tiểu Viễn không kìm được, đứng lên: “Con đến phòng bếp xem anh làm đồ ăn ngon gì đây.”

Tiêu Vũ Khải cũng lập tức đứng lên nói: “Anh đưa cậu đi.”

Cục diện khó xử kéo dài đến tận lúc dọn cơm. Cũng không cần giới thiệu nhau, dù sao ba Tiêu và ba Tiểu cũng coi như là chiến hữu cũ, mặc dù hai người bởi vì có chút chuyện không được tự nhiên nên không qua lại, nhưng bây giờ đã thành thông gia, coi như nhìn nhau không vừa mặt, cũng phải cho Tiểu Khắc và Tiêu Vũ Khải mặt mũi.

“Ba, ăn cá.” Tiểu Khắc vừa nói, ba Tiêu và ba Tiểu cùng ừ một tiếng, sau đó hai ông lão trừng nhau một cái, tựa như đang nói với đối phương “Đây là con trai tôi, ông hưởng ứng cái gì.”

Tổng thể mà nói bữa cơm cũng coi như là hoà thuận vui vẻ phù hợp với bầu không khí đêm giao thừa. Sau khi ăn xong những người này cũng không định đi chơi đêm xuân, bọn họ tuổi tác đã lớn, không theo kịp, nên ở trong phòng khách mở bàn, tiến hành hạng mục vận động thích nhất của người Trung Quốc — đánh mạt chược.

Ba Tiêu mẹ Tiêu một nhà, ba Tiểu và dì một nhà, Tiểu Khắc Tiêu Vũ Khải một nhà, Tiểu Viễn lẻ loi một nhà.

Ngồi trong tình huống này, cả nhà liền bắt đầu thảo luận chuyện kết hôn của Tiểu Viễn, ngay cả mẹ Tiêu luôn ít nói cũng không chịu thua kém giới thiệu cho Tiểu Viễn một đối tượng, thế là Tiểu Viễn dưới áp lực to lớn đánh mạt chược, trong lòng bị hành hạ.

“Ồ.” Lần đầu ba Tiêu đánh mạt chược đẩy bài tới dưới sự chỉ đạo của mẹ Tiêu.

Dì ngồi ở phía trên ba Tiêu, vô cùng ngại ngùng nói: “Ngại quá, tiết hồ.”

Tiểu Viễn thò đầu nhìn bài Tiêu Vũ Khải, nói nhỏ: “Không biết xấu hổ, chuyên phá bài tôi lúc xào bài.”

Tiêu Vũ Khải vênh vênh đắc ý nhìn Tiểu Viễn một cái, Tiêu Vũ Khải và Tiểu Khắc cũng không thắng bài, đổi một đồng tiền lẻ ở ngân hàng, đặc biệt cho hai ông xào bài.

Đánh được hai vòng, Tiêu Vũ Khải đổi cho Tiểu Khắc đánh bài, Tiểu Khắc cũng là lần đầu tiên đánh bài, cả người căng thẳng luống cuống tay chân, Tiêu Vũ Khải bên cạnh chỉ điểm, ba Tiêu chiếm bàn nhất quyết không cho mẹ Tiêu ngồi, ba Tiêu cũng rất may.

Mẹ Tiêu và dì cũng không đánh bài, vào phòng bếp hấp sủi cảo.

Mẹ Tiêu bưng sủi cảo ra ngoài, đưa cho Tiểu Khắc một bát, Tiểu Khắc đang suy nghĩ xem đánh con nào, lại đang xoắn xuýt nên nói: “Mẹ, con thật sự ăn không nổi, không muốn ăn.”

“Không được, một miếng cũng phải ăn, đây là truyền thống.” Mẹ Tiêu kiên trì nói.

Tiểu Khắc rốt cuộc ném ra một con ba, vớt lên một cái bánh sủi cảo nhét vào miệng, còn lại đưa cho Tiêu Vũ Khải: “Còn lại anh ăn nốt đi.”

Tiêu Vũ Khải nhận lấy bát còn dư ăn một cái, vớt lên một cái để bên miệng Tiểu Khắc, Tiểu Khắc cũng không chú ý liền há miệng nuốt vào.

“Đánh cái này.” Tiêu Vũ Khải bưng bát dưa chỉ dẫn Tiểu Khắc đánh bài.

Tiểu Khắc cau mày nói: “Em biết, không cần anh nhắc.”

Tiểu Khắc vốn không chú ý tới mẹ Tiêu và dì đang kinh ngạc vì nghe được cậu nũng nịu với mẹ Tiêu, cuối cùng Tiêu Vũ Khải mạnh mẽ đề nghị, cả đám người nghiêng mặt chột mồm chuẩn bị đi ngủ.

Ba Tiêu mẹ Tiêu ngủ ở phòng ngủ chính, ba Tiểu và dì ngủ ở phòng khách, Tiểu Viễn ngủ ở giường đơn trong phòng sách, Tiêu Vũ Khải bơm phồng đệm dùng chăn bọc lấy Tiểu Khắc ngồi lên, nhìn lửa khói ở trước cửa sổ.

Rạng sáng Lý Hạo gọi điện thoại tới cho Tiểu Khắc.

“Năm mới vui vẻ.”

“Năm mới vui vẻ.”

“Tớ nghe Tiểu Viễn nói, năm nay bác Tiểu và dì đến nhà cậu ăn giao thừa?”

“Ừ.”

“Xem ra vấn đề phiền não bao lâu nay của cậu đã giải quyết thuận lợi.”

“Ừ.”

“Này, bây giờ cậu đã nói năng lưu loát lắm rồi mà, sao đến khi nói chuyện với tớ lại một chữ hai chữ vậy?”

“Cám ơn cậu.”

“Ừ?” Lý Hạo tự nhiên nghe thấy liên ngay người.

“Cám ơn cậu đã dẫn tớ đi qua lúc khó khăn nhất, nếu như không có cậu, tớ chắc chắn sẽ không có ngày hôm nay, lấy được hạnh phúc của mình.”

Bên kia điện thoại Lý Hạo được cảm ơn hình như bị làm cho ngại ngùng, ấp úng nửa ngày mới văng ra một câu: “Ồi giời, cậu nói như vậy, làm tớ không biết phải làm gì tiếp. Tớ gọi điện cho cậu chúc mừng năm mới, cũng không có gì quan trọng, tớ muốn vào phở bản, thôi nhé, bái bai.”

“Bye.” Tiểu Khắc cười cúp điện thoại, nhích lại gần Tiêu Vũ Khải nói khẽ: “Cám ơn anh, hôm nay em rất vui.”

Tiêu Vũ Khải tru lên một tiếng dè Tiểu Khắc trên đệm, nói: Nói cảm ơn mà đủ à, anh muốn được thưởng cái gì thực tế một chút.”

Tiểu Khắc cũng không ngại, vòng tay lên cổ Tiêu Vũ Khải, nói với anh: “Vậy hôm nay em sẽ hôn chúc ngủ ngon anh, trước kia đều là anh hôn, hôm nay đổi thành em hôn anh.”

Nói xong từ từ hôn lên môi Tiêu Vũ Khải, Tiêu Vũ Khải cũng dịu dàng đáp lại Tiểu Khắc, ngoài cửa sổ một cái pháo hoa đúng lúc nổ tung, bầu không khí tuyệt vời.

Phòng ngủ chính phát ra tiếng mở cửa, mẹ Tiêu mặc quần áo ngủ đi ra, mặc dù trong phòng khách không bật đèn, nhưng ánh sáng từ ngoài cửa sổ hắt vào cũng đủ để cho mẹ Tiêu thấy rõ ràng bên cửa sổ xảy ra chuyện gì. Mẹ Tiêu không chút nào lúng túng vì phá ngang chuyện tốt của người khác, bình tĩnh tới phòng bếp rót nước.

“Buổi tối mẹ ăn hơi mặn.” Mẹ Tiêu giải thích, sau đó trước khi đóng cửa bồi thêm một câu: “Các con tiếp tục, đừng để ý đến mẹ.”

Tiêu Vũ Khải liếc mắt lần nữa hôn Tiểu Khắc muốn tiếp tục hoạt động bên dưới, cửa phòng khách là cách một tiếng mở ra. Dì đi ra, dì ngược lại có chút lúng túng, nhưng vẫn cười nói: “Đi vệ sinh, không nhin được.”

Nói xón nhanh chong đi qua, xong dùng tốc độ nhanh nhất chạy về đóng cửa lại.

Vốn Tổng Giản còn ôm ý định đùa giỡn, lại bị tên này làm cho nổi giận, cái gì gọi là: Tôi cho cậu nhiều tiền như vậy, cậu có lý do gì để từ chối!

mật Em Mới Mười Lăm: Tôi thấy hay là anh đi tìm cao thủ khác đi.

mật Thánh Quang Chiêu Rọi: Cậu thấy chưa đủ tiền hay sao? Chúng ta có thể thương lượng lại.

mật Em Mới Mười Lăm: Ông đây không muốn kéo mi, có được không!

Sau cái này Thánh Quang Chiêu Rọi cũng không mật lại cậu, Tổng Giản thấy người này ngược lại biết điều ra phết, cũng không giống những người chơi khác, bị từ chối thì mắng chửi hay cà khịa, vì vậy Tổng Giản yên lặng quyết định nếu sau này đi dã ngoại gặp phải hán thì ít giết hán 2 lần. Bò Nhỏ trong công hội lại đang tổ đội đi chiến trường, Bò Nhỏ mặc dù là một cô em, nhưng năng lực chỉ huy chiến trường vô cùng không tồi.

đội trưởng Bò Nhỏ Leo Cây: Em Nhỏ, sau khi khai chiến cậu với Xác Không Mang Quần phụ trách thủ nhà.

đội ngũ Em Mới Mười Lăm: Bao ở trên người tôi.

Em Mới Mười Lăm và Xác Không Mang Quần, một người công cao, một người khó chết, để hai người này thủ nhà quả là lấy hết sức. Đối phương phái bốn người đến trộm nông trường, nhưng bị hai người này kéo cho chạy quay vòng ngay cả lá cờ cũng không sờ được.

phụ cận Xác Không Mang Quần: Tới đây, tới đây ~ mau tới đuổi đi

Xác Không Mang Quần chơi đến là vui, chỉ cần dùng kỹ năng tăng tốc một chút, kênh phụ cận sẽ tự động đánh ra hàng chữ.

Xác Không Mang Quần giống như một tên ngoài bốn mươi tuổi ngu (khụ) ngốc, mặc quần áo thì có khí chất y hệt lưu manh, trên chiến trường đúng là mục tiêu sống, thường xuyên rơi vào cảnh một đám người đuổi theo chém. Nhưng Xác Không Mang Quần cũng là một thầy tế mạnh, tự bảo vệ mạng không thành vấn đề.

Mà Em Mới Mười Lăm thì lại như một tên đồ tể, lại mang hai cây đao lớn, rất có khí thế muốn đại sát tứ phương. Chúc nghiệp nào da hơi mỏng, thấy cậu liền hết hồn, chứ đừng nói là lấy cứng đối cứng với cậu.

Tình trạng bây giờ chính là Xác Không Mang Quần chạy đầu tiên ở phía trước, phía sau có bốn người đối phương, Em Mới Mười Lăm đuổi ở sau cùng để chém người. Cục Cưng Em Lên Trước sống lại ở chỗ này nhìn hồi lâu, yên lặng lên tọa kỵ đi đến chỗ thợ rèn. Mặc dù Em Mới Mười Lăm với Xác Không Mang Quần không có cách giết chết đối phương, nhưng đối phương cũng không đánh chết được hai người họ, chỉ cần hai người họ không chết, cứ ở đây quấy rối, đối phương cũng không cướp được cờ.

đội trưởng Bò Nhỏ Leo Cây: Ba người đi trộm mỏ, nhà bên đó như thế nào?

đội ngũ Cục Cưng Em Lên Trước: Không thành vấn đề, chơi với bọn họ vui cực.

đội trưởng Bò Nhỏ Leo Cây: Một đội hai người đi tiếp viện vũ khí.

đội trưởng Bò Nhỏ Leo Cây: Nông trường cũng không cần, đi cướp rừng cây. Chúng ta kết thúc chiến đấu.

Chiến trường lần này kết thúc, cũng đã rạng sáng, Tổng Giản nghĩ đến thứ hai còn phải đi làm, chỉ đành lưu luyến offline.

Tổng Giản trong trò chơi mặc dù lấy tên là Em Mới Mười Lăm, nhưng thực tế cậu đã là một tên sinh viên đại học năm thứ tư hơn hai mươi tuổi sắp tốt nghiệp rồi. Gần đây cậu đang đi thực tập ở bộ phận marketing của một công ty quần áo. Cậu không giống với bạn học mình, luôn tràn đầy mong đợi với tương lai, mỗi ngày đều như uống thuốc hưng phấn đi làm, trên thực tế, mỗi khi sáng sớm tỉnh dậy, điều khiến cậu đau khổ nhất chính là đi làm.

Chuyên ngành đại học của Tổng Giản cũng không phải là marketing, mà là quản lý phân phối, chẳng qua không biết tại sao, khi danh sách thực tập gửi xuống cậu lại bị phân tới bên marketing. Bộ phận marketing

thật ra là chỗ không tệ, giám đốc là một người vô cùng ôn hòa tốt bụng, chẳng qua vị giám đốc này có hơi tốt quá...

“Tiểu Tổng, tôi thấy mấy người trẻ tuổi đều thích chơi trò chơi, tối hôm qua liền thử một chút.”

Tổng Giản đang dùng cơm, trong lòng kêu một tiếng “Lại đến”, điều chỉnh nét mặt ngẩng đầu cười nói: “Sếp, anh vừa mới nói gì, tôi nghe không rõ?”

“Cái trò chơi kia, Nhà Mạo Hiểm, tôi cũng đăng ký một tài khoản.”

“Sếp, anh cũng có hứng chơi trò chơi à.” Tổng Giản trong lòng a a hai tiếng, loại người đi du học nước ngoài về như anh ta chỉ nên hứng thú với opera, bale các thứ thôi chứ, ít ra cũng là đi bar tán gái, sao lại hứng thú với loại trò chơi trên mạng thế này.

“Chơi một chút, cảm thấy rất thú vị. Có điều...” Giám đốc vừa đổi giọng, tiếp tục nói: “Tôi cảm thấy một số người chơi có chút không thân thiện.”

“Bình thường thôi, rất nhiều người chơi đối với acc nhỏ hoặc người mới đều không thân thiện, chơi nhiều sẽ quen.” Tổng Giản thuận miệng an ủi, chẳng qua an ủi xong, đột nhiên không hiểu sao tim đập bình bịch, nhìn vị sếp ngồi đối diện cười híp mắt, cảm thấy có một loại dự cảm.

“Sếp, anh chơi ở server nào, tên gì?”

“Tôi cũng không hiểu mấy thứ server, trang phục gì gì đó, tôi chỉ nhớ tên trong trò chơi đặt là Thánh Quang Chiếu Rọi. Đúng rồi, tôi nghe nói cậu chơi trò này rất lâu rồi, mang tôi thăng cấp đi.”

Tổng Giản nhìn giám đốc ngồi đối diện vẫn cười như cũ, lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, Tần Bùi, anh là ông trời phái xuống để chỉnh tôi đi.

Tần Bùi là đàn anh của Tổng Giản. Khi Tổng Giản vừa mới nhập học là đại biểu học sinh mới, lúc ấy Tần Bùi đã tốt nghiệp, coi như là người tốt nghiệp ưu tú diễn thuyết. Đàn chị năm thứ tư ngồi cạnh dùng giọng điệu sùng bái nói chuyện với Tổng Giản hơn nửa tiếng về “Lịch sử huy hoàng của Tần Bùi”, còn không ngừng khen anh ta là “người tốt”.

Sau này khi hai người đã biết nhau, Tần Bùi dựa vào danh tiếng còn lại của mình ở đại học C dùng mọi cách chăm sóc Tổng Giản, cái gì học sinh giỏi, học bổng, thực hành xã hội, vào Đảng, hầu như đều giúp Tổng Giản làm xong. Lúc ấy Tổng Giản cảm thấy anh ta quả không hổ với hai chữ “người tốt”. Bây giờ Tổng Giản nhớ tới, còn cảm thấy mình hồi đó đúng là có mắt như mù, người có thể dùng ba năm qua năm ải chém sáu tướng thành công lên làm giám đốc bộ phận marketing một công ty lớn, sao có thể là người tốt, coi như anh ta đối với mình tốt, vậy cái tốt đó nhất định phải báo đáp.

Buổi chiều Tần Bùi muốn đi họp, cũng giống hội nghị một tuần một lần, chỉ là một đám người trong công ty thảo luận tăng phân loại của các thương hiệu ban đầu hay là đưa ra một loại thương hiệu mới.

Ý của Tần Bùi là, những thương hiệu công ty hiện chiếm một thị phần rất cao trong các thương hiệu cấp thấp bình thường, nếu như không tăng thêm thương hiệu mà chỉ để tăng phân loại thương hiệu thời trang ban đầu, trong một chỗ rất khó khăn để khách hàng chấp nhận một thương hiệu mới đưa ra. Hơn nữa Tần Bùi không muốn dừng lại ở thương hiệu cấp thấp, anh muốn thương hiệu mới thành một thương hiệu cao cấp, mở rộng thêm các thị trường mới.

Ý kiến của những người khác chính là đưa ra một loại thương hiệu mới cần phải phí rất nhiều vốn và nhân lực, hơn nữa nếu như sản phẩm mới không được khách hàng đón nhận, sẽ mang lại tổn thất cực lớn cho công ty.

“Ếch ngồi đáy giếng.” Sau cuộc họp, Tần Bùi trở lại, cầm tài liệu trong tay nhét vào trong máy hủy giấy.

Tổng Giản né ở sau máy vi tính, bây giờ công ty đã tan làm, chỉ có cậu vẫn còn ngồi viết lại bản kế hoạch. Từ trước cho tới giờ cậu cũng chưa từng viết cái này, lần đầu tiên viết ra đã bị Tần Bùi ôn hòa nhưng không chút lưu tình mắng cho tơi bời, chỉ đành ngồi lại chỉnh sửa.

“Sao cậu vẫn chưa về?”

Sếp còn chưa lên tiếng tôi nào dám đi. Xế chiều hôm nay trước khi đi họp anh dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy nói với tôi, hôm nay không làm xong không được về, buổi tối lại chơi trò mất trí nhớ, sếp muốn gì đây?

Tần Bùi vỗ trán một cái, cười nói: “Là tôi sai, hôm nay đi họp bị bọn hò làm cho tức đến ngu người, không cần đổi cái kế hoạch kia, Quốc Khánh nghỉ cứ việc chơi thôi, sau đó chúng ta mới bắt tay vào làm.”

“Tôi biết rồi, vậy, sếp, tôi về trước.” Tống Giản tắt máy vi tính xong đi ra, lại bị Tần Bùi chặn đường: “Cùng ăn cơm đi, làm cậu về trễ như vậy.”

Tần Bùi không hổ là học marketing, Tống Giản cố sức từ chối mấy lần đều bị anh ung dung hóa giải, cuối cùng Tống Giản đành phải theo Tần Bùi đi ăn cơm. Tần Bùi không chọn tiệm cơm loại nhỏ, mà chọn một nhà hàng tôm nướng vô cùng nổi tiếng gần đó. Tống Giản vô cùng thích loại thức ăn này, hơn nữa làm thêm đến tận chín giờ, rất đói. Một mình ăn hồi lâu, mới phát hiện Tần Bùi không động đũa.

“Sao anh lại không ăn?” Tống Giản ngoài miệng dính dầu đỏ như bôi mặt.

Tần Bùi từ từ uống trà nói: “Tôi không ăn nổi đồ cay như vậy.”

“Không ăn được cay mà còn tới đây ăn.” Tống Giản có chút không được tự nhiên, rút khăn giấy lau miệng, lau tay.

“Tôi mời cậu ăn cơm, dĩ nhiên là phải chọn thứ cậu thích.” Tần Bùi một tay chống cằm, một tay nghịch cốc trà.

“Tôi cũng không phải khách hàng của anh, anh đừng có dùng cách đối phó với họ để dùng với tôi, tôi thấy cái này cũng giống bệnh nghề nghiệp, phải trị.”

Tần Bùi nghe xong cũng không giận, cười hai tiếng phụ họa: “Đúng là bệnh, tôi phải sửa lại, cho nên ăn xong, cậu cùng tôi đi ăn cái khác, lần này tôi sẽ chọn thứ tôi thích.”

Tống Giản cảm thấy mình nhất định tự đào một cái hố, rồi còn mừng như điên mà nhảy vào.

công hội Công Tử Tiêu: Em Nhỏ, tọa kỵ Ngựa băng hà là từ đâu tới?

công hội Em Mới Mười Lăm: Hôm nay đi tham gia hoạt động, trên đường được cho.

công hội Công Tử Tiêu: Ai cho chú?

công hội Em Mới Mười Lăm: Lôi Phong.

Thông báo Công hội: Bạn đã bị mời ra khỏi công hội.

Tống Giản phát điên, đầu năm nay nói thật cũng bị người ta hận. Em Mới Mười Lăm cười ngựa băng hà đạp người ở chủ thành rồi chạy trên đồng bằng mấy vòng, tự mình hoang tưởng một chút, sau đó vội vàng kéo tọa kỵ về. Cậu có một loại trực giác, nếu mình dám cười thứ đồ chơi này trước mặt lão đại, khẳng định sẽ chết thê thảm gấp trăm ngàn lần.

Bị đuổi ra khỏi công hội, Em Mới Mười Lăm dạo vài vòng quanh đồng bằng, đột nhiên nghĩ đến Tần Bùi, do dự một lúc đánh vào khung bạn tốt Thánh Quang Chiếu Rọi, thêm làm bạn tốt, xác nhận.

mật Em Mới Mười Lăm: Sếp, tôi là Tống Giản.

mật Thánh Quang Chiếu Rọi: À.

mật Thánh Quang Chiếu Rọi: Cậu có thời gian rảnh không? Tôi có một nhiệm vụ ở đây nhưng cứ bị đánh chết, cậu tới giúp tôi một tay.

Tống Giản thấy Tần Bùi cũng không nhắc tới chuyện lúc trước, thở phào nhẹ nhõm. Đã mấy ngày rồi, có khi Tần Bùi cũng sắp quên mất chuyện đó. Nhanh nhẹn thêm Thánh Quang Chiếu Rọi vào đội, cười tọa kỵ chạy tới bên người Thánh Quang Chiếu Rọi.

Hiện tại Thánh Quang Chiếu Rọi và một con quái nhỏ đang chém nhau, mảy một đao tao một đao, vô cùng có nhịp điệu, vô cùng hài hòa. Mô hình nhân vật của Thánh Quang Chiếu Rọi vô cùng xấu xí, gương mặt

đó cứ như là bị người dùng một cục gạch vỗ qua vật, cùng với nửa cái khối màu đỏ trên người, cái loại hình ảnh đó đánh vào thị giác thật sự có thể lấy mạng đối thủ.

Em Mới Mười Lăm xuống khỏi tọa kỵ, một đao chém chết con quái đó cứu vớt Thánh Quang Chiếu Rọi, Thánh Quang Chiếu Rọi liền ngồi dưới đất bắt đầu hồi máu.

đội trưởng Em Mới Mười Lăm: Sao anh không dùng kỹ năng?

đội ngũ Thánh Quang Chiếu Rọi: Kỹ năng gì?

đội trưởng Em Mới Mười Lăm: [xung kích] [đánh lén] cái đó gọi là kỹ năng.

đội ngũ Thánh Quang Chiếu Rọi: Không có.

đội trưởng Em Mới Mười Lăm: Mỗi hai cấp phải về chỗ NPC học kỹ năng, anh không học?

đội ngũ Thánh Quang Chiếu Rọi: Chúc nghiệp của tôi chỉ có ba kỹ năng, học hết rồi.

Tổng Giản đỡ trán, NPC mà Tần Bùi nói là ở tận thủ thôn, cho nên kỹ năng chỉ học được ba cái, nhưng các thành lớn đều có NPC đứng ở quảng trường, coi như không muốn thấy cũng rất khó. Nhìn Thánh Quang Chiếu Rọi cũng đã sắp ba mươi cấp, chẳng lẽ anh chỉ dựa vào bình máu và chém bo mà thăng cấp sao?

đội trưởng Em Mới Mười Lăm: Tôi hỏi cái này, anh đừng giận nha.

đội trưởng Em Mới Mười Lăm: Anh thật sự là Tần Bùi ư?

đội ngũ Thánh Quang Chiếu Rọi: ...

Tổng Giản không cần hỏi cũng biết chắc chắn Thánh Quang Chiếu Rọi không học qua cách cưỡi tọa kỵ, cho nên tự giác chủ động lấy ra tọa kỵ hai người để hướng dẫn anh, có điều tọa kỵ hai người của cậu so với rồng vàng của lão đại Công Tử Tiêu thì kém xa, tọa kỵ để hai người cưỡi của cậu là tự biến thành một con chim đen thui.

đội trưởng Em Mới Mười Lăm: Cưỡi lên đây đi.

đội ngũ Thánh Quang Chiếu Rọi: Cưỡi ai?

đội trưởng Em Mới Mười Lăm: Tôi!!

đội ngũ Thánh Quang Chiếu Rọi: (v) ừ

Loại cảm giác này, Tổng Giản đột nhiên cảm giác mình bị lừa gạt, nhất định là ảo giác, Tổng Giản tự an ủi bản thân.

Em Mới Mười Lăm một đường mang Thánh Quang Chiếu Rọi đến chỗ quảng trường của chủ thành, dừng ở chỗ NPC học kỹ năng, để cho Thánh Quang Chiếu Rọi học.

đội ngũ Thánh Quang Chiếu Rọi: Kỹ năng này sao lại không thể học?

đội trưởng Em Mới Mười Lăm: Nhìn nhắc nhở hệ thống bên trái xem viết gì?

đội ngũ Thánh Quang Chiếu Rọi: Không đủ vàng.

Tổng Giản đưa cho Thánh Quang Chiếu Rọi năm nghìn vàng, mặc dù không phải khoản tiền lớn, nhưng đối với một acc mới ba mươi cấp thì đã là một khoản tiền lớn.

đội ngũ Thánh Quang Chiếu Rọi: Tốt.

đội trưởng Em Mới Mười Lăm: Tôi mang anh đi phó bản thăng cấp, như vậy nhanh hơn.

đội ngũ Thánh Quang Chiếu Rọi: Không muốn, tôi phải làm nhiệm vụ thăng cấp.

đội trưởng Em Mới Mười Lăm: Làm nhiệm vụ rất chậm, đi phó bản một tiếng là có thể tăng nhiều cấp.

đội ngũ Thánh Quang Chiếu Rọi: Làm nhiệm vụ thú vị hơn.

Vì vậy Tổng Giản cũng chỉ có thể mặt đầy đau khổ đi theo Thánh Quang Chiếu Rọi giúp anh làm nhiệm vụ thăng cấp. Những nhiệm vụ cấp thấp này Tổng Giản đã làm qua không biết bao nhiêu lần, nhắm mắt lại

cũng có thể làm xong, nhưng Thánh Quang Chiếu Rọi thường xuyên làm được một nửa nhiệm vụ lại chạy tới chỗ khác đào mỏ làm mất hết, Tổng Giản hận đến ngứa răng cũng không dám nói một câu.

đội trưởng Em Mới Mười Lăm: À đúng rồi, nếu như anh đi dã ngoại gặp người của công hội Nam Đường, một câu cũng đừng nói nhiều với họ, chỉ cần nhanh chóng chạy là được. Bọn họ không phải người tốt lành gì, dã ngoại giết acc nhỏ, cướp boss, không chuyện ác nào là không làm.

Tổng Giản âm thầm hạ quyết tâm, tuyệt đối không để cho đám người trong công hội biết đến sự tồn tại của Tần Bội, nếu không cậu nhất định sẽ bị bọn họ chính chết.

Cứ như vậy Em Mới Mười Lăm đi theo Thánh Quang Chiếu Rọi là nhiệm vụ giúp anh ta suốt một đêm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gan-em-dung-chay>